

Leiner Laura

Állj mellém

II. trilógia

Iskolák versenye harmadik kötet

Carta
TEEN

Leiner Laura

**Állj
mellém**

**II. trilógia
Iskolák versenye harmadik kötet**

Carta
TEEN

„Yeah, the friends who stuck together
We wrote our names in blood
But I guess you can't accept that the change is good”

Paramore: *Ignorance*

Követve a szervezőket, letértünk a parkolóhoz vezető megszokott útról, és ezúttal a füves puszta felé vettük az irányt. Úgy tűnt, a végső megméréstetésekre nem a kisbuszokkal visznek minket, hanem gyalog megyünk. Vagyis közel volt a helyszín.

Néma csendben, mindenki a saját gondolataiba merülve lépkedett a rónán, nem tudva, hogy hová megyünk, vagy hogy mi vár ránk. Elöl ment Tahi, meglehetősen gondterhelten fújtatva séta közben, miközben egy zsebkendővel törölgette olajos kezét. Közvetlenül a tanár után Dominik haladt, arca szoborszerűen merev volt, és monoton léptekkel taposta a fűvet, hátranyújtva fél kezét, amire a mögötte lépkedő Vivi rákulcsolta az ujjait. Szótlanul gyalogoltak, csupán Vivi rágójának folyamatos csattogását lehetett hallani, amit idegességében rágott szüntelenül. Utánuk én következtem. A fejemet lehajtva lépkedtem, végigpörgetve az agyamban az elmúlt két hetet, aztán a vállam felett hátrapillantottam Rajmundra, aki után már csak a főszervező következett, ő zárta a sort.

Rajmund elkapta a tekintetem, és egymás szemébe néztünk.

– Jól vagy, Major? – kérdezte.

– Aha – bólintottam. – Te? – kérdeztem vissza.

– Igen – felelte, aztán összehúzta a szemöldökét. – Kamuzol, mi?

– Aha – válaszoltam rögtön. – Te?

– Persze – közölte, a beismerésünkre pedig tökéletesen egyszerre nevettük el magunkat. Persze hogy egyikünk sem volt jól. Egy karnyújtásnyira volt minden, amit szerettünk volna.

Mosolyogva visszafordultam Rajmundtól, és továbblépkedtem

a füves pusztában, azt figyelve, hogy a cipőm körül minden mozdulatomnál felszállnak a fűben lakó rovarok, akiket megzavartam a gyaloglásommal.

A júniusi komor égbolt alatt libasorban haladva, szó nélkül követtük a narancssárga ruhás szervezőket a végtelennek tűnő rónán, aztán egyszer csak meghallottuk a hangokat. A közönség hangjait. Akik egy kijelölt pálya körül állva nézőként vártak minket, kezükben olyan színű felfújható tapsolórúddal, amelyik csapatnak drukkoltak.

Ahogy meglátták az érkezőket, azonnal hangos üdvrivalgásba kezdtek, mi azonban egyáltalán nem tudtunk velük és az ovációjukkal foglalkozni, mert valamennyien félve néztünk a terepen arra a részre, amit pályának jelöltek ki. A közönség előtti területre éppen akkor hordták be a feladathoz szükséges kellékeket.

Egymás mellett állva, Tahi, Dominik, Vivi, Rajmund és én is gyanakvóan néztük a történéseket.

– Ez meg mi? – kérdezte Tahi a szakállát dörzsölgetve, miközben azt figyeltük, ahogy a szervezők székeket hordanak a pályára, majd elhelyezik... Háttámlával egymásnak, kör alakba.

– Ó, ez... – reagáltam elsőként, amikor rájöttem, hogy ez mit jelent.

– Ez az, amire gondolok? – fújta Vivi egy rágólufit olyan nagyra, hogy kipukkadt, és beterítve az arcát, rátapadt a bőrére. Egyetlen rutinos mozdulattal lehámozta magáról, és már rágózott is tovább izgulva, miközben még mindig a székeket elhelyező szervezőket figyelte.

– Igen, ez az lesz – helyeselt idegesen Dominik.

– Nem értem, beavatnátok, hogy mégis... – kapkodta a fejét

köztünk Tahi, aztán újra a pályára nézett, ahol az egyik narancssárga ruhás továbbra is a körbe rakott székeket rendezgette. Tahinak ekkor leesett, hogy mit lát, aminek következtében megállt a levegőben a keze az arca mellett, és elkerekedett a szeme. – Na ne már! – húlt meg az ereiben a vér. Úgy tűnt, ő is rájött, hogy mi vár ránk.

– Mit gondolsz? – érdeklődtem Rajmundtól, aki ez idáig nem reagált semmit, csak maga előtt összefont karral állt, és némán nézte a pályát. A kérdésemre kizökkent gondolataiból, és felém fordulva a szemembe nézett.

– Ez a létező összes közül az egyik legrohadékabb játék – közölte, mire mind egyetértően bólintottunk. – Szóval szerintem menni fog – tette hozzá, a megjegyzésére pedig felröhögtünk, és egy pillanat alatt sokkal felszabadultabbá váltunk attól, hogy már nem vakon tapogatózunk, hanem végre kiderült, mi a feladat. Tudtuk, mivel állunk szemben, és az esélyeinket is fel tudtuk mérni.

– Biztos vagy benne, Fehér, hogy menni fog? – kérdezte Tahi gondterhelten, és a többi csapatra nézett, akik csakúgy, mint mi, szintén kitalálták a kellékekből, hogy mi lesz a feladat. A mi viszonylagos jókedvünkkel szemben ők lesápadtak a rájuk váró megmérettetéstől, ismerve az erőviszonyokat egy ilyen típusú feladatnál.

Az ő megsemmisülésüket látva azonnal befejeztük a röhögést, és elkomorodva álltuk a tekintetüket.

– Igen, biztos – szólt Rajmund határozottan, mi pedig mind bólintottunk, nem feledve azt, hogy miért érkeztünk a versenyre.

Csak hát, Tahi szavait idézve, van egy nehezebb dolog annál,

mint kiejteni a vetélytársakat. Kiejteni a barátokat.

1.

Először nagyon távolinak tűnt a zörgő hang, ami ébresztett, majd egyre hangosabbnak hatott, ráadásul szünni sem akart, aminek következtében először csak távolodott, majd teljesen szertefoszlott az álmom, végül pedig felébredtem. Hunyorogva, a takaróm alól kilesve, homlokomat ráncolva próbáltam felfogni, mi történik, amikor is megláttam Rajmundot.

Hirtelen azt hittem, feladatot kaptunk, és azért jött, de valahogy nem stimmelt a dolog, mert ahelyett, hogy egyszerűen szólt volna, ráérősen elhelyezkedve leült az ágyam végébe, és hátát a falnak támasztva valami csomaggal zörgött, amit szemmel láthatóan nem tudott kinyitni. Amikor végre sikerült neki, újabb zörgő hang kíséretében benyúlt a celofán száján, és kivett belőle egy sajtos tallért, majd elropogtatta, miközben a másik kezével fogott telefonja kijelzőjén nézett valamit.

Nem, ez tutira nem feladat híre, akkor nem netezgetne ráérősen az ágyamon ülve, hanem rögtön S. O. S. szólt volna, hogy menjek. De akkor mit csinál?

Kábán néztem, ahogy megeszi a tallért, aztán, amikor nem zavartatva magát, a szemét le sem véve a kijelzőről, egy újabb darabért nyúlt a csomagba, értetlenül megköszörültem a torkomat.

– Mit csinálsz? – kérdeztem, mire Rajmund felpillantott, és szemmel láthatóan megörült annak, hogy ébren vagyok.

– Megnéztem a netet – mutatta felém a telefonját.

– Aha – biccentettem. – De... – dörzsöltem meg a szemem álmosan – miért itt? – tettem fel a kérdésemet konkrétabban, az

állandóan felhúzza a takarót, miközben kissé feljebb ültem az ágyban, amitől Rajmund kénytelen volt leszállni a lábamról, amin nem mellesleg addig ült.

– A házukba vendég érkezett hajnalban, én meg diszkréten leléptem – mondta, mire automatikusan Vivi üres fekhelyére pillantottam, aki láthatóan sietősen távozott, mert a bevetetlen ágyon egyszerűen félre volt tolva a takaró, és úgy lett hagyva, ahogyan kikelt belőle. Nyilván nem az első gondolata volt beágyazni, amikor hajnalban átlógott Dominikhoz. A helyét nézve elmosolyodtam, és egy amolyan „mindent értek” biccentéssel fordultam vissza Rajmundhoz, aki folytatta: – Szóval magukra hagytam őket, és felmentem a kilátóba, de egy idő után eluntam az agyam, úgyhogy gondoltam, megnézem, ébren vagy-e.

– Vagyis felkeltettél – javítottam ki a takaróm mögé rejtve mosolyomat.

– Mi? Én keltettelek? Tényleg? – tettetett meglepettséget, mire akaratlanul is felröhögtem, Rajmund pedig felkapta maga mellől a csomagot, és felém nyújtotta: – Sajtos tallért?

– Nem, köszí – feleltem vidáman, és megdörzsöltem a szemem, bízva abban, hogy nem vagyok vállalhatatlan így ébredés után. – Rendes tőled... – tettem hozzá, Rajmund pedig kissé értetlenül nézett rám, ezért folytattam: – hogy Viviéket kettesben hagytad.

– Ja, ez alap – felelte vállvonogatva.

A szobában körbepillantva Vivi rumlis ágyán kívül a két másik lakótársam, Andi és Panna fekhelye is üres volt, azzal a különbséggel, hogy ők beágyazva hagyták ott. Ketten voltunk Rajmunddal a szobában.

– Na és, mi van a neten? – érdeklődtem, felhúзва térdemet a takaró alatt.

– Figyelj, viszonylag minden oké – pörgette a kommenteket, és felém nyújtotta a telefonját, hogy nézzem meg.

– Ez miért ijesztőbb, mint amikor semmi nem oké? – kérdeztem fintorogva.

– Beidegződés – közölte röhögve, én pedig helyeslően bólintva átvettem a telefonját, amin Kocsis tegnapi élője volt megnyitva, amiben értesítette az oldala nézőit a továbbjutásunkról.

A felvételen az igazgató piros kapucnis pulóverben, a nyakán kidagadó erekkel üvöltötte az irodájában ugrálva, hogy megcsináltuk, továbbjutottunk, a Szirtes csapata bent van a legjobb nyolcban az Iskolák Országos Versenyén! És teljesen rendben is lett volna a bejelentkezése, ha ennél a pontnál el is köszön, még akkor, amikor mindenkinek érthető volt minden. Kocsis azonban nem szakította meg az adást, hanem elkezdett válaszolgatni a kommentekre. Onnantól kezdve pedig teljes lett a káosz.

– Hogy mit kellett csinálniuk? – hunyorgott a kijelzőre, felolvasva az első kérdést. – Nos. Khm. Felcser Vivi, Major Sára, Fehér Rajmund és Pap Dominik csapatfeladaton vettek részt, ahol is egy többfordulós műveltségi kérdéssort kellett megválaszolniuk legjobb tudásuk szerint – ismertette Kocsis a részleteket. A kommentszekció pedig hirtelen megállt. Nem lelassult, nem befagyott, nem elszállt. Hanem egész egyszerűen megállt. Senki nem írt semmit. – Na, mi lelte ezt az adást, megszakadt? – rázogatta Kocsis a telefonját maga előtt, mert azt hitte, az ő készülékében van a probléma, azért nem lát hozzászólást. De nem. Nem volt gond a telefonjával. Egyszerűen

csak sulitársaink próbálták megemészteni a hallottakat.

Aztán, mintha csak egyszerre esett volna le nekik, amit hallottak az igazgatótól, özönléni kezdtek a hozzászólások. Kocsis riadtan nézett a kijelzőre, és ide-oda ugráló szemmel próbálta olvasni a rázúduló kommenteket.

A legtöbben azt akarták tudni, hogy mégis hogy a halálba jutottunk mi tovább egy műveltségin. És ez egy abszolút jogos kérdés volt. Merthogy velünk kapcsolatban mindenre, de tényleg mindenre számítottak a Szirtes diákjai, csak arra nem, hogy teljesítünk egy műveltségi kvízt. Mert valahogy egyikünk sem arról ismert, hogy olthatatlan tudásszomjjal rendelkezne, vagy mondjuk kiemelkedő eredményt ért volna el... bármilyen tárgyban. Neeem. Mi mind a négyen egészen másról vagyunk híresek. Vagy inkább hírhedtek. Így aztán mindenki tudni akarta, mégis hogyan csináltuk.

Kocsis a megbolondult komment szekciót figyelve bólintott egyet, és feltette a mutatóujját, jelezve, hogy pillanat, máris válaszol.

– Igen, szóval sokan kérdezitek, hogy a csapatunk hányadikként jutott tovább ezen a műveltségi feladaton. Nos – vakarta meg a halántékát –, az igazat megvallva – akadt meg, keresve a megfelelő szavakat – tulajdonképpen utolsóként végeztünk a feladaton, a legkevesebb pontot szereztük meg – ismerte be.

Ekkor megint leállt kicsit a komment szekció, amíg a nézők értelmezték a hallottakat, aztán egyszerre kezdtek írni. Kocsis a kérdéseket olvasva megrázta a fejét.

– Nem, nem – jelentette ki kategorikusan. – Nem utolsó előttiként jutottunk tovább. Utolsóként. Vagyis lényegében

kiestünk.

Na, ezt nem kellett volna, mert abban a pillanatban, amikor Kocsis ezt kimondta, olyan mennyiségű, csupa CapsLock-hozzászólás érkezett, hogy szinte letarolta az igazgatót a kijelzőről. Mindenki üvöltött, hogy mi az, hogy LÉNYEGÉBEN KIESTÜNK?

Erre Kocsis azonnal reagált, és hevesen cáfolni kezdte a saját szavait.

– De végül nem estünk ki – zavarta össze még jobban a követőit. – Az előttünk jobb eredménnyel végzett, nálunk több pontot szerzett csapat búcsúzott a versenytől – magyarázta.

Itt megint eltelt némi hatásszünet, mire újra érkezni kezdtek a kommentek. Merthogy ekkor már senki nem értett semmit.

„Kiestünk, de bent vagyunk?”

„Hogy érti Kocsis, hogy kevesebb ponttal jutottunk tovább, mint a kiesők?”

„Nemár, hogy ezek továbbmentek egy műveltségin LOL”

„Nem is mentek tovább, mert kiestünk”

„Nem estünk ki, csak lényegében”

„Hogy lehet lényegében kiesni?”

„Nem tudom, kérdezzétek Kocsist”

„Szasztok, lemaradtam, mi volt a feladaton?”

„Kiestünk, de továbbjutottunk”

„???”

„Ne minket kérdezz, hanem Kocsist, ő mondta”

„Kocsis iszik?”

„XDDD”

„Várjatok már, tényleg műveltségin jutottunk tovább?”

„Nem, mert állítólag a legkevesebb pontot szereztük”

„Nem csodálom. Felcser meg a műveltség...”

„Maximum az aktokhoz ért”

„NEEE :DDD”

„Na jó meghaltam ezen a kommenten”

„Visítok”

„*ÚRISTEN, Kiestünk???*”
„*Nem, csak utolsók lettünk XD*”
„*Vagyis kiestünk?*”
„*Nem! Vagyis. Mittudomén, nem értem Kocsist...*”
„*Most akkor jönnek haza Rajmundék? Nem azért kérdezem, mert szeretném őt egy
„vegyél feleségül azonnal” transzparenssel várni a Szirtes előtt. Ááá. Dehogy...*”
„*Nem jönnek haza, mert NEM ESTÜNK KI!*”
„*De Kocsis mondta*”
„*Nem azt mondta, hanem hogy lényegében kiestünk, de aztán mégsem*”
„*Mégis hogy maradhattunk bent kevesebb pontot szerevezve, mint akik előttünk
végeztek több ponttal, de ők meg kiestek?*”
„*Hallod, ezt én sem vágom, ez valami egyenlet*”
„*Ehhez a matektanár kell. Taggoljátok*”
„*Megvan*”
„*Én is elküldtem neki*”
„*Én is XD*”
„*Mégis hogy jutottunk tovább egy MŰVELTSÉGI FELADATON ezzel a négyessel?*”
„*Honnan tudod, hogy Pap Dominik nem művelt?*”
„*Igen, nagyon. Egy művelt Homo erectus*”
„*•DDDD*”
„*Besírok*”
„*Lool*”
„*Azt mondja művelt Homo erectus. Ember, tiéd az év kommentje*”
„*TOPKOMMENT*”
„*Várjatok, azt írja az egyik IOV csoportban valaki, hogy azért maradt bent a piros
csapat, mert hiába szerzett kevesebb pontot, az utolsó kérdés beugratós volt,
amire a jó válasz automatikusan továbbjuttatta a csapatokat.*”
„*Á, értem. És akkor mi eltaláltuk? Tudtuk a választ?*”
„*Azt írják csak mi tudtuk...*”
„*Menjmár!*”
„*De durva*”
„*Halljátok, így már vágom*”
„*Na jól van, megnyugodtam, már azt hittem baszki, hogy kifordult magából a világ,
és kiderül, hogy rendesen okos a csapatunk*”
„*Annyira soha nem fordulhat ki a világ magából, hogy erről a csapatról ez derüljön
ki :D*”
„*Nem tudjátok véletlenül, hogy mi volt az a kérdés?*”
„*Hát valami olyan, amire tudták a választ*”
„*Például hogy hány pasija volt Felcsernek?*”

„Arra SENKI nem tudja a pontos választ”
„De rohadék vagy XDDD”
„Nee”
„:DD”
„Most akkor tudtuk a beugratós kérdésre a választ, vagy jól tippeltünk a végén?”
„Nem mindegy? Továbbjutottunk”
„Nekem nem mindegy, én szeretném tudni, hogy tudták, vagy csak irtó nagy mázlijuk volt?”
„Eddig mindig mázlijuk volt”
„Hát azért azt nem mondanám”
„Kérdezzük meg Kocsist”
„Jó”
„Kocsis igazgató úr, mi volt a beugratós kérdés???”
„Haló, Kocsis igazgató!”
„Igazgató úr válaszoljon”
„Emberek, válaszolt a matektanár”
„XDDD”
„Várjatok, most beszél Kocsis a beugratósról. FigyeljeteK”

A kommentszekció ekkor elcsendesedett, és az összes néző az igazgatót hallgatta, aki az élő adásban ekkor ért annak a kérdésnek a megválaszolásához, amiről mindenki tudni akart. Vagyis, hogy mi volt az a kérdés, ami annak ellenére versenyben tartotta a csapatunkat, hogy egyébként az eredményünk, tudásunk és megszerzett pontszámunk alapján egyértelműen mi estünk volna ki. Az igazgató elhomályosuló szemmel meredt a kijelzőre, és megrázva a fejét, suttogva így szólt:

– Aki azt gondolja, hogy a csapat az utolsó, beugratós kérdésre egy egyszerű tippel, csupán a szerencsének köszönhetően válaszolt jól, nem is tévedhetne nagyobbbat. Ugyanis a Szirtes csapata, az IOV-on egyedülként, nem válaszolt sem jól, sem rosszul az utolsó kérdésre, mert a négy lehetséges válasz közül nem volt sem jó, sem pedig rossz felelet. Az egyetlen helyes

opció a feltett kérdésre az volt, ha nem válaszolnak. És a mieink voltak az egyetlenek, akik megtagadták a választ. A kiesésüket kockáztatták ezzel a merész húzással, nem tudva, hogy pontosan ez tartja bent őket a versenyben – mesélte Kocsis halkan, a komment szekció pedig teljesen megállt, mindenki az igazgatót hallgatta, aki hosszasan kifújva a levegőt így folytatta: – Tudjátok, annyi, de annyi érdeme lehet egy versenyzőnek. Kiváló sportteljesítmény, nagyszerű logika, páratlan észjárás, különleges érdeklődési kör. Választhattam volna négy olyan diákot, akik a felsoroltak közül mindenben jeleskednek. Egészen biztosan sokáig jutottak volna. Talán a végéig is. Négy kiválóság, egyértelmű papírforma – gondolkodott hangosan. – Igen. Külön-külön. De mi a helyzet csapatként? – tette fel a költői kérdést a kijelzőjének. – Mi van akkor, amikor nem a logika, a tudás, az erő vagy az ész dominál? Mi van akkor, amikor valami olyan kap döntő szerepet, amit nem lehet megtanulni, sem pedig csak úgy elsajátítani? – ingatta a fejét. – Akkor, amikor a verseny kezdetén senki nem hitt ebben a négyesben, és egytől egyig mindenki megkérdőjelezte a döntésemet, miszerint finoman szólva sem a legokosabb, legjobb, legtehetségesebb és legerőteljesebb csapatot hoztam össze, akkor, ott, a gyűlöletcunami közepette, ha másban nem is, de egyetlen dologban biztos voltam Vivit, Sárát, Rajmundot és Dominikot illetően. Hogy soha nem árulnák el egymást – szegte fel az állát büszkén Kocsis. – És máris megértitek, hogy miért tettem ezt a kis kitérőt a válasz előtt. Ugyanis a beugratós kérdés, amit minden versenyző kapott a műveltségi kvíz sor végén, az volt, hogy „Ki a beépített ember a csapatban?” És addig, amíg a beszámolók alapján mindenki egymásnak esett,

addig a mieink a székükön hátradőlve megvárták, hogy leteljen az idő. Mert ők megtagadták a választ, és nem feleltek. Helyette inkább hittek egymásnak. És igazuk volt. Nincs beépített ember egyik négyesben sem. Csak tesztelték a csapatokat ezzel. A teszten pedig mindenki elbukott. A mieinket kivéve – csuklott el Kocsis hangja, és elnézést kérve kitámasztotta a telefonját az asztalán, majd kirántva egy zsebkendőt a tartóból, hol a szemét törölgetve, hol pedig orrot fújva sétálgatott a háttérben.

Az egész kommentszekció állt, mindenki a hallottakat dolgozta fel, és azt, hogy miként maradtunk bent a versenyben. Majd szép lassan megindultak a kijelzőn a hozzászólások. Legnagyobb meglepetésünkre egészen sok pozitívval.

„Respect”

„Szép volt”

„Hajrá Szirtes”

„Jólvan akkó' már nyerjük meg az egészet”

„Emberek, Kocsis frankón sír”

„Kocsis igazgató úr ne ríjon!”

„Főni, ha maga sír én is sírok”

„Itt egy zsepi emoji”

„XD”

„Ne már, miért sír a főni?”

„Szép volt Szirtes”

„Nyertes Szirtes”

„Kocsis igazgató úr ne szívja, hanem fújja az orrát!”

„Emberek, mi vagyunk az egyetlenek, akik kevesebb ponttal nem kiesnek, hanem továbbjutnak. LOL”

„Kitérdekelnekezek”

„Ne már, tök jó, hogy nem árulták be egymást, hanem kiálltak a másikért”

„Igen, mondjuk ez nekem is szimpi”

„Nem hiába, a Szirtesesek híresek a gerincükről”

„Mondta soha senki”

„Pont hogy nem. LOL”

„Viccelsz, a sulinkban több a puhatestű, mint egy csigafarmon”

„Neee”
„Mi ez a beszólás kiégtem”
„Csigafarm”
„XDDD”
„Én azért respectelek egyet nekik, amiért kiálltak egymás mellett Rajmiék”
„A lónak a... Azért respectelsz, mert bejön neked Fehér Rajmund”
„Kinek nem?”
„Rajmi army jelen?”
„Itt vagyunk”
„Szép volt, Szirtes”
„Hajrá-hajrá”
„Kocsis igazgató úr ez gyönyörű monológ volt!”
„Igazgató úr mondja be a nevem!”

A hozzászólásokat átfutva rá kellett döbbernem, hogy Rajmund nem túlzott azzal, hogy a neten „nagyjából minden oké”, mert tényleg nagyjából minden oké volt, sőt, magunkhoz képest viszonylag sok normális vagy elismerő véleményt kaptunk. Persze a legelvetemültebb haterek és az örökös kötözködők nem hazudtolták meg magukat, és továbbra is ellenünk voltak, de a többség azért tök jól reagált a továbbjutásunkra, és főleg arra, hogy ez miként történt. Ettől egészen furcsán éreztem magam, merthogy a mi négyesünk nem igazán szokott hozzá a pozitív megítéléshez.

– Köszí – adtam vissza Rajmundnak a telefonját, majd a takaró alatt felhúzott térdemre könyököltem, és széttárt karral néztem rá. – Azt hiszem, nem tudja feldolgozni az agyam ezt a sok normális kommentet. Összezavarodik tőle – közöltem nevetve.

– Ja, én is azt néztem, csak pörgettem, pörgettem, mire találtam egy anyázást vagy valamit. Konkrétan keresnem kellett – bólogatott Rajmund röhögve, miközben zörögve kivett a celofánból egy újabb sajtos tallért. – De tudod, hogy van ez, Major – harapott bele. – A rosszakaróiddal egyetlen módon

cseszhetsz ki igazán. Ha kivívod az elismerésüket. Azzal valahogy nem tudnak mit kezdeni.

– Ez jó – bólogattam átgondolva a szavait, aztán a hátam mögött benyúltam a párnám alá, és kitapogattam a telefonomat, miközben Rajmund az ágyam végében ülve kihalászott egy újabb sajtos tallért.

A kijelzőmre pillantva apró grimasszal konstatáltam, hogy otthonról semmi hír, csak Milán üzent kettőt, valamikor éjjel. Először azt kérdezte, hol van az USB-s miniventilátorom, rögtön utána pedig azt írta, hogy semmi, megtalálta. Az öcsémen kívül a családom többi tagjáról semmit nem tudtam, anyu ugyan lájkolta a tegnapi továbbjutós posztomat az Instán, de ennyi, apu meg... nem igazán érdeklődött felőlem. Gondolom, utál, ahogy szokott.

A millió szalaghirdetést mind kilőttem, nem nyitottam meg az Insta- és TikTok-kommentekről szóló értesítéseket, ahogyan a friss követéseimet is figyelmen kívül hagytam, és igyekeztem kiszűrni a fontos dolgokat a kijelzőn uralkodó káoszban. Például Vivi üzenetét. Amit öt óra tizenkettőkor írt, és ennyi állt benne:

„Átmentem Dominikhoz”

És egy halom olyan hangulatjel, amit csak nagyon jó barátnők küldenek egymásnak egy fiúval kapcsolatban. Az ikonokat meglátva és értelmezve akaratlanul is elnevettem magam, mire Rajmund kérdőn nézett rám.

– Semmi, csak... – kezdtem, aztán legyintve félredobtam a telefonomat az ágyamon. – Megyünk reggelizni? Éhen halok.

– Aha – bólintott. – De tuti nem kérsz? – kínált meg újra a sajtos tallérral, felém nyújtva a csomagolást.

– Nem, köszi, inkább valami normálisat ennék – ráztam meg a fejemet, mire Rajmund furcsa, „mi ezzel a baj?” arckifejezéssel vette kezébe a csomagot, és olvasgatni kezdte a tallér összetevőit. Eközben én ledobtam térdemről a takarót, és felálltam az ágyról, mezítláb lépve a kőre, ami hirtelen olyan hidegnek hatott a talpam alatt, hogy ösztönösen felszisszentem. A reakciómra Rajmund ismét felpillantott a sajtos tallér olvasgatásából, majd meglepetten, fél szemöldökét felvonva nézett végig rajtam.

Először fogalmam sem volt, miért néz így, aztán leesett, hogy mivel szennyes az összes alvócuccom, tegnap este összviessz az egyik szirteses pulcsimban és bugyiban bújtam ágyba. És mivel ez az állapot mit sem változott az éjszaka folyamán, pontosan abban keltem fel, amiben lefeküdtem, amiről aztán kellőképpen megfélelkeztem. Így történt, hogy az IOV kilencedik napjának reggelén egy szál bugyiban és piros szirteses pulcsiban álltam Rajmund előtt, aki szórakozottan leengedte a kezében tartott csomagot, és visszatartott mosollyal nézett rám. Úgy tűnt, érdekesebbnek tartja a kialakult helyzetet, mint a tallér összetevőit.

Nekem pedig reagálnom kellett. Valamit. Bármit. Méghozzá gyorsan. És lehetőleg úgy, hogy ne jöjjen ki belőle bénán Rajmund előtt, aki egyre kevésbé tudta leplezni a vigyorát, miközben engem nézett. Nyilván látta rajtam, hogy megfélelkeztem a hiányos ruházatomról, éppen ezért valószínűleg arra számított, hogy az ágyhoz nyúlva felkapom a takarót, és kapkodva magam köré tekerem, vagy esetleg visszabújok az ágyba, és a paplant a nyakamig felhúzával takarom el magam, megkérve Rajmundot, hogy menjen ki

addig, amíg fel nem öltözök. Igen, valóban ez a forgatókönyv lett volna a legkézenfekvőbb. Másnak. De nem nekem. Ugyanis ha van valami, amit a sokévnnyi fellépés során tökéletesen sikerült elsajátítanom, az a rutin, amivel a bakimat korrigálom a színpadon. Mert olyan nincs, hogy hibátlan előadás. Csak olyan van, hogy profi hozzáállás. Én pedig megtanultam, hogy a görcsös korrigálással csak felhívjuk a figyelmet a hibánkra, így a legokosabb, amit tehetünk, ha úgy csinálunk, mintha mi sem történt volna, és szemrebbenés nélkül folytatjuk a dolgunkat. Ez az attitűd milliószor bevált már egy-egy elrontott tánclépésnél vagy éppen elfelejtett koreónál, és számtalanszor mentett meg a csúfos beégéstől a színpadon. Így bízva abban, hogy ez Rajmundnál is működni fog, ahelyett hogy kapkodva takargatni kezdtem volna magam, álltam kérdő tekintetét, majd magabiztosan elmosolyodtam, és mintha az égvilágon semmi nem történt volna, hátat fordítottam neki, és a hideg kövön lépkedve egyenesen a fürdőszobaajtó felé indultam, tudva, hogy Rajmund ezer százalékgig végignézi a rögtönzött catwalk performanszomat az ágyak között kialakított kifutómon.

A fürdőszobaajtót becsukva magam mögött háttal nekidőltem, és visszatartott vigyorral, szorosan lehunyt szemmel vártam pár másodpercet, amíg az összevissza kalapáló szívem újra normálisan kezdett verni. Aztán a csaphoz léptem, és megengedtem a vizet, miközben a fogkrémfoltos tükörbe pillantva észrevettem, hogy folyamatosan mosolygok.

Miután elkészültem, és kiléptem az ajtón, Rajmund még mindig az ágyamon ült, és az érkezésemre felnézett a telefonjából. Azon túl, hogy megcsináltam a hajam (középen elválasztva egy

kis copfba fogtam hátra), kifestettem a szememet és a szemöldökömet, feltettem a karkötőimet, és magamra öltöttem a piros szirteses egyenmelegítőt is. Ezúttal a nadrággal együtt.

Az ágyak között lépkedve kissé oldalra hajtott fejjel igazgattam meg a fülpiercingjeimet, majd Rajmundhoz érve felmutattam az ujjaim közt tartott bontatlan ragtapaszt.

– A szemöldöködre – mondtam.

– Ja... – jutott eszébe mintegy mellékesen, hogy a tegnapi első feladaton a csúszós vízipályán beleszálltak, és felrepedt a bőre.

– Kösz – biccentett hanyagul, és hátával elrugaszkodva a faltól feltápászkodott a félig fekvő pózból, és kiült az ágy szélére, miközben megpróbálta leszedni a tapaszt, ami körül halványan még látszott az orvosi szobában kapott fertőtlenítő, amivel beecsetelték.

– Várj, segítek – álltam meg előtte, amikor láttam, hogy nem sikerül leszednie, és a körmömmel felkapartam a tapasz szélét a bőréről, majd óvatosan elkezdtem lefejteni, vigyázva, hogy ne tépjem fel a sebet, amibe középen beleragadt a géz. – Nem fáj? – pillantottam le Rajmundra, miközben sikerült lehántanom a tapaszt, amit összegyűrve félrehajítottam.

– Nem, dehogy – felelte, majd hátrabiccentette a fejét, úgy nézett rám, amíg én egy szemfestéklemosóval áztatott vattapamaccsal kezdtem törölgetni a leszedett tapasz széleinek helyét, ahol a ragasztó csíkjára rászáradt és beleragadt a hortobágyi por.

Miután sikerült óvatosan ledörzsölnöm a ragasztó kontúrját Rajmund bőréről, kibontottam az új ragtapaszt, és óvatosan felhelyeztem, mire valaki dörömbölni kezdett az ajtón.

– Kész is – szoltam Rajmundnak, figyelmen kívül hagyva a

kopogást, majd óvatosan lesimítottam a tapasz széleit, vigyázva, nehogy rányomjam középen a sebre, és csak ezután fordultam az ajtó irányába. – Gyere! – kiáltottam.

A bejárati ajtó nyitódását követően egy másodpercre betűzött a reggeli napsütés, szikrázó fénnel árasztva el a szobát, a következő pillanatban viszont, mintha egy hatalmas felhő takarná el az égboltot, újra elment a nap. Csakhogy felhő helyett Tahi nagydarab alakja zárta ki a fényt, ahogy megállt az ajtóban, aztán meglátva, hogy Rajmund és én is a szobában vagyunk, becsörtetett.

– Major, Fehér, mit műveltek idebent? – kérdezte gyanakvóan vizslatva minket, miközben a szakállát dörzsölgette idegesen.

– Csak lecseréltem Rajmund tapaszát – mutattam fel az öklömet, majd a tanár előtt kiengedve az ujjaimat, láttatni engedtem a ragtapasz gyűrött csomagolását a tenyeremben.

A tanár a bizonyítékot látva mogorván biccentett, és azt mondta:

– Az más. De ezt is csináljátok odakint. Ahol rátok látni – nézett ránk szigorúan.

– Kimentünk volna, de eddig Majoron nem volt gatyá – felelte Rajmund kapásból, mire Tahi sóhajtva megrázta a fejét.

– Ne humorizáljál, Fehér – dünnyögte, aztán résnyire összehúzta a szemét, és Rajmund arcát fürkészve elbizonytalanodott. – Mert ez humor volt, ugye? – kérdezte.

– Hogyne, persze – bólogatott Rajmund úgy, mint akinek egy szavát sem lehet hinni, Tahi pedig, mint aki nagyon is jól ismeri ezt a stílust, dühösen fújtatva megvakarta szakállát. – Ne idegesítsetek, éppen elég bajom, hogy... – akadt meg, mintha csak beugrott volna neki valami. – Hol van a másik kettő? –

kérdezte bosszúsan, egyértelműen Vivit és Dominikot keresve, mire automatikusan átnéztem Tahí válla felett a tárva-nyitva hagyott ajtónkon át a fiúk házának csukott ajtajára. – Pap és Felcser. Hol vannak? – kérdezte Tahí csípőre tett kézzel.

– Én úgy tudom... – kezdte Rajmund húzni az időt, miközben én észrevétlenül kihúztam a zsebemből a telefonomat, és szorosan a combom mellé téve a kezemet feloldottam a jelkódzárát. – Hogy elmentek megnézni... – terelt tovább Rajmund lassan beszélve, Tahí pedig „nyögd már ki” arckifejezéssel meredt rá. – Elmentek megnézni egy most született kiscsikót – improvizált Rajmund, mire Tahí a homlokát ráncolva gyanakodva visszakérdezett.

– Kiscsikót?

– Kiscsikót – bólogatott Rajmund. – Vagyis kiscsikókat – tetézte.

– Kiscsikókat? – ismételte Tahí Rajmund szavait.

– Igen. Ikrek – magyarázta, én pedig kihasználva a terelést, villámgyorsan üzentem Vivinek egyet. Mivel sietnem kellett, és nem tudtam sem ellenőrizni, sem javítani a félig vakon írt szöveget, végül ezt küldtem el:

„Gyrsan! Itt vsn Taki!”

– Szóval azt akarod mondani, Fehér, hogy Pap és Felcser jelenleg újszülött iker kiscsikókat néznek? – meredt a tanár Rajmundra, aki átgondolta a hallottakat.

– Ha pontosak az információim – biccentett, állva Tahí gyanakvó tekintetét, és mivel a hazugságradarja valószínűleg nem csak jelzett, hanem ki is akadt Rajmund meséjén, a tanár hirtelen rám pillantott, mintegy ellenőrzésképpen, amikor is... Meglátta, hogy éppen a zsebembe süllyesztem a telefonomat. És

rögtön kapcsolt.

A következő pillanatban Tahi se szó, se beszéd, megfordult, és súlyos léptekkel csörtetett ki a bejárati ajtón, egyenesen a szemben lévő házhoz, ahol hatalmas kezét ökölbe szorítva úgy kezdett dörömbölni az ajtón, hogy majdnem bedőlt.

– Tudtál szólni nekik? – kérdezte tőlem Rajmund, miközben a tanár után rohantunk.

– Persze – biccentettem, majd a napsütésben megállva a két ház között, lélegzet-visszafojtva vártam, hogy mi történik.

– Kifelé! Öt másodpercetek van kijönni onnan, vagy bemegyek értetek, de abban nem lesz köszönet! – püfölte Tahi az ajtót. – Öt, négy, három... – számolt vissza hangosan, de nem jutott el a kettőig, mert az ajtó hirtelen kinyílt, és Vivi lépett ki rajta, mögötte Dominikkal, és mindketten meglepett, amolyan „mi az, mi a baj?” pillantással néztek a tanárra, aki összeecsapta a kezét.

– Na jó – kezdte Tahi bosszúsan fújtatva. – Új szabályok lépnek életbe. Mostantól kezdve addig, amíg itt vagyunk... Vagyis remélhetőleg a verseny végéig – szúrta közbe. – Szóval mostantól kezdve ti ketten – mutatott a fiúk házánál álló Vivire és Dominikra –, és ti ketten – fordult a mi házunk előtt álló Rajmundhoz és hozzám. – Mostantól kezdve sem ti, sem pedig ti nem vagytok kettesben ott, ahol vannak falak. Vagy ajtók – gondolta át. – Vagy ágyak – tette hozzá a szemét forgatva. – Ahol pedig ez mind megvan, ott szigorúan tilos tartózkodnotok! Értitek? – nézett ránk.

– Igen – feleltük, de nem sikerült teljesen meggyőznünk Tahit, mert idegesen megdörzsölve az arcát megrázta a fejét.

– Na akkor még egyszer. Nektek – nézett újra Vivire és Dominikra – és nektek – fordult Rajmundhoz és felém – nincs

olyan, hogy kettesben. Megértettétek?

– Meg – feleltük.

– Elnézést – szólt közbe Rajmund, mire Tahi már azelőtt a szemét forgatta, hogy szót adott volna neki.

– Majdnem megúsztam – dűnnyögte magában, aztán Rajmundra nézett. – Mi van, Fehér?

– Akkor... Csak a miheztartás végett. Jól értem, hogy ott nem lehetünk, ahol vannak falak, ágyak és ajtók. Ugye?

– Igen – biccentett Tahi, és gyanakodva méregette Rajmundot, mint aki jól tudja, hogy ezt nem véletlenül kérdezte.

– Oké, tiszta sor – helyeselt Rajmund, majd felém fordult. – Major, jössz a játszótérre? – kérdezte, megtalálva a kiskaput, amire nem vonatkoznak a tanár feltételei.

Rajmund gyors észjárását Vivi, Dominik és én is mosolyogva, elismerő bólintással díjaztuk, Tahi pedig tudva, hogy ezt a kört most Rajmund nyerte, a fejét ingatva sétált felé.

– Fehér, Fehér... Gyere csak ide – kezdte Rajmund felé nyúlva, aki behúzta a nyakát, és megpróbált kilépni a tanár elől, de Tahi gyorsabb volt, és elkapva Rajmundot maga mellé állította, és átkarolva a vállát még meg is csapkodta. – Hát meséld el nekem, mit akarsz te annyira Majorral a játszótéren – vizslatta a tanár Rajmund arcát mellette állva, miközben mi nevetve néztük a jelenetet.

– Tudja a tanár úr... Csak dumálni – köhintette Rajmund visszatartott röhögéssel, megpróbálva lelökni a válláról Tahi kezét, hogy kiszabadulhasson a szorításból, mire a tanár még erősebben tartotta maga mellett, egyre nagyobbakat csapva Rajmund vállára.

– Dumálni? – kérdezett vissza. – Ó, hát ezzel ne terheld

Majort, ha dumálni szeretnél, arra itt vagyok én. Hintázhatunk is – szólt Tahi, a beszélására pedig még hangosabban röhögünk fel. – Csak szólj – ajánlotta fel vigyorogva.

– Azt hiszem, meggondoltam magam. Nullára csökkent az érdeklődésem – közölte Rajmund szórakozottan.

– Látod, Fehér, pontosan ezt akartam hallani – biccentett Tahi elégedetten, és elengedte Rajmund vállát, aki röhögve kifordult a tanár mellől, és megigazította a vállán összegyűrődött pulcsiját. – Na irány reggelizni – küldött el minket Tahi, amolyan „korán reggel lefárasztottatok” hangsúllyal, és a fiúkkal együtt elindult az étkező irányába. Séta közben Rajmund még mondhatott neki valamit, mert a tanár a levegőbe emelte a kezét, és egy legyintő mozdulatot tett Rajmund feje irányába, aki kihátrált előre, és elérhető távolságon kívülről idegesítette tovább.

Vivi mellém lépett, és mosolyogva nézett a fiúk után, aztán felém fordult, és hálásan suttogva így szólt.

– Örök hála az üzenetért...

– Semmiség. Rajmund terelt, én meg gyorsan elküldtem. Örülök, hogy időben megkaptad – feleltem. – Meg hogy megértetted – tettem hozzá átgondolva, Vivi pedig elnevette magát.

– Á, félreérthetetlen volt az, hogy „itt vsn Taki” – idézte fel a kapkodva írt figyelmeztetésem, aztán mindketten elnevettük magunkat. – De akkor is nagyon rendes volt tőled. Szóval kösz – mosolyodott el őszinte hálával, és látszott rajta, hogy nem sokszor fordul elő vele az, hogy csak úgy segítenek neki.

– Ez természetes – szabadkoztam.

– Neked – grimaszolt, jelezve, hogy azért nem ez az általános

tapasztalata, aztán rágózva megigazította a haját. – Ahogy nekem is természetes. Úgyhogy remélem, tudod, hogy te is ugyanúgy számíthatsz rám – ajánlotta fel. – És nem csak abban, ha hajnalban átlógsz egy fiúhoz, a tanár pedig keres reggel... – gondolkodott el. – De abban is! – tette hozzá vidáman. – Meg bármiben.

– Köszí – biccentettem, aztán elgondolkodva felhúztam az orromat. – Ami azt illeti...

– Igen? – szólt közbe buzgón, mintha csak azt várná, hogy segíthessen.

– Lenne itt valami... Amiben kérném a segítségedet – köszörültem meg a torkomat.

– Oké – bólintott. – Mi az?

– Odabent – mutattam a házunkra.

– Menjünk – fújta egy rágólufit, és gondolkodás nélkül az ajtóhoz lépett.

– Hé, nem jöttök kajálni? Az előbb még éhen akartál halni, Major – szólt vissza Rajmund, aki már két házat lesétált Dominikkal és Tahival, amikor észrevette, hogy mi lemaradtunk.

– De, csak elintézőnk valamit – kiáltotta Vivi az ajtót kitárva. – Menjetek, majd jövünk utánatok – tette hozzá, és belépett a házba, én pedig követtem.

Ha ismertem volna az IOV előtt Felcser Vivient, akkor valószínűleg már sokkal régebben barátnőkké váltunk volna. De sajnos nem ismertem, így nem tudtam, hogy milyen ember valójában, csak a hírével voltam tisztában, ami csakúgy, mint mindenkihez, hozzám is eljutott, és mint mindenki más, én is az

alapján könyveltem el magamban. „Ja, a ribanc.” Azt hiszem, így gondoltam rá anélkül, hogy valaha egy árva szót is váltottunk volna. Szisziékkal egy csomót csámcsogtunk a táncórák előtt, átöltözés közben Felcser Vivienről, a róla terjengő pletykákról, azokról a bizonyos Insta-storykról és a screenshotolt snapekről, amiket szemét módon szétküldözgetett róla az, aki kapta. Emlékszem, Szisziéknek micsoda elítélő véleményük volt Vivienről, hogy beszéltek róla... A sok Miss Erkölcs.

Pedig Vivi irtó értékes ember, és ezt jobban bebizonyította a nyolc együtt töltött versenynap alatt, mint a volt barátnőim a sok közösen eltöltött év folyamán – ami visszatekintve egy rohadt nagy hazugság volt, nem mellesleg pedig nem érdemelték meg, hogy velük töltöttem az időt; ellentétben Vivivel, akit megismerve nemcsak azt kedveltem meg benne, hogy mer önmaga lenni, és leszarja mások véleményét, hanem azt is, hogy irtózatosan jó fej és laza. Ezt pedig mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a házba beérve egy szót sem szólt vagy kérdezett, sőt, még furán sem nézett rám, csak leült az ágyamra, oda, ahová mondtam, majd az instrukciót követve a falnak vetette a hátát, úgy, ahogyan korábban Rajmund tette.

– Kicsit még csússz lejjebb – lépkedtem ide-oda, miközben hunyorogva próbáltam felmérni, hogy minden tökéletesen ugyanolyan-e, mint korábban volt.

– Így jó? – helyezkedett el Vivi.

– Aha, pont így volt – tettem fel a kezem „stop” stílusban, aztán a telefonomat kivéve a zsebemből, feloldottam a jelkódot, és átadtam Vivinek. – Csinálnál egy videót arról, ahogy elmegyek a fürdőig? – kértem. – Valamit ellenőrizni akarok.

– Persze, szólj, ha mehet – felelte, és maga elé emelte a telefonomat, én meg leültem az ágyamra, lerúgtam magamról a cipőmet, majd kibújva a gatyámból, félredobtam, és Vivire néztem.

– Mehet – mondtam egyszerűen, Vivi pedig az arca előtt tartott telefonom mögül jobbra dőlve kinézett rám, és értetlenül pislogott párat, aztán anélkül, hogy kérdezett volna bármit, biccentett.

– Veszem – szólt.

Ekkor megfordultam, és úgy, ahogyan korábban tettem Rajmund előtt, elmentem a fürdőszobaajtóig. Ám amikor odaértem, ahelyett hogy bementem volna, megálltam az ajtófélfánál, és szóltam, hogy leállíthatja, majd visszarohantam Vivihez.

– Oké, megvan – bólintott, és odaadta a telefonomat, amin azonnal elindítottam a felvételt, és visszanéztem magam, ellenőrizve, hogyan láthatott Rajmund.

– Köszí – mosolyogtam Vivire hálásan, aki közben felállt az ágyamról.

– Szívesen... – rágózott szórakozottan, és elvigyorodott. – Megtudtad, amit akartál?

– Aha – biccentettem, ismét megnézve a felvételt.

– És? Jó Rajmund voltam? Pont ott és úgy ültem, ahogy és ahol ő? – érdeklődött, én pedig először meglepetten néztem Vivire, aztán hatalmasat nevetve azon, hogy kitalálta, miről van szó, bólintottam.

– Igen, nagyon jól játszottad a szerepét – dicsértem meg.

– Köszönöm. Remélem, valami díjat is kapok az alakításomért
– hülyült tovább, aztán fújt egy rágólufit, és kipukkasztva

visszaszívta a szájába. – Viszont egy jó tanács. Ha csak csekkolni akartad magad a videón, és nincs vele további terved, akkor töröld ki – tanácsolta.

– Ja, persze, majd kitörlöm – legyintettem hanyagul.

– Sára... – nézett rám elkomorodva. – Komolyan beszélek. Amit nem akarsz a neten viszontlátni magadról soha, de soha, azt töröld ki a telefonodból, töröld a Törölt mappából is, aztán a felhőből, sőt, ha biztos akarsz lenni a dolgodban, akkor menj el a Szilícium-völgybe, és győződj meg a törlésről személyesen is.

– Okkké, értem, nyugi, máris törlöm – emeltem fel a telefonomat, látva, hogy ez érzékeny téma Vivinél. Mondjuk nem csodálom, van alapja a paranoiájának. – Kész, eltűnt a seggem a telefonomról – mondtam, megpróbálva feloldani a nyomott hangulatot, ami Vivi emlékeinek előtörésekor állt be. Sikeredt, mert a beszélésomra mindketten elneveltük magunkat.

– Hidd el, jobb ez így – szólt halkan. – A legádázabb ellenségemnek sem kívánom, hogy egy reggel felébredve olyan képeket lásson magáról, amit bizalmasan megosztott valakivel, aki viszont elárulta, és továbbküldte mindenkinek.

– Sajnálom – sütöttem le a szemem. – Sajnálom, hogy ilyen szar arcokkal volt dolgod.

– Igen... De azért te sem panaszkodhatsz, ha árulásról van szó – gondolta át.

– Hát nem – nevettem el magam.

A ház ajtaja kinyílt, mire mindketten odakaptuk a fejünket. Andi érkezett meg, bézs pulcsiján egy hatalmas barna folttal.

– Jöhetek? Vagy zavarok? – kérdezte megtorpanva az ajtóban, amikor meglátott minket.

– Gyere – feleltem. – Csak csukd be gyorsan, nincs rajtam gatya – kértem, merthogy még mindig bugyiban és pulcsiban álltam a szobában.

– Ó, persze, bocs – húzta be az ajtót Andi sietősen, aztán hátrament a szekrényekhez, és kinyitotta a sajátját, miközben folyamatosan mondta a magáét: – Ha a reggelinél Keri meglöki az asztalt, és kiömlik Zétény kakaója, az kire borul? Kire? Persze hogy rám – zsörtölődött, levéve foltos pulóverét, amit idegesen összegöngyölt a kezében, és mint egy labdát, bevágta a szekrény mélyére. – Andira ömlik, ki másra? – magyarázott tovább egyes szám harmadik személyben beszélve magáról, és ideges mozdulattal megragadott a felső polcon egy pulóvert, majd kirántotta onnan. A tiszta, vagy legalábbis nem kakaófoltos darabba belebújva aztán megfordult, és az ajtó irányába indult, ismételten elhaladva mellettünk.

– Jöttök, vagy még maradtok? – kérdezte tőlünk.

– Jövünk – feleltem. – Csak felöltözöm – tettem hozzá, mire Andi végignézett rajtam, és lemondó sóhajjal így szólt:

– Azt jól teszed, mert egyeseknél súlyos testképzavart, másoknál pedig akár öngyilkosságot is okozhat az alakod. Még nem döntöttem el, hogy én melyik leszek, de majd értesítelek róla. Vagy értesítenek, attól függ ugyebár...

A megjegyzésére mosolyogva megráztam a fejem, és odaléptem hanyagul levetett, félrerúgott nadrágomhoz, kifordítottam, aztán felvettem, majd sietősen belebújtam a cipőmbe, bekötöttem a fűzőt, és már kész is voltam.

– Mehetünk.

Vivi és Andi mögött harmadikként kilépve én csuktam be az ajtót, és ahogy bezártam magam mögött, tekintetemmel a tábor

mögött húzódó végtelen pusztára néztem, ami felett madarak köröztek a reggeli napsütésben. A napszemüvegemet letolva a fejemről, egy pillanatra még a távolba meredtem, aztán megfordulva Vivi és Andi után siettem futólépésben, és beérve őket beálltam közéjük, úgy sétáltunk hárman egymás mellett az étkező felé.

– Amúgy mi volt veletek tegnap? – érdeklődött Andi elgondolkodva, miközben több irányból érkeztek a színes melegítő versenyzők reggelizni. – Mintha a föld nyelt volna el benneteket, nem is láttunk titeket a műveltségi feladat után egész nap, sőt este a játékterembe se jöttetek.

– Igen, tudjuk – válaszoltam. – Semmi extra, csak fáradtak voltunk, szóval... pihentünk, netezgettünk, ilyesmi. Elvoltunk – feleltem szűkszavúan, és sokatmondón összenéztem Vivivel.

Nem volt véletlen ugyanis, hogy a továbbjutásunk után eltűntünk, és nem is láttak minket egész nap. Direkt csináltuk. Ugyanis iszonyatosan nagy balhé kerekedett abból, hogy rajtunk kívül minden csapatban meggyanúsítottak egyvalakit azzal, hogy ő a beépített ember, aztán persze kiderült, hogy nem is igaz, senki nem volt beépítve. És bár a feladat véget ért, a sértettség megmaradt. Úgyhogy a kvízfeladaton utolsóként bedobott, ártatlannak tűnő, kis vicces beugratós kérdés nekünk menekülést, mindenki másnak komoly károkat okozott. Konkrétan az egész táborban állt a cirkusz. Minden csapaton belül ment a sírás, a veszekedés, az üvöltözés, lejöttek a főépületből a kísérő tanárok, videóhívásban próbáltak rendet tenni az igazgatók... Az okozott káoszt csak a szervezők figyelték elégedetten, akik szemmel láthatóan élvezték, hogy belülről sikerült bomlasztani a csapatokat. Úgy tűnt, ez is része

a versenynek.

A kvízfeladat utáni állapotot látva pedig mind a négyünknek megkondult a vészharang a fejében, és egyetértettünk abban, hogy le kell lépnünk, amíg nem csitulnak el a dolgok.

Ugyanis nekünk addig volt jó, amíg a többi versenyző azért volt kiakadva, mert kiderült, ők nem jó csapat. Nem akartuk a jelenlétünkkel eszükbe juttatni, hogy a feladat eredményeképpen mi viszont azok vagyunk. Az rosszul érintette volna őket. Elvégre az emberek nem szeretik azokat, akik eszükbe juttatják a hibáikat. Idegesek lesznek tőle. Sajnos ebben van tapasztalatom, hála Sziszinek, aki bár hátba szúrt, elárult és szarban hagyott, mégis jobban utál engem, mint én őt. Hogy mi ennek az oka? Egyszerű. Minden alkalommal, amikor lát, vagy eszébe jutok, rádöbben, hogy jobb vagyok nála, ez pedig kicsinálja idegileg. Éppen ezért dühös rám, és mindennél jobban gyűlöl.

És ez az, amit el akartunk kerülni a műveltségi utáni felfokozott hangulatban. Hogy a többi csapat sebzett vadként támadjon ránk, csupán azért, mert ők megsérültek, és esetleg minket okoljanak érte.

Nem, úgy döntöttünk, ebből jobb kimaradni. A döntésünkre pedig még Tahi is áldását adta, és egyetértett azzal, hogy kicsit meghúzzuk magunkat, így engedélyezte, hogy végig a toronyban legyünk, ott, ahol nem lát ránk senki. Mondjuk ő elég gyakran ellenőrzött minket, de mással nem találkoztunk.

– Szóval csak úgy bepunnyadtunk, és eltelt a tegnapi nap – vetítettem Andinak a történetekről, Vivi pedig helyeslően bólintott.

– Értem – felelte Andi. – Amúgy jól tettétek, brutál szar

hangulat volt egész nap, vita vita hátán, és még este a játéktérben is tiszta nyomott volt a légkör. Nem olyan, mint szokott – mesélte.

– Sajnálom – mondtam.

– Hát igen. Jól szétrobbantották a csapatokat – ingatta a fejét. – Az viszont nem semmi, amit ti csináltatok – ámult, mi pedig Vivivel szótlanul bólintottunk. – Ügyesek voltatok nagyon. És örülünk, hogy még itt vagytok – szólt őszintén.

– Köszönjük – bólogattam. – És... Nálatok minden oké? Csapatszinten? – érdeklődtem finoman afelől, hogy a bészekkel mi történt a beugratós feladat után.

– Igen. Mi nem veszünk össze – mesélte.

– Na, az jó – bólogatott Vivi.

– Ühüm, csakhogy ez egyedül nekem köszönhető, ugyanis Keriék mindhárman engem jelöltek meg beépített emberként, meg sem hallgattak, már nyomtak is a nevemre...

– Óóó – húztam be a nyakam zavartan.

– Jaja. Rajtam múlt, hogy balhézok-e emiatt, vagy inkább elengedem. Végül aztán elengedtem.

– Bölcs döntés – értettem egyet.

– Igen, de egyáltalán nem volt könnyű – fújtatott. – Kizárólag a csapat érdekében nem tettem szóvá, elfogadtam, hogy mondani kellett valakit. Legalábbis úgy tudtuk, hogy mondani kell valakit – javította ki magát. – És az én voltam – tárta szét a karját tehetetlenül. – Ilyen az élet. Viszont rendesek voltak a srácok, bocsánatot kértek – mesélte, miközben odaértünk az étkezőhöz, ahol Rajmund és Dominik ránk vártak, nem mentek be nélkülnk.

– Sziasztok – köszönt Andi a fiúknak, aztán szólt, hogy

bemegy folytatni a reggelijét, amit akkor hagyott félbe, amikor ráborult a kakaó, így ő előbb bement, mi pedig vártunk még pár pillanatot a napsütésben, mert az étkező ajtajánál éppen kialakult egy kis tumultus, ahogy az érkező és a reggelit már befejező versenyzők váltották egymást.

Amikor szabad lett a bejárat, mindannyian odaléptünk, és Dominik már nyúlt, hogy kinyissa előttünk az ajtót, amikor is felpattant a zár, és a pink csapat négyese lépett ki az étkezőből, utolsóként Pannával, aki csípőjével megtámasztotta nekünk az ajtót.

– Nahát, titeket is látni? Már hiányoztatok – üdvözölt minket, aztán a fiúkra nézett. – Helló-belló – vigyorgott laposakat pislogva, mire Dominik és Rajmund furán nézve rá, teljesen normálisan visszaköszöntek. – Mentek reggelizni? – kérdezte, majd mielőtt bármit mondhattunk volna, a kilencedikes lány rákezdet.

És mindannyian tudtuk, hogy ez mit jelent.

– Ha siettek, még van briós. Amikor én vettem, a kosárban már csak három volt, de az is lehet, hogy azóta feltöltötték. Én olyat ettem, amin vannak cukordarabok. Tudom, hogy a sima úgymond egészségesebb, de mit tehetnék, ez jobban ízlik. Jaj, bocs, Vivi, te ugye gluténérzékeny vagy, nem is ehetsz brióst, tapintatlan voltam. Ne haragudj, utálom, amikor ez történik. Mint amikor egyszer a buszon át akartam adni a helyem egy kismamának, és kiderült, hogy nem is az. Fúú, halljátok, azt az égést... Én felajánlottam, mert úgy neveltek, hogy időseknek és kismamáknak mindig adjam át az ülőhelyem, szóval akkor is mondtam, hogy üljön csak le, persze hozzátettem, hogy a baba miatt, erre azt mondja, milyen baba, én meg így, miii, neee.

Aztán nem tudtam leszállni, mert az ajtó akkor már bezáródott, de mondom, jó, semmi baj, most kicsit kínos a szitu, de majd leszállok a következő megállónál. Aha, helló, távolsági busz volt, negyven perc múlva állt meg legközelebb. Veletek volt már ilyen? – kapkodta a fejét köztünk, aztán kissé előreesett, amikor nekimentek a vállának az étkezőből éppen kilépők. De Panna nem ment arrébb, továbbra is ott állt, a kitárt étkezőajtót támasztva, akadályozva a gondtalan ki- és bejutást. Odabentről kiszűrődött az evőeszközök csörgése és az IOV táborának szokásos reggeli lármája, és őszintén szerettem volna már bejutni, tekintve, hogy a tegnapi napon kihagytuk a vacsorát is, hogy elkerüljük a többi versenyzőt, így aztán kifejezetten korgó gyomorral hallgattam Pannát, aki ezúttal már arról beszélt, hogy egyszer megtámadta egy galamb. Senki nem tudta pontosan, ez hogy jött ide. – Egy néni segített elhessegetni, mert rendesen nekem repült az a galamb, de nemcsak egyszer, hanem folyamatosan, újra és újra. Én nem tudom, hogy mit látott rajtam, vagy mi ütött belé, de nem hagyott békén.

– Lehet, azt akarta, hogy ne beszélj annyit, de mivel egy galamb nem tud kommunikálni az emberekkel, így próbálta jelezni neked, hogy elég – gondolkodott Rajmund hangosan.

– Haha, ez vicces – nevetgélt Panna, abszolút nem sértődve meg a beszóláson. – Tudom, néha kicsit sokat beszélek.

– Néha... Kicsit... – ismételte Rajmund elgondolkodva.

– Egyszer egy egész dupla órán át én olvastam fel az osztálynak, és még akkor sem fáradtam el, az első óra utáni szünetben ittam egy korty vizet, aztán mondom, felőlem akár mehet is tovább, a tanár meg megengedte, így kilencven percre jártathattam a számat büntetlenül, és még egy ötöst is kaptam

érte – mesélte. – Nagyon szerettem azt a tanárnőt, alsóban tanított, csak aztán szürke hályogja lett, és nyugdíjba vonult. A szürke hályog szívás – ingatta a fejét. – A mamának is volt, műteni kellett. Szerencsére jól sikerült, pár perc volt az egész, a mama meg évekig halogatta, annyira félt tőle. Pedig mindig mondtam neki, amikor pogácsát szaggattunk együtt, hogy jobb túllenni rajta. Ti szeretitek a pogácsát? Én imádom. Főleg, ha kemencében sül. A sajtos is jó, de szerintem a tepertősnél nincs finomabb. Nektek melyik a kedvencetek? – kérdezte, miközben az étkezőből kilépők ismét meglökték, ezúttal olyan erővel, hogy Panna talán el is esett volna, ha Dominik nem kapja el reflexből a karját.

– Jól vagy? – kérdezte Dominik, mire Panna felnézett rá.

– Soha jobban – felelte vigyorogva, és Dominik karjára nézett, ahol a rövid ujjú póló alól kilógott a tetkója. – Whazta! – ámult el Panna. – Ne már, hogy neked van tetkód! De állat! Az unokatesóm is akar. Bejelölhet téged? Egy csomó kérdése lenne – mondta.

– Csomó? – riadt meg Dominik. – Inkább ne, köszi – felelte zavartan, de Panna meg sem hallotta, már folytatta is tovább.

– Én imádom a tetkókat, nekem mondjuk nincs, hogy is lenne, kilencedikes vagyok, de szerintem marha jók, majd ha tizennyolc éves leszek, szerintem csináltatok. Talán pont a születésnapomra. Három év múlva töltöm be május harmadikán – magyarázta.

– Nagy nap lesz – bólogatott Rajmund. – Reméljük, nem itt ácsorogva ér minket – tette hozzá, a megjegyzésére pedig felröhögtünk. Igazából Pannából még azt is kinéztük, hogy addig beszél.

– De teneked hogy van, nem vagy még tizenennyolc éves, nem? – kérdezte Dominikot, de nem hagyta válaszolni. – Nagyon fájt? Ki csinálta? Mikor? Mit ábrázol? Mekkora? Megmutatod? Nem féltél, hogy elfertőződik? Kented Bepanthennel?

– Panna, mi most megyünk reggelizni, mert... – vettem elő a telefonomat, és a kijelzőre pillantottam. – Lassan lekéssük.

– Ja persze, menjetek csak, majd még dumálunk – állt félre, hogy beengedjen minket.

– Az biztos – biccentett Rajmund, és megtartva előttem az ajtót, mosolyogva rám nézett a napszemüvege mögül. – Menj csak előre, Major – szólt, mire beslisszoltam a terembe, majd félreállva bevártam a többieket.

2.

Miután Vivi megkapta a konyhásoktól a spéci gluténmentes reggelijét, az asztalunkhoz sétáltunk, és bevártuk a fiúkat, akik még a svédasztalnál válogattak.

Miközben Vivi átnézte, hogy ezúttal miket pakoltak a tálcájára, én a tányérom két oldalán könyökölve, az állam alatt összekulcsolt kézzel pillantottam körbe a termen. A nyolc versenyben lévő csapatból a pinkék és a sötétkékek már befejezték a reggelizést, és elhagyták az étkezőt, a többiek viszont még mind jelen voltak, így egyenként végigfuttattam a tekintetem a négyeseken, pár másodpercig illetéktelenül belehallgatva a beszélgetésükbe.

– Na, mi a téma másoknál? – érdeklődött Vivi halál természetesen, fel sem nézve a tálcájáról, mert a figyelmét teljesen lekötötte a joghurtjának felbontása, amibe beleszórta a gabonapelyhet.

– Nem sok – feleltem, továbbra is fürkészőn figyelve a többi csapatot, miközben Dominik és Rajmund is leültek az asztalunkhoz.

Dominik a csuklóján lévő hajgumit levéve hátracopfozta a haját, hogy ne lógjon az arcába étkezés közben, aztán nekilátott a tojásrántottájának, Rajmund pedig az asztal közepéhez hajolva elvette a ketchupösflakont, és nyomott belőle egy adagot.

– A bészek valami végigjátszásról beszélnek, amit a neten láttak – részleteztem Vivinek, mire Rajmund és Dominik is érdeklődve hallgattak evés közben. – A szürkék valami lányról,

akit az Instán láttak kommentelni az egyiküknél... – mondtam legyintve, és a tekintetemet továbbfuttattam a termen. – A lilák nem beszélnek semmiről – ingattam a fejem, miután pár másodperc megfigyelés után is csak a tányérjuk fölé hajolva ettek szótlanul. – A világoszöldek a következő feladatról beszélnek – olvastam le a szájukról, majd elfordultam az utolsó jelen lévő csapat asztalához. – A világoskékek pedig rólunk – közöltem egyszerűen a négy lányt nézve. Miután észrevették, hogy figyelem őket, azonnal kapcsoltak, és eltakart szájjal beszéltek tovább, de addigra már mindegy volt, tudtam, hogy rólunk és a tegnapi feladaton való továbbjutásunkról diskurálnak.

Annyira nem viselt meg minket a dolog. Miután közöltem, hogy mi vagyunk a téma, Vivi, Rajmund és Dominik is a lányok asztala felé fordult, és felvont szemöldökkel, kérdően néztek rájuk, amit a világoskékek nem tudtak jól lereagálni, vagyis inkább sehogy nem tudtak lereagálni, és brutál feltűnően elkapták a fejüket, szigorúan a tálcájukon lévő maradékra meredve, miközben az egyikük sunyin oldalra pillantva ellenőrizte, hogy nézzük-e még őket. Igen, néztük. Ezt a nyomást pedig nem bírták, így aztán egy összesúgást követően tökéletesen egyszerre mozdultak meg, és éles székcsikorgást hallatva felálltak, majd a tálcabeadó ablakhoz siettek, igyekezve minél előbb szabadulni a helyiségből.

– Na, már nem beszélnek rólunk – kanalizott bele a joghurtjába Vivi szórakozottan, mire mind visszafordultunk a reggelinkhez, és elégedett mosollyal ettünk tovább. Nem most kezdtük, mind a négyen elég nagy rutint szereztünk abban, hogy beszélnek rólunk. És megtanultuk kezelni.

Rajmund egy újabb adag ketchupöt nyomott a tányérja szélére, majd valamit beletunkolt, mire érdeklődve néztem rá.

– Az mi?

– Mini pizzás csiga – felelte.

– Hol találtad? – lepődtem meg.

– A pultnál. Az utolsó kosárban volt.

– Ó – bólintottam csalódottan. – Nem vettem észre – nyújtogattam a nyakam a svédasztal irányába, ahol a pékárus kosarakat már elkezdték beszedni. Rajmund, követve a tekintetem, szintén észrevette, hogy az utolsó kosárnak már csak üres helye van a pulton, így hátradőlt a székén, és a tányérjára mutatott. – Tessék. Vegyél belőle, Major.

– Köszí – mosolyodtam el hálásan, és megragadtam egy mini pizzás csigát, de mielőtt elvettem volna, Rajmund értetlenül megrázta a fejét.

– Mit csinálsz???

– Mi? Miért? – kérdeztem megakadva a mozdulatban.

– Ketchup! – emlékeztetett, én pedig nevetve biccentettem egyet, és belemártottam a csigát.

Rajmund elégedetten bólintott, aztán folytatta az evést.

Mosolyogva beleharaptam a pizzás csigába, és a kijárat felé pillantottam, ahol a világoskék lányok, a tálcájuk visszaadását követően éppen kislisszoltak volna a kínos „rólunk beszéltek és mi ezt tudtuk” szituáció után, de ahelyett, hogy a nyíló ajtón kimentek volna, mind a négyen visszaléptek a terembe. Én pedig mozdulatlanra dermedtem, elfelejtve tovább rágni a számban lévő falatot. Ugyanis a világoskék lányok visszatáncolása az étkezőbe azért történt, mert beengedték a narancssárga ruhás szervezőket. Akik borítékokat fogtak a

kezükben.

A teremben lévőők azonnal elcsendesedtek, és leengedték a villát és kést tartó kezüket. Senki nem evett tovább.

– Na, de jó – ingatta a fejét Vivi, és fújtatva megtörölte a száját egy szalvétával, amit összegyűrve a tányérjára dobott, majd csapatkapitányként elvette a piros borítékot a felénk tartó szervezőtől.

A narancssárga ruhások egy pillanat alatt végeztek a kiosztással, és amilyen váratlanul érkeztek, olyan gyorsan el is tűntek, magukra hagyva a versenyzőket a borítékba zárt instrukciókkal.

– Bontom – jelentette be Vivi, és izgatottan feltépte a levelet, miközben Dominik elvette előlünk a tálcánkat, és átrakosgatta a mögöttünk lévő üres helyre, szabaddá téve az asztalunkat, hogy könnyebben össze tudjuk dugni a fejünket. – Oké, nézzük, mi ez – vett ki egy képet Vivi a borítékból, és sietősen megnézte, hogy mást is tartalmaz-e a tasak. Nem, a borítékban csupán egy kép volt, amit Vivi lerakott középre, mi pedig négy irányból hajoltunk fölé.

– Ez... – ráncolta a homlokát Dominik.

– Ez egy... – motyogtam én is az ikont tanulmányozva.

– Ez egy horgászbót? – kérdezte Vivi.

– Az – biccentett Rajmund feszülten, és felnézve a papírból, találkozott a tekintete Dominikével. – Cowboy, te tudsz pecázni?

– Nem. Te?

– Nem – rázta a fejét Rajmund.

– Lányok? – pillantott ránk Dominik aggódva.

Vivivel mindketten nemet intettünk.

– Ó baszki, de jól állunk – grimaszolt Rajmund hátradőlve a

székén, és idegesen megdörzsölte az arcát.

– Hány személyes a feladat? – kérdezte Dominik, és akkor jutott eszünkbe, hogy annyira letaglózott minket a horgászós ikon, hogy konkrétan megfeledkeztünk a lap hátoldalán lévő instrukcióról.

Vivi felvette a képet, és megfordította.

– Kedves versenyzők! Válasszatok magatok közül két csapattagot, akiket feladatra küldtök. A döntésben segítségetekre lehet a lap hátoldalán lévő ábra. Figyelem, nevezni délután két óráig lehet, ezt követően a kiválasztott két versenyző álljon indulásra készen a főkapunál – olvasta fel Vivi, majd gondterhelten leengedte a kezében lévő lapot.

– Megnézhetem? – kértem el, és amíg a többiek teljesen tanácstalanul néztek össze, amolyan „most mit csináljunk?” pillantással, addig én újra szemügyre vettem az ábrát, azzal áltatva magam, hogy talán, ha jobban megnézem, bebizonyosodik, hogy mégsem az, aminek látszik. Hát, ez nem jött be, mert akárhogy néztem, a képen konkrétan egy horgászbót piktogramja szerepelt. Nem lehetett mást beleképzelni. Az volt és kész.

És ha amúgy nem lettünk volna elég elkeseredettek, akkor a hangulatunkat csak tetézte, hogy szemmel láthatóan minden más csapat örült a feladatnak.

– Hívom Tahit a kilátóba – dünnyögte Vivi, és telefonját a kezébe véve bosszúsan figyelte a kijárat felé vonuló lilákat, akik hangosan, egymás szavába vágva, nevetve meséltek egymásnak pecás sztorikat a gyerekkorukból.

Basszus.

A kilátóban ülve a délelőtti nap melegen sütötte az arcunkat, miközben hátunkat a fadeszkáknak vetve figyeltük az előttünk járkáló fizikatanárt, aki percek óta képtelen volt felfogni, amit mondtunk.

– Na még egyszer – állt meg előttünk, árnyékot vetve ránk, miközben mi mind a négyen felhúzott térdrel, egymás mellett ülve néztünk fel rá. – Nem tudtok horgászni – értelmezte.

– Nem – feleltük egyszerre.

– Nem tudtok.

– Nem.

– Na jó. Mégis hogy a jó égbe lehet az, hogy egy négytagú csapatból senki nem tud pecázni? Egyik sem – meredt ránk teljesen elképedve. – Hogy értitek, hogy nem voltatok még horgászni? – hüledezett.

– Én voltam – jelentkezett Dominik, mire Tahí megállt előtte, és egy „na, itt az én emberem” bólintással várta, hogy folytassa.

– De nem tudok horgászni – tette hozzá Dominik, lelombozva a tanárt, aki a választ nem igazán tudta hova rakni.

– Ezt hogy kell érteni?

– Hát – köhintette Dominik. – Egyszer néhány haverom elhívott egy horgászós-italozós hétvégére.

– És? – nógatta Tahí, mert úgy tűnt, Dominik befejezte a történetet.

– És én az italozást részesítettem előnyben – felelte diplomatikusan, mire Tahí csalódottan csóválta a fejét.

– Nem emlékszel arra, hogyan kell horgászni? – nógatta.

– Arra sem emlékszem, hogy hol voltam – közölte Dominik, megerősítve azt az állítását, miszerint a horgászós-italozós hétvégéje inkább a másodikról szólt.

A válaszában felröhögtek, kivéve Tahit, aki morogva fejezte ki nemtetszését, majd Vivihez és hozzám fordult.

– Lányok? Valami? Bármilyen? – próbálkozott nálunk, de sajnos mindketten a fejünket ráztuk, jelezve, hogy semmi közünk a horgászáshoz, továbbá semmit nem tudunk róla. Teljesen kimaradt az életünkből.

Tahi végül Rajmundhoz fordult, és meggyötörten nézett rá.

– Fehér?

– Semmi – szólt Rajmund.

– Semmi? Apáddal soha nem mentél pecázni?

– Á, nem, nem az a típus – rázta meg a fejét azonnal, aztán elgondolkodott. – A nagyapámból előbb kinézném, de ő már meghal – szólt, Tahi pedig komoran bólintott.

– Tudom, emlékszem – mondta halkán a tanár.

– Emlékszik? – lepődött meg Rajmund.

– Hogyne – biccentett Tahi. – Odafigyelek a diákjaimra – folytatta: – Főleg, ha sajnálatos módon egy halálesetről van szó – szólt komoran. – Akkor meg pláne, ha valakinek a nagyapja ötször is elhunyt – köhintette, rosszállón nézve Rajmundra, aki kínosan elhúzta a száját, tudva, hogy ezt bebukta. – Ugye, Fehér? – kérdezte Tahi, aztán emlékezetből elkezdte sorolni az „alkalmakat”. – Egyszer kilencedikben a dupla jegyes témazáró napján, majd ugyanannak az évnek a végén a lezárás előtt, aztán tizedikben egy év végi felelés alkalmával, kétszer pedig a múlt tanévben... – fejezte be.

Visszatartott nevetéssel ültünk Rajmund mellett, miközben Tahi mérgesen fürkészte, valamifajta reakciót várva. Rajmund egy ideig állta a tekintetét, aztán sóhajtván megrázta a fejét.

– Jó, megfogott – tette fel a kezét védekezőn, beismerve, hogy

ezzel az indokkal az elfogadhatónál, vagyis egynél többször mentesült felelés és dolgozat alól. – Egyébként... – vette halkabbra – tizedikben történt. Igazából akkor halt meg. A feleltetésnél... Mármint az azelőtti napon – ismerte be csendesen.

– Tudom – mondta Tahi, mire Rajmund meglepetten nézett fel a cipőfűzője piszkálásából.

– Tudja?

– Igen.

– Honnan?

– Ismétlem, figyelek a diákjaimra. És aznap nem úgy viselkedtél, mint máskor. Én pedig tudtam, hogy ezúttal igazat mondasz – mondta, Rajmund pedig hálásan biccentett, aztán összeszaladt a szemöldöke.

– De... De várjunk csak... Tudta, és aznap mégis adott egy egyest a felelésemre – jutott eszébe.

– Igen.

– Miért?

– Mert azt mondtam, hogy odafigyelek a diákjaimra, nem pedig azt, hogy hülye vagyok. Azokat a válaszokat pedig, Fehér, nem előző nap kellett volna megtanulnod, hanem egy egész tanév alatt – vigyorgott Tahi, Rajmund pedig csalódottan megrázta a fejét.

– És mégis hogy, amikor állandóan meghalt a nagyapám? – kérdezte, a beszólására pedig még Tahi is elveszítette a pókerarcát, és egy pillanatra elröhögte magát, aztán rögtön visszaváltott komolyra, és így szólt:

– Hidd el, hogy jót tettem neked azzal az egyessel, Fehér.

– Aha. Jó, hogy nem arra vár a tanár úr, hogy megköszönjem –

közölte Rajmund szórakozottan, aztán átgondolva a dolgot, hitetlenül elröhögte magát. – Bár aznap tényleg egész nap magát szidtam, nem is foglalkoztam mással.

– Na ugye, mondtam én – bólogatott Tahi elégedetten, Rajmund pedig korrektül beismerve a tanár igazát, végül így szólt.

– Oké. Tudja, mit? Köszönöm, hogy aznap lefeleltetett, egyest adott, és ezzel elterelte a figyelmemet – mondta ki szemrebbenés nélkül.

– Bármikor – biccentett Tahi, a megjegyzését pedig Rajmund egy „azt meghiszem” mosollyal nyugtázta. – Na jó – csapta össze a tenyerét Tahi. – Vissza a jelenleg megoldandó ügyünkhöz. Fehér úgylis az állandó probléma kategóriában van – fújtatott egy nagyot. – Tehát. Adott egy horgászfeladat, és három, a pecázást hírből sem ismerő csapattag, meg egy, aki berúgott – foglalta össze a helyzetünket.

Ezzel nem tudtunk vitatkozni, csak valamennyien bólintottunk.

– Kit küldünk a feladatra? – kérdezte.

– Lényegében mindegy – mondtam ki egyszerűen. – Vagy érzi valaki úgy, hogy esetleg rejtett horgászképessége van? – fordultam a többiekhez.

Valamennyien nemet intettek.

– Akkor... – nézett körbe Vivi – a szokásos?

– Legyen. Aki a rövidebbet húzza – helyeseltem az eddig bevált receptre.

– Akkor Major, te tuti mész pecázni – emlékeztetett Rajmund, hogy eddig mindig sikerült beletrafálnom.

– Benne van a pakliban.

– Biztosak vagytok benne, hogy így döntsünk? – kérdezte Dominik kissé idegesen. – Ne menjünk mi Rajmunddal? – ajánlotta fel udvariasan, tartva attól, hogy Vivivel ketten húzzuk a rövidebbet.

– Nem – vágtuk rá Vivivel tökéletesen egyszerre.

– Ha nem tudunk dönteni, akkor húzunk. Eddig is bevált, remélhetőleg ezután is be fog – indokoltam.

– Jó – sietett le Dominik a lépcsőn, majd pár pillanattal később, kettesével szedve a fokokat, már vissza is jött. A magával hozott négy fűszálból kettőt rövidre tépett, majd gondosan elrejtette a tenyerében úgy, hogy a kilógó részek mind ugyanakkorának tűnjenek. – Vivi – nyújtotta először felé ökölbe szorított kezét.

Tahi feszült arccal állt mögöttünk, és idegesen figyelte a történéseket, miközben Vivi a rágóját csattogtatva, elgondolkodva nézte a fűszálakat. Végül egy hatalmas lufit fújva odanyúlt, és kihúzott egyet. Hosszú volt.

– Maradok – jegyezte meg, és próbáltam leolvasni az arcáról őszinte reakcióját. Azt hiszem, örült neki.

– Sára – fordult hozzám Dominik.

– Oké, nézzük – biccentettem, és a három fűszálat elemezve megállapítottam, hogy tökéletesen ugyanolyannak tűnnek, úgyhogy megvontam a vállamat, és kirántottam egyet. Rövid volt.

– Jézusom, Major – röhögött fel Rajmund elképedve, és a többiek is a fejüket rázva nevettek, amolyan „ezt nem hisszük el” stílusban.

– Sára a feladat egyik résztvevője – mondta ki hangosan Dominik, majd Rajmundhoz fordult. – Te jössz.

Mindannyian néma csendben figyeltük a történeteket, csupán Vivi rágócsattogása hallatszott, és Tahi szakállának sercegése, ahogy a tanár az ujjával folyamatosan dörzsölgette az arcát.

Rajmund összekulcsolt kezeit a feje tetején tartva, fújtatva nézte a két kilógó fűszálvéget, majd odanyúlva az egyikhez, hezitálva Dominik szemébe nézett, várt pár pillanatot, majd meggondolva magát mégis félrenyúlt, és a másikat választotta. Rövid volt.

– Rajmund a másik résztvevő – jelentette ki Dominik, Tahi pedig egyetértően bólintott.

Széles mosollyal néztem Rajmundra, aki a fűszálat lazán a szája széléhez helyezte, és rágcsálni kezdte, miközben szórakozottan a szemembe nézett.

– Megyünk pecázni, Major – közölte, mire boldogan felnevettem, és bólintottam egyet.

– Megyünk.

– Akkor ezt így mindenki elfogadja? Nincs csere, nincs visszalépés? – kérdezett körbe Vivi, aki csapatkapitányi kötelezettségeinek eleget téve meg akart bizonyosodni arról, hogy mindenkinek megfelel a döntés.

Senkinek nem volt ellenvetése, így Vivi közölte, hogy akkor elmegy felíratni a résztvevőket, és a lépcsőn lesietve elindult az étkező felé.

– Mit gondol a tanár úr? – kértem ki Tahi véleményét odalépve hozzá, és a hátamat, csakúgy, mint ő, a korlátnak támasztottam.

– Én sem döntöttem volna másképp – ismerte be, majd látva, hogy kérdően nézek rá, rögtön megmagyarázta. – Major, te ügyes vagy, és a többéves táncos múltadból eredően kitartó és

fegyelmezett is, ezért nem féltetek. Fehér meg... – akadt meg egy pillanatra Rajmundon gondolkodva. – Fehérért egy pillanatig sem aggódom. Nem nagyon ismer lehetetlent. Ha azt mondom neki, tíz perce van odaérni egy egyébként tizenöt percnnyire lévő távolságból, nemcsak abban lehetsz biztos, hogy odaér, de még vesz magának egy lángost is közben... – mondta, a hasonlaton pedig akaratlanul is felnevettem, annyira stimmel. – Bármilyen helyzetben feltalálja magát – folytatta Tahi. – Ha horgászni kell, akkor horgászni fog, teljesen mindegy, hogy tud-e vagy sem. Maximálisan biztos vagyok benne, hogy megoldja – közölte. – Úgyhogy örülök a párosotoknak a feladaton. És micsoda szerencse, hogy a véletlennek köszönhetően ti ketten mentek... – dünnyögte cinikusan maga előtt összefont karral, én pedig követve a tekintetét, Rajmundra és Dominikra néztem, akik a kilátó közepén állva bizalmasan összerosolyogva ökölpacsit adtak egymásnak. Összehúztam a szemöldökömet.

Vajon Rajmund a véletlennek köszönhetően húzta a rövidebbet? Vagy Dominik tudta, hogy melyik az, és szemkontaktussal leadta a drótot Rajmundnak, aki ezért változtatott az eredeti elképzelésén, és döntött a másik fűszál mellett? Passz, nem tudtam rá a választ, de bárhogy is volt, én őszintén örültem annak, hogy így alakult.

– Megvagyok, Rajmund és Sára felírta a kettőkor kezdődő feladatra – lépkedett fel Vivi a lépcsőn, miután végzett az étkezőben.

– Na, akkor – csapta össze a tenyerét Tahi. – Kicsivel több, mint két óra áll rendelkezésemre, hogy megtanítsam Majornak és Fehérnek a horgászás alapjait. Bot és felszerelés nélkül. Nagyszerű – mondta kelletlenül, és a telefonján kezdett

keresgélni képeket és videókat segédanyagként.

– Várjon! – kiáltotta el magát Dominik. – A szertárban van horgászucc.

– Ez biztos? – lepődött meg Tahi.

– Igen. Horgászbotokat biztosan láttam – közölte Dominik, és Rajmunddal együtt már indultak is érte.

Dominik nem tévedett, alig tíz perc múlva egy-egy pecabottal a kezükben tértek vissza a kilátóba, Tahi pedig átvette tőlük, és alaposan szemügyre vette, majd egy „megteszi” biccentéssel osztotta ki Rajmundnak és nekem.

– Hát akkor... kezdődjön a horgász gyorstalpaló – vakargatta meg a szakállát, mi pedig elhelyezkedtünk Rajmunddal egymás mellett, mindketten horgászbotot fogva a kezünkben, Vivi és Dominik pedig a háttérbe húzódva leültek a kilátó végébe, és kezükkel a szemüket árnyékolva figyelték a történéseket.

– Először is – lépett oda hozzám Tahi, és elvette a kezemből az imént odaadott botot. – A horgászbot részei – kezdte az elméleti ismereteket, miközben mi Rajmunddal érdeklődve hallgattuk, megpróbálva memorizálni mindent, ami elhangzik.

Fogalmunk sem volt, hogy mi lesz a konkrét feladat, így Tahi megpróbált mindenre felkészíteni minket. A horgászbot részeinek ismertetése után felsorolta a horgászat típusait, beszélt a zsinórokról, majd a gyakorlati részben dobástechnikával foglalkoztunk, ami abból állt, hogy Tahi a kilátó oldalához vezetett minket, és a hortobágyi puszta irányába lendíttette velünk újra és újra a horgászbotot, megpróbálva megtanítani nekünk a tökéletes dobótávolságot.

– Lazábban a vállat, Major, így-így, nagyon szép. Fehér, húzd vissza, próbáld újra. Ez az. Jó volt – lépkedett mögöttünk Tahi,

fáradhatatlanul ismételve az instrukcióit, hogy mit és hogyan csináljunk.

Egészen háromnegyed kettőig gyakoroltunk, csupán annyi szünetet tartva, amíg az árnyékban tartott piros szirteses kulacsainkba beleittunk, amibe Dominik folyamatosan hozott nekünk hideg italt, hogy ne a megmelegedett langyos vizet igyuk. Ezeket a pár perces pihenőket leszámítva megállás nélkül dobáltuk a pecabotunkat, megpróbálva elsajátítani a horgászat csínját-bínját két óra alatt, víz, csali és halak nélkül. Na mire mondják, hogy nincs lehetetlen, ha nem erre?

Vivi jelezte, hogy lassan indulnunk kell, így félretámasztottam a horgászbotomat, és a topom vékony vállpántját félrehúzva ellenőriztem, mennyire kapott meg a nap. Rajmund még dobált egy-egy utolsót, amit Tahi türelmesen megvárt, aztán fogtuk a cuccainkat, és mindannyian lesétáltunk a kilátó falépcsőjén.

Átgyalogoltunk a teljesen üres játszótéren, majd a szintén kihaltak tűnő kis házak között, és az étkező irányába igyekeztünk, miközben az égvilágon senkivel nem találkoztunk.

Merthogy két óra előtt pár perccel már minden csapat a kísérő tanárukkal együtt a főkapu előtt állt, arra várva, hogy a kiválasztott versenyzőik elindulhassanak. Az érkezésünkre többen hátrafordultak, és felmértek minket, vagyis inkább az indulóinkat. Nem volt nehéz kitalálni, kit nevezünk be, ugyanis Rajmundnál és nálam volt horgászbot.

Egyébként a szertárban lévő horgászfelszereléseket más csapatok is felfedezték, és általában annál a két tagnál volt, akiket kiválasztottak a feladatra. Az érkezésünkre a bészek odasétáltak hozzánk, akik közül Keri és Zétény fogott egy-egy botot.

– Nahát, Sára, nálatok te vagy az egyik pecás? – lepődött meg Zétény, amikor meglátta, hogy Rajmund mellett én fogom a másik horgászbotot.

– Olyasmi – feleltem szűkszavúan.

– Na, ez meglepett – csodálkozott el.

– Miért? – kérdeztük.

– Neeem, semmi, csak úgy tippeltük, hogy nálatok az egyik résztvevő biztosan Dominik – magyarázta Andi.

– Igen. Mert hát... Ha valakiről, akkor róla el tudjuk képzelni, hogy tud halat fogni – vette át a szót Zétény.

– Akár puszta kézzel – bólogatott Laci, mire Dominik egy „mi van?” nézéssel ajándékozta meg, amit látva automatikusan behúzta a nyakát, és hátrált egy lépést.

– Hát... Nem nyert. Rajmund és én megyünk – húztam ki magam.

– Az tök jó – mosolygott Andi bátorítón, én pedig viszonoztam a mosolyt.

– Tőletek ki megy? – érdeklődtem.

– Nos, kedves Sára – vette át a szót Keri, mielőtt még Andi nyitotta volna a száját. – Szeretném bemutatni csapatunk feladatra induló két tagját, aki nem más, mint a gyerekkorától kezdve a nyarait osztrák horgásztavakon töltő Zétény, és szerény személyem, aki a virtuális horgászszimulátor családi bajnoka – mutatkozott be színpadiasan, mire mosolyogva biccentettem, és kérdőn Andira néztem, aki összefont karral állt mellettük.

– Nem viccel, ezekre tényleg büszke – sóhajtott, aztán hozzátette: – De most először tényleg úgy néz ki, hogy van esélyünk nem majdnem kiesni, hanem egész jó helyen

továbbjutni. Végre testhezállónak tűnik a feladat – mondta megkönnyebbülten.

– Hajrá! – mutattam fel a hüvelykujjamat.

– Nektek is – bólintott kedvesen.

– Így van. Mindkét csapatnak hajrá – helyeselt Keri, majd rám nézett. – Egyébként, Sára, még az előző témához... Szerintem durván szexi, ha egy csaj pecázik. Ha engem kérdezel – vigyorgott rám a szemüvege mögül.

– De nem kérdezett – reagálta le Rajmund azonnal, amin ösztönösen elmosolyodtam, a többiek pedig felröhögtek.

– Mekkora oltás – veregette meg Laci Keri vállát, aki egyetértően bólogatott. Eszébe sem volt megcáfolni.

– Idő van, kezdődik! – kiáltotta valaki a kapu előtt, ahol már megkezdődött a tömörülés.

Kettő óra nulla nullakor aztán a főépület irányából feltűntek a narancssárga ruhások, mire azok a csapattagok, akik a feladatra indultak, elkezdtek búcsúzkodni a táborhelyen maradóktól és a kísérő tanáruktól.

Róbert és a szervezők egyre közelebb értek, majd átvágtak a versenyzők között, akik automatikusan folyosót nyitottak nekik a tömegben.

– Megkérném a feladatra induló versenyzőket, hogy hagyják hátra a táborban maradóknak a szertárból kihozott horgászbotokat, és mindenfajta felszerelés nélkül jöjjenek a kapuhoz – kiáltotta Róbert, mire mindenki kissé összezavarodott.

– Nem kell a pecabot? – forgatták a fejüket a versenyzők, és láttam, hogy Keri és Zétény megdöbbenve néznek össze.

– Nem kell – felelte Róbert vigyorogva.

– Mi a...? – kérdezgették egymástól többen, miközben Róbert újra, erőteljesebben elismételte, hogy a feladatra induló versenyzők álljanak a kapuhoz.

Kissé tanácstalanul fordultunk a többiekhez, majd átadtuk a horgászbotunkat Tahinak, aki mélyen beszívva a levegőt, palástolva az aggodalmát, a lehető legnyugodtabb arckifejezésével nézett ránk.

– Mindent bele, Major – buzdított, mire határozottan bólintottam, aztán Vivihez fordultam, aki szorosan átölelt.

– Hajrá, Sára, megcsinálod – mondta idegesen rágózva a fülembe, mire nevetve helyeseltem, és Dominikhoz léptem, aki kedvesen a vállamra tette a kezét, és a szemembe nézve így szólt:

– Sok sikert!

– Köszönöm – álltam a tekintetét, aztán megvártam, hogy Rajmund is elköszönjön a többiektől. Csakúgy, mint engem, Vivi őt is megölelte, és két rágólufifújás között a támogatásáról biztosította. Dominikkal összeérintette az öklét, és némán, csupán szemkontaktussal megbeszéltek valamit, aztán Tahinhoz fordult. A tanár a szakállát simítgatva sóhajtott egy nagyot, majd megrázta a fejét.

– Ki ne essetek, Fehér – kérte szigorú arccal.

– Rajta vagyok a dolgon – felelte Rajmund, megpróbálva lazának tűnni, de hallhatóan bujkált egy kis idegesség a hangjában.

A kapu kinyílt, az elöl álló két világoskék lány pedig elsőként lépett ki az élménytáborból. Őket követte a szürkék két fiútagja, majd következtek a pinkek, akiktől szintén két fiú, Palkó és Tibi indultak résztvevőként.

– Várjatok! – kapott észbe Vivi. – Lemaradt a kép. Kocsisnak küldeni kell valamit az indulásotokról – vette elő sietősen a telefonját, miközben a kapun már kiment a sötétkék, a lila és a világoszöld csapat párosa is, a bészek pedig éppen indultak.

– Piros csapat, mozgás! – hangzott fel Róbert hangja élesen.

– Egy pillanat – szólt Vivi izgatottan, és rágózva feltartotta a telefonját, mire Rajmunddal mindketten visszafordultunk, és megálltunk egy pillanatra, amíg elkészült a fotó.

– Piros csapat, ismétlem, indulás! – szólt ránk élesen Róbert.

– Jövünk már! – feleltem indulatosan. – Megvan? – kérdeztem Vivit, aki a kezével eltakarva a napsütésben a telefonja kijelzőjét, fintorogva bólintott.

– Aha, de... – hezitált. – Ez a valaha készült legkevésbé életszerű kép rólatok.

– Gondolod? – kérdeztem elnevetve magam.

– Igen – közölte. – Ezek konkrétan nem ti vagytok – jelentette ki a fotót tanulmányozva.

– Oké – vontam meg a vállamat amolyan „rajtam ne múljon” hanyagsággal, aztán a következő pillanatban Rajmund mögé lépve rátámaszkodtam a vállára, és egy „hopp” mozdulattal ráugrottam a hátára, mire rögtön kapcsolt, és röhögve megragadta a lábamat, hogy megtartsa. A nyaka köré fonva a kezem én is elnevettem magam, majd Vivi felé fordultunk, aki folyamatosan vigyorogva készítette a fotókat.

– Na, ezt a párost már ismerem – bólogatott szórakozottan, és a mellette álló Dominik is nevetve figyelte a kijelzőn látottakat, Tahi pedig a fejét csóválva összefonta maga előtt a karját.

– Major, Fehér, ne etessétek a trollokat – tanácsolta, előre tudva, hogy mi vár ránk, ha Kocsis ezt a képet tölti fel a sulis

oldalára.

– Eszünkben sincs – vigyorogtam továbbra is Rajmund hátán csimpaszkodva.

– Piros csapat, én azt sem bánom, ha kézen állva, de tíz másodpercen belül legyetek a kapu túloldalán, különben kizárlak benneteket a versenyből! – üvöltötte el magát Róbert, mire Viviék kiabálni kezdtek, hogy „menjetek, menjetek már!”, Rajmund pedig megfordulva a kapu felé indult. Velem együtt. Merthogy még a nyakát átkarolva a hátán lógtam.

3.

A táborból kilépve aztán leugrottam Rajmundról, megigazítottam felgyűrődött pólómat, majd egymás mellett sétáltunk a parkoló irányába. Minden versenyző előttünk volt, kettesével haladtak a kitaposott úton, narancssárga ruhás szervezők kíséretében. Mögöttünk a sort Róbert zárta, aki minden alkalommal, amikor hátrapillantottam, mogorván biccentett, jelezve, hogy előre nézzek.

Rajmund monoton tempóban lépkedett mellettem a napsütésben, és napszemüveglencséje mögül figyelte a göröngyös földutat, ami egészen a parkolóig vezetett minket, ahol a már jól ismert kisbuszok várták a versenyzőket. Utolsóként érkezve mi szálltunk be legkésőbb a saját csapatunk jelzésével ellátott jármű hátuljába, elöl pedig a sofőr mellett egy szervező foglalt helyet. A járó motorú kisbusz kellemesen hűvös volt a légkonditól, ami különösen jólesett a meleg napon történő séta után.

– Jó napot – köszöntöttük a sofőrt, aki meglátva, hogy mi vagyunk azok, köszönés helyett azzal fogadott minket, hogy „nincs evés a buszban”. Azt hiszem, nem igazán sikerült jó benyomást tennünk rá az elmúlt feladatok alkalmával.

Miután biztosítottuk róla, hogy természetesen eszünkbe sem jut enni, a sofőr sebességbe tette a járművet, és utolsóként kanyarodott ki a parkolóból, Rajmund pedig a zsebében kutatva elővett egy csomag Maoamot, és bontogatni kezdte. A csomagolás zörgésére a sofőr mérgesen pillantott hátra, miközben kiértünk az üres 33-as útra, ami átszelte a

Hortobágyot.

– Mi az? – kérdezte a sofőr.

– Mi? – kérdezett vissza Rajmund, a tenyerébe zárva a csomagot.

A sofőr összehúzott szemmel, amolyan „nem tetszel te nekem” pillantást mért Rajmundra, aztán, mivel ő vezetett, kénytelen volt visszafordulni és az utat nézni, így Rajmund tovább bontogatta a csomagot, a lehető leghangtalanabban. Mosolyogva figyeltem a műveletet, majd amikor sikerült lefejtetni a külső borítást, a tenyerébe vette az egyenként becsomagolt kis téglalap cukorkákat, és felém nyújtotta.

– Kérsz, Major? – suttogta.

– Milyen?

– Cseresznyés.

– Aha, köszí – bólogattam, és elvettem egyet az ötből.

A szám szélét rágva, folyamatosan a visszapillantóban nézve a sofőrt, óvatosan bontogatni kezdtem az olvadós cukrot, majd amikor sikerült kicsomagolnom, cselesen lehajoltam, mintha csak keresnék valamit, közben pedig bedobtam a számba, aztán mintha mi sem történt volna, vigyorogva néztem ki az ablakon.

A végeláthatatlan terjedelmű délibábos pusztá mellett haladva a legelő állatcsordákat figyeltem, és szentül meg voltam győződve róla, hogy a horgászból grafikájú feladatot nyilván a Hortobágyi-halastónál rendezik meg, így még a Google Mapsembe is beütöttem, a navi pedig jelezte, hogy mikor érünk oda, aztán... Aztán elhagytuk.

A cseresznyés Maoamot rágva hirtelen felegyenesedtem az ülésben, és a busz hátsó ablaka felé fordultam.

– Mi az, Major? – kérdezte Rajmund, aki félig fekve

telefonozott, térdeit megtámasztva az előtte lévő ülés háttámláján.

– Elhagytuk a halastavat – jelentettem ki.

– Az egyiket – felelte Rajmund. – De van itt egy csomó – vonta meg a vállát.

– Oké – fogadtam el a választ, és visszasüppedtem az üléseembe, de azért egyszer-egyszer még gyanakodva visszanéztem a hátsó ablakon át.

– Kérsz még? – kínált meg egy újabb Maoammal.

– Köszí – vettem el a tenyeréből, majd rögtön a sajátomba zártam, amikor a sofőr mérgesen hátranézett.

Mindketten azonnal a telefonunkra meredtünk, amin egyébként pont abban a pillanatban kaptuk az értesítést. Kocsis posztolt.

Szirtes gimnázium megosztott egy bejegyzést. Most.

„Halló-halló, Szirtes Army! Újabb nap, újabb megmérettetés a hortobágyi versenyen. Csapatunk most egy horgászatra utaló feladatot kapott, iskolánk színeiben pedig ezúttal Major Sára és Fehér Rajmund indultak el, hogy helyt álljanak a nem mindennapi helyszín zavaros vizein is. Drukkoljunk együtt Sárának és Rajmundnak, hogy sikeresen teljesítsenek, bent tartva iskolánkat az IOV-on. Amint értesülök részletekről vagy eseményről, **BREAKING LIVE** adással jelentkezem az Instagram-oldalamon. Kövessetek ott is.

És mivel ide kapcsolódik, jelezném, lehet szavazni a storymban, hogy mit főzök a következő KK-adásban. Nagyon izgulok az eredmény miatt, egyelőre magasan vezet a halászlé. Menjetek szavazni.

Sáraért és Rajmundért pedig szorítsunk együtt! A poszthoz feltöltöttem a fotót, ami a feladatra indulásukkor készült róluk. Kocsis igazgató.”

A mellékelte fotón pedig Rajmund röhögve fogja a combomat, miközben én lehunyt szemmel nevetek a hátára ugorva, a nyaka köré fonva a karomat. Vivi nem aprózta el, brutál jó spontán képet készített rólunk. Le is mentettem gyorsan, hogy

vigyem az Instámra. Közben már a kommentek ezerrel pörögtek, az otthoniak egy pillanat alatt reagáltak az olvasottakra. Vagy inkább a látottakra.

„Hajrá-Szirtes”

„Ez a Major meg a Fehér a fotón???”

„Menj már, mi ez a kép, rendesen elmosolyodtam rajta”

„Én is akarok valakivel így nevetni. LÉGYSZI”

„Én is akarok Fehér Rajmund hátára ugrani”

„Én nem csak a hátára”

„Lool”

„Lájk, ha Rajmi-army vagy”

„RIP az értesítéseidnek”

„Mennyire cuki ez a kép”

„Soha nem voltam még ennyire szingli”

„Ezt a képet látva megöleltem a szobanövényemet”

„Én felhívtam az exemet”

„Én felhívtam az exedet”

„HAHAHAHA!”

„lol”

„:DDD te barom”

„Szasztok, miről maradtam le?”

„Sára és Rajmund fotójától mindenki magányos lett”

„Klassz. Na császtok”

„Mi a feladat?”

„Állítólag horgászás”

„Azon belül?”

„Passz. Majd biztos kiderül”

„Én egyszer fogtam egy csukát”

„Én pontyot”

„Én egy snecit”

„Jó, most kezdjétek már el légyszi felsorolni az összes nyomorult fogásotokat”

„Ok”

„Irónia volt...”

„Csak szerintem illik nagyon össze Sára és Rajmund?”

„Nem”

„Nem”

„De, csak szerinted, mert Rajmund hozzám illik!”

„Hát már bocs, de a képet elnézve ezt bebuktad”
„Major Sára tud horgászni?”
„Az biztos, hogy Rajmundot kifogta...”
„Topkomment”
„Sziasztok. Rajmund és Sára együtt vannak?”
„Nézd meg ezt a képet és kérdezz más hülyeséget”
„Nincsenek együtt, miből gondoljátok?”
„Ja semmi, velem is naponta előfordul, hogy valakinek a hátán szerelmesen nevetgélék”
„Veled is? XD”
„Menj már, ettől a képtől megöleltem magam”
„Csá, jól értem, hogy Sára és Rajmi pecázni mennek?”
„Hát a képet elnézve pecázni IS”
„D”
„Hogyhogy ők mentek a horgászós feladatra?”
„Nem tudom, én azt hittem ha botot kell fogni, oda Felcser jelentkezik elsőnek”
„Uhhh”
„Neee”
„Aztaku”
„Ember, a kommented gyilkos”
„Jézusom ez a komment...”
„De rohadékok vagytok”
„Azért ez már túlmegy a jó ízlés határán”
„Töröld ki, ez aljas”
„Minek, Kocsis úgyis bannolja”
„Csaxólok, mindjárt moderálnak...”
„És már el is tűnt a komment”
„Repült egyet a gyerek”
„Ja, Kocsis nem szarozik, mindenkit kitilt, aki sértőt ír. Főleg Felcserről”
„Miért?”
„Nem tom’, biztos fáj az igazság”
„Vagy talán Viviről vannak a legrohadékabb beszólások...”
„És? Semmi olyan nem hangzik el, ami nem igaz. Szerintem ezért gáz a kitiltás”
„Szerintem pedig egyáltalán nem. Múltbéli dolgokon lovagoltok és ízléstelen kommenteket írtok valakiről, akiről jelenleg annyi a hír, hogy egy versenyen szerepel, megjegyzem, eddig hibátlanul. Ti meg mindenféle régi felvételeket meg képeket küldöztetek róla egymásnak privátban, és LOL-oztok meg XD-ztek az ocsmány hozzászólásokra. Szóval szerintem a ti viselkedésetek még annál is szomorúbb, mint ami Felcser Vivienről kering. Neki legalább volt mersze

újrakezdeni. Ti meg az ő múltjában ragadtatok. C'mon people. Get a life!"

„Na ezt rendesen megmondtad”

„Egyetértek”

„Ott. A pont”

„Ezzel nem tudok vitatkozni”

„Hát végül is... Ez így elég korrekt”

„Én is egyetértek, de a végét nem értem, németes vagyok. Mi van odaírva?”

„Taggoljátok az angoltanárt”

„Ne már, hülyék. Segítsünk neki”

„Nekem nincs kedvem”

„XD”

„Valami olyasmit jelent az angol rész, hogy emberek, kezdjete élni. Vagyis foglalkoztatok a saját dolgotokkal”

„Köszí”

„Már elnézést, de csak én estem teherbe Fehér Rajmund fotójától???”

„Bízunk benne”

„XD”

„XDDDD”

„Sziasztok, ti mire szavaztok az új KK-ban? Mit főzzön Kocsis? Halászlé vagy harcsapaprikás?”

„Halászlé”

„+ 1 Halászlé”

„Figyeljete már. Nagyítsatok Sára arcára a képen. Rendesen boldog a csajszi.”

„Én is azt néztem.”

„Fehér. Rajmund. Viszi. A. Hátán. Még jó, hogy boldog.”

„Jó, látom én is, nagyon cukik együtt, de most ne azt nézzük. Hanem hogy Sára a kirúgása utáni képekhez és videókhoz képest most...”

„Kivirult”

„Igen! Ez a jó kifejezés, köszönöm!”

„Akkor viszont jaj Szisziéknek...”

„Miért?”

„Mert a depis, elhagyott és kirúgott Major Sára is simán leiskolázta őket. De az erőre kapott Major Sárát senki nem állítja meg”

„Mármint a táncról beszélsz?”

„MINDENRŐL”

„:D”

A kommentolvasásból hirtelen felnéztem, amikor a kisbusz

letért az útról, és elkanyarodva egy földúton bukdácsolt tovább.

– Hová...? – kérdeztem meglepetten, miközben Rajmund is lerakta a telefonját a combjára, és feljebb ült, hogy kinézzen.

A jó hír az volt, hogy a földúton csak pár percet mentünk, és már meg is álltunk. A rossz hír viszont az, hogy semmilyen víz nem volt a közelben.

Egy autentikus, lapos tetős tájházhoz érkeztünk. A kisbuszból kiszállva a többi versenyzőhöz hasonlóan mi is forgolódva próbáltuk felmérni a terepet, és kitalálni, hogy ebből vajon mi lesz. Mert az már a helyszínből kiderült, hogy biztosan nem az, amire mindenki számított.

– Kérem a telefonokat – nyújtotta a szervező a kezét, mire Rajmunddal együtt még mindig meglepetten bámulva körbe, odaadtuk a készülékeinket. A narancssárga ruhás biccentve elvette, mi pedig továbbra is döbbenten néztünk össze, aztán le a lábunkhoz, ahol elsétált mellettünk egy liba, ami valószínűleg kilógott a közelben lévő fakerítésen.

– Hát Major – túrt a hajába Rajmund. – Van egy olyan érzésem, hogy ezt a feladatot benéztük – röhögte el magát hitetlenül, aztán a hirtelen fellépő zaj irányába kapta a fejét. Követtem a tekintetemmel, és a nyakamat nyújtogatva figyeltem a történéseket.

Ahogy mindenki, úgy mi is a bészeket néztük, akik közül Keri hátrálva lépkedett, miközben egy szabadon kószáló liba fújtatva közelített felé.

– Hagyjál már! Hallod? Menj innen! – tette fel védekezőn maga elé a kezét, aprókat lépkedve hátra. A liba pedig csak ment felé. – Szóljon már rá valaki! – sikoltotta Keri hisztérikusan, mire mindenkiből kitört a röhögés, Keri pedig

lefehéredve, halálra vált arccal nézett szembe a rettenetes veszéllyel, miközben Zétény a pólóját levéve csapkodott a levegőben a liba felé, azt mondogatva, hogy „hess”.

– Elnézést, nem kaphatnánk vissza a telónkat? Ez milliós For You lenne a TikTokon – szólt az egyik szürke srác, a beszólását pedig a korábbinál is nagyobb röhögés követte.

– Elég legyen ebből! – szólt Róbert élesen, majd biccentett az egyik narancssárga ruhásnak, aki rögtön értette, hogy mit kell tennie, és odasietett Kerihez, akit még mindig fenyegetően követett a fújtató liba. A szervező egy határozott mozdulattal felkapta az állatot, és elvitte onnan, véget vetve a műsornak.

Keri letörölte alkarjával gyöngyöző homlokát, és megkönnyebbülten lépkedett vissza Zétényhez, aki időközben visszavette a felsőjét, amivel egyébként semmire sem ment. De legalább megpróbálta.

– Figyelem, versenyzők! – kért szót Róbert, visszaterelve mindenki figyelmét a bészek kontra liba incidensről arra, hogy egyébként egy megmérettetésen vagyunk. – Üdvözöllek benneteket a „kifogó” feladaton – közölte büszkén.

A név hallatán a csapattagok azonnal duruzsolni kezdtek egymás között, azt találgatva, hogy ez vajon mit jelent.

Rajmunddal egymás mellett állva, csendben néztük a főszervezőt, aki várt pár pillanatot a hatás kedvéért, majd félrenézett az egyik kisbusz irányába, aminek a csomagtartóját éppen akkor csukta be két narancssárga ruhás, akik aztán felénk indultak, valamiket fogva a kezükben.

A versenyzők lábujjhegyre állva, nyújtózkodva figyelték, hogy mi történik, majd a szervezők odaértek hozzánk, és minden csapatnak kiosztottak egy-egy kelléket.

Rajmund szó nélkül átvette a kezébe nyomott botot, amit mindketten alaposan szemügyre vettünk. Hát, marhára nem igazi horgászbótot kaptunk. Inkább úgy nézett ki a dolog, mint egy DIY-videó elcsesztett otthoni reprodukciója. Olyan, amiről azok az „ilyet akartam, ilyen lett” mémek születnek. A „csináld magad” pecabot, amiből minden versenyzőpáros egy darabot kapott, úgy másfél méter hosszú volt, a végéről pedig egy hozzáerősített damil lógott le, ami kampóban végződött. Ennyi. Se orsó, se gyűrűk, se zsinórvezető... Semmi olyan, amiről Tahi magyarázott nekünk felkészítés gyanánt. Egy egyszerű botdarabot kaptunk egy ráerősített kampós damillal.

– Muti – vettem át Rajmundtól. Magam elé tartva felemeltem, és ide-oda mozgattam, a szemem előtt ingatva a damil végén lógó kampót. – Hát ez marha béna – jelentettem ki.

– Biztos nem véletlenül – dünnyögte Rajmund rosszallóan nézve a botot.

A főszervező megköszöörülte a torkát, mire a kelléket hangosan elemző, vagy éppen kritizáló versenyzők azonnal elhallgattak, és Róbertre néztek, várva a további instrukciókat.

– Döntsétek el, hogy ki a csapatból a kifogó, a választott pedig a bottal együtt jöjjön velem – szólta Róbert, aztán hozzátette: – MOST.

Abban a pillanatban minden csapat ész nélkül kezdett kapkodni, egymás kezéből kivéve a botot, vagy éppen „nekem nem kell” stílusban átpasszolni a másiknak, miközben Róbert újra szólta, hogy azonnal menjen vele csapatonként minden kifogó.

– Major? Mit szeretnél? – kérdezte Rajmund, megadva nekem a választás lehetőségét, mire a kezében tartott házi készítésű

horgászbotot szemügyre véve hezitáltam. Rajmund, mintha csak kitalálta volna a gondolataimat, megérezte, hogy nem igazán szimpi nekem ez a feladat, ezért anélkül, hogy válaszoltam volna, visszahúzta a kezét. – Hagyd. Megyek én – ajánlotta fel, mire hálásan biccentettem.

– Köszí.

– Bármit is kell ezzel csinálni – nézett a kezében tartott botra –, megoldom – jelentette ki.

– Tudom – mosolyogtam rá, aztán magam előtt összefont karral figyeltem, ahogy Rajmund a többi „kifogóval” együtt elindul Róbert után.

A főszervező kinyitotta a fakerítést, és beengedte maga elé a nyolc színes melegítő versenyzőt, akikkel megkerülte a tájházat, és eltűntek a szemünk elől.

A feladatra érkező társaság másik fele pedig ott maradt a buszok mellett, a többi szervező felügyelete alatt, és a napsütésben tétlenül forgolódva vártunk, semmit nem tudva arról, hogy most mi fog történni.

– Szerinted – lépett oda hozzám Keri, aki hozzám hasonlóan nem a kifogó szerepet választotta – most mi lesz?

– Passz – ingattam a fejem. – Gondolom, várunk, amíg nem történik valami – közöltem az egyetlen lehetséges opciót, aztán a kerítés irányába pillantottam. – Itt a haverod – jegyeztem meg a liba felé biccentve, ami időközben visszatalált.

– Na neee – hüledezett Keri, és rögtön elfehéredett. – Ez tutira engem keres. Takarj el, Sára – állt mögém, megpróbálva elrejtőzni.

Miközben Keri a liba elől bujkált mögöttem, én a többi versenyzővel együtt abba az irányba néztem, amerre utoljára

láttam Rajmundékat, mielőtt eltűntek a tájház mögött.

– Gyertek! – érkezett meg Róbert kisvártatva, ismét kinyitva előttünk a fakerítés alacsony kapuját, mire sietve elindultunk. Nyolc versenyző meg egy liba, ami továbbra is Kerit követte.

A kapun áthaladva Róbert aztán kizárta az állatot, így Keri fellelegezhetett, de azért a válla felett vissza-visszanézett, hogy megbizonyosodjon róla, nem követi-e.

– Ettől fixen rémálmaim lesznek – jegyezte meg, miközben Róbert után gyalogoltunk.

A földet pásztázva megpróbáltam úgy lépkedni, hogy kikerüljem a szárnyasok ürülékét, de így is éreztem néha a Jordanem alatt, hogy valami puhára, esetleg csúszósra léptem.

– Eww – fintorogtam, amikor arra gondoltam, hogy miként fogom lepucolni a talpát. Szegény cipőm, otthon nagy becsben tartva, minden hordás után lepucolva, külön polcrészen éldegélt, erre elhoztam az IOV-ra, ahol nemcsak hogy állandóan belepí a hortobágyi por, de megmártóztam vele a Tisza-tó holtágában, csúszkáltam mocsárban, futottam fűben, most meg taposom vele a libaszart. Nem csodálkoznék, ha elhagyna.

Ahogy Rajmundékat, úgy minket is a tájház mellett vezetett el Róbert. Nem tudom, miért, de valahogy azt hittem, hogy a ház mögött majd valami kis elkerített hátsó kerthez vagy ilyesmihez érünk, így eléggé meglepődtem, amikor az épületet megkerülve hatalmas, eredetileg valószínűleg állattartásra használt, elkerített terület tárult a szemünk elé. Amin jelenleg nem voltak állatok. Csak a feladatot képező versenypálya. Ami rengeteg lefordított farekeszből állt. A rekeszeken túl pedig ott sorakoztak bottal a kezükben a „kifogó” pozícióra jelentkező csapattagok egy hosszú, vízzel teli vályúnál.

Rajmund a vályú bal oldalán a második versenyző volt, egyik oldalán a világoskékek kifogója zárta a sort, másik oldalán pedig sorban a sötétkék, a bézs, a pink, a lila, a világoszöld és a szürke csapat versenyzője állt a kezdésre várva. A tekintetemet Rajmundra szegeztem, aztán a köztünk lévő kitaposott területet beborító farekeszekre, végül pedig Róbert felé fordultam, aki megköszörülve a torkát, ránk nézett.

– Figyelem, versenyzők! A feladat a következő – kezdte magyarázni. – A kifogótokkal egy vonalban lévő rekeszek utolsó darabjára felálltok, ezt követően pedig vártok. Hogy mire? Mutatom. A kifogók előtt lévő vályú vizének felszínén ilyen kis halacskák ringatóznak – mutatott fel egy műanyag halat, aminek tetején egy kis fémkarika volt látható. – Látjátok, így lehet kifogni, hogy ide beakasztható a bot végén lógó kampó – szemléltette. – A kifogó, amint kifog egy halat, és leakasztja a horogról, meglátja, milyen szám van az alján – fordította fel a kezében tartott halat, amin egy nulla szerepelt. – Ez lehet nulla, egy vagy kettő – mondta, én pedig grimaszolva lehunytam a szemem. Merthogy innentől kezdve nem volt nehéz kitalálni, hogy ebből mi következik. Róbert látva, hogy többen kínosan feszengve vesszük tudomásul a feladatot, elégedetten bólintott. – Pontosan – közölte. – A kifogott halak alján lévő szám a lépéseket jelenti; annyit léphettek az egy vonalban lévő rekeszekben a csapattársatok felé, amilyen szám szerepel a kifogott halon. Ha nullát mond a csapattársatok, akkor nem mozdultok. Ha egyet, akkor átléphetek a következő rekeszre. Ha pedig kettőt, akkor nagy szerencsések van, és értelemszerűen annyit léphettek. A feladat akkor számít teljesítettnek, ha ráléptek az utolsó, közvetlenül a vályú előtti

rekeszetekre. Az a csapat, amelyik végül a pályán marad, kiesik a versenyből, és a táborba való visszaérkezés után azonnal hazaindul. Minden világos? – fordult körbe Róbert, majd meg sem várva a válaszunkat, tapsolt egyet. – Irány a pálya!

A nyolc egymás melletti rekeszsoron pont úgy helyezkedtünk el, ahogyan szemben, a pálya másik végén, a vályú mögötti csapattársaink álltak, így én másodikként az egyik világoskék lány és a sötétkék Jani között helyezkedtem el.

– Sok sikert – szólt Jani, mire mosolyogva biccentettem neki, és viszontkívántam, aztán a jelzésre várva átnéztem Rajmundra, aki a vályú mögött, bottal a kezében állt velem szemben. A köztünk lévő területen pedig ott voltak a lefelé fordított farekeszek.

Azzal együtt, amin álltunk, minden sor tíz farekeszből állt. Az kilenc lépés. Ha több olyan halat fognánk ki, amin kettes szám szerepel, pillanatok alatt teljesíthető a pálya. De még egyesek kifogásával sem olyan nehéz. Igen ám. Csakhogy Róbert említett nullás jelzésű halakat is. Vajon abból mennyi van?

– És start! – fújt meg a főszervező egy dudát, ami élesen felharsant a hortobágyi nyugalomban, mire a vályúnál álló versenyzők a botot fogva a víz fölé hajoltak, és megpróbálták beakasztani a halakon lévő karikákba a damil végén lógó kampót.

A rekeszeken állva nyakunkat nyújtogatva figyeltük, hogy mi történik, mire a szürke csapat kifogója kiemelte az első műanyag halat a víz tetejéről, türelmetlenül lekapta a kampóról, és elordította magát:

– Nulla! – Aztán hátraadta a mögötte álló szervezőnek.

Merthogy minden versenyző mögött állt egy narancssárga

ruhás, akik azon túl, hogy begyűjtötték a kifogott halakat, azt is ellenőrizték, hogy a kifogók nem csalnak, és valóban a hal alján lévő számot kiáltják a rekeszen álló társuknak.

Közben Rajmund is kifogott egy halat, és a kampóról leemelve megrázta a fejét.

– Nulla – mondta hátrahajítva a halat, és már folytatta is a játékhorgászást.

A rekeszeken lévő versenyzők az első pár percben mozdulatlanul álltak, mivel a kifogójuktól csakis nullákat hallottak, úgyhogy már kezdett gyanús lenni a dolog, amikor is Zétény kiáltott egy kettést. Erre mindenki, még a vályúnál ügyeskedő kifogók is felpillantottak, és meglepetten várták, hogy a mögötte álló szervező átvegye a halat, és igazolja az állítást. Addig még Keri sem mert elmozdulni a rekeszről, mert nem hitte el.

– Annyi – szólt a szervező a szintén kérdően odapillantó Róbertnek, aki helyeslően bólintott.

– A bézs léphet kettőt – közölte egyszerűen, mire Keri a rekeszen állva átugrott a következőre, majd az azutánira is, és vigyorogva feltartotta a hüvelykujját Zéténynek.

Na innentől kezdve mindenki beőrült, és ész nélkül kezdte kifogni a vályú vizén lebegő halakat, így kisvártatva a nulla kiáltások mellé érkezni kezdtek az egyesek is, így a rekeszen állók megmozdulhattak. Türelmetlenül, egyik lábamról a másikra állva váraкоztam a rekeszen a napsütésben, és az alsó ajkamat harapdálva figyeltem a vályúnál horgászókat.

– Major, lépj egyet! – vette le Rajmund a kampó végéről a halat, és az alján lévő számot leolvassva hanyagul átdobta a válla felett, aztán már próbálta is kifogni a következőt.

A ránk osztott szervező dűnnyögve hajolgatott Rajmund mögött, azt kérdezve, hogy „nem tudnád inkább odaadni?“, miközben összeszedte az elhajigált halakat a kezében tartott vödörbe. Rajmund, vagy azért, mert nem hallotta, vagy mert nem érdekelte, oda sem figyelve horgászott tovább, sietősen hátrahajítva a válla felett a kampóról leakasztott halakat.

– Nulla! – kiabálta idegesen, és vizes ujjaival hátrasimította a haját, majd beletörölte a pólójába, és a botját átvéve a másik kezéből, folytatta a játékhorgászást.

A versenyzők a kiabált számok értelmében lépkedtek előre. Keriék, a világoskékek és a lilák már a pálya feléig jutottak, a többiek azonban még nem értek el odáig, hanem megragadtak egy-egy rekeszen, várva, hogy a csapattárs kiáltson egy bűvös egyest. Kettesre nem is számítottunk, hamar kiderült, hogy annak kifogása a csodával egyenlő, annyira ritka.

– Egy! – kiabálta Rajmund, én pedig egy nagyot lépve a levegőben, átjutottam a következő rekeszre. – Gyerünk, Major, még egy! – fogott ki villámgyorsan Rajmund egy másikat is, és hátrahajította a válla felett. Ezzel pedig én is elértem a pálya feléig.

– Kettő! – üvöltötte a szürkék kifogója boldogan, mire mindenki bosszúsan, amolyan „francba” sziszegéssel nyugtázta, hogy kifogták a második kettést.

Ezzel pedig a szürke csapattag két rekeszt is előreléphetett, így hamar behozta a lemaradását. A mellettem lévő világoskék lány már két rekesszel előttem járt, és újra számos halat fogtak ki, úgyhogy még egyet léphetett. A másik oldalamon Jani nagyjából velem együtt haladt, vagy inkább nem haladt, mert zsinórban harmadszorra kiáltott neki nullát Viktor.

– Nulla – szólt Rajmund is.

– Kettő! – hangzott fel a pinkektől a szám. Palkó a halat felmutatva hátraadta az ellenőrzést végző szervezőnek, aki igazolta, hogy annyi, így Tibi két rekeszt is előreléphetett. Ezzel pedig egy lépésre kerültek a továbbjutástól. Még egy hal, amin van szám, és a pinkek az elsők, akik teljesítették a feladatot.

Mivel már három kettes szám is kifogásra került, nem igazán bíztunk abban, hogy még sok lehet a vályúba beömlesztett halak között, így mindenki az egyesre pályázott. De az is nehezen jött össze.

– Nulla – szólt Rajmund tehetetlenül, és ismét maga mögé hajította a kifogott darabot, aztán már folytatta volna a játékpecázást, de megállt a mozdulatban, és összehúzott szemöldökkel kapkodta tekintetét a víz felszínén. Ahogyan a többi kifogó is.

– Elnézést – jelentkezett a világoskék lány, mire Róbert odanézett, és felszólította.

– Igen?

– Nincs... Nincs több hal – közölte.

– Valóban? – kérdezte a főszervező elégedett vigyorral.

– Aha – felelték egyszerre a csuromvizes pólós kifogók, akik a nagy csapkodás közepette kellően összefröcskölték magukat.

– Ebben az esetben... – szólt Róbert. – Minden kifogó forduljon meg. Gyerünk, megfordulni – utasította őket, a versenyzők pedig szófogadón hátat fordítottak a vályúnak, és a messzi pusztaságba néztek, miközben az addig mögöttük álló szervezők a kezükben lévő vödrökkel odaléptek az itatóhoz, és visszaöntötték az eddig kifogott műanyag halakat.

Amikor végeztek, a vályú fölé hajolva lefordították azokat a

darabokat, amelyek véletlenül számmal felfelé lebegtek, és gondosan elrendezgették őket a víz felszínén.

Felkészülve a második körre, a szervezők elléptek az itatótól, és visszaálltak eredeti helyükre, a kifogók mögé, mire Róbert szólt a versenyzőknek, akik megfordulva azzal szembesültek, hogy az itató újra tele van játék hallal, amik közül nem tudhatták, hogy melyik milyen számot rejt.

Ismét a véletlenre voltunk bízva. Folytatódhatott a verseny, újra lehetett pályázni az egyesekre, sőt, a ritka, összesen három darab kettesre is. Igen ám, csak hogy ezekkel együtt visszakerült a játékba az a rengeteg nullás is, ami az első körben bosszantotta a versenyzőket. És abból volt a legtöbb. A kifogók horgaira pedig ismételten azok akadtak rá először.

– Nulla – üvöltötte az egyik világoszöld fiú. – De esküszöm, hogy ezt már kifogtam egyszer. Megismerem a pofáját – közölte paranoid módon maga elé emelve a műanyag halat, ami pontosan ugyanúgy nézett ki, mint az összes többi.

A beszélésén még a verseny hevében is mindenki elröhögte magát, aztán a jókedvnek hamar vége szakadt, mert a pinkék elsőként értek célba, ezzel pedig továbbjutottak.

Palkó és Tibi fellelegezhettek, és elhagyhatták a pályát, majd a szélére állva nézhették tovább a versenyt, immáron tét nélkül.

Az ő tétnélküliségük viszont mindenkinek eszébe juttatta, hogy mindjárt kiesik valaki, és mivel senki nem akart az lenni, aki búcsúzik a versenytől, még nagyobb kapkodás és fejetlenség vette kezdetét. A rekeszeken állók üvöltve, torkuk szakadtából buzdították társukat, hogy valami jót fogjanak, ők pedig a bot végén lévő kampót sietve beakasztották a halak hátán lévő karikákba, és a kifogást követően bizakodó arckifejezéssel

nézték meg a számot, aztán csalódottan kapták le a horogról, és adták át a szervezőnek.

– Itt van még egy, Major! – olvasta le a hal alján lévő egyest Rajmund, mire ugrottam egyet a következő rekeszre, és egyensúlyozva megálltam. Két lépésre kerültem a végétől. Ami nagyszerű eredmény is lehetett volna, ha nem áll velem egy vonalban majdnem mindenki más is.

Időközben a világoskékek és a lilák is beértek, így a pinkekkel együtt már három csapat jutott tovább. Öt még pályán volt. Mi a szürkéekkel és a sötétkékekkel fej-fej mellett haladtunk, mindhárom csapat egy vagy két lépésre volt a továbbjutástól. Sereghajtóként a világoszöld és a bézs csapat állt mögöttünk a rekeszeken, jóval lemaradva. Keriék az erős start után teljesen visszaestek, nem igazán haladtak, leginkább nullákat fogtak ki, elvértve egy-egy egyest, közben pedig mindenki lehagyta őket, így kerültek az elsőről az utolsó helyre. Csodára, vagy legalábbis kettesekre lett volna szükségük.

– Nulla – szólt Rajmund idegesen megrázva a fejét, és hátradobta a halat, majd tovább próbálkozott rendületlenül.

– Megvan!!! – üvöltötte a szürkék kifogója. – Egyes! Megvagyunk! – mutatta fel diadalittasan a kifogott halat, amit azért ellenőrzött a mögötte álló szervező, de természetesen stimmet, így a pályán lévő tagjuk átlépett az utolsó rekeszre, és győzedelmesen emelte fel a kezét, a vályú mögött álló társa pedig ugyanígy tett. Az örömüknek Róbert vetett véget, amikor is rájuk parancsolt, hogy hagyják el a versenyterületet, és örüljenek maguknak oldalt állva, nem zavarva a bennmaradásért még küzdő párosokat.

A szürkék továbbjutásával négy csapat maradt a pályán.

Ketten elöl, már majdnem beérve a célba (mi és a sötétkékek), ketten pedig lemaradva (a világoszöldek és a bézsek).

A továbbjutott versenyzők oldalról, a legszélső rekesz sor mellől figyelték a történéseket, miközben a kifogók rendületlenül emelték ki a kampóra akadt játék halakat, bízva abban, hogy elcsípnék egy kettes számút. Mert arra mindenkinek marha nagy szüksége lett volna. És még mindhárom a víz felszínén lebegett valahol a többi halacska között.

– Nulla – szólt Viktor csalódottan, a mellettem álló Jani pedig mozdulatlan maradt a rekeszen.

– Nulla – kiáltotta Rajmund, mire én is maradtam, ahol voltam.

– Nulla – szólt a világoszöldek kifogója.

– Nulla – olvasta le a hal alján lévő számot Zétény is.

Minden csapat kifogója újra a vályú fölé hajolt, és erősen koncentrálni próbálta beakasztani a damil végén lévő kampót a halakra rögzített karikákba, miközben mi a rekeszekben állva, a napsütésben hunyorogva vártuk, hogy léphessünk.

Az izgalmak egyre fokozódtak, minden egyes nulla jelzésű hal után egyre súlyosabb és súlyosabb lett a hortobágyi csend. Olyan volt, mintha kezdene összenyomni minket.

Viktor, Zétény és Rajmund egyszerre emelték fel a botjukat, és türelmetlenül lekapták a végén lévő játék halat, miközben a világoszöld kifogó lemaradva tőlük még ott tartott, hogy egy hal karikájába próbálta beügyeskedni a kampóját.

– Nulla – mondta ki tehetetlenül rázva a fejét Zétény, és már horgászott is tovább.

– Egy – szólt Viktor, mire Jani ellépett mellőlem, és átugrott az

utolsó előtti rekeszre, egy lépésre kerülve a továbbjutástól.

A kezemmel árnyékolva a szememet, hunyorogva néztem Rajmundra, aki a damil végéről levéve a halat, megfordította a kezében, és... És elmosolyodott. Ezt látva akaratlanul is felnevettem, mert tudtam, hogy mit jelent.

– Gyere, Major, itt a kettes – szólt, beigazolva a sejtésemet.

A megjegyzésére mindenki felszisszent, majd amikor a szervező ellenőrizte a kivételesen nem eldobott, hanem átadott játék halat, és biccentett, hogy tényleg kettest fogott ki, vigyorogva átléptem először az utolsó előtti, majd az utolsó rekeszre. Továbbjutottunk.

Az eredményünket, vagyis inkább a kettes szám kifogását halk duruzsolás meg némi elszórt tapsféle követte, én pedig a rekeszről leugorva odafutottam a vályút éppen megkerülő Rajmundhoz, és nagy hévvel a nyakába ugrottam. Megcsináltuk.

– Csurom víz leszel, Major – súgta a fülembe szórakozottan, mire nevetve leszálltam róla, és lenéztem a foltossá vált topomra, ami rögtön átázott attól, hogy a tetőtől talpig vizes Rajmundot megöleltem. Mosolyogva megvontam a vállamat, amolyan „úgyis mindjárt megszárad” stílusban, mire Rajmund átölelte a derekamat, és lesétáltunk a területről, ahol még három csapatnak tartott a verseny.

A többi továbbjutott csapat mellé érve megálltam a pálya szélén, és a három versenyben maradt párost figyeltem, miközben mellettem Rajmund lekapta vizes pólóját, és hanyagul fél vállára vetette, majd ujjaival megborzolta a haját, miközben ő is a versenyt nézte.

A sötétkékek, bézsek és világoszöldek továbbra is küzdöttek, a

kékek egyetlen lépésre a továbbjutástól. De csak nem jött az az egyes hal.

– Nulla – idegeskedett Viktor, sietősen átadva a szervezőnek a kifogott halat, és már pecázott is tovább a vályúban. Még két darab kettes volt az egyre fogyatkozó játék halak között. A sötétkékeknek elég lett volna egy egyes számú is, a világoszöldeknek és a bézseknek viszont ahhoz, hogy haladjanak a cél felé, szükségük lett volna legalább egy darab kettesre.

– Egyes – szólt Zétény, Keri pedig egy „nem baj, az is jó!” megjegyzéssel lépett egy rekeszt előre.

A világoszöldek megint nullát fogtak. Ahogyan a sötétkékek is.

A három, a továbbjutásért szó szerint megszenvedő csapatot mindenki feszülten figyelte. Egy idő után már az idegek harca volt ez, amikor is minden egyes kifogott hal aljáról leolvasott nulla tovább fokozta a csalódottságot, az elkeseredettséget és a reményvesztettséget. A pálya széléről is rettenetesen stresszes volt nézni a történéseket. Megélni meg, gondolom, még keményebb lehetett.

– Vége! Itt van! Megvan! – üvöltötte hirtelen Viktor, a kezében lóbálva a kifogott játék halat.

– Na végre – sóhajtotta Jani, és előreugrott az utolsó rekeszre, amivel továbbjutottak.

Az oldalt állók, köztük mi is megtapsoltuk a továbbjutásukat, és miközben a pályáról lesétálva csatlakoztak hozzánk a sötétkékek, a kifogott halat ellenőrző szervező még hozzátette:

– Kettes számú volt.

Ezt az apróságot a sötétkékek elfelejtették megemlíteni a továbbjutásuk örömmámorában. Mármint azt, hogy annak

ellenére, hogy egy egyessel is célba értek volna, végül kettest sikerült kifogniuk, ami borzasztó hír volt a még versenyben lévők számára.

Ugyanis ez nemcsak azt jelentette, hogy a sötétkékek továbbjutottak, hanem azt is, hogy a bézseknek és világoszöldeknek csupán egyetlen kettes számú hal maradt a vályúban.

És mindkét csapat három lépésre volt a továbbjutástól. A következő pillanatban a világoszöld kifogó leakasztotta a halat a kampóról, megfordította, az arckifejezése pedig mindent elárult.

– Kettes! – üvöltötte önkívületi állapotban, mire lesütöttem a szemem egy pillanatra, aztán a fejemet ingatva néztem, ahogy a világoszöld versenyző előrelép két lépést, maga mögött hagyva a totálisan összetört Kerit, aki megsemmisülve állt a farekeszen a hortobágyi tájház mögötti pályán.

Már nem volt kettes számú hal a vályúban. A világoszöldeknek pedig elég lett volna egy egyest kifogniuk. A bézseknek három kellett.

A levegő tele volt feszültséggel. Minden továbbjutó csapat a szája elé rakott kézzel, idegesen figyelte a versenyt oldalról, ami annak ellenére nem volt lefutott, hogy a bézseknek szinte minimálisra csökkentek az esélyeik. Merthogy hiába volt a világoszöldeknek csupán egyetlen egyes számú halra szükségük... Az nem jött.

– Nulla – olvasta le a kifogójuk ismét egy hal aljáról a semmit, és átadta a szervezőnek.

– Nulla – mondta Zétény is, leolvassa a sajátját, és már horgásztak is tovább. Vagyis horgásztak volna. Csakhogy megint

elfogytak a halak.

A hír hallatán mindenki felnevetett, amolyan „ezt nem hisszük el” stílusban. Mert ez azt jelentette, hogy visszaöntik az összes eddig kifogott halat, amivel újra játékba kerül a három kettes számú hal is.

A bészek a hírtől egy kissé erőre kaptak, de közben tudták, hogy a másik csapatnak elég egyetlen egyest kifognia ahhoz, hogy kiejtsék őket. És a játék halak visszaengedésével nem csak a három kettes került vissza. Hanem sok egyes is. Na meg a nullák. És már megint azokból volt a legtöbb.

A harmadik körre már csak két kifogó fordult vissza a puszta irányából az itatóhoz, ahol a szervezők ismét visszaengedték az összes halat, és folytatódhatott a horgászat.

Zétény akasztotta be elsőként a kampóját egy karikába, és a halat kifogva leolvasta az alját.

– Egy! Egyest fogtam!!! – üvöltötte el magát, Keri pedig sápadtan bólintott, és átlépett a következő rekeszre. Két lépésre voltak a végétől. A világoszöldek továbbra is egyre. De közben ők is kifogtak egy halat, így mindenki szájtátva várta, hogy mi van az alján.

– A kurva életbe – dobta el idegesen a versenyzőjük.

– Naaa! – szólt rá azonnal Róbert, de a világoszöld csapattag nem is figyelt rá, teljesen önkívületi állapotba került, és se kép, se hang arckifejezéssel, zombimódba kapcsolva horgászott tovább. Egyébként a „kurva életbe” nullát jelentett, és bár mindannyian tudtuk, a narancssárga ruhás szervező azért ismertette, miután felvette a földről az elhajított játék halat.

Zétény megint kifogott egyet, és vizes alkarjával megtörölve a napon leégett homlokát, fejcsóválva nézte meg.

– Nulla – adta át a szervezőnek, és sietősen a vályú fölé emelte a botot, a szemét ide-oda kapkodva, hogy kiválasszon egy szimpinek tűnő halat. A világoszöldek is fogtak egyet.

Az egész oldalt álló sor visszatartotta a lélegzetét, amíg a világoszöld csapattag lekapta a kampóról a halat, és megnézte az alját, aztán egyszerre fújta ki mindenki, amikor a fejét rázva nullát kiáltott. Brutálisan izgalmas volt az egész, egyáltalán nem lehetett tudni, hogy mi lesz a vége, annyira a szerencsén múlt az egész. Amolyan IOV-féle orosz rulettezésbe ment át a feladat, amit mindannyian izgatottan kísértünk figyelemmel, úgy, hogy megoszlottak a drukkerok: voltak, akik a világoszöldek továbbjutását akarták, és voltak, akik a bészekét. Mi az utóbbiak táborát erősítettük.

– Kettes! Kettes! Kifogtam egy kettest! – sikította Zétény hisztérikus állapotban, az extrém magas hang hallatán pedig többen elröhögték magukat, miközben a világoszöldek megsemmisülten, pislogás nélkül meredtek rá, azt mondogatva, hogy „az nem létezik”.

A szám elé kapva a kezem, elkerekedett szemmel néztem, ahogy Zétény remegő kézzel átadja a szervezőnek a halat, aki a kezébe véve ellenőrizte. Abban a pár másodpercben senki nem szólt vagy csinált semmit, csak vártunk szótlanul és mozdulatlanul, mint egy leállított felvételen, aztán amikor a narancssárga ruhás felnézett a játék halról, és Róbert irányába bólintott, akkor mindenki egyszerre eszmélt fel a döbbenetből. A bészek óriási mázliját hangos tapsvihar fogadta, némi kételkedő és rosszalló összesúgással vegyítve, amit ők nem érzékeltek, mert a továbbjutásuk hírére kisebb sokkot kaptak, majd Keri átugrálva a rekeszeken egyenesen Zétényhez rohant,

akivel összeölelkezve elestek, és a földön kiterülve (némi állatürülékbe belefeküdve) bámultak a felhőtlen égboltra, úgy, mint akik maguk sem hiszik el, mi történt. A világoszöldek viszont, akik ezzel egy időben kiestek az IOV-ról, nem tudták elfogadni a vereségüket, és az itatóhoz lépve két kézzel csapkodva a vizet, idegesen kezdték kiszedegetni a játék halakat, az aljukon lévő jelzéseket ellenőrizve, miközben azt üvöltötték, hogy ez biztosan csalás volt, nem lehet más. Több szervező is odasietett hozzájuk, azt kérve, hogy fejezzék be. Végül el kellett őket rángatni a vályútól, amibe az egyikük belemászott, és a műanyag halakat ütötte tenyérrel.

A hirtelen kialakult káosznak Róbert vetett véget, aki egy határozott „Mindenki figyeljen ide!” kiáltással elhallgattatta a versenyzőket.

– Köszönöm – bólintott elégedetten, látva a lefagyott társaságot, ahol mindenki mozdulatlanra vált az üvöltés hatására. – Gratulálok a továbbjutó csapatoknak – nézett végig rajtuk, majd kissé hosszabban időzött Kerin és Zétényen, akik időközben felkászálódtak a földről, és forgolódva próbálták leporolni bézs melegítőnadrágjukat és pólójukat. – Amint már megtapasztalhattátok, az IOV-on bármi megtörténhet. A tudás, kitartás, gyakorlatiasság és rátermettség nagy előny – mondta. – De van, hogy elég a szerencse. A mai egy ilyen feladat volt – közölte. – Számotokra pedig – fordult a világoszöldekhez – ezennel véget ért az Iskolák Országos Versenye – jelentette be, a mondat hallatán pedig, amiről senki nem akarta, hogy Róbert nekik mondja, a világoszöldek teljesen összetörtek, és még a szemük is könnybe lábadt. Én pedig gombóccal a torkomban félrenéztem, és a tekintetemet inkább a távolba szegeztem, mert

nem akartam, hogy beleégjen az agyamba a világoszöldek arckifejezése. Mert azzal, hogy Róbert kimondta a játékuk végét, hivatalossá vált. Onnantól kezdve nincs csalás, nincs óvás, nincs kérdés és nincs de... Csak a hazaút van.

A vályúból kirángatott két csuromvizes, elkeseredett, tehetetlen és csalódott versenyző pedig hirtelen már nem harciaskodott, és nem kereste az igazát, hanem csak lemondóan tudomásul vették és megkönnyezték a kiesésüket. Nekik nem volt tovább.

El is indultak a kisbuszuk irányába, mire néhányan halk tapssal illették a teljesítményüket, amit ők vissza sem nézve, reakció nélkül hagytak, és megkerülve a tájházat, eltűntek a szemünk előtt. Rajmunddal egymás mellett állva néztünk utánuk, miközben a többi csapat is beszélgetve összerendeződött, és elindult vissza a buszok felé.

A délutáni hortobágyi napsütésben a szervezők a pár perc alatt elhagyatottá vált pályára léptek, és sietve elkezdtek összeszedni a rekeszeket, valamint a vályúban lévő halakat, miközben a fagerendákból álló kerítésen túl feltűnt a horizonton a visszafelé tartó pásztor a nyájával. Itt volt az ideje visszaadni az állatoknak az őket megillető területet.

– Na, ez nem sokon múlt – dörzsölte meg Keri a homlokát, amikor odasétáltak hozzánk Zéténnyel.

– Tényleg nem – helyeselt Rajmund. – Grat – tette hozzá.

– Köszí, nektek is – felelte Zétény, és mind a négyen a ránk váró Róbert felé lépkedtünk, aki a fagerendákból álló kaput tartotta előttünk.

– Piros és bézs csapat, siessetek a buszokhoz, már mindenki

visszaindult a táborba – szólt ránk a főszervező, majd megvárta, hogy mind a négyen elhaladjunk előtte, és becsapta mögöttünk a kerítéskaput.

A tájházat megkerülve szétváltunk Keriékkel, és ahogy ők, úgy mi is a saját buszunkhoz szaladtunk az időközben kiürült területen, ahol a többi csapatot szállító jármű már elhajtott, oszladozó porfelhőt hagyva maguk mögött.

Rajmund kinyitotta az ajtót, én pedig bemásztam a kisbusz hátuljába, ahol az ülésen várt a telefonom. Ahogy Rajmundot is a sajátja, így miután mindketten beültünk a járműbe, egyszerre vettük a kezünkbe a készülékeinket.

– Hívom Viviéket – szóltam.

– Üzenek Kocsisnak – reagálta bólintva.

Eközben a kisbuszunk megfordult a tájház előtt, és lassan gurulva elindult az út felé. A videóhívást elindítva feltartottam magam elé a telefonomat, majd egy pillanatra félrenéztem. Az ablakon át láttam, hogy a bészek még nem szálltak be az őket szállító járműbe, hanem mellette állva veszekednek a sofőrjükkal.

Az ajtón lévő gombra rácsapva leengedtem az ablaküveget, hogy halljam, mi történik, miközben Rajmund is észrevette a dolgot, és odahajolva hozzám kérdően nézett ki az ablakon.

– Hogy érti, hogy nem szállhatunk be a buszba? – kérdezte Keri értetlenül.

– Ebben a ruhában biztos, hogy nem! – vitatkozott tovább a sofőr ellentmondást nem tűrő hangsúllyal.

– Miért? Mi a...? – tárta szét a karját, és forgolódni kezdett, mire Zétény ellenőrizte Keri pólójának a hátulját.

– Jó, igaz, kicsit sáros – állapította meg.

– Az nem sár – közölte a sofőr.

– Mi? Hát akkor? – kérdezte Zétény, majd közelebb hajolt Keri hátához, hogy megszagolja, aztán fintorogva hátrált egy lépést. – Oké. Ez tényleg nem sár. Hanem szar – közölte, aztán rádöbbenve, hogy Kerivel együtt ő is lefeküdt a földre örömében a továbbjutásukkor, megragadta a felsője vállrészét, és maga elé húzgálva próbált hátranézni, hogy ellenőrizze. Igen, mindketten sikeresen belefeküdtek az állatürülékbe.

– Óriási – állapította meg Keri. – Lehetne még ennél is rosszabb? – sóhajtott, és bár költőinek szánta a kérdést, a következő pillanatban meghallotta a kerítés mellől a gágogást, mire elkerekedett a szeme.

– Engedjen már beszállni! Jön vissza a bolond liba! – kérlelte a sofőrt, aki kötötte az ebet a karóhoz, és a fejét csóválva tagadta meg a buszba történő beszállást. A főszervező, látva, hogy valami probléma van, azonnal elindult feléjük.

Bármennyire is szórakoztató volt, sajnos nem láttuk, hogy ezután mi történt, mert a buszunk hirtelen kikanyarodott a ház elől, abban a pillanatban pedig célba ért a videóhívásom, és megjelent a kijelzőmön Vivi, Dominik és Tahi, akik rettegve várták, hogy megszólaljunk.

– Továbbjutottunk! – jelentettem ki, a mellém behajoló Rajmund pedig bólogatva megerősítette a hírt, mire a kijelzőmön a videóhívás képe összevissza kezdett forogni, ahogyan Vivi, kezében a telefonnal, sikongatva Dominik és Tahi nyakába ugrott örömében.

4.

A táborba visszaérve a többiek a kapuban vártak minket, és miután megöleltük egymást, mindannyian a főbejáratnál lévő padok egyikéhez mentünk, ahol Rajmunddal részletesen beszámoltunk a feladaton történekről Vivinek, Dominiknak, Tahinak és Kocsisnak. Merthogy természetesen az igazgató is jelen volt, videóhívás formájában vett részt Vivi telefonján a megbeszélésen, miközben a többiek a padon ülve hallgatták, hogy mi történt velünk.

– Fantasztikus. Egyszerűen fantasztikus – tapsolt Kocsis a kijelzőn, amikor befejeztük a mesélést. – Sára, Rajmund! Gratulálok!

– Köszönjük.

– És micsoda ötletes feladat! Hát komolyan, nem találok szavakat. Kifogó... Még ilyet! Zseniális – lelkesedett az igazgató, mire Tahira pillantottam, aki a szakállát dörzsölgetve hallgatott minket.

– Hát ez volt a feladat. Játék halak kifogása, meg rekeszeken lépkedés – néztem a tanárra. – Nem igazán az, amire együtt készültünk – húztam el a számat arra utalva, hogy Tahira hiába tartott nekünk horgász gyorsalpaló tanfolyamot, végül nem volt rá szükségünk.

A megjegyzéseimre a tanár lemondón legyintett.

– Ne törődj vele, Major. A lényeg, hogy ügyesek voltatok, és továbbjutottunk – mondta.

– Igen – biccentettem.

– Ja – helyeselt Rajmund is. – De azért valamikor elvihetne

horgászni – tette hozzá a tanárra nézve. – Tudja... Csak hogy ne vesszen kárba az átadott tudása...

– Hogyne, persze – bólogatott Tahí úgy, mint aki pontosan tudja, mire megy ki a játék. – Gondolom, arra is van ötleted, hogy mikor pecázzunk. Várj, kitalálom... Mondjuk fizikaórán. Vagy helyett... Jól sejtem, Fehér? – fürkészte Tahí Rajmundot, aki meglepettséget színlelve állta a tekintetét.

– Micsoda? Óra helyett? Hát nekem ez eszembe sem jutott, de végül is... – gondolta át a dolgot. Tahí unottan nézte, ahogy Rajmund szemmel láthatóan vacillál magában egy kicsit, végül nagylelkűen belement a dologba. – Jó, legyen, menjünk horgászni az egyik fizikaóra helyett...

– Nahát, hogy mi mindig ugyanarra gondolunk, Fehér – csapta össze a kezét Tahí tettetétt döbbenettel.

– Ugye? – bólogatott Rajmund szenvtelenül, mi pedig felneveltünk, aztán mind Vivi telefonjának a kijelzőjére pillantottunk, ahol Kocsis, aki addig az asztalára hajolva csinált valamit, végre felnézett, így már nemcsak az igazgató feje búbját láttuk, hanem az arcát is.

Kocsis felemelte a tabletjét, amin, mint kiderült, egészen addig rajzolgatott, és felmutatta nekünk az elkészült művét.

– Na, itt vagyok! – szólt az igazgató, és büszkén vigyorgott a kezében tartott ábrára. – Mit szóltok? Én rajzoltam, most, ezzel a digitális tollal – mutatta meg a tollat.

– Ühüm – bólogattunk furán.

– A minap érkezett meg, online rendeltem. Nagyon szeretem, praktikus kis szerkezet, és a használata is könnyű – magyarázta.
– Ma este fog debütálni az Instagram élőmben, amikor is közkívánatra egy „Draw My Life” adással jelentkezem. Ezt

szavazták meg a nézők – avatott be minket az igazgató, aztán legyintve megrázta a fejét. – Na, de ez most egyáltalán nem lényeg. Hanem – mutatta fel újra a tabletjét. – Rajtunk kívül még hat csapat van versenyben – bökött a felsorolásra, ahol a hat csapatot Kocsis a csapatok saját színével írta fel. Nagyon szép volt. – Az erős szürkék – mutatott a lista tetején lévő négy sportolófiú csapatára. – A kicsi pinkek – bökött a kilencedikes Pannáékra. – Az esélyes világoskékek – folytatta a világoskékekre mutatva a grafikáján. – A sokoldalú sötétkékek – sorolta a listáján Timiék négyesét. – A pedálozó lilák – folytatta a felsorolást Inezékkal. – És a szerencsés bézsek – fejezte be, a lista végén Andiékra bököve. – Már csak ez a hat csapat áll köztünk és az IOV-kupa között – fújtatott Kocsis, mi pedig valamennyien elgondolkodva bólintottunk. – Nem lesz könnyű – ismerte el az igazgató. – De tudom, hogy ha valakik, akkor ti képesek vagytok rá – szólt elérzékenyülve, aztán leengedte a kezében tartott tabletet. – És szeretném, ha tudnátok – szipogott –, bárhogyan is alakul... – hajolt előre, és kihúzott egy zsepit a tartóból –, ott a helyetek a „Draw My Life” videómban – közölte, saját magán elérzékenyülve, mire zavartan néztünk össze.

– Öhm. Köszönjük? – kérdezte furán Rajmund, mire mindannyian felröhögtünk. Még a szemét törölgető Kocsis is nevetve fújta ki az orrát, és amíg a többiek tovább beszélgettek az igazgatóval, addig én a kijelzőn át a hanyagul félrerakott tableten lévő listára pillantottam, és a gondolataimba merültem.

Az igazgatóval történő, egészen hosszúra nyúlt videózást követően terveim szerint vacsoráig valahol elvonulva táncoltam

volna egy kicsit, hogy kiszellőztessem a fejem, csakhogymár olyannyira nem volt tiszta ruhám, hogy átöltözni sem tudtam a mai izzasztó feladat után, így Vivivel, akinek szintén mindeneszennyes volt, elvittük a cuccainkat kimosni. Addig, amíg arra vártunk, hogy lejárjon a mosás és a szárítás, a játszótérre vonultunk, ahol csináltunk egy csomó videót és képet egymásról a hortobágyi pusztamögött lenyugvónappal a háttérben. Kellemest a hasznossal.

Mire kiválogattuk, hogy mit hová posztoljunk, le is jártak a ruháink, úgyhogy miután visszavittük a szobánkba, és bevágtuk a szekrényeinkbe, gondolván, majd összehajtogatják magukat odabenn, átmentünk a szemben lévő házhoz, és benyitottunk a fiúkhöz.

Mindketten punnyadtak. Dominik a szoba hátsó végében, hason feküdt az ágyán, és fejét lelógatva, arcába hullt hajjal nézte a földre rakott telefonját, amin valami videoklip ment, Rajmund pedig hanyatt heverészett a szoba elülső részén lévő ágyán, a feje fölé tartott telefonjával, airpodsszal a fülében, a mellkasán egy csomag kibontott chipsszel.

Az ajtó nyitódására mindketten odakapták a fejüket.

– Jöttök vacsorázni? – kérdezte Vivi.

– Persze – kászálódott fel Dominik, és Vivihez indult, miközben én Rajmundhoz léptem, és belenyúlva a mellkasán heverő chipseszacskóba, kivettem egy burgonyaszirmot, majd szórakozottan bedobtam a számba, azt figyelve, ahogy Rajmund feltápáskodik.

– Mit csináltatok? – érdeklődött, amíg lehajolva belebújt a sneakerébe.

– Mostunk – feleltem, mire furcsán felpillantott rám a

cipőfűzőjét kötve. – Hogy legyen tiszta gatyám – tettem hozzá, Rajmund pedig megértve a célzást, röhögve áthajolt a másik cipője fölé, és azt is bekötötte.

– Kár volt fáradnod, Major... Tökéletes volt anélkül is – jegyezte meg, mire elmosolyodva megfordultam, és odakint vártam be a többieket, az üres tábort figyelve.

Dominik utolsóként becsukta az ajtót maga mögött, aztán átkarolta Vivi derekát, úgy indultak el, mi pedig Rajmunnal mellettük sétálva lépdeltünk az étkező irányába.

A vacsorára utolsóként érkeztünk, a helyiségbe lépve a többi versenyző már javában evett, vagy be is fejezte, és átvonult a boltíven át a mellettünk lévő játékterembe, ahonnan áthallatszott a léghokiasztal jellegzetes csapkodása és a biliárdgolyók koccanása. Ahhoz képest, hogy az IOV elején micsoda rohamtempóban történtek a vacsorázások, mert mindenki sietve evett, hogy jusson neki játék, most mindenki ráérősen étkezett, tudva, hogy a hét csapat összesen huszonnyolc versenyben maradt tagja olyan kevés a kezdeti létszámhoz képest, hogy mindenki odafér mindenhez anélkül, hogy konfrontálódna másokkal. Már volt hely bőven.

Mire végeztünk a vacsorával, jóformán magunk maradtunk az étkezőben, így a csendessé vált teremben visszhangzó léptekkel adtuk le a tálcánkat a konyhapulton, és átmentünk a játékterembe.

Minden versenyben lévő csapat odaát volt. A világoskék lányok a lila csapattal dartsoztak, a szürke fiúk csocsóztak, Pannáék a léghokiasztalnál játszottak, kihasználva, hogy nem kell rá várniuk, hanem rögtön az övék lett. A sötétkékek a két biliárdasztal egyikét foglalták el, és ott lökdösték a golyókat, a

bézsek pedig a szokásos helyükön ültek, az egyik asztal körüli fotelekben és kanapén.

A belépőnkre egy pillanatra mindenki felénk fordult a teremben. Gyanítom, attól tartottak, hogy a szervezők érkeznek feladattal, aztán látva, hogy csak mi vagyunk, a versenyzők már vissza is tértek ahhoz, amit csináltak, mielőtt megzavartuk volna őket. Az élet egy másodperc alatt visszaállt, újabb biliárdgolyó löködött, Panna tovább magyarázott valamiről (bármiről) a csapattársainak, a sűrke fiúk pedig a csocsót pörgették.

– Itt vagyunk! – integetett Keri felénk a fotelben ülve, meginvitálva magukhoz. Vivi elszaladt a mosdóba, Rajmund a falnál lévő hűtőhöz ment, így Dominikkal ketten sétáltunk oda a bézsekhez, és megálltunk az asztal előtt, amin magasan tornyosultak a kelléktárból áthozott társasjátékdobozok.

– Még nem döntöttük el, hogy mivel játszunk – kezdte Zétény, és kérdőn nézett ránk. – Melyik legyen? – kérdezte. – Jenga? Vagy Gazdálkodj okosan? Scrabble? Monopoly? Esetleg valami más? – pakolgatta le a dobozokat egymásról, bemutatva a játékokat, mire lehuppantam Andi mellé a kanapéra, és miközben előhalásztam a telefonomat a zsebemből, szórakozottan néztem, ahogy a bézs fiúk Dominik válaszára várnak.

– Nekem mindegy, én megyek biliárdozni – közölte Dominik egyszerűen, és odalépett a sötétkékekhez, akik üdvözölték, és átadtak neki egy dákót. Bekrétázta, majd lefújta a végét, és ráhajolva az asztalra erősen meglökte a fehér golyót, ami a többihez ütődve szétlökte minden irányba.

A csattanásra Zétény, Keri és Laci összerezzent, és a

társasdobozok mögül figyelték Dominikot.

– Hallod. Emberünk maga az egyszemélyes akciófilm – ámult Keri.

– Ja. John Wick a Hortobágyon, baszki – helyeselt Zétény.

– Most mit csinál? – kérdezte Laci, mire ismét mind Dominikot nézték, aki az asztal mellett latolgatta a lehetőségeit. Egyik kezével a biliárdgolyót fogta, a szabad kezével pedig kivett a zsebéből egy almát.

– Megöl vele valakit – tippelt Zétény.

– Frászt. Szerintem egy pohár felett összepréseli, és a puszta öklével csinál belőle almalét – gondolkodott Keri, mire Dominik megdörzsölte az almát a pulcsijában, majd beleharapva a fogai közé szorította, ráhajolt az asztalra, és lökött még egyet a fehérrel. A golyók szétgurulása után Dominik a szájában lévő almához nyúlt, és kiharapott belőle egy darabot, majd a gyümölcsöt leengedve meglátta, hogy a bézs fiúk őt nézik.

– Ha? – kérdezte, mire mindhárman egy „semmi-semmi” legyintéssel pakolgatták tovább a társasokat.

Hangosan felnevetve megráztam a fejem, és rápillantottam a telefonomra.

Rányomtam a Facebookon lévő IOV-csoportra, aminek tagjai naponta megszavazzák, hogy melyik a legesélyesebb csapat a végső győzelemre, és megnéztem, hogy állunk ma. Első helyen. Még mindig. Elég sok szavazattal. Oké. Tehát címvédőként minket tartanak befutónak.

Ez persze semmit nem jelent, a Facebook-szavazáson az égvilágon semmi nem múlik az IOV-on, tekintve, hogy a bészek az állandó bennmaradásukkal a létező összes papírformát felrúgták. A szavazás csak előzetes felmérése annak, hogy az

IOV követői és az iskolák diákjai hogyan ítélik meg az erőviszonyokat.

Az állásra rápillantva bezártam a Facebookot, aztán rányomtam a negyedórája kapott értesítésre, miszerint Kocsis élőzik, és egy pillanatra belenéztem az adásba.

Az igazgató nem látszott a felvételen, csupán a keze, ahogy a tablet fölé nyúlva rajzolgat, miközben a telefonja valahol felette volt elhelyezve, hogy a nézők tökéletesen rálássanak a munkájára. Már nagyban ment a Draw My Life élő, amikor bekapcsolódtam az adásba; az igazgató éppen egy pálcikaembert rajzolt talárral és diplomasapkával.

– Ekkor végeztem el az egyetemet, és el kellett gondolkodnom, hogyan tovább – mutatott a kis ábrára, és hogy jobban szemléltesse, mekkora döntés előtt állt, több kérdőjelet is rajzolt a kis figura feje fölé. – Így aztán... – rajzolt le gyorsan egy repülőt – elutaztam nyelvet tanulni – rajzolgatott tovább – Máltára – szólt, majd megakadt a keze, és tanácstalanul megkopogtatta a digitális tollal a kijelzőt, mintha nem tudná, hogyan vagy mivel ábrázolja, végül egyszerűen leírta nagybetűkkel, hogy MÁLTA.

Kocsis tehát éppen az életét rajzolta le a követőinek, én meg, mielőtt észrevették volna, hogy @majorsaraidead csatlakozott az adáshoz, gyorsan kiléptem, és ránéztem az Instára, ahol lájkoltam Vivi képét, amit a mosás alatt lőttem róla, aztán megnéztem a sajátomat is, hogy mik a reakciók rá.

– Tessék, Major – tett le eléem Rajmund egy üdítőt, mire mosolyogva megköszöntem, és visszamerültem a telefonomba.

– Mi pedig nem vagyunk szomszások – motyogta Laci halkan, és a megjegyzésére Rajmund röhögve a szájához emelte a

palackot, és szórakozottan beleivott.

– Na, döntsünk. Kinek mihez van kedve? Andi? – pakolgatta Zétény továbbra is a társasjátékdobozokat. – Andi! – szólította meg újra. – Andi?

Ekkor már mindannyian ránéztek, Andi pedig a kanapé karfáján ülve annyira elbambult, hogy nem is hallotta a saját nevét. Sokkal jobban lekötötte a közelben csocsózó szürke négyes. Azon belül is Gabesz, akit sóhajtozva bámult. A csapattársai meg őt.

– ANDIIII! – szólították Keriék, de Andinál se kép, se hang nem jelentkezett, ezért óvatosan megrúgtam a lábát, mire feleszmélt, és mintha csak felszállt volna a köd, meglátott minket.

– Igen? – kérdezte.

– Mihez van kedved? Jenga vagy Monop – kezdte Zétény bemutatni a választható játékokat, de Andi már az elején közbevágtott.

– Jó a Jenga – legyintett úgy, mint akit cseppet sem érdekel, és a térdére könyökölve tovább figyelte a szürkéket, ahol Gabesz izmos karjával csavargatta a csocsókart.

– Akkor legyen a Jenga – emelte fel a jól bevált játékot Zétény, mire felpillantottam a telefonomból, és megakadt a szemem az egyik félrerakott dobozon.

– Hé, itt van Twister? – hajoltam oda, és mosolyogva felemeltem a kupac tetejéről.

A bészek meglepetten néztek rám.

– Ismered? – kérdezték.

– Persze – fordítottam meg a dobozt, és nosztalgikusan megnézegettem a hátoldalát. – A tánc táborokban rengeteget

játszottuk. Csak mi az ivós verziót részesítettük előnyben. Úgy volt, hogy egy pörgetés, egy húzó, majd a lépés – meséltem. – És még így is talpon maradtam végig – büszkélkedtem.

– Várj, várj – tette fel a kezét Keri. – Ezt úgy kell elképzelni, hogy egy csapat részeg táncoslány a Twister-szőnyegen hajolgat át egymáson? – kérdezte a szemüvege mögött pislogva.

– Aha – vontam meg a vállamat.

– Nem voltam ott, mégis beleégett a kép az agyamba – képzelte el Keri a hallottakat a tánc táboros twisterezésünkről.

– Rég történt – legyintettem. – Azóta engem kirúgtak, a többiek pedig szentek lettek – forgattam a szemem Szisziék képmutatására gondolva. – Mindenesetre verhetetlen vagyok benne – szóltam a Twister dobozát fogva, aztán lazán ledobtam az asztalra. A másik oldalon ülő Rajmund pedig felvette.

– Azt mondod, verhetetlen vagy, Major? – kérdezte, mire visszatartott mosollyal álltam a tekintetét.

– Azt – bólintottam határozottan.

– Mutasd – vonta fel a szemöldökét, mire egy „oké” biccentéssel felálltam, és kikaptam a kezéből.

Rajmund röhögve felállt a fotelból, és utánam jött, miközben én az asztalunk melletti szabad területre kiterítettem a dobozból kivett szőnyeget.

– Szerintetek miért van az, hogy végig az orrunk előtt volt a társas, végül mégis Rajmund fog Sárával twisterezni? – kérdezte Laci a fejét vakargatva.

– Valaki vállalja a pörgető szerepét? – néztem fel a szőnyeg előtt hajolgatva, ahol éppen bemelegítettem.

– Hogyne, anyám azt mondta, bármi lehet belőlem, így végül gyertyatartó lettem – közölte Keri, és kivéve a társas dobozából

a pörgetőtáblát, odalépett hozzánk.

A beszélására akkorát röhögtünk, hogy minden irányból felénk fordultak a játékkeremben lévők, és a nyakukat nyújtogatva figyelték, mi történik.

– Twister? Ú, de imádom – kezdte Panna a szőnyeget megpillantva, miközben a kezében fogott léghokiütővel ráhajolt az asztalra, és folyamatosan visszalökte a felé csapódó korongot. – Régen rengeteget játszottam, a kedvenc társasom volt, csak egyszer az unokatesóm, amikor a zöldre kellett volna rátenni a kezét, megcsúszott, és a nyakára esett. Azt hittük eltört, de nem, csak megrándult, viszont kapott nyakmerekítőt, amit hat hétig kellett hordania. Nagyon durva volt – mesélte, a vele szemben álló Palkó pedig teljesen rezzenéstelen arccal, ZEN üzemmódba kapcsolva, monoton mozdulatokkal ütögette vissza a korongot, miközben Panna csapongott a témák között. Egy pillanat alatt a gabonapehely rozstartalmánál tartott. És senki nem tudta, hogyan.

A nevetés elhalkulásával mindenki visszafordult a saját játékához, a sötétkékek pedig lejátszási listát váltottak, és JBL-hangszórójukból egy újabb szám hangzott fel, ami keveredett a játékkerem általános zajával.

Vivi, aki időközben beállt a biliárdozók közé, Dominik előtt állt, és a fiú mellkasának dőlve, biliárddákóval a kezében várta, hogy ő következzen, miközben Dominik átfonta a karját a dereka körül, és ott pihentette. A Keri beszélését követő felröhögésre Vivi is odapillantott, majd amikor meglátta, hogy a Twister-szőnyeg előtt állok, és Rajmunddal készülök játszani, széles vigyorra húzta a száját, és bólogatva összeérintette hüvelyk- és mutatóujját. Mosolyogva biccentettem Vivinek,

aztán magam előtt kinyújtva a karomat a másikkal meghúztam a könyökömet, majd fordítva is megismételtem a bemelegítést, és Rajmund felé fordultam.

– Készen állsz a kudarcra... – kérdeztem, majd egy kis hatásszünetet tartva hozzátettem: – Fehér? – Mire Rajmundnak felszaladt a szemöldöke, és hitetlenül felröhögött.

– Véged van, Major – jelentette ki egyszerűen. – Keri, pörgess – utasította, és odaállt velem szemben a szőnyeg túloldalára.

– Akkor kezdődjön a Twister-parti. Sára kontra Rajmund – szólt hangosan Keri a speaker szerepében, mire többen újra felénk néztek, majd megperdült a kis nyíl a táblán. – Bal láb, zöld!

Rajmunddal mindketten egyszerre emeltük meg a bal lábunkat, így a szőnyegre két viseltes Jordan lépett fel. Odáig egyszerű volt. Aztán Keri újabbat pörgetett.

Bal kéz, piros. Jobb láb, kék. Jobb láb, piros. Bal kéz, zöld. Bal kéz, kék.

Pillanatokon belül összegabalyodtunk Rajmunddal a pályán, és nevetve hajoltunk át egymáson, miközben a színes korongokon összevissza támaszkodtunk a kezünkkel.

– Bal kéz, sárga – szólt Keri, mire Rajmunddal mindketten egyfelé nyúltunk, de én gyorsabb voltam, így sikerült ellöknöm onnan a kezét, és biztonságosan megtámaszkodnom, miközben Rajmund benyúlt a hasam alatt, és keresett egy másik sárga jelzést.

A teremben a többi versenyző egyre többször szakította meg a saját játékát, és pillantgatott felénk mosolyogva, amikor látták, hogy Rajmunddal mennyire sokat nevetünk a minket nézőkkel együtt.

– Ez kemény lesz – szólt Keri.

– Mi az? Nem látom – feleltem négykézláb, hatalmas terpeszben állva a szőnyegen, úgy, hogy a hátam magasan domborodott, tekintve, hogy Rajmund félig alattam helyezkedett el.

– Mi az, Major, meginogtál? – pillantott fel rám nevetve, én pedig lefelé tartott fejjel, az arcomba lógó hajamat megrázva intettem nemet.

– Soha – szóltam.

– Jobb kéz, kék – hangzott Keri instrukciója.

– Soha – folytattam, a szám szélét rágva koncentrálni. – Soha ne twisterezz táncossal – váltottam pózt hirtelen, és egy pillanat alatt Rajmund alá kerültem, félig hídba lemenve. A minket nézők egy emberként szisszentek fel a mozdulat láttán, mert azt hitték, elesek, aztán egyszerre hajoltak le, hogy megnézzék, mekkora rés maradt köztem és a szőnyeg között.

– Azta – súgtak össze, amikor megállapították, hogy pár centin múlt.

– Hallottad. Jobb kéz, kék – vigyorogtam Rajmundra, a karjaimon és lábaimon megtartva magam, vigyázva, nehogy a fenekem leérjen a szőnyegre, mire Rajmund elgondolkodva a helyzetén, alig láthatóan megnyalta az alsó ajkát, és röhögve a szemembe nézett.

– Te akartad, Major – közölte, aztán rám zuhant. Vagyis olyan volt, mintha rám zuhanna, de az utolsó pillanatban megtámasztotta magát a jobb karján, mire kinyitottam összeszorított szememet, és hunyorogva néztem Rajmund arcába, ami centikre volt az enyémtől. Ahogyan a felsőtestünk is. Meg úgy nagyjából mindenünk. Állva Rajmund tekintetét,

mosolyogva néztem a szemébe, igyekezve figyelmen kívül hagyni, hogy mennyire nagyon intim az a póz, amibe kerültünk.

– Kérdezhetek valamit? – suttogtam.

– Persze – felelte.

– Tudtad?

– Mit?

– Hogy melyik a rövidebb fűszál Dominik kezében – kérdeztem kissé feljebb lökve magam a zsibbadó karommal, aminek következtében hirtelen több helyen hozzásimultam, mire a fölöttem magát támasztó Rajmund összepréselte a száját, és szórakozottan nézett a szemembe.

– Óvatosan az ilyen mozdulatokkal Major... – kérte visszatartott röhögéssel.

– Bocs – feleltem én is elfojtva a nevetésemet, majd kissé lejjebb engedtem magam, annak ellenére, hogy majd' meghaltam, annyira fájt az alattam éppen kiforduló, engem tartó karom. – Szóval tudtad, hogy melyik a rövid fűszál? – tereltem vissza a témát, amikor már nem értünk össze sehol. Vagy legalábbis nem olyan helyen, ami kényelmetlenséget szülne ennyi ember előtt.

– Bal kéz, zöld! – kiáltotta Keri, mire félrekaptuk a fejünket, és megpillantottuk azt a szabad zöld korongot, amely mindkettőnknek jól jött volna. Éppen ezért egyszerre mozdultunk meg, alólam kicsúszott a kezem, be alám, rázuhantam a hátamra, Rajmund pedig egyenesen rám, és a testemet elöntötte a vállamból sugárzó éles fájdalom.

A játékteremben lévők, akik időközben mind befejezték a saját elfoglaltságukat, és Twister-nézőkké váltak, egy emberként üvöltöttek fel a történtekre, és ovációval fogadták a döntetlen

eredményt, miszerint mindketten a szőnyegen landoltunk, akkor is, ha Rajmund igazából rajtam.

– Élsz még, Major? – dűnnyögte a nyakamba fúrva a fejét, és két karjával megemelte magát, úgy nézett a szemembe.

– Aha – nyöszörögtem.

– Akkor jó – biccentett. – Amúgy – nézett le rám – mi ez az illat? Rajtad?

– A parfümöm – feleltem halkán.

– Finom – jegyezte meg.

– Kösz – mosolyodtam el. – Szerintem eltört a vállam – tettem hozzá.

– Mi? – kerekedett el a szeme, és riadtan a vállamra meredt, azt sem tudva, hogy segítsen.

Óvatosan felültetett, és miközben mi a Twister-szőnyegen gubbasztottunk, a többi versenyző Kerit ostromolta azzal, hogy hadd következzenek ők utánunk. Keri, aki a pörgetőtáblát tartva automatikusan a játék bírójává vált, egy kis figyelmet kérve csapatokba rendezte a twisterezni vágyókat.

– Tényleg jól vagyok. Semmi bajom – erősködtem a kanapén ülve, ide-oda kapkodva a fejem, miközben a jobb oldalamon Dominik fürkészett aggódva, balról pedig Vivi.

– Tessék, Major, szorítsd rá – lépett hozzánk Rajmund, és felém nyújtott egy csomag jeget, amit a konyháról szerzett nekem.

– Kösz – mosolyogtam rá hálásan, és rászorítottam a jeget a vállamra.

– Fáj? – érdeklődött, miközben leült a szemben lévő fotelbe, cipőtalpát pedig az asztal oldalának támasztotta.

– Nem annyira, mint a Twister-döntetlenünk – ingattam a fejem csalódottan, mire Rajmundnak felszaladt a szemöldöke.

– Döntetlen? Döntetlen??? – röhögött ki. – Miről beszélsz, Major? Elestél, és magaddal rántottál. Kikaptál tőlem.

– Aha, szerinted – szálltam vitába rögtön, és nevetve megráztam a fejem. – Egyszerre estünk a szőnyegre, és megjegyzem, az is miattad volt – elevenítettem fel, hogy szerintem mi történt a játék végén.

Rajmund nevetve ingatta a fejét, miközben a Twister-szőnyeg felől hangos taps és ováció hangzott fel. Véget ért egy újabb kör, Keri pedig győztest hirdetett, miközben többen jelentkeztek, hogy ők szeretnének következni. A játékterem ajtajában váratlanul Tahi jelent meg, és a hangoskodó tömegén végigfuttatva tekintetét minket keresett, aztán amikor meglátta, hogy a kanapén ülünk, odacsörtetett hozzánk.

– Na! – állt meg előttünk, összechapva a tenyerét. – Elég volt mára, mindjárt éjfél, mindenki megy szépen az ágyba – közölte, aztán átgondolva gyorsan hozzátette: – a sajátjába. – Ekkor megakadt a szeme a vállamra rakott csomag jégen. – Mit művelt veled Fehér? – kérdezte a fejét ingatva, mire Rajmund, levéve a lábát az asztalról, felült a fotelben, és felháborodottan nézett a tanárra.

– Hé! Mi az oka annak, hogy rögtön engem gyanúsít?

– A jelenléted – vágta rá Tahi kapásból.

Rajmund átgondolva a dolgot úgy döntött, ezzel nem tud vitatkozni, így csak elfogadón bólintott egyet, aztán visszadőlt a fotelben, és keresztben felrakta a lábát az asztalra.

Tahi egy „szóval?” biccentéssel még mindig magyarázatot várt tőlem.

– Twistereztünk Rajmunddal – ismertem be.

– Twistereztetek – ismételte meg rosszallóan, aztán fáradt sóhajjal megdörzsölte a szakállát. – És mégis szerintetek hogy találjam az igazgatónak azt, hogy Major nem egy feladaton sérült le, hanem akkor, amikor leesett Fehérről társasozás közben? – kérdezte.

– Azt nem tudom, de ha elmeséli, akkor mindenképpen pontosan tegye. Én voltam felül, Major pedig alul – helyesbített Rajmund, mire Vivi, Dominik és én is felnevettünk, Tahi pedig mérgesen kapta oda a fejét.

– Agyonütlek, Fehér, szavamra mondom, hogy eljön az a pillanat, amikor lecsaplak – fenyegette meg a mutatóujját feltartva, aztán ismét felém nézett. – Mi van a válladdal, Major? Menjünk az orvosiba?

– Dehogy, semmi komoly – vettem le a jeget, hogy megmutassam. – Tényleg, csak egy kis rándulás – erősködtem, Tahi pedig aggódva nézett rám, mire hálásan elmosolyodtam. – De azért köszönöm.

A tanár megenyhült arccal fújtatott egyet, és fáradtan megrázta a fejét.

– Na, húzás aludni. Mindannyian. Gyerünk! – csapta össze a kezét, és kiterelt minket a játékteremből, ahol a többi csapat még javában twisterezett.

– Az IOV-on nincs is takarodó – jegyezte meg Rajmund értetlenül.

– Most van – kontrázott Tahi, kijátszva az „én vagyok a kísérő tanárotok, én döntök” privilégiumát.

Az ajtón kilépve magunk mögött hagytuk a versenyzők zajongását és nevetését, majd elindultunk a hátsó házak

irányába, ahová elérve már teljesen elhalt mögöttünk a hangzavar, és nem hallottunk mást, csak az éjszakai Hortobágy neszeit a pusztá felől.

Odaérve Tahi megállt a két ház között az úton, összefonta maga előtt a karját, és úgy meredt ránk.

– Na. Elköszönni egymástól reggelig – mondta, aztán összehúzott szemmel nézve ránk, folytatta: – És hogy a reggelig, az biztosan reggelig legyen... – lépett oda a fiúk ajtajához, majd bement.

Értetlenül néztünk a sötét házra, aztán pár másodperccel később megjelent Tahi az ajtóban, és egy széket cipelve maga előtt viaszétált hozzánk. A széket lerakta az út közepére, pontosan a lányok és a fiúk háza közé, aztán ráérősen leült.

– Én itt leszek – vigyorgott ránk, és látva a nemtetszést az arcunkon, elégedetten dőlt hátra. – Jó éjszakát! – tette hozzá, elővéve a telefonját, amin megnyitotta a Netflixet, így jelezve felénk, hogy hosszú programot tervez, mire dűnnyögtünk valami jóéjtfélét, és besomfordáltunk a házunkba. Vivi és én a miénkbe, Rajmund és Dominik pedig a szemközti sajátjukba. Köztünk pedig ott ült Tahi, telefonnal a kezében, és a filmkínálatot böngészte. – Egy pokrócot kidobna nekem valaki? – kérdezte elégedett vigyorral, mielőtt becsuktuk volna magunk mögött az ajtót.

A következő pillanatban a két házból négy pokróc repült ki, mire a tanár elégedetten röhögve állt fel a székéből, és felszedegette a kapott takarókat, mi pedig bevágtuk az ajtókat.

5.

Hajnalok hajnalán arra ébredtem, hogy Vivi settenkedik el az ágyam mellett. A fejemet megemelve álmosan bámultam a sziluettjét, miközben a sötétben Andi és Panna egyenletes szuszogása hallatszott, ahogy az igazak álmát alusszák. Vivi a bejárati ajtóhoz lépett, óvatosan lenyomta a kilincset, aztán kidugta a fejét.

– Hová készülsz, Felcser? – hangzott fel Tahi hangja odakintről. A tanár jelenlétére nem számítva Vivi meglepetten megköszöörülte a torkát, és suttogva válaszolt.

– Csak... Csak Dominiknak vinném át a kitűzőt. Mától ő a csapatkapitány – improvizált zavartan.

– Ó, hát szerintem ráér reggelig – felelte a tanár. – Vagy ha szeretnéd, add csak ide, majd én átviszem neki...

– Nem, köszönöm – susogta Vivi. – Majd akkor reggel – húzta be az ajtót, és fejét ingatva indult vissza lábujjhegyen az ágyához.

– Komoly, hogy Tahi még itt van? – kérdeztem halkán, Vivi pedig visszabújt az ágyába, és a sötétben a fejét csóválva válaszolt.

– Igen. Ott ül a széken pokrócba bugyolálva, egy bazi nagy termoszsal a kezében, és filmet néz – suttogta, mire akaratlanul is felnevettem.

Vivi pár másodperccel később csatlakozott, és fejünket a párnába fúrva röhögtünk hisztérikusan, megpróbálva nem felébreszteni lakótársainkat a sötétben.

Reggelinél természetesen mind a négyen erről beszéltünk.

– Oké, Tahi konkrétan egész éjjel a házunk előtt ült – ingatta a fejét Vivi, megszóva a tányérján lévő paprikát.

– Tudom. Negyed kettőkor próbáltam átmenni érted – felelte Dominik.

– Engem négy után zavart vissza – vigyorgott rá Vivi, majd odahajolva adott egy puszit Dominiknak.

– Mit mondtál? – érdeklődött.

– Hogy csak ezt akarom odaadni neked – vette le a pólójáról a CsK feliratú kitűzőt, és áttolta az asztalon Dominik elé.

– Köszönöm – emelte fel, és feltűzte a saját pólójára.

A megbeszéltek szerint mostantól ő lett a csapatunk kapitánya.

A következő pillanatban az asztalra kirakott telefonok értesítést jeleztek, mire mindannyian odanyúltunk a sajátunkhoz, gondolván, hogy Kocsis posztolt valamit, de Vivi és Dominik értetlenül nézte a saját készülékét. Merthogy azokra nem érkezett semmi. Csak Rajmundéra és az enyémre.

– Nem a sulitól...? – nézett ránk Dominik kérdően.

– Nem, nekem egy sneakerértesítés jött mailben – feleltem a hírlevelet olvasva.

– Nekem is – közölte Rajmund, majd összenéztünk.

– Te is feliratkoztál? – lepődtem meg.

– Viccelsz, Major? Kábé február óta várom ezt a mailt.

– Én is – mosolyogtam rá, aztán mindketten visszamerültünk az olvasásba.

– A francba – sütötte le Rajmund a szemét.

– Te tudod, miről van szó? – hajolt Dominik Vivihez.

– Nem. De ismerve őket... Valami cipő... Dolog. Cipődolog –

dobott egy paradicsomgerezedet a szájába Vivi, és szórakozottan figyelt minket.

– Neked is azt írja, hogy ma délutántól kapható? – nézett rám Rajmund gondterhelten.

– Igen – bólogattam idegesen, és ujjaimmal az asztalon dobolva gondolkodtam, aztán megláttam Vivit és Dominikot, ahogyan totálisan értetlenül merednek ránk, ezért magyarázni kezdtem. – Ma érkezik ez a kollekció – mutattam feléjük a telefonomon lévő képet.

– Ahaaa – bólogatott Dominik a tükörtojásába tunkolva egy letört zsömledarabot.

– Ezek tényleg jól néznek ki – állapította meg Vivi.

– Igen – sóhajtottam. – Csakhogy kábé egy óra alatt fog elfogyni az összes – tettem hozzá idegesen.

– Tekintve, hogy ha kimentek a mailek, akkor mindjárt beáll a sor – biccentett Rajmund, és a telefonját a kezében fogva megállás nélkül pörgette az ismerőslistáját. – Kell keresnem valakit, aki elmegy nekem megvenni – gondolkodott hangosan.

Eközben én már benyomva a videóhívást a poharamnak támasztottam a telefonomat, és letörölve a számról a morzsákat, vártam, hogy az öcsém válaszoljon.

Alig csörgött párat, amikor Milán megjelent a kijelzőmön, és az íróasztalára lerakott telefonján keresztül nézett rám.

– Mi újság? – jelezte pakolászás közben.

– Minden oké – válaszoltam, és összehúzott szemmel néztem, ahogy törölközőt tesz a hátizsákjába. – Mit csinálsz? – jeleltem gyanakodva.

– Strandra megyünk a haverommal – válaszolta.

– Ne, ne, ne, ne, neeeee! Neeee! – jeleltem, Milán pedig megállt

a mozdulatban, és naptejfel a kezében, megilletődve nézett rám.
– Mármint – helyesbítettem, hogy kevésbé legyek drasztikus – strandra? Az tök jó... De nincs kedvetek inkább valami máshoz? Mondjuk... Elmenni valahová? Várakozni kicsit? Esetleg sorban állni? Hm? – jeleltem reménytelenül nézve a kijelzőre, mire az öcsém azonnal kitalálta, hogy miről van szó.

– Ma van a drop, mi? Mától kapható a cipőd – jelelte bólogatva.

– Igen, és annyira, de annyira szeretnééééém – magyaráztam.

– Tudod, hogy hónapok óta erre várok. Segííííts, légyszi – könyörögtem.

Milán, nézve az esdeklésemet, sóhajtván ledobta az ágyára a naptejet, amiből tudtam, hogy segíteni fog nekem, mire tapsolva a szám elé kaptam a kezem. Az öcsém döntésében valószínűleg közrejátszott az is, hogy a cipő eszébe juttatta a februári állapotomat, amikor a balhém, kirúgásom, elárulásom, hátba szúrásom, és apuval való megromlott kapcsolatom után összesen az tartott életben, hogy szerettem volna egy ilyen cipőt, és mindennap vártam a mailt, hogy mehessek érte. Milán pontosan emlékezett, mert végigkövette ezt az időszakot, éppen ezért tisztában volt vele, hogy mit jelent ez nekem. És segített.

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm – hálálkodtam, amikor Milán jelelve közölte, hogy strand helyett elmegy nekem sorban állni a cipőért. – Örök hála. De tényleg.

– Semmiség – legyintett Milán, majd átgondolta a dolgot. – Vivinek esetleg nem kell cipő? Szívesen állok neki sorba... – jelelte vigyorogva.

– Nem vagyok meglepve – közöltem mosolyogva. – De nem, Vivit nem igazán érdekli... – pillantottam feléjük. Vivi és

Dominik reggelizve beszélgettek, ügyet sem vetve a sneakermegjelenés hírére. Ellenben Rajmund még mindig a telefonján üzengetett a haverjainak, keresve a megfelelő személyt, akit megbíz a feladattal. – Viszont, ha már így felajánlottad, hogy elhozol kettőt... Akkor... Várj egy kicsit – jeleltem Milánnak, aki bólintva várt, miközben én Rajmundhoz fordultam. – Rajmund – szóltam oda neki.

– Hm? – kérdezte fel sem nézve a Messengerből.

– Az öcsém elmegy nekem megvenni – kezdtem.

– Örülök neked, Major – szólt őszintén. – Válaszd a fekete-fehéret, ha még van, amikor sorra kerül – tanácsolta, mire elmosolyodtam.

– Igen, ez a terv – biccentettem. – Szóval Milán úgyis mindenképpen megy, és ha még nem találtál olyat, aki vállalja, akkor... – kezdtem, mire Rajmund leengedte a kezében tartott telefont, és meglepetten nézett rám.

– Igen???

– Akkor megkérdezem, hogy elhozna-e egyet neked is – mondtam.

– Te most viccelsz, ugye?

– Nem, miért?

– Megtennéd? – lepődött meg totálisan.

– Persze – mosolyogtam rá. – Akkor... Megkérdezzem?

– Igen! – felelte elképedve.

A telefontomra nézve a rám váró Milánra pillantottam, aki addig a számról olvasta, hogy mit mondok Rajmundnak, így mielőtt belekezdtem volna, feltette a kezét.

– Mondd meg Rajmundnak, hogy nagyon szívesen – jelelte.

– Azt mondja, nagyon szívesen – néztem Rajmundra, aki

megkönnyebbülten beletúrt a hajába, és odahajolva hozzám belenézett a kamerába.

– Kösz, haver – mondta őszintén, Milán pedig leolvasva a szájáról mosolyogva biccentett, aztán rám nézve jelelni kezdett.
– Mi az? – kérdezte Rajmund.

– Azt mondja – kezdtem fordítani –, hogy kéne neki üzenetben a méret és a modell, alternatívaként pedig még mutass másmilyent is, ami szintén jó lesz akkor, ha elfogyna az, amit eredetileg kinéztél.

– Rendesen felkészült – ismerte el Rajmund.

– Én tanítottam – magyaráztam meg, mire egy „mindent értek” biccentéssel nyugtázta a dolgot.

– Oké, jelöltelek, küldöm üzenetben – nézett Rajmund a kijelzőn Milánra. – Te meg írd meg, hogy hová dobjam át a pénzt – boltolták le a folyamatot egymás között, aztán elkészöntünk Milántól, aki sietett készülődni, hogy minél előbb odaérjen, és jó helyet kapjon a haverjával az üzlet előtt, ahol délután négytől árulják az új kollekciót.

A videóhívást kinyomva mosolyogva felemeltem a tányéromról a bundás kenyeret, és letörve belőle egy darabot, elégedetten a számba dobtam, miközben Vivi és Dominik mosolyogva néztek rám.

– Sikerült? – érdeklődtek.

– Ühüm. Milán elmegy, és mindkettőnknek megveszi.

– De jó fej az öcséd – mosolygott Vivi, és Dominik is elismerően helyeselt.

– Az – feleltem, letörve egy újabb bundáskenyér-darabot, és Rajmundra pillantottam, aki hátradőlve a székén, maga előtt összefont karral még mindig hitetlenül meredt rám.

– Mi az? – kérdeztem.

– Semmi, csak... – ingatta a fejét – tényleg rohadt rendes dolog, hogy felajánlottátok.

– Miért ne? Ha Milán úgyis megy, akkor...

– Akkor sem evidens – vágott közbe a fejét rázva úgy, mint aki nem szokott hozzá a szívességekhez. Az önzetlenséghez meg főleg. – Szóval kösz. Neked és az öcsédnek is – mondta ki őszintén.

– Szívesen – feleltem, aztán eszembe jutott, hogy én viszont nem mondtam el Milánnak, hogy hol van a pénzem, úgyhogy benyomtam a videóhívást, és egy újabb bundáskenyér-darabot dobva a számba néztem a kamerába, miközben a videóablak megnyílt.

De az öcsém helyett apu nézett rám vissza a kijelzőről.

– Ó... – mondtam, az alkarommal letörölve olajtól csillogó számát, és megpróbáltam sietősen összerágni a falatot, hogy minél előbb lenyeljem.

– Szervusz, Sára – szólt kimérten.

– Szia... apu – válaszoltam, mire Rajmund felpillantott a tányérjából, és Viviék is meglepetten néztek rám, miközben időt nyerve megköszörültem a torkomat. – Milánt hívtam, nem? – kérdeztem furán.

– Az öcséd a fürdőszobában van, én meg láttam, hogy hívod, és... Egy belső hang azt súgta, hogy amennyiben a táborból jelentkezel, inkább vegyem fel. Ki tudja... – szólt cinikusan, utalva a kirúgásom éjszakájára, amikor értem kellett jönnie, én pedig szétcsúsztatva vártam a hotel halljában.

– Aha – dünnyögtem kelletlenül. – Csak mondjuk nem táborban vagyok, hanem egy versenyen – javítottam ki.

– Jó – hagyta rám.

– Na nem mintha érdekelne téged – tettem hozzá sértetten, apu pedig a szemét forgatva pillantott az órájára úgy, mint akinek jobb dolga is akad ennél a beszélgetésnél.

– Még valami? – kérdezte.

– Nem, semmi – ráztam meg a fejemet csalódottan, miközben a többiek kínos csendben ülve hallgatták a beszélgetésünket. – Mondd meg Milánnak, hogy kerestem.

– Rendben – zárta rövidre.

– Oké – biccentettem, aztán elveszítettem a türelmemet, és nem bírtam ki beszólás nélkül. – Amúgy kösz a kérdést, minden oké velem, jól vagyok – közöltem sértetten, mire apu, mintha csak erre várt volna, gúnyosan elnevette magát.

– Ne állítsd be magad meg nem értett áldozatnak, Sára. Mindenről értesülök veled kapcsolatban. Vagy segíts, kérlek, miről nem tudok? Mi maradt ki? Hogy éppen elküldöd az öcsédet sorban állni egy újabb méregdrága szarért, amíg a Hortobágyon táborozol? – vágta a fejemhez. – Van ezenkívül más is? – kérdezte felvont szemöldökkel.

– Nem táborozok, hanem versenyen vagyok! – kértem ki magamnak, újra kijavítva, hogy ne nézze le ennyire az IOV-résztvételemet, mire apu, elveszítve a türelmét, rám förmedt.

– Nem, Sára, versenyekre régen jártál, mielőtt kicsaptak a tánccsapatodból a vállalhatatlan viselkedésed miatt! – fröcsögte az arcomba a kamerán keresztül.

– Nemcsak táncverseny létezik a világon!!! A te világodban van csak az! – üvöltöttem ököllel rácsapva az asztalra, amitől a kések és villák aprót ugrottak, mire a többi asztalnál ülők kérdően néztek felém.

Apu idegesen nézett rám, majd meglátta a kijelzőn át maga mögött, ahogy a szobába éppen belép az öcsém, és felé fordult.

Milán, aki a kiabálásból semmit nem érzékelt, meglepetten nézett apura és a telefonjára, amin még videóhívásban voltam.

– Az az enyém? – jelelte csodálkozva, mire apu bólintva odalépett hozzá, és a kezébe nyomva a készüléket kiviharzott a szobából. El sem köszönt tőlem.

Milán kérdően pillantott a kijelzőre, ahol még mindig hívásban voltam, és gyanakodva összehúzta a szemét.

– Veszekedtetek? – kérdezte.

– Nem – füllentettem, és hálásan néztem az öcsémre, aki már átöltözött, és készen állt elmenni nekem sorban állni. Azonnal büntudatom támadt. – Figyi – jeleltem. – Tényleg nem gond, hogy külön programot csináltam neked?

– Dehogy – rázta meg a fejét. – Még a strandnál is jobb csajok szoktak az ilyen eseményeken sorban állni. És gondold bele. Órákig leszünk ott... – jelelte, mire ösztönösen elnevettem magam.

Na igen. A lelkiismeret-furdalásom azonnal elillant, mert szerencsére az öcsém nem egy bonyolult lélek. Ugyanúgy három dolog érdekli, mint a legtöbb vele egykorú kissrácot. Játék, kaja, lányok.

Mosolyogva néztem, ahogy a kijelzőn bámulva saját magát, ujjával a haját igazgatja, aztán, mielőtt megint elfelejteném, gyorsan jelelni kezdtem, hogy hol találja meg a spórolt pénzemet a cipőre.

– Az íróasztalom fiókjában. A fülhallgatódobozban – magyaráztam, aztán sietve hozzátettem. – Vedd ki belőle a cipő árát, plusz tegyél el Mekire. Menjetek, kajálgatok egy nagyot –

mondtam.

– Komoly? Kösz – lelkesedett az öcsém, mire rámosolyogtam, aztán idegesen jelelve rászóltam.

– De most! Most mekizzetek! A cipősdobozokkal ne flangáljatok, hanem menjetek egyenesen haza, jó? – kötöttem ki, mielőtt még lecsapják, és elveszik tőle.

Milán azonnal megértette, és válaszul azt jelelte, hogy most azonnal mennek a Mekibe, és elvitelre kérik, aztán majd a sorban állva megeszik, lesz idejük bőven. Bólogatva hallgattam az öcsém terveit, aztán elkészöntem tőle, mire Milán kissé zavartan nézett a kamerába.

– Aput adjam még, vagy... – kérdezte, tudva, hogy nem köszöntünk el egymástól.

– Nem kell – ráztam meg a fejem határozottan, mire Milán egy „tudtam, hogy veszekedtetek” fejrázással elkészönt, én pedig kinyomtam a videóhívást. Még mindig apu szavai visszhangzottak a fülemben. Ledobtam a telefonomat az asztalra, két kézzel a hajamba túrtam, és a fejem tetején összekulcsoltam az ujjaimat, úgy néztem a többiekre.

– Rendben vagy? – érdeklődött Dominik kedvesen.

– Persze – bólintottam. – Sajnálom, hogy hallottátok apámmal a beszélgetést – ingattam a fejem. – Vagy mit... – tettem hozzá elgondolkodva, mert inkább volt vita, mint társalgás. Olyan régóta kommunikálunk így egymással, hogy lassan észre sem veszem.

– Ugyan – legyintettek a többiek úgy, mint ami miatt egyáltalán nem kell szabadkoznom.

– Mindegy. Úgy látszik, nem tudok elég messze menni, mindenhol utolér a csesztetése – dünnyögtem.

Vivi hozzám hajolva együttérzőn megszorította az alkaromat, Dominik pedig komoran biccentett. Látszott rajta, hogy számára sem ismeretlen ez a helyzet.

Egyedül Rajmund reggelizett tovább nyugodtan, aztán elgondolkodva felém fordult.

– Na jó, Major. Mivel terveim szerint sűrűn fogok találkozni a családdal, nem árt képen lennem. Szóval. Az öcséd jó fej. Apád seggfej – számolt a felém tartott ujjain. – Anyádról mit lehet tudni? – kérdezte, én pedig a rosszkedvem ellenére is automatikusan elröhögtem magam a beszélésén, miközben Vivi és Dominik is nevetve figyelt minket.

– És mégis milyen tervek azok, amikben te sűrűn találkozol a családommal? – vigyorogtam Rajmundra, aki megfogta a ketchupöstubust, és szórakozottan nyomott egy adagot a tányérja szélére.

– Az öcséddel most lettünk jó haverok – közölte visszatartott röhögéssel, én pedig a választ hallva helyeslően megtöröltem a számát egy szalvétával.

– Ja oké, azt hittem, arra gondolsz, hogy összejövünk, vagy ilyesmi – álltam fel székcsikorgatva, és felemeltem a tálcámat.

Vivi és Dominik egy „vóóó!” hangzással, röhögve tapsolták meg a beszélésomat, mire vigyorogva Rajmund szemébe néztem, aki elismerő arc kifejezéssel állta a tekintetem, aztán elnevetve magát utánam kapott, de addigra már elléptem tőle, és szórakozottan vittem vissza a tálcát a helyére.

– Köszönöm – adtam át a tálcát a konyhásnak a pult felett, és a Rajmunddal történő hülyülés hatására boldog mosollyal hajoltam az egyik textilszalvétával letakart kosárhoz, és kivettem belőle egy kakaós csigát, majd megperdülve

visszafordultam az asztalunk irányába, hogy megnézzem, jönnek-e a többiek, amikor is kivágódott az étkező ajtaja, és Róbert vonult be a szervezők kíséretében. Borítékokat hoztak.

A narancssárga ruhások egy pillanat alatt körbejárták azt az öt asztalt, ahol még reggeliztek a csapatok (a világoskékek és a lilák már nem voltak az étkezőben), lerakták a versenyzők elé a színes borítékokat, majd egy pillanat alatt el is tűntek.

Sietősen visszamentem a többiekhez, magam alá húztam a széket, és feszülten figyeltem Dominikot, aki újdonsült csapatkapitányként felemelte az asztalról a piros borítékot, felbontotta, majd kivette belőle a lapot.

Amin ábrák vagy grafika helyett ezúttal csak egy felirat szerepelt:

– A mesterhármás – olvasta fel, majd megfordította a kártyát, és a kísérőszöveggel folytatta: – Kedves versenyzők! Nevezzétek meg a csapatotok három leginkább összeszokott tagját, akiket feladatra küldtök. Indulás délelőtt tízkor a főkaputól – ismertette Dominik a levél tartalmát.

– A három mi? – kérdeztem furán.

– Leginkább összeszokott tag – ismételte meg Dominik.

– Na, ebből már megint mi lesz – forgatta a szemét Vivi.

– Balhé. Mi más? – fordult körbe Rajmund a csapatokat csekkolva.

És igaza volt. A többi asztalnál azonnal elkezdődött a diskurzus arról, hogy mely három csapattag szokott össze a legjobban, kik lehetnek együtt eredményesek egy feladaton, és kik tudnak jól együttműködni vagy összedolgozni. Ezzel pedig nem is lett volna baj. Csakhogy a csapatok négy főből állnak. A feladat hatására pedig mindenhol lett egy kiközösített,

kirekesztett, vérig sértett személy, akit nem szándékoztak magukkal vinni. Így aztán a maroknyi versenyző hangos vitába és dobálózásba kezdett a félig elfogyasztott reggelik felett, miközben mi felálltunk, és kisieltünk az étkezőből.

A megszokott kupaktanácshelyünkön, a kilátó tetején vártuk Tahit, aki kialvatlanul, kómás fejfel baktatott fel a falépcsőn, és átvéve tőlünk a levelet, olvasás közben megállás nélkül ásítozott.

– Mi az, tanár úr? Rossz éjszakája volt? – érdeklődött Rajmund, mintha csak nem tudná, hogy a fizikatanár reggelig ült a széken a házaink között, megakadályozva, hogy meglátogassuk egymást.

– Hallgass, Fehér, jobban jársz – tanácsolta Tahit, és még egyszer nekifutott a sorok értelmezésének. – Mi az, hogy a három leginkább összeszokott tag? – dörzsölte meg fáradtan a szakállát. – Mit akarnak ezzel?

– Csapaton belüli konfliktust – felelte Dominik leegyszerűsítve a dolgot.

– Úgy látszik, ezeknek a narancssárgáknak ez a mániájuk – dünnyögte Tahit a szervezőkre utalva, akik a sokadik olyan feladatot adják az IOV-on, ami a csapatokon belüli összhangot és egyensúlyt teszi próbára. – Na jó – adta vissza a levelet Tahit. – Nálatok ezzel nem szokott gond lenni – jegyezte meg egy újabbat ásítva. – Szóval hogy lesz? Megint húztok? – kérdezte, aztán rám pillantott. – Mert akkor Major automatikusan megy a feladatra – legyintett felém, a beszólására pedig mindenki felnevetett. Hát igen, ezzel nem tudtam vitatkozni.

– Szerintem... – kezdtem mosolyogva. – Szerintem most ne

bízzuk a szerencsére, hanem menjete ti hárman – ajánlottam fel önként, hogy kimaradok a feladatból, mire a többiek meglepetten, magyarázatot várva néztek rám. – Értitek... Én peches vagyok ezzel a húzás dologgal, emiatt pedig majdnem minden feladatban részt vettem eddig. Tényleg, talán kettő, ha kimaradt – kutattam az emlékeimben. – Szóval szerintem úgy fair, ha nem húzgálunk, hanem én most kimaradok, ti pedig menjete – mondtam. – Menjete és mutassátok meg, hogy ti vagytok a mesterhármás – fejeztem be a gondolatmenetet, és a többiek reakciójára vártam, remélve, hogy sikerült meggyőzőnöm őket.

– Biztos, Sára? – kérdezte Vivi.

– Igen – feleltem magabiztosan.

– Rendben, akkor, ha mindenki egyetért – fordult körbe Dominik, várva, hogy bárki ellentmondjon. Mivel ez nem történt meg, folytatta: – Akkor felíratom a feladatra Vivit, Rajmundot és magamat – jelentette be.

Mindenki egyetértett, így Dominik lesietve a lépcsőn előrement, hogy elintézzze az adminisztrációt, Vivi és Tahi pedig beszélgetve indultak utána.

Bevártam Rajmundot, aki a kilátó másik oldalának dőlve állt, majd ellökte magát, és elgondolkodva lépett oda hozzám.

– Ez nagyon korrekt volt, Major... – közölte. – Hogy visszaléptél.

– Mindenkinél több feladaton voltam – mondtam a vállamat vonogatva. – És nem csak nekem fontos, hogy bizonyítsak ezen a versenyen – tettem hozzá.

– Igazi csapatjátékos vagy – dicsért meg, a bók hallatán pedig hálásan elmosolyodtam, és a napsütésben hunyorogva néztem

Rajmundra.

– Mindig is az voltam – közöltem.

– Tudom. Csak a csapatod volt szar hozzá – bólintott Szisziékre utalva, mire suttogva megköszöntem, hogy így gondolja, és mélyen a szemébe néztem.

Ekkor Tahi, aki időközben észrevette, hogy fent maradtunk a toronyban, felordított nekünk.

– Major, Fehér, nem látok rátok, gyertek le azonnal!

– Pillanat, csak felöltözünk... – kiáltotta vissza Rajmund oda sem fordulva, folyamatosan a szemembe nézve. Erre némán elröhögtem magam, és farkasszemet nézve hallgattuk, ahogyan Tahi dübörgő léptekkel visszaroohan a toronyba.

Amikor felért, az oldalát fogva támaszkodott a korlátnak, és fújtatva nézett ránk.

– Ez... Nem... Vicces – lihegte kifulladásra. – Na nyomás lefelé! – parancsolt minket a lépcső irányába, mire lesiettem előtte, mögöttem pedig Rajmund igyekezett, aki röhögve behúzta a nyakát, amikor a tanár a levegőbe emelte a karját egy „lecsaplak” mozdulattal.

– A kardióval hogy áll a tanár úr? – érdeklődött Rajmund.

– Ahogy te az óráimmal – felelte a tanár.

– Ellógja, amikor csak lehet? – tippelt.

– Pontosan – helyeselt Tahi, Rajmund pedig röhögve biccentett, miközben a hinta mellett ránk váró Vivihez siettünk.

– Azért vigyázzon magára – tette hozzá Rajmund, és egy másodpercre elárulta aggódó pillantása. Tahi ezt pont elcsípte, és rejtett mosollyal nyugtázta a dolgot, aztán ő is Vivihez fordult, akihez odalépve együtt siettünk tovább a főbejárat felé.

Éppen akkor értünk az étkezőhöz, amikor Dominik végzett a

feliratkozással, és az ajtón kilépve hátrafogta a haját, majd begumizta a csuklóján lévő fekete pánttal.

A főbejárat előtt már gyülekeztek a mesterhármások, a csapatok versenyzői izgatottan latolgatták a rájuk váró feladatot, miközben többen nyújtottak, vagy éppen bemelegítő mozdulatokat tettek, sportmegmérettetésre számítva. A hármásával induló versenyzők mellett ott ácsorogtak a negyedik csapattagok is, akik feleslegesnek érezve magukat, kimaradva, vagyis inkább kihagyva várták az indulást.

– Készen álltok? – nézett végig Tahi a többiekben, miközben én elővettem a telefonomat.

Vivi, Dominik és Rajmund elszánt arc kifejezéssel bólintott a tanár kérdésére, aztán felém fordultak, amíg készítettem néhány képet, meg egy rövid videót is.

– Muti – lépett oda mellém Vivi, ellenőrizve a felvételeket, és a telefonomhoz hajolva lapozgatta a fotókat a kijelzőn. – Ez mehet Kocsisnak... – választott ki egyet, amit rögtön megjelöltem, hogy megtaláljam a többi között. – Ezt pedig én szeretném – akadt meg annál a képnél, amin Dominik mögé lépve lábujjhegyen állva átöleli, és a hátára hajtja a fejét.

– Persze – feleltem.

– Csak ne kevered össze, hogy melyiket kinek küldöd – tette hozzá Vivi, mire mindketten elneveltük magunkat, arra gondolva, hogy mi történne, ha a Szirtes oldalára ez a fotó menne ki.

– Jönnek – nézett hátra Tahi, a mozdulatát követve pedig valamennyien odafordultunk, és a felénk lépkedő szervezőket figyeltük, akik tornazsákokat fogtak a kezükbe. Élükön Róberttel, a narancssárga ruhások egyenesen a kapuhoz

igyekeztek, ahol az összegyűlt tömeg automatikusan megnyílt előttük.

– Na jó, figyeljete – szólt Tahi türelmetlenül, fél szemével a nyíló kaput nézve. – Ügyesek lesztek. Bármilyen vár rátok, közösen megoldjátok – buzdította őket, majd egyenként végignézte rajtuk. – Pap, csak keményen – tanácsolta Dominiknak. – Felcser, csak kitartóan – biztatta Vivit, aztán megállapodott a tekintete Rajmundon, aki éppen kibontott egy nyalókát, és szórakozottan a szájába vette. – Fehér, te... – fújtatott, a szavakat keresve. – Te csak légy önmagad – legyintett rá Tahi, mire Rajmund a nyalóka pálcikáját ide-oda húzogatva a fogai között, közömbösen biccentett.

– Mesterhármassok! Telefonokat a táborban hagyni, és indulás! – kiáltotta el magát Róbert, mire a feladatra induló versenyzők kisdobták a zsebükből a telefonjukat, és átadták a táborban maradó negyedik csapattagjuknak.

A főszervező a nyitott kapuban várakozott, az elöl álló világoskék lányok pedig elsőként siettek ki, nyomukban a többi csapattal. Igyekeznünk kellett.

Vivi és Dominik kapkodva a kezembe nyomták telefonjukat, mire sietve átöleltem őket egy-egy biztató, ösztönző mondat kíséretében, aztán Rajmundhoz fordultam, és odaléptem hozzá.

– Sok sikert – öleltem át, mire nyalókáját kivéve a szájából a derekam köré fonta a karját, miközben mosolygós szemmel nézett rám.

– Fehér, úgy köszönj el Majortól, ahogy tőlem is tennéd – szólt unottan Tahi. – Hol a kezed, hm? – kérdezte, mire Rajmund, akinek a keze kissé (nagyon) lecsúszott a derekamról a csípőmre, visszatartott röhögéssel emelte fel a karját, bizonyítva

ártatlanságát.

– Piros csapat, miért kell mindig figyelmeztetnem benneteket?
– kiáltott oda nekünk Róbert a kapuból, utalva arra, hogy már megint minden csapat elhagyta a tábort, csak mi nem. – INDULÁS! – üvöltötte el magát.

Vivi és Dominik elindult a kijárat felé, Rajmund pedig benyúlt a piros szirteses nadrágja zsebébe, és átnyújtotta nekem a telefonját, majd a többiek után indult. A kapuhoz lépve átvették a felénk tartott tornazsákokat, és még egyszer visszaneztek ránk a válluk felett.

Tahival egymás mellett állva biztatóan integettünk utánuk, aztán, amikor a szervezők becsukták a kaput, aggódva néztünk össze. Fogalmunk sem volt, hová mentek a többiek, vagy mi vár rájuk. És a telefonjukat hátrahagyva esély sem volt arra, hogy bármi tájékoztatást küldjenek. Legközelebb akkor hallunk felőlük és az eredményről, amikor visszaérkeznek. Óriási.

A kapu túloldaláról egyre halkabbá vált a feladatra indulók beszélgetése, majd végül teljesen elhalt, a hoppon, vagyis a táborban maradt negyedik tagok pedig amolyan „és most?” arckifejezéssel fordultak körbe a hirtelen beállt csendben. A velünk maradt narancssárga ruhás szervezők mindenfajta instrukció nélkül hagytak minket ott, és indultak el a főépület felé, jelezve, hogy bármit csinálhatunk, a maradásunk nem jár kötött programmal, így pár tanácstalanul eltöltött perc után a negyedik csapattagok egyszerűen szétszéledtek.

A világoskékek táborban maradt tagja visszaindult a házak irányába, a liláktól Inez a játszótér felé sétált el, a pinkektől Tibi a telefonjával a kezében az étkezőbe ment vissza, a szürkéktől az Ádám nevű srác a játékterem ajtaja felé lépkedett, a

sötétkékektől Timi pedig, akinek törülköző volt a nyakába akasztva, a főépületet vette célba, hogy a belső medencénél eddzen. A bészektől Andi maradt, aki tétlenül ácsorgott a csukott kapu előtt, látványosan nem tudva, hogy mit csináljon.

Eközben én üzentem Kocsisnak, és elküldtem a képet is a többiek indulásáról (Vivi beleültette a bogarat a fülembe, úgyhogy többször is ellenőriztem, hogy jó képet dobok-e át az igazgatónak), aztán a telefonomat a többiekével együtt kiraktam az egyik faasztalra, és az előtte lévő padra felállva nyújtóztam az ég felé. Velem szemben az asztal túloldalán lévő padra Tahi ült le, és maga előtt összefont karral lehunyta a szemét.

Andi észrevett minket, és odasétálva hozzám megállt előttem, miközben én a vállamat próbáltam kiroppantani, ami még mindig fájt egy kicsit a tegnapi esti eséstől.

– Te maradtál tőletek? – kérdezte mosolyogva.

– Igen – feleltem a könyökömet húzogatva magam előtt.

– Tőlünk meg én – közölte úgy, mint ami nem is volt kérdés. – A fiúk abban a pillanatban igényt tartottak a „mesterhármass” titulusra, ahogy megkaptuk a borítékot – forgatta a szemét amolyan „ismered őket” stílusban, én pedig mosolyogva bólintottam, miközben tovább gyötörtem a vállamat, ami végre kiroppant. Andi elkerekedett szemmel nézett, olyan arckifejezéssel, mint ami neki is fájt, én pedig ügyet sem vetve elborzadt grimaszára, elégedetten mozgattam meg a karomat, aztán előrehajolva nyújtottam tovább, miközben Andi még mindig ott álldogált a pad előtt.

– Mi volt tegnap este? A twisterezésen. Összekerültél Gabesszel? – érdeklődtem mindkét bokámat megfogva, homlokomat a térdeimhez érintve.

– Nem – hallottam a hangját, majd amikor újra felegyenesedtem, folytatta: – A hülye Keri nem sorsolt össze vele, hiába próbáltam jelezni neki a szememet meresztgetve. Ahelyett, hogy megértette volna, annyit mondott, hogy para, ahogy nézek...

– Sajnálom – fojtottam el a nevetésemet, miközben felemeltem magam mellé a nyújtott lábamat, amit átölelve a karommal, jobban magamhoz húztam.

– Én is – biccentett Andi. – Úgyhogy Gabesz helyett az egyik kis pink fiúval rakott össze Keri – mesélte. – Képzelheted, hogy néztünk ki a Twister-szőnyegen. Szerencsétlen gyerek úgy érezhette magát, mintha Godzilla lépkedne át felette – ingatta a fejét, a megjegyzésére pedig felnevettem. – Na mindegy – váltott témát, és a mozdulataimat figyelte, ahogyan a padon állva nyújtok. – Veled minden oké? – érdeklődött.

– Persze. Miért? – kérdeztem vissza.

– Hát csak... A reggelinél elég idegesnek tűntél. Mintha veszekedtél volna valakivel – mondta, mire a másik padon ülő Tahi kinyitotta fél szemét, és hunyorogva nézett rám. – De nem akartam tolakodó lenni, csak hallottam... – mentegetőzött Andi azonnal.

– Semmi gond – nyugtattam meg. – Az apámmal beszéltem. Az pedig általában ilyen... hangos.

– Ó. Értem... Sajnálom – hebegte zavartan.

– Nem kell – mosolyogtam rá a fejemet rázva, aztán előrelendülve a kezemre támaszkodva átfordultam a padon, majd a másik oldalán felállva, az egyensúlyomat megtartva egyenesedtem fel. Andi elismerő biccentéssel nézte a mozdulatsort, majd kérdően rám nézett.

– Szerinted mikor jönnek vissza a többiek?

– Soká – mondtam, egy újabb átfordulásból megállva a keskeny padon. – Nagyon tele voltak pakolva a tornazsákok, amiket kaptak. Szerintem minimum az ebéd, de lehet, hogy még uzsonna is volt benne – fejtettem ki az észrevételemet.

– Nahát. Erre nem is gondoltam – csodálkozott el Andi.

– De ez csak tipp – tettem hozzá gyorsan.

– Annak viszont elég jó – dicsért meg mosolyogva. – Na mindegy, nem akarlak zavarni az edzésedben, a tanárodatt meg a... – akadt meg a másik padon ismét csukott szemmel ülő Tahira pillantva. – Sziesztában... – fejezte ki magát végül. – A házban leszek, ha van kedved dumálni – ajánlotta fel újra felém fordulva.

– Kösz, de... Szerintem itt várom meg a többieket – mondtam.

– Akkor is, ha tényleg soká jönnek?

– Akkor is, ha tényleg soká jönnek – ismételtem meg határozottan.

– Oké – biccentett. – Akkor... Jó táncolást – búcsúzott el, majd elment a házak irányába, én pedig arábeleztam egyet. Mire átfordultam a vékony deszkán magam körül, és az egyensúlyomat megtartva kihúztam magam, Tahira nyitott szemmel, fürkésző tekintettel meredt rám.

– Mi volt az apáddal, Major? – kérdezte mindenfajta bevezetés nélkül, mire visszalöktem magam kézenállásból, és megállva a padon, a fejemet rázva néztem az asztal másik oldalán a válaszra váró Tahira.

– Semmi. A szokásos – vontam meg a vállamat. – Nem volt betervezve a hívás, igazából csak a véletlennek köszönhetően beszéltünk, de ha már így alakult, akkor gondolta, miért ne

csináljon ki idegileg... – kezdtem, miközben lendületből átfordultam magam körül. – Van egy specialitása – mondtam megállva a padon, és az engem türelmesen figyelő Tahira felé fordultam. Jó hallgatóságnak bizonyult, ezért belelendültem. – Nevezzük apám háromfogásos menüjének. Előételnek egy kis büntudatkeltés – kezdtem sorolni. – Főételnek a hibáim ismertetése, amikkel amúgy nagyon is tisztában vagyok, de azért szereti folyamatosan eszembe juttatni – bólogattam idegesen. – Desszertnek pedig – nevettem enyhén hisztérikusan –, ó, a desszert a kedvencem. A ház ajánlata, vagyis a híres „elcseszted-szelet” – tártam szét a karomat. – Hát ennyi. Az étlapon nem szerepel a megbocsátás, az újrakezdés, sem a továbblépés. Neeem – ráztam meg a fejem, és újra arábelezttem egyet.

Tahira néma csendben nézett, és amikor halk puffanással visszaérkeztem a padra, végre megszólalt.

– Átérezem a helyzetedet – bólintott, mire egy „ja, persze” fújtatással néztem rá.

– A tanár urat is kirúgták a tánccsapatából, amiért véletlenül olyan piát vett az állítólagos barátaival, ami valakinek allergiás reakciót okozott, és amikor ez kiderült, a többiek letagadták, és egyedül vitte el a balhét, aminek következtében kirúgták, az apja pedig ezért megutálta? – kérdeztem Tahira nézve, aki elgondolkodott a hallottakon.

– Igen, Major. Pont ez történt velem – közölte komoly arccal. – Csak én balettoztam – tette hozzá a szakállát dörzsölve, a megjegyzésre pedig akaratlanul is felröhögtem, aztán jelezve, hogy figyelek rá, befejeztem az átfordulást magam körül, és leültem vele szemben a padra. – Arra értettem, hogy átérezem a

helyzetedet – kezdte megköszörülve a torkát –, hogy én is csesztem már el nagyon a dolgokat.

– Tényleg? – lepődtem meg.

– Persze. Ki nem? – kérdezett vissza a fejét rázva. – De majd jobb lesz. Idővel – vigasztalt.

– Hát azt nem tudom – húztam el a számat bizonytalanul. – Nem hiszem, hogy valaha elfelejtődik, ami történt – suttogtam.

– A dolgok nem is azért történnek, hogy elfelejtsük őket – szólt egyszerűen. – Nem fogok hazudni neked. A pecsét, ami megbélyegzett, örökre rajtad marad. Nem távolítható el – közölte kíméletlenül.

– Jó kilátások – bólogattam kissé megtörve.

– Viszont eltakarható – tette hozzá, mire felszaladt a szemöldököm.

– Hogy érti?

– Ahogy mondom. Ha valamit nem tudsz eltüntetni, akkor takard el. Fedd el – közölte, én pedig figyelmesen hallgattam. – Ott van a balhéd pecsétje rajtad? Igen. Ahogyan Felcseren, Papon és Fehéren is ott van a sajátja. Hát akkor takarjátok el. Pecsételjétek rá újat. Mondjuk ennek a versenynek a megnyerését. Az már valamennyire fedni fogja a régit. Na nem teljesen persze. De kezdetnek megteszi. Erre mondtam, hogy idő, Major. Az idő majd segít. Gyűjtögesd a saját kis pecsétjeidet addig, míg az a legalsó már nem is látszik a többitől. Ott lesz legalul. Mindig ott lesz. Tudni fogod, hogy ott van. Nem fogod elfelejteni egy pillanatra sem. De idővel már nem látszik. És ez a lényeg – fejezte be, én pedig néhány másodperc hallgatás után elképedve néztem a tanárra.

– Hú – meredtem rá.

– Hű bizony – vakarta meg a szakállát biccentve. – Így kell ezt csinálni, és akkor rendben leszel. Mind a négyen rendben lesztek – szólt.

– Köszönöm – suttogtam magam elé, Tahi pedig egy „semmiség” mozdulattal vonta meg a vállát. – Örülök, hogy a tanár úr van itt velünk a versenyen – mondtam ki őszintén némi gondolkodás után.

Tahi még mindig a szakállát dörzsölgetve rám pillantott, és megenyhült arcán egy apró mosolyránc jelent meg a szeme körül.

– Én is – bólintott. – Csak hagynátok aludni – tette hozzá bosszúsan, mire nevetve a percek óta folyamatosan értesítéseket jelző telefonok fölé hajoltam, és a kezembe vettem a sajátomat, hogy megnézzem, mi történik.

Szirtes gimnázium megszött egy bejegyzést. Öt perccel ezelőtt.

„Figyelem, Szirtes Army! Új feladat! Csapatunk új feladatot kapott! A képen látható, ahogyan Felcser Vivi, Fehér Rajmund és Pap Dominik elindulnak a „mesterhármas” nevű megmérettetésre! Drukkoljunk nekik közösen, szorítsunk együtt a Szirtes-csapatáért! A tét óriási! Hajrá, Szirtes! Szirtes For Life!!! Kocsis igazgató

Megjegyzés: A sértő, trágár és becsmérő hozzászólások azonnal törlésre kerülnek, és kitiltást is vonhatnak maguk után!!!”

A kommentek az elmúlt percekben folyamatosan érkeztek. Mire rákattintottam, már követhetetlenül sok volt, ezért időrendben az elsőnél kezdtem, úgy futottam át.

„Hajrá Szirtes!!!”

„Mindent bele!”

„Gyerünk, hadd legyünk büszkék erre a tré sulira”

„Emberek, Felcser egy mesterhármas nevű feladatra indul, HOL VANNAK A KOMMENTEK???”

„Én is azt nézem, hogy erre semmi megjegyzés? LOL”

„Kocsis moderál, mint állat”
„Ja, írja is a posztban, hogy töröl”
„Nekem eltűnt a hozzászólásom”
„Nekem is”
„Nekem is”
„Szintén.”
„Radírozgatunk igazgató úr, radírozgatunk?”
„XD”
„Képzelem miket írtatok, ha Kocsis kitörli”
„Csupa szépet és jót”
„Így van, így van”
„Ne már, hol a kommentem??? Volt rajta vagy száz lájk egy perc alatt”
„Kocsis kitörli azt, ami durva”
„Ez de szar így”
„Nekem is eltűnt, pedig topkomment voltam :(”
„Aztamindenit, pedig ez aztán teljesítmény volt. Sírjunk együtt érted”
„XD”
„Halljátok, új profillal kellett jönnöm, Kocsis frankón kibannolt”
„Írj normálisan, és akkor nem fordul elő. Csaxólok”
„Sziasztok, lemaradtam, mi a feladat?”
„Nem tudjuk, csak azt, hogy háromfős. Rajmi, Vivi és Dominik mentek”
„Anyám... Rajmund annyira jól néz ki a képen, hogy feltöltődött tőle a telefonom”
„XD”
„Helló Rajmi-army”
„Na kezdődik”
„Csá mi van, továbbjutottunk?”
„Csá, hülye vagy, most kezdődik a feladat”
„Ja ok XD”
„Nem tudjátok véletlenül, hogy Vivi hová jár edzőterembe?”
„A ribanc utca négybe”
„XDDDD”
„Neee, sírok”
„Hallod, ettől a kommenttől behívatom Kocsist az irodámba”
„LOL”
„Annak, aki kérdezte hová jár Vivi edzőterembe, itt egy insta képe, ahol jelöli. LINK”
„Hát ezen a képen én mindent IS nézek, kivéve, hogy hol készült.”
„Bárki bármit mond, fullos a csaj”
„Ja hogy ERRŐL a képről beszéltek az instán. Látom. Khm. Felcsernek van most pasija? A haverom szomszédjának a nyomtatója kérdezi.”

„XD”

„Lol”

„Na jó, döntsétek már el, hogy ribancozzátok Vivit, vagy a nyálatokat csorgatjátok utána.”

„Jó. Meddig kell eldöntenünk?”

„XDDD”

„Holnapig megmondom”

„Én már ma este tudni fogom”

„Idióták!”

„Sziasztok, mi a feladat?”

„Nem tudjuk, csak azt, hogy Vivi, Dominik és Rajmund mentek”

„Ja, látom, kösz”

„Várjatok, és hol van Major Sára?”

„Biztos a táborban maradt”

„Egyedül? Ohó... Ráírok, hátha unatkozik. :D”

„Sok sikert. Nem fog válaszolni. Tapasztalatból hallottam...”

„Egyikük sem válaszol senkinek. Szintén tapasztalatból hallottam :D”

„Miért kéne válaszolniuk? Éppen egy versenyen vannak, amúgy meg aljas mocskok vagytok velük az IOV kezdete óta.”

„Ez igaz”

„Én sem válaszolnék”

„Én sem”

„Én még tiltanék is mindenkit a helyükben. Beleértve magamat. LOL”

„Jó, mondjuk lehet az elején tényleg genyák voltunk egy kicsit...”

„Kicsit... :D”

„Kicsit?”

„Azt mondja kicsit”

„Ember, a kommentjeinket visszaolvasva inkább felpofoztam magam”

„XD”

„Én beraktam a fejem a mikróba, és megpróbáltam beindítani”

„Én direkt összecsomóztam a cipőfűzőmet”

„:DD”

„Hülyék”

„Viccen kívül... Én már szeretném, ha továbbjutnánk.”

„Én is. Pedig eredetileg marhára nem szurkoltam nekik”

„Én se”

„Én sem”

„Ááá, én sem”

„Én most sem”

„XDDD”

„Én sem szurkoltam, de basszus, emberek. Még mindig bent vannak!!!”

„Azért erre elűszott volna a tippmixem”

„Erre MINDENKINEK :D”

„Hát halljátok, ha már eddig eljutottak, én eskü drukkolok nekik”

„Én is. Rendesen szorítok értük”

„Tegyétek azt. Én csak a kommentek miatt vagyok itt”

„Én is”

Innentől kezdve a hozzászólók szokás szerint három táborra oszlottak. Voltak azok, akik kitartottak az utálat mellett, és minket savazva a vesztünket várták. Aztán voltak, akik eleinte nem, de már elkezdtek szurkolni nekünk, mert a verseny alatt a teljesítményünket és kitartásunkat látva valamikor átfordult az ellenszenvük szimpátiává. És voltak azok, akik se nem drukkoltak, se nem ellendrukkoltak nekünk, hanem egyszerűen olyanokat írogattak a kommentszekcióba, mint például „ez akkorát szolt, hogy a tévére ülve néztem a fotelt”, „úgy összereztem Tahi fényképétől, hogy a testem készített egy screenshotot” vagy „ettől a kommenttől lelépek, mint a fiatal Kocsis Máltára”.

Ezekből a hozzászólásokból volt amúgy a legtöbb.

A sulis oldalát bezárva visszaraktam a telefonomat az asztalra a többieké mellé, akiknek hozzám hasonlóan folyamatosan érkeztek az értesítések, a zárolt képernyők egyfolytában felvillantak. Figyelmen kívül hagyva a kijelzőmön egymást érő szalagokat, felleptem a padra, és körbefordultam a kiürült táborban.

Sehol nem láttam senkit. A játékteremből néha-néha kihallatszott egy biliárdgolyó-lökés, ahogy Ádám, a szürke csapat versenyzője magányosan játszott odabent, ezenkívül

azonban semmi zaj nem érkezett sehonnán, és bármerre néztem, minden irányban teljesen kihalt volt a hortobágyi táj.

A nyakamból levéve a fülesemet, feltettem a fejemre, és mielőtt elindítottam volna a zenét, kérdően a fáradtan ásító Tahira néztem, aki hozzám hasonlóan éppen azt tervezte, hogy elfoglalja magát. Telefonját egy ásványvizes palacknak támasztotta az asztalon, és kivette a zsebéből összegubancolódott fülhallgatóját. Amikor észrevette, hogy figyelem, megállt a mozdulatban, és rám nézett.

– Mi az, Major? – kérdezte.

– Semmi, csak azt hittem... – kezdtem, aztán megráztam a fejem. – Nem gondoltam, hogy a tanár úr is itt marad várakozni – ismertem be.

– Szirtes-csapattag vagyok, nem? – dünnyögte úgy, mintha ez teher lenne neki, és a fülhallgatóját kibogozva behelyezte a fülébe, aztán bedugta a telefonjába, és az asztalra könyökölve elindította a filmet.

És ott maradt velem a többiekre várva. Óvatos mosollyal néztem az ásító Tahira, aki a szemét megdörzsölve meredt a kijelzőjére a napsütésben, majd én is elindítottam a zenémet, a fülesemből pedig felcsendült az egyik táncos beat, mire felálltam a padra, és próbálni kezdtem.

6.

És ahogy sejtettem, a többiek egész nap nem értek vissza, a nálunk hagyott telefonjuk miatt pedig esély sem volt arra, hogy jelentkezzenek, így nem tehattunk mást, csak vártunk.

Tahi az egyik padon ülve filmet nézett, én pedig az asztal másik oldalán lévő padon egy darabig táncoltam, aztán már én is leültem, és a telefonomba merültem. Végig így töltöttük az időt. Csupán akkor mozdultunk el, amikor ebédelni mentünk, Tahi a főépületbe, én pedig az étkezőbe. Azon a fél órán kívül mindvégig ott voltunk a kapunál, és Viviékre vártunk.

A táborban maradottak közül négyig szinte senkit nem láttunk, csak akkor, amikor az étkezőbe szállingózva ebédelni mentek a versenyzők. Négy után azonban már kezdtek elveszíteni a türelmüket, és odajöttek a főkapuhoz, elfoglaltak egy-egy padot, úgy várták vissza társaikat.

Én az asztalon ülve a kezemben fogott telefonomon néztem az elmúlt napokban készült közös képeket és videókat, közben mosolyogva eszegettem a mellettem lévő kis tálból a cseresznyét, amit az étkezőből hoztam ki uzsonna gyanánt. Éppen egy Vivivel közös fotót néztem, amin magunk köré tekert törülközőben szelfizünk a szobában, és mindkettőnk barnára sült vállán élesen kirajzolódik a fehér csík, ami a szirteses topunk pántja helyét jelezte. Aztán átlapoztam a következőre, amin Rajmund a játékteremben az asztalra feltett lábakkal, félig lecsúszva ül a fotelben, telefonnal a kezében, mellette állva pedig Dominik a biliárdasztalt fogva odahajol, és röhögve néz valamit a kijelzőn, amikor is eltűnt a kezében tartott

telefonról a fotó, és Milán képe jelent meg. Videóhívást kért.

Azonnal elfogadtam, a következő pillanatban pedig az öcsém fotóját felváltotta az élőkép, ahogy vigyorogva felemeli a feje mellé a két zacskót.

– Megvan – jelezte büszkén. – Mindkettő – tette hozzá, én pedig hálásan a szám elé kaptam a kezem, és kértem, hogy mutassa meg. Aztán gyorsan kértem, hogy nehogymegmutassa, rakja el azonnal. Milán követve az utasításaimat, gondosan eldugta a szatyrokat a hátizsákjába, és ígéretét betartva a haverjával együtt elindult hazafelé.

Fél órával később már otthonról küldött üzenetet az ágyamra lerakott cipősdobozról, kinyitott állapotban, hogy lássam a szerzeményt. Nem sokkal később Rajmund telefonja is felvillant mellettem az asztalon, és láttam a zárolt kijelzőjén lévő szalagon, hogy Milán neki is küldött egy képet. Ezen elmosolyodtam, aztán tovább pörgetten az IOV-fotóimat a galériában, miközben a főkapu előtt várakozó maréknyi versenyző és kísérő tanáraik egyre nyugtalanabbul nézegettek át a kerítés lécei között.

Nekem ez nem okozott gondot, egész életemben táncversenyekre jártam, ahol sokszor utolsó fellépőként kerültünk sorra, így végig kellett várnunk mindenkit úgy, hogy nem eshattunk szét, vagy kaphattunk dührohamot csak azért, mert még nem mi következünk. Ezt a rutint a végtelen türelmességről aztán a versenyeken túl máshol is sikeresen kamatoztattam, például amikor kirúgtak, és türelmesen vártam, hogy Szisziék nyilvánosan beismerjék, hogy ők is benne voltak a balhéban. Ja, várjunk csak. Azt még mindig várom.

Tahi hat előtt felpillantott a telefonján nézett sorozatból, és

egyetlen mozdulattal kirántotta füléből a fülhallgatót, majd fejét kapkodva nézett körbe, miközben én is felemelkedtem. Merthogy a pink melegítő s Tibi az egyik asztal tetején ugrálva kiabálni kezdett.

– Itt vannak! Itt vannak!

Ekkor a táborban lévő versenyzők mind a kapu felé fordultak, és nyakukat nyújtogatva türelmetlenül várták, hogy kinyíljon, miközben a kerítés túloldaláról már hangfoszlányokat fűjt felénk az enyhe nyári szél.

Az asztal tetejéről leugorva benyomtam a telefonomon a videóhívást, hogy Kocsis ne maradjon le az érkezésről, és odaállva Tahi mellé, idegesen vártam, hogy kinyíljon a kapu, és bejöjjenek a versenyzők.

Az igazgató azonnal fogadta a hívásomat, és megértve, hogy mi történik, összekulcsolta kezét az álla alatt, és az asztalánál ülve, az izgalomtól lefehéredve nézett a kamerába, amin átváltottam szelfi módból a kapura, miközben egyetlen biztató szót sem tudtam mondani, mert nekem sem volt fogalmam arról, hogy mi történt a feladaton, és továbbjutottunk-e.

Andi a mellettünk lévő asztalnál szintén felállt, és feszülten várakozott, majd összetalálkozott a tekintetünk, és mindketten egymás felé mutattuk a keresztbe tett mutató- és középső ujjunkat, jelezve, hogy szorítunk a másikért. A kerítésen túlról a léptek egyre közelebből hallatszottak, míg végül a csapatok beszélgetése már kivehető volt, és kinyílt a kapu.

A táborban lévők mind visszafojtott lélegzettel várták, hogy belépjenek a társaik, és nyakukat nyújtogatva néztek az érkezőkre, de az elsőként belépő Róbert és a narancssárga ruhás szervezők kitakarták a versenyzőket.

– Mi lesz már... – dünnyögte Tahi idegesen, mire végre belépett az első csapat.

A világoskék lányok hármasa elégedett mosollyal érkezett meg, amiből rögtön tudtuk, hogy továbbjutottak. A táborban maradt társuk és a kísérő tanáruk azonnal odasietett hozzájuk.

– Megvan? Megvan az első hely?

– Továbbjutottunk, de nem első helyen. Nem sorrendben érkezünk... – olvastam le a visszaérő lány válaszát a szájáról, aztán elszakítva róluk a tekintetem, sietve néztem a kapura, ahol újabb csapat érkezett.

A pinkes. Panna megállás nélkül beszélt a két csapattársának, éppen arról, hogy milyen volt, amikor az általános iskolai osztályával járt a Déri múzeumban, amikor is a tanáruk és a táborban maradó Tibi odalépve hozzá türelmetlenül félbeszakították.

– Na??? – kérdezgették, mire Panna abbahagyta a sztorizgatást, és mint aki megfélekezett erről az apróságról, mosolyogva közölte, hogy továbbjutottak.

A pink kicsik egymást átölelve ugráltak körbe-körbe, én pedig átnézve felettük a kapura meredtem. Hét csapatból két visszatérő továbbjutott. Vagyis három. Mert időközben a szürke fiúk is örömujjongva léptek be a táborba, mire Ádám ordítva rohant oda hozzájuk, és mellkasukat összeütve üvöltözték állatias örömeikben, hogy „IGEEEN”. Ebből pedig nem volt nehéz kitalálni, hogy ők is továbbjutottak.

– A francba... – sziszegtem egyre idegesebben, aztán megláttam Vivit, Rajmundot és Dominikot. – Itt vannak – mondtam Tahinak, és elindultunk a kapu felé, amin a többiek éppen beléptek.

Kocsis a kijelzőmön az izgalomtól lesápadva, ájulásközei állapotban várta, hogy mi történik, miközben Tahival megálltunk Rajmundék előtt, és levegőt sem vettünk, annyira feszülten vártuk, hogy megszólaljanak.

– Első hely jó lesz? – vigyorodott el Vivi, mire Tahi egy „ezaz!” mozdulattal az ég felé öklözött, a telefonom kijelzőjén Kocsis pedig a megkönnyebbüléstől ellazulva lecsúszott a gurulós székén, és egyszerűen eltűnt az asztala mögött, miközben én sikítva átöleltem a többieket, akik magukhoz szorítva viszonozták a mozdulatomat.

– Úristen, de örülök – sütöttem le a szemem megkönnyebbülten, aztán ellépve tőlük hagytam, hogy Tahi is odaférjen hozzájuk.

– Felcser, Fehér, Pap... – nézett rájuk elismerően. – Szép volt.

– Köszönjük – felelték egyszerre, majd Vivinek megakadt a szeme a telefonom kijelzőjén, és furcsa arckifejezéssel nézte, ahogy Kocsis éppen feltápáskodik az asztala alól.

– Kocsis igazgató úrral minden rendben? – kérdezte.

– Jól vagyok, igen, csak... – ült vissza a székébe az igazgató. – Csak a megkönnyebbülés – fújta ki magát, mire átadtam a telefont Vivinek, hogy beszéljen nyugodtan Kocsissal, aztán odaléptem Rajmundhoz, aki Dominikkal együtt éppen Tahival beszélt, és türelmesen várakoztam a telefonját fogva a kezemben.

Rajmund félrepillantott a tanárról, és amikor meglátott, mosolyogva odalépett hozzám.

– Gratulálok – mondtam.

– Kösz, Major.

– És a vadiúj sneakeredhez is – tettem hozzá. – Szerintem az új

haverod küldött róla képet – nyújtottam felé a telefonját.

– Neee – kerekedett el a szeme. – Megszerezte az öcséd?

– Mindkettőnknek – mondtam bólogatva. – Ötödik volt a sorban – meséltem, miközben Rajmund feloldotta a telefonját, és amolyan „nem érdekes” mozdulatokkal átpörgette az összes értesítését, kifejezetten egyet keresve, aztán megnyitotta a Milántól kapott fényképet a cipőről, két ujjával kinagyítva megnézegette, majd sietve írt valamit az öcsémnek, aztán a szemembe nézett.

– Örök hála, Major – tette a szívére a kezét, én pedig mosolyogva bólintottam, majd elszakítva róla a tekintetem, a kapu felé pillantottam. Merthogy még érkeztek vissza a csapatok.

Rajmundék után a bézsek. Akik szintén továbbjutottak. Keri, Zétény és Laci ordítva rohantak be a kapun, és örömükben majdnem feldöntötték a rájuk várakozó Andit és a kísérő tanárukat, annyira eksztázisban voltak.

– Továbbjutottunk! – üvöltötték.

– Hogy? – kérdezte Andi hitetlenül felnevetve.

– Nem tudjuk!!! – válaszolták egyszerre, a válaszukat hallva pedig több irányból felröhögtek a már visszaért, megkönnyebbült és nem melleseleg továbbjutott csapatok.

Csak ketten nem osztoztak a jókedvben. A lila melegítő Inez és a sötétkék ruhát viselő Timi. Mindketten félve nézték a főkaput, ahol a két utolsóként megérkező csapat egyikének véget ért az IOV.

– Mi a vége? – kérdeztem Rajmundot aggódva, miközben a többiek is odaálltak mellénk, és a kaput figyelték.

– A sötétkékek kiestek – felelte halkan, én pedig Timire

pillantottam, aki idegesen, lábujjhegyre állva várta a társait, akik csüggedten sétáltak be.

– Ó, basszus – suttogtam kínosan.

– Mindjárt elmeséljük, mi volt – szólt halkán Dominik Tahinak, aki némán biccentve figyelte a jelenetet, ahogy a sötétkékek hármasa, Gábor, Viktor és Jani a táborba lépéskor azonnal nemet intett, így jelezve a végét, mire Timi keserves arckifejezéssel sietett oda hozzájuk, és szomorúan átölelték egymást. Torokszorító volt nézni, ahogy a salgótarjáni csapatnak véget ért a verseny. Tényleg kedveltük őket.

Mindenki elhalkulva nézte, ahogy a sötétkékek összedugva a fejüket, kis kört alkotva búcsúztatják a versenyt, miközben a lilák boldogan megérkezve odasiettek Inezhez, és ugrálva kezdték ünnepelni a továbbjutásukat. Éles kontrasztot alkotott a két csapat. De ez mindig ilyen. Ahol valaki nyer, más veszít.

– Hé – nyújtotta Rajmund a kezét a mellettünk elkullogó Viktoréknak. – Sajnálom, haver – mondta ki őszintén, mire Viktor kezét fogott vele.

– Kösz. Sok sikert nektek a továbbiakban – szólt.

– Köszönjük.

– Nyerjétek meg – tette hozzá Timi, Vivire és rám mosolyogva.

– Igyekezünk.

– Jók voltatok – nyújtotta a kezét Dominik is, mire a fiúk kézfogás közben egymás után összeérintették vele az ellentétes vállukat, Timi pedig csak szomorúan intve búcsúzott el tőlünk, és a házak felé indultak, ahová a bészsek elkísérték őket, hogy segítsenek pakolni.

Csendben néztünk utánuk, mire a jelenetet egy köhintés szakította félbe, ami a telefonomból jött. Kocsis, akiről

időközben megfélekedtünk, diszkréten jelezte, hogy még videóhívásban van.

– Ó, basszus – kaptam a szám elé a kezem, aztán integettem az igazgatónak, aki széttárt karral ült az asztalánál.

– Meghallgatnám, hogy mi volt a feladat, amin első helyen végeztünk – emlékeztette Vivit, Rajmundot és Dominikot, hogy ez az apróság kimaradt.

– Ja igen, hogy az – felelték összemosolyogva, miközben körülöttünk már mindenki elhagyta a főkapu előtti padokat. Csak magunk voltunk.

Tahi, én és a videóhívásban lévő Kocsis is csendben hallgattuk, ahogy a többiek mesélni kezdenek a feladatról.

– Először egy csárdába vittek minket – kezdte Vivi.

– Egy csárdába? – lepődtem meg. – Ott volt a feladat?

– Nem – ingatták a fejüket. – Ott csak várakoztunk, mert a csapatokat nem egyszerre, hanem óránként indították.

– Á, értem – biccentett Kocsis.

– Nekünk utolsóként szóltak, hogy indulhatunk – mesélte Vivi.

– Utolsóként? Hat órán át egy csárdában voltatok? – horkant fel Tahi. – Én bezzeg olyan feladatban vettem részt, ahol egy toronyban üldögéltem – háborodott fel, mire halkan elnevettük magunkat. – Mivel töltöttétek az időt? – fürkészte gyanúsan a többieket.

– Üldögéltünk, fogyasztgattunk – mondta Dominik hanyagul, a megjegyzésére pedig Tahinak felszaladt a szemöldöke.

– És mit fogyasztgattál, Pap?

Dominik egy mozdulattal hátrafogta a haját, és tudva, hogy Tahi mire céloz, szórakozottan elröhögte magát.

– Jeges teát... – mondta. – Automatikusan azt hoztak ki nekünk

– tette hozzá magyarázatképpen.

– Nahát – vigyorodott el Tahi. – Akkor nem volt választásotok.

– Nem – felelte Dominik. – Na nem mintha megpróbáltam volna, de amúgy semmilyen alkoholt nem szolgáltak fel az IOV-versenyzőknek.

– Tényleg? Akkor még jó, hogy nem próbáltad meg – helyeselt a tanár cinikusan.

– Aha. Kész szerencse – dűnnyögte Dominik, aki nyilván megpróbálkozott vele, a jelek szerint azonban mindhiába.

– Viszont a kaja büntetett – vette át a szót Rajmund.

– Tényleg? Jó volt? – érdeklődött Tahi.

– Jó? Neeem. Életem túrógombócát ettem – kezdte mesélni, a tanár pedig bólogatva hallgatta.

– Elnézést, de visszatérhetnénk a feladatra? – szólt rájuk Kocsis a telefonból, mert a téma kezdett elterelődni a csárda menüjére.

– Persze, persze – biccentett Tahi, aztán kihajolva a kamera látóteréből, Rajmund felé tádogott, hogy majd mesélje el később. Rajmund biccentve megígérte, miközben Vivi tovább magyarázta, hogy mi volt a feladat.

– Oké, szóval már hat órája ültünk a csárdában, minden csapat eltűnt időközben, amikor végre értünk is eljött Róbert, és a parkolóba kiérve közölte, hogy egy óránk van a feladat teljesítésére, a kisbuszban van az instrukció. És lenyomta a stoppert.

– A kisbuszunk motorja járt, a sofőr menetkész volt, mi meg beszálltunk hátra, és felvettük az ülésről a dolgokat – folytatta Dominik. – Három fényképezőgép, egy térkép és egy boríték várt minket, ami dugig volt piros, kör alakú matricával. Vagyis

pontosan száz darab matricával. A borítékban volt egy levél is, úgyhogy gyorsan felolvastam, hogy mit kell csinálnunk. A feladat a következő volt: egy óra alatt annyi embert kell rávennünk, hogy ragassza magára a kis piros matricát, ahányat csak tudunk. Egy embernek csak egy matricát adhatunk. Minden egyes személyről, aki megteszi nekünk, fotót kell készítenünk úgy, hogy látszódjon rajta a matrica is, majd egy óra elteltével, amikor lejár az időnk, oda kell adni a fényképezőgépeket a velünk tartó szervezőnek, aki ellenőrzi, hányat sikerült felragasztani a száz matricából. A legkésőbb teljesítő, vagy a legkevesebb matricát felragasztó csapat búcsúzik az IOV-tól – magyarázta Vivi, mi pedig izgulva hallgattuk.

– Azért ez nem egyszerű feladat – suttogtam elképedve.

– Főleg úgy, hogy a hortobágyi pusztán szélén voltunk egy csárda parkolójában, telefon és mindenfajta net nélkül, összesen három fényképezőgéppel és egy sofőrrel, aki arra várt, hogy mondjuk meg, hová vigyen minket – közölte Dominik.

– De mintha említettétek volna, hogy kaptatok egy térképet – gondolkodott hangosan Kocsis.

– Igen – biccentett Vivi. – Rögtön azt kezdtük el nézni, mert jelölte, hogy mi milyen messze van. A Kilenclyukú hídhöz voltunk a legközelebb, ahol még emberek is lehetnek, de Debrecen is csak fél óra lett volna, ahol tutira hamar találunk száz személyt, aki magára ragasztja a matricákat. A térkép jelölte Tiszafüredet, Hajdúszoboszlót... Főbb turisztikai helyeket, látogatóközpontot... Minden egy órán belül. A kérdés csak az volt, hogy hová induljunk. Ezen múlt mind.

– Ezt még annak tudatában is szörnyen izgalmas hallgatni,

hogy ismerem a végkifejletet, és tisztában vagyok azzal, hogy továbbjutottatok – ámult Kocsis az ujjait ropogtatva, és türelmetlenül várta, hogy mi történt ezután, mire Dominik folytatta.

– Tehát ott voltunk a kisbuszban, Vivi a térképet bújta, hogy hová vitessük magunkat. A debreceni állomás és a tiszafüredi strand volt, ami között vacilláltunk. Mindkettő jónak tűnt, de igyekeznünk kellett, mert mindkettő nagyjából harmincperces távra volt tőlünk. Úgy gondoltuk, hogy lehet, más csapat közelebbi helyre ment, de ha ott pont nincs senki a délutáni órában, az szívas. Mi mindenképpen olyanra gondoltunk, ami bár messzebb van, de garantáltan találunk száz embert.

– A sofőrünk hátrafordult hozzánk, hogy mondjunk valamit, az anyósülésen ülő narancssárga ruhás ugyanígy tett, és ránk bámulva várta, hogy megadjuk az irányt.

– És? – kérdezte Kocsis türelmetlenül a kamerán keresztül.

– És akkor Rajmund közölte, hogy szálljunk ki – röhögte el magát Vivi.

– Mi? – rázta meg a fejét Tahi, és Kocsis meg én is értetlenül néztünk.

– Óriási volt. Róbert is ilyen fejet vágott kábé a mögöttünk lévő kisbuszból, amiben ülve azt várta, hogy induljunk, és követhessenek minket. Erre mindhárman kiszálltunk – nevetett Vivi.

– De miért? – kérdezte Kocsis összehúzott szemöldökkel, és Tahi is a szakállát vakarva várta, hogy kiderüljön, mi történt.

– Mert visszamentünk a csárdába – közölte Rajmund egyszerűen.

Néhány másodpercbe telt, hogy leessen a dolog, aztán Kocsis a

homlokára csapott, Tahi a fejét ingatva sütötte le a szemét, én pedig hangosan felröhögtem.

– Pontosan – nevetett Vivi. – Róbert kiszállt a másik kisbuszból, és megkérdezte, mire készülünk, mire Rajmund mondta, hogy megyünk ragasztgatni. A csárdába. Merthogy a személyzet, a belső terem és a kerthelyiség vendégei simán kitettek száz főt, miközben a parkolóba egy újabb busz kanyarodott be, ami egy csoport nyugdíjast hozott.

– Pár pillanatig nem tudtuk, hogy Róbert megengedi-e, de mivel a feladat azt nem kötötte ki, hogy el is kell mennünk valahová... – magyarázta Dominik. – Végignézve rajtunk a főszervező közölte, hogy ez így szabályos, és félreállva az útból engedte, hogy visszamenjünk.

– Tíz perc alatt megvoltunk a feladattal – fejezte be Vivi.

– Hát ez hihetetlen – csapott az asztalra Kocsis igazgató elégedetten. – Hi-he-tet-len! – ütögette tenyérrel, amitől a telefonja kicsiket ugrált a tartóban. – Pontosan ez az, amit vártam tőled, Rajmund! – nézett rá elismerően a telefon kameráján keresztül. – Ez a mentalitás! A híres megúszós hozzáállásod, amivel végre nem csak témazárók, igazolatlanok, fegyelmik, kirúgás, eltiltás és az ominózus naplóügy alól sikerült kibújni...

– Mi? – pillantottam Rajmundra kérdően, megakadva az utolsón.

– Semmi, semmi – legyintett úgy, mintha nem lenne érdekes.

– Hanem most úgy kamatoztattad az éleseszűségedet, hogy kivételesen nem az iskolánk ellen, hanem az iskolánkért tetted. Köszönöm neked! – szólt Kocsis meghatottan Rajmundnak, aki ettől zavartan megvonta a vállát, amolyan „semmiség”

stílusban.

Ezt követően Kocsis gyorsan elkészönt tőlünk, mert ki akarta posztolni a feladat részleteit és annak megoldását is a sulis oldalára, aztán sietnie kell, mert elmondása szerint a tornatanártól kap kölcsön egy halpasszírozót az esti KK-adáshoz, amiben halászlét készít.

A videóhívást megszakítva furcsán néztünk össze, aztán feltápáskodva a kapu előtti padokról, visszaindultunk a házak irányába.

– Bravúrosan oldottad meg a feladatot, Fehér – nézett Tahi Rajmundra gyaloglás közben. – Gratulálok hozzá.

– Köszönöm.

– Vág az eszed rendesen. Mondjuk ezzel sosem volt gond – folytatta elgondolkodva. – Csak ne a hülyeségre használnád – tette hozzá sóhajtván.

– Én? Soha – csóválta a fejét, Tahi pedig felé kapott, mire Rajmund behúzva a nyakát arrébb lépett, és kitérve a tanár mozdulata elől, nevetve nézett rá.

Bent voltunk a legjobb hat között.

Hangosan beszélgetve, jókedvűen sétáltunk vissza a házak felé, amikor is hirtelen több csapat jött velünk szembe.

– Mi történik? – torpantunk meg a házak között, és meglepetten figyeltük az ellenkező irányba vonulást.

– Vissza az étkezőbe – szólt az egyik világoskék lány, látva meglepettségünket. – A főszervező mindenkit odahívatott – tette hozzá.

– Kösz – bólintottam felé, aztán riadtan néztünk össze a többiekkel.

– Újabb feladat? – kérdezte Vivi a rágóját csattogtatva.

– Lehet – feleltem aggódva Rajmundra pillantva, aki Dominikkal nézett össze. Egyikünk sem volt valami boldog a hírtől. Főleg Tahí, aki semmi másra nem vágyott, csak hogy alhasson egyet.

Az étkező ajtaját egy narancssárga ruhás szervező nyitotta ki előttünk, és szólt, hogy menjünk be gyorsan, mire Tahí, akire nem vonatkozott a meghívás, utánunk szólt, hogy odakint vár ránk.

– Bármilyen van, itt lesznek! – kiabálta, mire csak feltartott kézzel intettünk neki, és hátra sem nézve bevonultunk az étkezőbe, ahol a többi öt csapat már leült.

Az asztalok között lépkedve a helyünkre siettünk, majd magunk előtt összefont karral, a székünkön hátradőlve vártuk, hogy mi lesz.

– Szerintetek? – tátogta felénk Laci, és a másik három bésztag is kérdően nézett ránk.

– Passz – ingattuk a fejünket.

Az ajtó csapódására odakaptuk a fejünket, és az érkező Róbertre néztünk, aki sietősen odalépkedett a megszokott helyére, és végignézett a résztvevőkön. Nem tartott sokáig. Kevesen voltunk.

– Na, fogyunk rendesen – mondta ki kíméletlenül az igazságot, a csapatok pedig körbenéztek a termen.

Valóban, már sokkal több volt az üres asztal, mint az, amelyiknél ültek, a hangzavar pedig a korábbiakhoz képest jóval mérsékeltebbé vált. A hat játékban maradt csapat huszonnégy versenyzője már csak egyosztálynyi diákot tett ki, nyoma sem volt a kezdeti nyüzsgésnek, amikor is közel hetvenen beszélünk egyszerre, totális káoszt okozva a

hortobági étkező termében. Voltak, akikre ez a változás negatívan hatott, látszott rajtuk, hogy nyomasztja őket a csend meg a lézengés, az, hogy már nem ütközik mindenki mindenkibe, hanem simán elkerülhető a másik, és azt is nehezen viselték, hogy lassacskán mind kiestek, akikkel jóban voltak. A pink kicsik például szomorúnak tűntek, és Panna is mintha szótlanabb lett volna. Már percenként csak ötven szót mondott a megszokott ezer helyett.

Megint mások viszont teljesen jól reagáltak a fogyatkozásra, tekintve, hogy ez egy verseny, a cél pedig, hogy a végén csak egy csapat maradjon. Mi az utóbbiak táborát erősítettük, mert függetlenül attól, hogy például a sötétkékek kiesése kifejezetten rosszul érintett bennünket, egy pillanatig sem felejtettük el, hogy Kocsis második esélyt adva négyünknek, nyerni küldött minket. Ahhoz pedig az kell, hogy mindenki más kiessen. Így aztán Róbert pszichológiája, miszerint rávilágít a csendesedő, fogyatkozó versenyzőkre, ránk egyáltalán nem hatott. Vivi unottan rágózott, időnként egy-egy lufit fújva, amit visszaszívva a szájába hangosan kipukkantott, Dominik az álláig húzta a haját, és a hosszát vizslatta, Rajmund a másik asztalnál lévő szabad székre felrakva a lábát, a combján dobolt a kezével, én pedig unottan igazgattam a fülpiercingjeimet, arra várva, hogy Róbert elmondja végre, miért hívta össze a csapatokat.

– Még egyszer gratulálok a címvédő piros csapatnak a mesterhármас feladaton elért eredményükért – váltott témát Róbert hirtelen, szavai pedig visszhangzottak az étkezőben. – Nem egészen nyolc perc alatt teljesítették. Nem semmi – tette hozzá, mire a többi csapat kérdőn fordult hátra, amolyan „mi van???” arckifejezéssel. – Így van – bólogatott Róbert, látva,

hogy mindenki mennyire megdöbben a hallottakon. – A pirosak egyedülként jöttek rá arra, hogy el sem kell menniük a helyszínről, a matricákat elég a csárda vendégei és személyzete között szétosztani.

Róbert szavait hallva többen a fejükre csapva egy „tényleg!” kiáltással konstatálták az ötlet zsenialitását.

– Hallod, mi meg Balmazújvárosban kötöttünk ki, és a Semsey-kastélynál kergettük az embereket a matricáinkkal, amikor el sem kellett volna mozdulnunk a csárdától – meresztgette a szemét Zétény, a beszólására pedig többen felröhögtek.

– Kapnak védettséget? A pirosak? – kiáltotta hirtelen a szürkék közül a Krisztián nevű, mire mindenki elhallgatott. Róbert átgondolva a kérdést, tartott egy kis hatásszünetet, aztán megrázta a fejét.

– Nem.

A többi csapat megkönnyebbülve fogadta a hírt, miszerint a következő feladaton mi ugyanúgy részt veszünk, mint mindenki más.

– Sem a feladat teljesítéséért, sem pedig az első helyezésért nem jár védettség – erősítette meg még egyszer Róbert. – A címvédőktől ez alapvető elvárás – tette hozzá, fürkészőn pillantva felénk, hogy megnézzék a reakciónkat. Nem volt, ugyanúgy ültünk, mint addig. – Na de, amiért összehívtalak benneteket – szakította el rólunk a tekintetét, és hirtelen összeecsapta a tenyerét, ami élesen visszhangzott a csendes teremben.

Erre mindenki felegyenesedett a széken, és feszülten várta, hogy mi következik.

A fülpiercingemtől elvéve az ujjamat, az ajtóban álló szervezőkre pillantottam, akik Róbert jelzésére odapattantak az asztalokhoz, és kiosztották a borítékokat.

– A fenébe – fújt egy hatalmas rágólufit Vivi, ami kipukkanva szinte beterítette az arcát, Rajmund felemelte a lábát a másik székről, és normálisan felült, miközben Dominik elvette a felé nyújtott borítékot a kapott tollal együtt, és felbontotta.

A terem betöltötte a szakadó papír sercegő hangja, ahogy mindenki kibontotta a levelet, mi pedig közel hajolva az asztalhoz, kérdően néztünk Dominikra, aki kivette a borítékból a kis kártyát, majd elolvasva összehúzta a szemöldökét.

– Mi az? – kérdeztem türelmetlenül.

– Fogalmam sincs – nyújtotta felém, mire elvettem a kártyát, és megnéztem.

Egy csomó kaja volt rajta felsorolva, mindegyik mellett egy kis ikszelhető négyzet.

– Passz – adtam tovább én is.

Rajmund és Vivi kérdően hajolt fölé, majd ugyanolyan tanácstalanul néztek fel a kártyából, mint Dominik és én. Vagy a többi csapat tagjai, akik szintén kérdően fordultak először egymáshoz, aztán Róbert felé.

A főszervező elégedetten pásztázta végig a magyarázatot váró arcokat, majd megköszöörülte a torkát.

– Jelöljétek be, amit választotok, a csapatkapitány pedig fáradjon a konyhapulthoz, és a kártyát átadva várja meg, amíg összekészítik neki – mondta.

– Okééé – reagáltak a versenyzők bizonytalanul.

– Kérdés? – érdeklődött Róbert, tudva, hogy nagyjából senki nem ért semmit.

- Mit kell csinálni? – integetett a szürkéktől Gabesz.
- Az imént mondtam el – forgatta a szemét a főszervező. – Egyéb? – fordult körbe.
- Öhm – jelentkezett Keri.
- Igen?
- Mihez kell kiválasztani ezeket a... dolgokat? – mutatta fel a kártyát, pontosítva a szürkék kérdését.
- Hogy azokat? – vigyorodott el Róbert. – A szalonnasütéshez – mondta ki, a bejelentésére pedig kisebb susmus vette kezdetét a csapattagok között.
- Mármint – lóbálta meg a kezét az egyik világoskék lány – a szalonnasütés a feladat? – érdeklődött, mire mindenki egy emberként fordult Róberthez, a válaszára várva.
- Nem. A vacsora – közölte lazán, aminek következtében mindenki fellelegzett, Róbert pedig magyarázatképpen hozzátette, hogy a megszokott étkezőben történő vacsorázás helyett ma a hátsó játszótéren lesz szalonnasütés, a hortobágyi puszta szélén. Ehhez kell kiválasztanunk a kártyán szereplő alapanyagokból azt, amit szeretnénk megsütni. A klasszikusok mellett, mint hagyma, szalonna, krumpli, voltak alternatívák azok számára is, akik ilyen-olyan okból kifolyólag nem ették ezeket. Így választhatók voltak különféle zöldségek is a vegák, vagy éppen vegánok számára.

A terem teljesen felpezsdült, és hirtelen nyoma sem volt a nem sokkal korábbi feszült hangulatnak. Egyfelől mindenki megkönnyebbült, hogy nem új feladat miatt hívtak minket össze, másfelől pedig jó hatással volt a versenyzőkre a tudat, hogy valami változás történik, akkor is, ha olyan apró, mint hogy máshol és mást eszünk, mint szoktunk. Egy pillanat alatt

jókedvű tervezgetés és beszélgetés vette kezdetét, miközben a kártyákon lévő hozzávalókat válogatták ki a versenyzők.

– Egyszerűen imádom a szalonnasütést, az egyik kedvenc programom! – kezdte Panna. – Vajon tűzön vagy parázson készítjük? Én jobban szeretem parázson, tűzön mindig feketére égetem, azt meg ugye nem lehet megenni. Még régen, gyerekkoromban egyszer megettem, hát ne akarjátok tudni, napokig éreztem a keserű ízt. Pedig nagyon utálok a keserűt. A tonikot sem bírom meginni. Mondjuk azt azért sem, mert szénsavas. Nem szeretem a túl szénsavas italokat, fáj tőle az orrom. Tudom, hülyén hangzik, de esküszöm, igaz. Nektek nem szokott? – fordult körbe a csapattársai között. – Hogyhogy bejelölted a cukkinit is? – vette észre a kártyán, és átvette Palkótól. – Nem azért, nekem mindegy, kérhetünk, de én tutira nem eszem hozzá. Szalonnasütésnél ragaszkodom a hagyományokhoz, nagyapám mindig azt mondja, hogy semmi másra nincs szükség, csak kenyérre, szalonnára, hagymára, tűzre és egy üres gyomorra. Aztán idővel a papa kiegészítette még gyomorsavlekötővel is a listát, mert refluxos lett, de azt mondja, ezeken kívül tényleg semmi nem kell a szalonnasütéshez – mesélte. – De alapjaiban véve szeretem a cukkinit – tette hozzá Panna. – A tököt nem, de a cukkinit igen. Ami fura, mert egy családba tartoznak – magyarázta Panna a csapattársainak, akik fáradtan hallgatták, amint a cukkiniról hirtelen témát váltva a svájci vasutakról kezdett beszélni, aztán arról a napról, amikor leette a kedvenc pólóját, és nem jött ki a folt, örökre pecsétes maradt.

A tekintetem elszakítva tőlük, kissé megráztam a fejem, hogy kitisztuljon Panna agymenésétől, majd a többiekre néztem, akik

a kártyát fogva felálltak az asztaltól. De még nem jelöltünk be semmit.

– Piros csapat, megvagytok? – szólt oda hozzánk Róbert, amikor látta, hogy a konyha helyett az ablak felé indulunk.

– Pillanat – válaszolta Rajmund, aztán a boltíves kereten kihajolva odaszóltunk a kinti asztalok egyikét támasztó Tahinak.

– Tanár úr!

Tahi a hang irányába kapva a fejét azonnal ellökte magát az asztal szélétől, és nagy léptekkel odacaplatott hozzánk, majd kérdően nézett ránk, arra várva, hogy segíthessen.

– Mi az? – kérdezte türelmetlenül kapkodva köztünk a fejét, mire Rajmund, akár egy pincér, aki éppen rendelést vesz fel, maga elé emelte a levegőben a kártyát, másik kezében pedig a tollat fogva a tanárra nézett.

– Mit kér a szalonnasütéshez?

– Mi? – kérdezte Tahi meglepetten ráncolva a homlokát.

– Szalonnasütéshez. Itt a lista – ismételte meg Rajmund, a tanár felé mutatva a kártyát, aki összehúzott szemmel, gyanakodva nézett rá.

– Nincs feladat? – kérdezte.

– Nincs – vigyorogtunk, mire Tahi megkönnyebbülten helyeselt, és átvéve a kártyát, átnézte a listát.

– Adjátok azt a tollat – szólt, és miután Rajmund átadta neki, Tahi a falnak nyomta a lapot, majd bejelölgette, amit kér. Miután végzett, visszaadta nekünk, és mi is elkezdtük ikszelni, hogy mit szeretnénk süttögetni.

– Hagyma még valakinek a tanár úron kívül? – kérdezte Vivi.

– Mert nekem nem – tette hozzá gyorsan.

– Nekem sem – vágta rá Dominik, és rejtett mosollyal néztek össze.

– Nem – ráztam meg a fejem automatikusan.

– Passzolom – szólt Rajmund is. Tahí résnyire összehúzott szemmel, amolyan „átlátok rajtatok” tekintettel meredt ránk.

– Adjátok csak vissza – vette el újra a kártyát, és dűnnyögve kiegészítette. – Szóval akkor dupla adag hagyma mindenkinek...
– írta át, aztán elégedetten adta vissza. – Hogy nyugodtan alhassak ma éjjel – közölte, a megjegyzésére pedig hangosan felröhögtünk.

7.

Az esti szalonnasütés az IOV-tábor hátsó játszóterén zajlott, ahol a hat versenyben maradt csapat egymástól külön, hat különböző kis rakás körül szorgoskodott, előkészítve a tüzet a sütögetéshez. A munkamegosztás, ahogyan a kivitelezés is, abszolút a csapatokra volt bízva, tekintve, hogy a szalonnasütést nem feladatnak kaptuk, hanem egy sima vacsoraprogramnak. Éppen ezért a szervezők semmilyen kikötéssel nem éltek, hagyták, hogy mindenki úgy csinálja, ahogyan akarja. A szabad ég alatt magunknak elkészített vacsora ötlete kifejezetten bejött a versenyzőknek, a tűzrakás, az előkészítés és a közös program nagyon jó hangulatot eredményezett, a játszótér hat pontján lévő csapatok közül mindenki jókedvű és felszabadult volt.

Mi a hátsó részen, a hortobágyi puszta szélénél állapodtunk meg, és miután lepakoltuk a cuccainkat, nekikezdünk az előkészületeknek. Rajmund és Tahi a tűzrakó helyet kezdték el kialakítani, Vivi pedig rágózva figyelte őket, és bele-beleszólt, hogy szerintem hol kell még körbevenni kövekkel.

Amíg ők ezzel foglalatostkodtak, addig mi Dominikkal a kosárban megkapott alapanyagokat néztük át, aztán kinyitottuk a magunkkal hozott összecsukható asztalt, és kipakoltuk rá a rendelt élelmiszereket, hogy felvagdossuk. A kosárban lévő konyhakések közül kiválasztottam egyet, aminek az éle kevésbé volt kicsorbulva, és elkezdtem felvágni a krumplit. Eközben Dominik felcsapott egy táskát az asztalra, kihúzta a cipzárját, lazán felhajtotta a tetejét, majd elgondolkodva nézte a tartalmát, végül kivett belőle egy vadászkést.

– Mi a...? – kérdeztem visszatartott röhögéssel, a saját kis tompa szerszámomra pillantva, ami a krumplit is alig vágta át, aztán a tekintetemet újra Dominik spéci késére szegeztem, ami annyira élesnek tűnt, hogy még a gondolataimat is kettévágta.

Dominik vadászkését természetesen nem csak én szúrtam ki azonnal. A tűzrakásból felnézve Tahí először hunyorogva meredt ránk, aztán csípőre tett kézzel egyenesedett fel.

– Hát ez nem igaz – indult meg mérgesen, mire Vivivel és Rajmunddal együtt felröhögtem, Dominik pedig egy „mi a gond?” pillantással figyelte a tanárt, aki odacaplatott hozzánk, és megállva az összecsukható asztal másik oldalán, mérgesen kikapta Dominik kezéből a vadászkést. – Ezt honnan szedted, Pap? – kérdezte, aztán megpillantotta az asztalon lévő táskát, és meglepetten vett ki belőle egy fejszét. – Meg ezeket... – döbbsent le teljesen.

– A szertárban volt. Tábortűzkészlet – hajtotta vissza a táska fedelét Dominik, rámutatva a feliratra. Valóban az állt rajta, hogy profi kemping- és táborozófelszerelés.

Tahí elgondolkodva nézte pár másodpercig, aztán elismerő biccentéssel nézett Dominikra.

– Itt találtad? A szertárban? – kérdezte.

– Igen – felelte Dominik.

– Jó. Ez ügyes húzás – dicsérte meg a tanár Dominik leleményességét, aki ezt néma bólintással köszönte meg. – Aztán óvatosan ezzel – adta vissza a vadászkést Tahí, majd egy pillanatra hezitálva nézett le a táskára. – Esetleg... – köhintette.

– Vigye csak el – vágott közbe Dominik, tudva, hogy a fejsze és a táska tartalma jól jönne a tűzgyújtáshoz.

– Köszönöm – húzta be a cipzárt Tahí, és a táskát felemelve

visszament Vivihez és Rajmundhoz, akik időközben már körberakták kövekkel a tűznek kijelölt helyet, és éppen szalmát helyeztek el gyújtósnak.

Tahi a profi kempingkészletet átnézve kivette a fejszét, és elkezdte felaprítani a fahasábokat, miközben mi Dominikkal tovább vagdostuk az alapanyagokat. Én az életlen, tompa késemmel trancsírozva mindent, ami a kezem ügyébe került, Dominik pedig egyetlen leheletnyi vágással hasítva ketté szalonnát, krumplit, hagymát, mindent.

Egymás mellett állva aprítottuk a hozzávalókat, aztán Dominik látva, hogy mennyire nem boldogulok, felém nyújtotta a kését.

– Tessék – kínált cserét udvariasan, mire mosolyogva megráztam a fejem.

– Á, nem, köszí, azzal tutira megvágom magam – fintorogtam a vadászkes pengéjét nézve, amin megcsillant a szalonnazsír.

– Akkor legalább add ide, hadd élezzem meg neked – kérte el a tompa késemet, aztán elment a Tahinál lévő kempingtáskához, és kikeresve belőle a késélezőt, elkezdte fenni mellettem az asztalon.

– Mindjárt gyújtjuk a tüzet. Ti hogy álltok? – lépett az asztal másik oldalához Vivi, és figyelte, mit csinálunk.

– Hát... Dominik megélezi a késemet, hogy ennél egy kicsit gusztusosabb legyen, amit megsütünk – pillantottam le, aztán mutató- és hüvelykujjam közé fogtam egy széttrancsírozott krumplit, amit nem vágott el a tompa kés, hanem inkább csak megnyomorította.

– Klassz – röhögött Vivi egy rágólufit fújva, aztán Dominikot nézte, aki a homlokát letörölve az alkarjával, izomból élezte

tovább a kést.

– Megkóstoljátok a... – lépett oda hozzánk Keri és Zétény, egy-egy nyársat tartva maguk előtt, majd észrevették Dominikot, és mindketten kérdően néztek rá.

– Emberrel mi van? – kérdezte Zétény, mire Dominik befejezte az élezést, és maga előtt feltartva a kést, összehúzott szemmel ellenőrizte a pengéjét.

– Anyám... – suttogta Keri.

– Tessék, Sára, szerintem készen van – nyújtotta át Dominik a késemet, amit megköszönve elvettem, aztán egy krumplit lerakva az asztalra, megpróbáltam elvágni. Mint a vaját, úgy vitte.

– Azért így tényleg könnyebb – állapítottam meg nevetve, és tovább vagdostam a hozzávalókat, ezúttal már sokkal nagyobb élvezettel.

– Szóval... Hoztunk kóstolót. Kértek? – terelte vissza a szót Keri, aki Zéténnel együtt még mindig egy-egy nyársat tartott a kezében.

– Kösz – húzta le a pálca végéről Dominik a megsült kolbászt és kenyérdarabot, aztán lazán a szájába dobva bólintott egyet.

– Ez jó lett – dicsérte meg a bézs fiúkat.

– Á, semmiség – legyintett Zétény szégyenlősen, de látszott rajta, hogy sokat számít neki Dominik elismerése.

– Csajok? – fordult hozzánk Keri a másik nyárssal, amin még rajta volt egy darab kolbász és kenyér.

– Köszönjük, de nem szeretnénk telítődni, mielőtt kész lenne a sajátunk – utasítottuk el udvariasan, mire Keri és Zétény megértően bólintottak, majd elmentek Rajmundhoz és Tahihoz, hogy megkínálják őket.

Éppen a paprikákat szeleteltem fel, Dominik mellettem a szalonnát vágta, Vivi pedig figyelte, ahogy dolgozunk, amikor mindhármunknak egyszerre jött értesítése. És a tűzrakó hely körül lévő Tahinak és Rajmundnak is. Kocsis igazgató előzni kezdett.

Rajmund és Tahi továbbra is a tűzzel foglalkoztak, ők kihagyták Kocsis adását, mi azonban úgy döntöttünk, belenézünk. Dominik volt a leggyorsabb, így az ő telefonját támasztottuk ki az asztalon, és miközben folytattuk az alapanyagok előkészítését, oda-odapillantottunk az előre, ahol az igazgató hozzánk hasonlóan főzéshez készült. Kezdődött a KK, vagyis a Kocsis Konyhája legújabb adása.

– Köszöntöm a KK nézőit – kötötte meg a kötényt Kocsis, amit látva elkerekedett a szemem. A piros kötényre ugyanis ötünk feje volt rányomva, egy olyan fotóról kivágva, amit az igazgatónak küldtünk a versenyről. A testünk nélkül a körbevágott fejünk csak úgy lebegett Kocsis kötényén, a felső sorban az enyém és Vivivé, az alsó sorban Rajmundé és Dominiké, középen pedig a centerben Tahi szakállas képe.

A nézők azonnal kiszúrták, és tódulni kezdtek a kommentek.

„Micsoda köténye van igazgató úr!”

„Bástya, mi ez a hacuka?”

„Igazgató úr, ezt lehet kapni?”

„Menjmár, Kocsis rendesen tolja a merchet”

„Kocsis igazgató, én szeretnék venni egy ilyen! Mennyiér’ adja?”

„Na jó, Tahi feje a kötényen feldobta a napomat”

„Nekem a hetemet”

„Halljátok, beszarok, ilyen, ha a Wishről rendelsz csapatot”

„:DDDD”

„Istenem megnyerted a kommenteddel az évet”

„LOL”

„XD”

„Van olyan, amin csak Tahi feje van?”
„És olyan, amin csak Felcser teste?”
„Barom”
„:DDD”
„Dartstábla nincs ugyanígy a fejükkel?”
„Neee :D”
„De szemét vagy”
„Én megdobnám Tahit”
„Ő is meg fog téged, ne aggódj...”
„:D”
„Nem úgy értettem, Tahi jófej, kedvenc tanárom! Imádom Tahit. I LOVE TAHI!”
„Késő, screenshotolunk és elküldjük neki, hogy beszóltál”
„Szemetek :D”
„Csá, most jöttem, miről maradtam le? Anyád mi ez a kötény Kocsison :D”
„Kocsis igazgató úr, mi lesz a mai adásban?”
„Igazgató úr, készen állunk a halászlére”
„Legyen szíves főzés közben meséljen nekünk Máltáról”
„:DDD”

Az igazgató a konyhapultján könyökölve, bólogatva olvasgatta a kommenteket, aztán összechapva a tenyerét feltápáskodott, és belekezdedt.

– Na szóval – fújta ki magát. – Köszönöm, hogy máris ilyen sokan vagyunk. Átléptük a háromszáz nézőt, és folyamatosan csatlakoznak. Mindenkit üdvözlök. Mielőtt elkezdenénk, reagálnék a kérdésekre. Nem, a kötény nem eladó, és nem kapható – közölte a kommentelők legnagyobb sajnálatára és a mi legnagyobb megkönnyebbülésünkre. – Ezt magamnak csináltattam, kifejezetten a KK-adásra, hogy így fejezzem ki a versenyzőink iránti elkötelezettségemet és támogatásomat a főzés ideje alatt is, nem elfelejtve, hogy ők minden pillanatban a Szirtesért állnak helyt – közölte Kocsis, és lepillantva megnézte a négy fejet a kötényén. – Sára, Vivi, Rajmund és Dominik. Veletek vagyunk! – mondta szentimentálisan. Mondjuk ezt

megtehetné volna csak szóban is, a fotónkkal ellátott kötény nélkül. – Látom, többen érdeklődtek, hogy hol csináltattam – olvasott bele a kommentekbe Kocsis. – Több helyen lehet fényképes ajándéktárgyakat készíttetni, én hazafelé beugrottam a plázába, ott nyomattam rá. Kiteszem storyba a linket, csak húzzátok fel – közölte influenszereket meghazudtoló profizmussal. – Nagyon vacilláltam, hogy bögrét vagy kötényt csináltassak, de végül arra jutottam, hogy a kötényt az egész adás alatt látjátok, ezért döntöttem így. Írjátok meg, hogy egyetértetek-e – nézett újra a kommentszekcióra. – Aha! Na ez is egy érdekes kérdés. Hogy Tahi tanár úr miért van a kötényemen. Nos, a válasz egyszerű. Ámbár a Szirtes küldöttsége négy diákból áll, maga a csapat öt fő, hiszen a kísérő tanár is végig ott van velük, segíti és támogatja őket, továbbá van, hogy feladatban is részt vesz. Ezért szerepel Tahi tanár úr a kötényen, egyenértékű csapattagként – magyarázta meg, majd tovább olvasott. – Nem! Nem mondom be senkinek a nevét, fejezzétek ezt be! – vesztette el Kocsis egy pillanatra a türelmét, amikor a kommentszekció csak ebből a kérésből kezdett állni. – Nem, nem tudom, hogy Fehér Rajmundnak mi a kapcsolati státusza – ingatta a fejét, mert időközben megérkeztek a Rajmi Army-sok is az élőbe. – Igen, a csapatunk ma túljutott egy újabb feladaton, Vivi, Dominik és Rajmund első helyezést értek el egy bravúros megoldással. Erről bővebben is posztoltam korábban – haladt tovább Kocsis. – Nem, nem kérek eladó bojlert – forgatta a szemét, automatikusan megválaszolva a hozzászólást. – Na jó, dalailáma_001, téged kitiltottalak – kezdte bannolgatni a trágár vagy ízléstelen kommentelőket. – Te is repülsz, csicskakula – dűnnyögte, majd a kimondott név hallatán megrázta a fejét. –

Honnan szeditek ezeket az elképesztő hülyeségeket? – fújtatott, és tovább pörgette a kommenteket, aztán kissé eltorzult az arca, amikor elolvasott egy újabbat. – Jó, _ribancfelcsertoroltkepekdm profil is örökre tiltásra került! Megjegyzem, az ilyen fiókok létrehozói és működtetői nyugodtan jelentkezhetnek nálam arccal és névvel. Komolyan. Legyetek bátrak, és mutassátok magatokat, ha meritek. Ja, az úgy már nem tetszene, ugye? Bátrak vagytok, gratulálok! – mondta Kocsis gyűlölettel az arcán.

A kommentelők azonnal reagáltak Kocsis hangulatára.

„Ne már, ne legyetek seggfejek, elcseszitek az élet!”

„Ja, állítsátok már le magatokat, Sad Kocsis nem annyira vicces, mint a Happy Kocsis”

„Tényleg, húzzon már innen mindenki a halálba, aki nem bír normálisan írni”

„Így van. Sokan egész nap erre vártunk”

„Hát azért ez így elég szomorú, nem gondolod? :D”

„Mér’? Nekem sem volt jobb dolgom ma”

„Nekem tegnap sem”

„Nekem soha XD”

„Tényleg, maradjatok már a normál trollkodáson belül, ne ribancozzatok meg írjatok olyat a csapatról!”

„Igazgató úr, ne aggódjon, mi figyeljük a rendet!”

„Így van főnök, csak főzze azt a hallevet, mi addig moderálunk”

„Igazgató úr engem tegyen adminná! Ígérem, nem változtatok meg rögtön a jelszót, rakom ki magát, és zsarolom meg a jobb jegyekért! Becsszó”

„Te állat”

„XD”

„Najó”

„Sziasztok, most jöttem, Kocsis miért szomi?”

„Mert beszólt neki a dalailáma_001”

„Az kemény”

„Ja”

„Kocsis igazgató, kezdjen főzni, rendben lesz a kommentszekció”

„Így van. Senki nem ír semmi rosszat”

„Kivéve Felcserről. Mert hát. Ő egy ribanc...”

„Szemét vagy”

„Most miért? Ha a szart felteszed a polcra, az attól még nem lesz lekvár. Ha egy ribancot versenyre küldesz, attól még nem lesz hős...”

„Erős példa, de adom”

„Szerintem hülye példa”

„Én sem értek egyet”

„Én meg nem szeretem a lekvárt”

„LOL te aztán megfogtad a lényegét”

– Kapcsoljuk ki – szóltam, és Vivire pillantottam, aki rezenéstelen arccal figyelte a hozzászólásokat.

– Nem kell – vontam meg a vállát, mire Dominik a szája szélét rágva hirtelen felkapta a telefonját.

– Neee! – üvöltöttünk Vivivel egyszerre, és utánakaptunk, de nem értük el, mert Dominik már elhátrált vele.

– Mi történik? – kérdezte Tahi felnézve a tűzrakásból.

– Ööö. Dominik kontra kommentelő? – kérdeztem vissza tehetetlenül, mire Rajmund ledobva a kezében tartott farönköt, elővette a telefonját. Ahogyan Tahi is. És Vivi is. Na meg persze én is.

Kocsis adásának kommentszekciója teljesen állt, az utolsó hozzászólás megbénította a felületet. Nem érkezett rá válasz, nem érkezett rá reakció, olyan volt, mintha lefagyott volna az egész. Egyedül onnan lehetett tudni, hogy nem erről van szó, hogy Kocsis igazgató, bár mozdulatlanul állt a konyhájában, sűrűn pislogott. Dominik egyetlen sora ott árválkodott magában:

„Ha valakinek problémája van Vivivel, most mondja.”

Nem történt semmi. Néma csend és lapítás. Aztán megjelent egy újabb komment.

„Én is szívesen meghallgatom, gyerünk.”

Ezt Rajmund küldte.

„Jöhetnek a kommentek, rajta” – küldtem el én is.

„Engem is érdekelne” – írta meg Tahi is.

Ott volt a négy komment, állt Kocsis élőjén, miközben a nézők közül senki, de senki nem reagált. Vivi összehúzott szemöldökkel bólintott a kijelzőn látottakra, aztán ő is beírt.

„Itt vagyok én is. Mondjatok valamit, amit még nem tudok magamról.”

A sorára semmi reakció nem érkezett, ezért kínosan elnevetve magát megrázta a fejét, és lemondóan beírt még ennyit:

„Gondoltam...”

A telefonomból felnézve büszkén figyeltem Vivit, aki Dominiknak dőlve hagyta, hogy a fiú átkarolja a vállát, és hálásan pillantott fel rá, majd mosolyogva megcsókolta.

– Na jó, na jó, na jóóóó – szólt rájuk Tahi. – Ezt befejezni – kérte a szemét forgatva, mire elnevettük magunkat.

– Hé. Pörögnek a kommentek – pillantottam a telefonomra, ahol időközben megindultak a hozzászólások. Az utalóink természetesen gyáva és sunyi módon meglapultak, ők nem mertek akkor írni, amikor mi is ott voltunk, de a többiek közül sokan reagáltak ránk.

„Hajrá Szirtes!”

„Nyertes Szirtes!”

„Jók vagytok!”

„Hajrá-hajrá”

„Pozitív csalódás a szereplésetek, így tovább”

„Tahi tanár úr, én nem írtam semmi rosszat, átenged a pótvizsgán?”

„Tisztelem Tahi tanár úr, ön a legjobb fizikatanár ever!”

„Üdv Tahi tanár úr, mindig is maga volt a kedvencem”

„Hiába nyaltok, megvág XD”

„Sok sikert Szirtes csapat!”

„Respect, amiért kiálltok egymásért”

„Tényleg, nagy REPCE nektek”
„Dominik, ez korrekt volt, ahogy bevédted Vivit!”
„Jaja. Nem minden hős visel köpenyt”
„Nem minden köpeny visel hőst”
„Hülye”
„:D”
„Halljátok, hogy elhallgattak a károgók, beszarak :DD”
„Tényleg, hol vannak most a haterek?”
„Csendben olvasgatják a kommenteket XDD”
„Vicceltek? Pap Dominik leszakítja a fejüket, persze, hogy elkussoltak”
„Micsoda jellemek :D”
„Dominik kommentjét látva amúgy a teknőszám kiköltözött a páncéljából”
„XD Én a kommentjétől olyan kemény lettem, hogy 9:00 helyett 9:01-re állítottam az ébresztőt”
„Engem felbérelt egy bérgyilkos”
„LOL”
„Hagyjátok már abba ezt az idegesítő fordított beszédet!!! Nem vicces, sosem volt az!”
„Nem azért, de Kocsis elkezdte ma még azt a krva halászlét??? Már mióta ezt várom”
„A legendák szerint még mindig ott áll a konyhájában és a passzírozót fogja”
„XDDD”
„Kocsis igazgató úr ébresztő, várjuk a főőzőzést”
„Papi, ess neki annak a Jókainak”
„Az bableves te barom”
„Ja. Tényleg. :D”
„Visítok”
„Kocsis igazgató, folytassa a KK-t!!!”

Ekkor mindenki elkezdett kiabálni Kocsisnak, aki bólintva észhez tért, és mosolyogva nézett a telefonjába.

– Na, akkor lássunk neki, mert késésben vagyunk – kezdte. – És persze üdvözlöm a Szirtes-csapatot a nézők között, akiket, mint látjátok, nem kell rátermettséért, kuráziért és bajtársiasságért a szomszédba küldeni – mondta büszkén, és szeretetteljesen lepillantott a kötényére, majd megfordulva a hűtőjéhez lépett, és kinyitotta az ajtaját. – Fogjuk a

pontyszeleteket – kezdte, mire az egész komment szekció éljenezni kezdett, mi pedig mindannyian kiléptünk az adásból, és folytattuk a dolgunkat, hagyva, hogy Kocsis is tegye a sajátját.

Rajmund és Tahi visszatértek a tűzrakáshoz, Dominik és én a hozzávalókat vagdostuk, Vivi pedig csendben állt előttünk, és a távolba meredt, miközben a szemében tükröződött a többi csapat tűzének lángja, aztán visszafordítva a fejét hálásan elmosolyodva nézett végig rajtunk. Úgy tűnt, mintha mondani akarna valamit, vagy csak megköszönni, hogy szó nélkül a védelmünkbe vettük, de aztán végül nem mondott semmit, egész egyszerűen azért, mert tudta, hogy ő is ugyanígy kiállt volna bármelyikünkért.

Vivi beállt Dominik mellé, és segített felválni a maradék hagymát (az extra darabszámút, ahogyan Tahi kérte), miközben a tűzrakó helyhez kaptuk a fejünket, ahol Rajmundék voltak.

– Fehér, mondom, hogy elrontod, mit művelsz, nem úgy kell! – magyarázta Tahi, Rajmund pedig oda sem figyelve rá, egy határozott mozdulattal meggyújtotta a gyufaszálat, és rádobta a rakásra. Semmi nem történt. – Hhaj, annyira tudtam – mérgelődött a tanár. – Na add ide – kapott Tahi Rajmund felé, hogy elvegye tőle a gyufát, de Rajmund maga előtt összefont karral hátrált egy lépést, kitérve a tanár mozdulata elől, és flegmán a tűzrakás felé nézett, ahol... Füstölni kezdett a rakás alja.

Tahi odapillantva meglepetten nézte, mire Rajmund odalépett hozzá, és lazán a kezébe nyomta a gyufát.

– Tessék – mondta. – Bár nem hiszem, hogy kelleni fog – vigyorodott el.

– Jól van, Fehér, ügyes vagy, jár a taps, tudsz tüzet rakni –

grimaszolt Tahí unottan, mire Rajmund elégedetten biccentett.

– Tudom, témazárók előtt is a kedvenc elfoglaltságom – vágta rá, a beszólására pedig Tahinak elkerekedett a szeme.

– Fehér, jól értem, hogy most ismerted be a tavalyi tűzriadóbalhét? – meredt rá mérgesen.

– Mi? – kérdezett vissza Rajmund. – Nem. Dehogy. Azt mondtam, témazárók előtt is a kedvenc elfoglaltságom. A szalonnasütés. Előtte este szoktam sütogetni... Ilyesmi – vágta ki magát Rajmund, és szenvtelenül nézett Tahí arcába, aki bosszúsan állta a tekintetét, tudva, hogy nem mond igazat.

– Tudom, hogy te voltál, Fehér!

– Fogalmam sincs, miről beszél a tanár úr, de megyek, segítek a többieknek... – intett Rajmund, aztán odalépve hozzájuk megállt az asztal másik oldalán. – Mi újság? – kérdezte a felvágott hozzávalókat nézve.

– Te voltál? A tűzriadó? – kérdezte Vivi szórakozottan rágózva.

– Persze – felelte Rajmund, és a szájába dobva egy paprikakarikát, hátrapillantott a válla felett. – De nem pedzegetném, Tahínál fejsze van – gondolta át, a megjegyzésére pedig mind felröhögtünk, és a tüzet felügyelő fizikatanárra néztünk, aki egy nyárssal bökdöste az égő fahasábokat.

A játszótéren a hat szalonnasütő hely mindegyikén ropogott a tűz. A csapatok a kíséző tanáraikkal együtt körbeültek, és a nyársra felszúrt ételeket sütogették a parázs fölé tartva, miközben beszélgettek és zenét hallgattak. A sötétkékek kiesésével központi DJ nélkül maradtunk az IOV-on. Viktorék mindig olyan hangosan szolgáltatták a zenét a táborban, hogy senkinek eszébe sem jutott mást hallgatni, a távozásukkal

viszont beállt a csend, ezért több csapat a saját telefonján rakott be lejátszási listát, így a szalonnasütés alatt keveredtek a műfajok és a hangulatok, ahogy mindenki mást választott magának alapzenének. A versenyzők nem igazán vegyültek egymással sütögetés közben, egy-egy „kértek ilyet?” átnyúlás a másik tűzrakó hely felé, vagy éppen „nincs véletlenül nektek, mert nekünk elfogyott...” kérdés kivételével minden csapat magában vacsorázott, a saját saslikját, szalonnáját vagy éppen zöldségét megsütve. Többen videóztak az igazgatójukkal vagy az otthon maradt osztálytársaikkal. Ahogyan a pinkek is, akik közül Panna egyszer csak felállt a telefonjával a kezében, és körbesétálva bemutatta a szalonnasütést.

– És itt vannak a piros csapat tagjai – fordította felénk a telefonját. A kijelzőn egy halom kilencedikes gyerek ült összezsúfolódva, és figyelmesen nézték, amit mutattak nekik. Megszólalni úgysem volt lehetőségük. – Róluk már sokat meséltem. KöszönjeteK nekik – kérte. Erre a tizenakárhány gyerek integetni kezdett. – Ti is köszönjeteK a többieknek – pillantott ránk Panna a telefon mögül.

– Helló – néztünk fel az ölünkben tartott tányérunkból furán.

– Pislogjatok kettőt, ha túsok vagytok – tette hozzá Rajmund a kijelzőn lévő csapatra pillantva.

– Haha, értem, ez vicces volt – nevetgélt Panna, aztán belekezdett. – De nem tök jó? Az egész osztály összegyűlt Norbinál, miután szóltam, hogy szalonnasütés lesz az esti program, és majd bejelentkezem videón – magyarázta, bár fogalmunk sem volt, hogy az összes gyerek közül melyik a Norbi. – A szülei nincsenek otthon, hol is vannak, mit mondtál? – kérdezte Panna a telefonba nézve, de aztán meg is válaszolta

magának. – Ja igen, a Kanári-szigeteken. Én még nem voltam ott, ti voltatok már? – nézett felváltva ránk meg a kijelzőjére is. Nem tudtuk, kitől kérdezi, de mi nem válaszoltunk. Ahogyan az osztálytársai sem. Nyilvánvalóan ők elég jól ismerték Pannát ahhoz, hogy az ilyen basic infókat tudják róla, minthogy felesleges nem hogy válaszolni, de gondolkodni is a kérdésein, mivel már akkor nem aktuális, amikor elhagyja a száját. – Én gyerekkoromban azt hittem, hogy a Kanári-szigetek arról kapta a nevét, hogy sok kanári lehet ott. Tudjátok, a madárkák. Rendesen csalódott voltam, amikor megtudtam, hogy ebben az esetben a kanári nem is madarat jelent, hanem valami spanyol szóból származik, és kutyákról nevezték el a szigetet. Ti tudtátok? Én is rendesen ledöbbsentem. Na persze nehogy azt higgyétek, hogy nem szeretem a kutyákat, Döme már tizenkét éves! Öreg kutya, de még mindig nagyon aktív – mesélte, összevissza csapongva a témákban. Fogalmunk sem volt, miről beszél, és ha egy pillanatra nem figyeltünk, máris elveszítettük a fonalat. Mondjuk akkor is, ha figyeltünk. Panna Dömeről áttért arra, hogy ki nevezi négyzetrácsosnak és ki kockásnak a matekfüzetet, aztán ejtett pár szót arról, hogy soha nem nyalja meg a borítékot leragasztásnál, mert mesélték neki, hogy valaki így kapott mérgezést, és meghalt, aztán valahogy visszatért ránk. – Szóval ők a címvédők – mutatott ránk újra. – Vigyázat, jópasi-alert – súgta a lány osztálytársainak Rajmund és Dominik között kapkodva a telefont, akik a nyársat a tűz fölé tartva, értetlenül pillantottak fel, majd folytatták a sütögetést, Panna meg a szóáradatot. – Ők tehát a piros csapat. Rajmund, Dominik, Sára és Vivi, és elbűvölő tanárunk, Tihi – mutatta be Tahit is, aki a neve félremondását hallva elengedte a kezében

tartott nyársat, amiről beleesett a tűzbe a szalonnadarab.

– A francba – pattant fel a tanár, és megpróbálta beleszúrni a nyárs végét a lángok közé esett szalonnadarabba. Nem sikerült neki, ezért csalódottan ült vissza a helyére.

– Ne aggódjon, itt egy másik, Tihi tanár úr – nyújtotta felé a tányérját Rajmund, mire mindannyian felröhögtek.

– Lecsaplak, Fehér – szólt bosszúsan, de azért lekapott egy szalonnadarabot a tányérról, és feltűzte a nyárs végére, majd a tűzbe tartva sütni kezdte.

Panna intett nekünk, és továbbment a szürke fiúkhoz, akik valami hiphop számot üvöltöttek, aztán a pink lány őket boldogította tovább, bemutatva őket is az otthon maradt osztálytársainak, miközben mi tovább vacsoráztunk a ropogó tűz körül ülve.

– Kértek még valamit? – álltam fel a tányérommal a farönkről, amin ültem, és elhaladva a többiek előtt kérdően néztem rájuk, mire Rajmund megfogta a kezem.

– Hé, Major, gyere csak ide – szólt magához húzva, mire kérdően néztem a szemébe.

– Igen?

– Van itt nekünk egy lezáratlan beszélgetésünk – ölelte át a derekamat fél kézzel, így biztosítva, hogy ott maradok.

– Milyen beszélgetés? – tettettem a hülyét, megpróbálva komoly arcot vágni, miközben megállás nélkül mosolyognom kellett.

– Az étkezőben... A sneakerrendelés után említettél valamit.

– Tényleg? – gondolkodtam.

– Tényleg – bólintott. – Hogy is mondtad? Összejövünk? – emlékeztetett.

– Ó, hogy aaaaz – helyesletem vigyorogva.

– Igen. Aaaaaz – bólogatott velem együtt Rajmund is, fürkészőn figyelve az arcomat.

– Azt nem gondoltam komolyan – közöltem szórakozottan legyintve.

– Ja, hogy nem gondoltad komolyan – ismételte meg röhögve, és hirtelen mozdulattal az ölébe húzott, én pedig a fél combjára lehuppanva szélesen mosolyogva megráztam a fejem, és átkaroltam a nyakát, miközben ő a csípőmre tette a kezét.

– Nem. Csak vicceltem – vigyorogtam rá, tovább húzva az agyát, Rajmund pedig pontosan átlátva ezt, röhögve felvette a fonalat.

– Nem tudtad, Major... – kezdte, tekintetét az enyémbé fúrva, és miközben az arcán táncolt a tűz árnyéka, feljebb siklott a keze a csípőmről, és a pulcsim alatt megállapodott a derekamon. – Hogy ilyenekkel nem viccelünk? – fejezte be a mondatot, majd az ujjaival épphogy rászorított az oldalamra, amitől azonnal ugrottam egy aprót az ölében, és elkerekedett szemmel, visszatartott röhögéssel néztem az arcába könnyörgőn.

– Nehogy... Rajmund! Ne, tényleg... Légyszi. Komolyan beszélek – kezdtem a fejemet rázva, tudva, hogy mik a szándékai, de Rajmund meg sem várta, hogy végigmondjam, az ujjait egyszerűen belemélyesztette az oldalamba, mire nevetve sikoltottam fel, és rögtön szabadulni próbáltam az öléből. Vagyis inkább csak úgy tettem.

A röhögéssel vegyes sikoltozásomra többen mosolyogva néztek felénk, a tűz előtt üldögélő, nyársat tartó Tahi pedig felénk nézve rosszállóan megrázta a fejét.

– Fehér, Major! Mit műveltek már megint? – kérdezte ásítva.

– Semmit, csak... – köszörültem meg a torkom, feltápászkodva Rajmund combjáról. – Összeszedem a tányérokat – improvizáltam.

– Aha. És megtaláltad Fehérét, vagy még keresgélnéd kicsit az ölében? – dünnyögte a szemét forgatva.

– Nem... Megvan – feleltem elfojtott nevetéssel, és Rajmundra néztem, aki mosolyogva felém nyújtotta a tányérját, amit összeraktam az enyémmel, majd Viviékhez léptem, és elkértem az övékét is.

Az öt piszkos tányért beraktam az asztal melletti kosárba, majd oldalra nézve végigpásztáztam a játszóteret, ahol a hat kialakított tűzrakó közül már csak a bézseké, a szürke fiúké és a miénk égett, a többi csapat már eloltotta a sajátját, és elvonult aludni. Tizenegy óra volt.

A szennyes edényekkel teli kosártól feltápászkodva visszafordultam a saját tűzrakó helyünk felé, ahol Tahí már elkezdett készülődni, és türelmetlenül téblábolt a tűz körül, miközben Vivi, Dominik és Rajmund szemmel láthatóan még húzták az időt, és maradni akartak. Csakhogy már nem volt rá indok. Az összes kaját megsütöttük és elfogyasztottuk, kivéve a hagymákat, amiket Tahí rendelt be csókriasztó gyanánt, és amihez természetesen egyikünk sem nyúlt, így aztán a többiek a felvágott hagymadarabokat szurkálták fel a nyársra, és unottan tartották a tűzbe, úgy csinálva, mintha még tartana a program. Visszasétálva a többiekhez leültem Rajmund és Vivi közé a szabad farönkre, felvettem a nyársat, és rászúrtam én is egy hagymadarabot a végére, majd a tűz fölé tettem, némán nézve, ahogy egy pillanat alatt megfeketedik és összezsugorodik. Mind a négyen ezzel szórakoztunk, mire Tahí megállt előttünk, és

álmosan bámulva ránk, megvakargatta szakállas arcát.

– Gyerünk, gyerünk, vége a bulinak – szólt határozottan, mire mind a négyen nyöszörögve néztünk fel rá.

– Nem maradhatnánk? – kérdeztük egyszerre.

8.

Tahi meglepetten nézett ránk, és a fejét ingatta.

– Na, csak hogy jól értem-e. Azt kéritek, hogy maradhassatok még a tűznél, úgy, hogy én elmegyek aludni – foglalta össze a kérésünket.

– Igen.

– Tehát felügyelet nélkül.

– Igen.

– Ti négyen – bólogatott.

– Igen.

– És mégis miért gondoljátok, hogy ebbe belemegyek? – tárta szét a karját tanácstalanul.

– Mert... – kezdte Rajmund. – Mert a tanár úr azt mondta, hogy nem lehetnek kettesben sem ők – mutatott Vivire és Dominikra –, sem mi – mutatott rám és magára – ott, ahol vannak falak. Ajtók. Vagy ágyak – emlékeztette Tahit a saját kikötéseire, mire a tanár egy „francba” arckifejezéssel hunyta le a szemét, tudva, hogy ezt most bebukta. – És hát – köhintett Rajmund, folytatva a gondolatmenetét – itt semmilyen szabályt nem szegünk meg ezzel. Nem? – kérdezte elfojtott vigyorral, mi pedig mind a hárman határozottan bólogattunk a farönkökön ülve, megerősítve, hogy ez bizony így van.

– Az agyamra mész, Fehér – dörzsölte meg az arcát Tahi, és gondterhelten nézett ránk. – Na jó. Maradhattok – adta meg magát, a bejelentését pedig hangos tapssal és éljenzéssel fogadtuk, amire a bészek és a szürkék is felénk pillantottak. – De! – tette fel a mutatóujját Tahi fenyegetően. – Ne sokáig.

– Rendben.

– És ne éljetez vissza a bizalmammal.

– Nem fogunk.

– És ne csináljatok semmi zűrt.

– Soha! – mondtuk mindannyian, a lehető legkomolyabb arccal nézve a tanárra, aki mérgesen összehúzta a szemöldökét, várva, hogy meddig bírjuk, aztán valamennyien elröhögtük magunkat, Tahira pedig egy „gondoltam” biccentéssel nyugtázta a sejtését.

– Na de komolyra fordítva a szót – nézett ránk felváltva. – Ügyesek vagytok, jól szerepeltek, megérdemlitek, hogy kicsit lazítsatok – enyhült meg.

– Köszönjük.

– Csak legalább ettetek volna hagymát... – tette hozzá dűnnyögve, a beszólásán pedig hangosan felnevettünk. – Na, jó éjszakát – köszönt el tőlünk.

– Jó éjt, tanár úr – intettünk mindannyian.

– Ó, és még valami – fordult vissza elgondolkodva. – Most ezt megengedtem...

– Igen?

– Úgyhogy nincs éjszakai átmászkálás egymáshoz, mindenki a saját házában alszik, és nem szegi meg a szabályaimat. Jó?

– Jó – ígértük meg.

– Komolyan beszélek – nézett ránk. – Ne csináljatok hülyét belőlem, megtettem, amit kértetek, tegyétek meg ti is, amit én kérek.

– Rendben – feleltük, ezúttal sokkal komolyabban.

Tahira egyenként a szemünkbe nézve meggyőződött arról, hogy nem fogjuk átverni, majd helyeslően biccentett, és komótos

léptekkel elindult a főépület felé.

A tanár távozásával Vivi átült Dominik ölébe, így ők a tűz másik oldalán lévő egyik farönköt foglalták el, és halkán beszélgettek, mi pedig Rajmunddal velük szemben két egymás melletti rönkön ücsörögtünk, és a tűzbe tartottuk a nyársunkat, amire egy-egy hagymadarab volt felszúrva.

– Mindjárt... mindjárt... mindjárt – mondtam a tűzbe bámulva, ahol az összeégett hagymadarabom egyszer csak levált a nyársról, és beesett a parázsba. A következő pillanatban Rajmundéval is ugyanez történt.

Mindketten visszahúztuk a nyársat, és felszúrva egy újabb hagymadarabot, megint a tűzbe tartottuk, azt játszva, hogy melyikünké ég meg előbb, és esik le.

– Ne már – nevettem fel, amikor Rajmund a nyársával meglökte az enyémet, hogy hamarabb leessen a hagymám. Nem hagytam magam, rögtön visszalöktem, megpróbálva beletolni az övét a nagyobb lángok közé.

A bészsek, akik időközben eloltották a tűzüket, és elköszöntek a tanárjuktól, átsétáltak hozzánk, és odacipelve maguknak egy-egy farönköt, helyet foglaltak a társaságunkban.

– Nyertem – szóltam diadalmasan, amikor Rajmund hagymadarabja megfeketedve beesett a tűzbe, az enyém pedig a pálcámon maradt.

– Mit játszotok? – kérdezte Keri, és érdeklődve figyelte, hogy mit csinálunk.

– Hát. Igazából nincsenek nagyon szabályok. Csak... Akinek a hagymadarabja előbb beesik a tűzbe, az veszít – ismertettem a teljesen spontán kialakult játékunkat Rajmunddal.

– Hé, ez nem is rossz – biccentett elismerően Zétény. –

Beszállhatunk?

– Persze, ha akartok – mondtam furán.

– Mi az? – kérdezte Vivi felénk fordulva Dominiktól. Ők nem igazán tudták, mi történik a tűz másik oldalán, sokkal inkább egymással voltak elfoglalva.

– Hagymajáték – felelte Keri, aki ezek szerint már nevet is adott a dolognak.

– Mi? – nézett furán, mire Zétény gyorsan ismertette a szabályokat, amiket az előbb tőlem hallott. – Jó, ez jópofa – gondolta át Vivi, és Dominik ölében ülve előrehajolt, felvett egy nyársat, felszúrt rá egy darab hagymát, majd hátraadta Dominik kezébe, aztán a sajátját is megcsinálta.

Andi az egyébként maradék, amúgy is szemétbe kerülő hagymát még kisebbre aprította, majd a bészsek is felszúrtak a nyársakra egy-egy darabot, aztán Keri visszaszámolt, hogy „egy-kettő-há-rom”, a romnál pedig mind a nyolcan beletartottuk a tűzbe a nyársunkat. A hagymadarabok azonnal feketedni kezdtek, volt, amelyik rögtön lángra is kapott, mi pedig megbabonázva néztük, hogy melyikünké esik le először. Rendesen izgalmas volt.

Elsőként Andi hagymája vált le a pálcáról, a tűzbe belevesző, összeégett darabot látva pedig hangos ovációba kezdtünk, a nyelésünket ünnepeelve.

– Ez a szituáció pontosan jellemzi az életemet – húzta vissza Andi az üres nyársát, és felszúrt rá egy újabb hagymadarabot, miközben csalódottan oldalra pillantott, ahol a szürkék eloltották a tüzüket, és elindultak lefeküdni. Már csak mi maradtunk a játszótéren.

A nyársakat újra a tűzbe tartottuk, ahol ezúttal az én

hagymám esett le elsőként a pálcáról.

– Hát ez van – fogadtam el a helyzetet, és amíg a többiek az eredményt ünnepelték, én újabb hagymadarabot böktem át a nyársammal.

Néhány kört még játszottunk így, de nyilván egyre kevésbé volt izgalmas vagy érdekes a hagymadarabok tét nélküli tűzbe zuhanása, amikor is Zétény bedobta, hogy felturbózzhatnánk valamivel.

– Mire gondolsz? – kérdeztük.

– Nem tudom. Éjszaka. Tábortűz. Egy csapat gimis. Mi ez?

– Egy horrorfilm első perce – vágtam rá, a megjegyzésemre pedig többen felneveltünk, Keri viszont lefehéredett, és riadtan pillantgatott a mögöttünk húzódó koromfekete tájra.

– Tényleg. Ez a Gyilkos szürkemarha kettő – bólintott Rajmund röhögve.

– Igen. A hortobágyi rém visszatér – kontráztam.

– Jó alcím – dicsért meg.

– Köszönöm.

– Ne már, én rendesen beparáztam – hüledezett Keri. – Mi volt ez? – kapkodta a fejét egy vélt hangot hallva.

– És mit szóltok... – terelte vissza a témát Zétény. – Egy felelsz vagy merszhez? – dobta be az ötletet.

– Nem! – ellenkezett Vivi azonnal, majd látva, hogy meglepetten nézünk rá, folytatta: – A legutóbbi felelsz vagy mersz videóimmal még mindig tele van a net – húzta el a száját.

– Sajnálom – suttogtam grimaszolva.

– Én is – bólogatott Keri. – Nagyon. És amúgy hol is találom ezeket a videókat? – vette elő a telefonját.

– Szeretnél odakint éjszakázni a gyilkos szürkemarhával? –

kérdezte Dominik a puszta felé biccentve, mire Keri hangosat nyelve megrázta a fejét.

– Csak vicceltem, haver – szabadkozott.

– Jó, akkor felelsz vagy mersz ejtve – gondolkodott hangosan Zétény, én pedig mosolyogva odahajoltam Rajmundhoz, aki még a közösen kitalált horrorsztorinkról mondott valamit, amire nevetve bólogattam.

– Várjatok! – szólalt meg hirtelen Vivi. Mindannyian érdeklődve kaptuk felé a fejünket, mire hosszasan kifújva a levegőt, kibökte. – Tudjátok, mit? Mégis játszunk felelsz vagy merszet – közölte mosolyogva a szemembe nézve, mire pontosan tudva, hogy ezt azért tette, mert látta rajtam a csalódottságot, hálásan viszonoztam a mosolyát. Azt akarta, hogy Rajmund vagy én veszítsünk és feleljünk. Vagy éppen merjünk...

Vivi tehát igazi barátként bevállalta értem a játékot, a többiek pedig izgatottan kezdtek készülődni.

Andi a nyakát nyújtogatva nézett a házak irányába, hátha a szürke fiúkat, közülük is Gabeszt megpillantja, és valahogy esetleg bevonhatjuk a játékba, de szomorúan vette tudomásul, hogy a szürkék már elmentek aludni. Ahogyan mindenki más is. Csupán egy-egy narancssárga ruhás szervező nézett felénk negyedóránként, diszkréten megállt a játszótér végénél, hallgatózott pár pillanatig, aztán megint eltűnt. Ezenkívül magunk voltunk. Csak mi nyolcan. Meg esetleg a gyilkos szürkemarha kettő.

– A szabályok a következők – szólt Laci. – Hagyma a nyársra, nyárs a tűzbe, akinek először leesik, az választhat. Felel vagy mer – olvasta fel a telefonjából a jegyzetet, ami az elmúlt

percekben megbeszélteket foglalta magában. – A vesztesnek tilos olyan feladatot adni büntetésül, ami veszélyezteti az ő és a csapata IOV-részvételét, vagy kieshetnek miatta – kötötte ki.

– Oké – helyeseltünk valamennyien.

– Akkor... Nyársra fel! – buzdított minket, mire mind elkezdtünk felszúrni a pálcánk végére egy hagymadarabot, hogy folytassuk a játékot. Aminek ezúttal már volt tétje.

Rajmund és én egyszerre készültünk el, és mindketten magunk elé emeltük a nyársunkat, aztán mosolyogva összenéztünk.

– Nem félsz, Major? – kérdezte szórakozottan.

– Mitől?

– Hogy veszítesz – lökte meg a nyársával az enyémet, mire nevetve megráztam a fejem, és visszalöktem a pálcával.

– Alig várom, hogy veszítsek – feleltem a szemébe nézve, mire Rajmund felvont szemöldökkel állta a tekintetem, aztán bólogatva elröhögte magát.

– Kicsinálsz, Major – sóhajtott, a megjegyzésére pedig nevetve elfordultam, és a többiek felé néztem, akik már csak ránk vártak.

Keri ismét számolt, és a „rom” hallatán egyszerre tettük a tűzbe a nyársainkat. A csendes hortobágyi éjszakában csak a tűz pattogását lehetett hallani, egyébként néma csendben figyeltük a pálcákon lévő hagymadarabokat, amik mind megfeketedtek egy pillanat alatt, és összetöpörödve fogyni kezdtek, míg végül Lacié apróra zsugorodott széndarabként belepottyant a tűzbe.

– Éééééé! – hangzott fel az ováció és éljenzés, aminek hallatán egy narancssárga ruhás szervező odasettenkedett a

közelünkbe, és a nyakát nyújtogatva, zsebre dugott kézzel nézett rá, hogy mi történik.

Laci csalódottan dobta félre a nyársát, majd a „felelsz vagy mersz?” kérdés elhangzása után elgondolkodott, és megvonta a vállát.

– Mindegy, merek – legyintett, aminek kifejezetten örültünk, és összedugtuk a fejünket, Laci pedig aggódva figyelte a susmusunkat.

– Ez jó, ez jó – egyeztünk meg, majd felnézve Keri megköszöri a torkát.

– Azt választottad, hogy mersz, ezért... Nyisd meg a Messengert, írd be a keresőbe az L betűt, és akit először kidob, annak küldd el, hogy szeretlek – mondta ki.

– Ne már – röhögte el magát Laci megrettenve, és elővette a telefonját, majd megnyitva a Messengert, beütötte a keresőbe az L betűt. – Ó, hogy rohadjatok meg – mondta a szemét lesütve, de igazából csak én értettem a szájról olvasás miatt, egyébként elnyelte a hangját az egész Hortobágyot megrázó röhögés. – Jó, megvan, elküldtem.

– Na ki a szerencsés? – érdeklődött Keri a szemüvegét feltolva az orrára.

– Lenke néni – felelte. – A szomszédom.

– Neeee – kiáltottuk a nevetéstől rázkódva, Laci pedig kínosan pillantgatott a telefonja kijelzőjére.

– Nehogy válaszoljon, baszki – motyogta, a beszólására pedig még hangosabban röhögtünk fel.

A második kört Dominik vezítette el, az ő nyársáról hullott elsőként a tűzbe a lángra kapó hagymadarab.

– Felelek – vonta meg a vállát.

– Nekem van egy! Én! Lehetek én? Kérdezhetek? – jelentkezett Keri kissé túlbuzgón.

– Oké – hagytuk rá, mire Keri odafordult Dominikhoz.

– Szerinted ki nyerné a kettőtök harcát: te, vagy egy medve?

– Mi van? – kérdezte Dominik furán.

– Ez hülye – rázta meg a fejét Andi.

– Most komolyan elpazaroltál erre egy kérdést? – hajolt oda Zétény Kerihez, és meglökte a vállát.

– Várjatok, tulajdonképpen ez engem is érdekel – nézte tűnődve Laci Dominikot, aki értetlenül csóválva a fejét így szólt.

– Ja, ez tényleg egy kérdés? – lepődött meg Dominik, aztán sóhajtvá levette a csuklójáról a hajgumiját, hátrafogta a haját, és így szólt: – Nem tudok válaszolni, mert nem küzdenék meg vele. Nem bántom az állatokat – felelte, a válaszára pedig többen elismerően bólintottunk.

– Szerintem akkor is legyőzné a medvét. Mint DiCaprio – magyarázta Keri az elméletét Dominikról, miközben újabb kör következett.

Ismét egyszerre emeltük a tűzbe a nyársunkat, azt várva, hogy kinek a hagymája zuhan le. A tűzön át néztem az enyémet, ahogy megfeketedve felpöndörödik a pálcára, és égni kezd, aztán már majdnem leesett, amikor is Andié előbb levált. Ő veszítette el a kört.

– Nem tudom – gondolkodott el. – Merek – döntötte el végül, mi pedig kis kupaktanácsot alkotva a többiekkel, suttogva elkezdtünk ötletelni.

– Küldjük fel a kilátó tetejére, és kiáltson valamit, amit felrakunk Insta-storyba – mondta Zétény.

– Á, neee – ingatta a fejét Vivi. – Valami jobb kell... –

gondolkodott. – Amit magától nem merne megtenni.

– Smár valakivel? – kérdezte Keri röhögve.

Az ötletére Vivivel együtt lesajnálón néztünk rá, amolyan „felejtsd el, hogy valakit így megalázol” pillantással, mire Keri a nyakát behúзва elhallgatott.

– Mit szólsz egy kommenthez? – néztem Vivire.

– Gabesz Instáján – bólogatott, fél szavakból is megértve a tervet.

A fiúk teljesen ránk hagyták a dolgot, tekintve, hogy semmit nem értettek abból, amit Vivivel beszéltem, így végül ketten néztünk Andi irányába, aki a farönkön ülve, combjára könyökölve bámulta a tüzet.

– Andi – szólította meg Vivi.

– Hm?

– Írd oda a szürkéktől Gabesz legutolsó feltöltött Insta-fotójához, hogy „jó kép”.

– Neeeeee! – kerekedett el a szeme.

– De – bólogattunk vigyorogva.

– Neeeeeeee! – temette az arcát a tenyerébe.

– Deee – feleltük.

– Miért? Miért csináljátok ezt velem? – vette elő a telefonját, és a szemét résnyire összehúзва, félve nézte meg a fotót. – Ne, és pont egy félmeztelen kép – csapott a homlokára. – Nem lehetne...

– Nem.

– És...

– Nem.

– De...

– Nem. Küldd el – kötöttük az ebet a karóhoz, Andi pedig

égővörös fejjel megírta a kommentet.

– Tessék! – mutatta fel körbe a telefonját, aztán a térdére hajolva eltakarta az arcát, és motyogott valamit, amit csak ő értett.

– Ti vágjátok, mi történt? – forgatta a fejét Keri.

– Nem. Biztos valami csajos dolog – fejtette meg az élet nagy dolgait Zétény ezzel a válasszal, aztán már folytattuk is a játékot.

Egymás után két körben is Laci hagymája esett a tűzbe, aki mindkétszer felelt. Első kérdésnek azt kapta, hogy szerint meddig maradnak játékban a csapatával. Erre azt válaszolta, hogy mindig a következő feladatig számol a versennyel, tekintve, hogy azt sem tudja, eddig hogy maradtak bent. A válaszát az egész csapata osztotta. A második felelésénél pedig tükörkérdésként azt kapta meg, hogy szerint mi meddig maradunk játékban a csapatunkkal.

– Őszintén? – nézett végig rajtuk. – Megnyeritek – mondta ki.

A következő fordulóban megint Dominiknak esett le a hagyma a nyársa végéről, én pedig visszatartott nevetéssel néztem a mellettem ülő Rajmundra, aki kérdőn húzta maga elé a nyársát, és a forró hagymát pöckölgette a végéről, azt ellenőrizve, hogy „meghibásodott-e”. Nem, ahogyan az enyém sem. Csak éppen nem veszítettünk.

– Számolsz... – kezdte Andi Dominik szemébe nézve. – Számolsz azzal, hogy Vivivel a verseny után is folytatjátok azt, ami itt elkezdett kialakulni köztetek?

Mindenki Dominikra nézett, és Vivi is kérdőn várta a választ.

– Oké, ez egy fokkal személyesebb kérdés, mint amire számítottam – kezdte ölében összekulcsolt kézzel, majd a fejét

ingatva hozzátette. – De a kérdésre válaszolva: igen. Határozottan számolok vele – pillantott Vivire, aki visszatartott mosollyal bólintott, állva a szemkontaktust.

– Valaki öleljen meg – pislogott Keri a jelenetet látva.

– A gyilkos szarvasmarha megfelel? – kérdezte Rajmund, a beszólásán pedig felnevettem.

– Hé, tényleg. Veletek mi van? – vett észre minket Vivi hirtelen, és értetlenül meredt ránk. – Ráragasztottátok a hagymát a nyársra, vagy mi?

– Passz – röhögtem a fejemet rázva.

– Újabb kör – szólt Zétény. Amit el is veszített. Mernie kellett, ezért elküldtük a kísérő tanárukhoz, hogy kopogjon be, és köszönje meg, amiért elkísérte a bészeket a versenyre.

Amikor Zétény visszaért a játszótérre, a fejét ingatva röhögött megállás nélkül.

– Ti hülyék vagytok – ült vissza a helyére.

– Na mit mondott? – érdeklődtünk.

– Hogy nem ért volna ez rá holnap reggelig? – fogta a fejét.

– Úristen – szólt hirtelen Andi.

– Mi az? – fordultunk felé.

– Tényleg. MI AZ??? – kérdezte Keri hisztérikusan nézve a háta mögé. Ő nem vette észre, hogy Andi a telefonjába bámul pislogás nélkül, és az ott látottakra blokkolt le.

– Lájkolta... – suttogta hitetlenül. – Gabesz lájkolta a kommentemet.

– Na! – vigyorgott Vivi, és én is elégedetten bólintottam.

– Következőőő – emelte maga elé Keri a nyársát.

A hagymadarabot felszúrtam a pálcámra, és mélyet lélegezve megvártam a jelzést, majd a többiekkel egy időben

beletartottam a tűzbe, és a lángok közé tartott hagymákat néztem, amikor is az enyém szinte azonnal leesett.

– Ööö – döbbsentem le teljesen, és feltartva a tűzből az üres nyársamat, körbefordultam, hogy más is látta-e.

– Sára bukta a kört – jegyezte meg Laci, mire Vivi vigyorogva a szája elé kapta a kezét, mellettem Rajmund pedig egy elégedett mosoly kíséretében kíváncsian fürkészett.

– Na, Major, felelsz vagy mersz? – kérdezte, én pedig összepréselve a számat gondolkodást míméltem, majd mielőtt válaszolhattam volna, hátrakaptam a fejem. Ahogyan a többiek is.

Merthogy a házak felől neszezést hallottunk, amire a fiúk feltápáskodtak, és kérdőn nyújtogatták a nyakukat, hunyorogva figyelve, hogy mi történik. Egy narancssárga ruhás szervező éppen a mi házunknál matatott, és amikor ellépett onnan, a ház ajtaja feletti lámpa gyér világításában megláttuk, hogy...

A csukott ajtó részébe színes borítékok lettek benyomva. Egy pink, egy piros és egy bézs. Az ott lakó csapatok színei. A rájuk váró feladattal.

– Ó, baszki – hangzott fel az általános reakció a felismerésre.

Mivel a tüzet nem hagyhattuk magára, tőlünk Dominik, a bészektől pedig Andi futott oda az ajtóhoz, és hozta el a minket illető borítékokat, amíg mi a farönkökön ülve izgatottan vártuk vissza őket.

– Feladat, ez tutira feladat – motyogta Keri. – Miért a sötétben? – kérdezte teátrálisan pillantva az ég felé.

– Nyugi – rázta meg a fejét Rajmund. – Nem most lesz. Ez a holnapi feladat.

– Gondolod? – könnyebbült meg Keri.

– Aha. Nem keltették fel a versenyzőket, csak bedugták az ajtón – magyarázta.

– Igen – helyeselt Vivi. – Ha most lenne, akkor felébresztettek volna mindenkit, hogy indulás. Így csak reggel, ébredés után várja a versenyzőket a feladat híre.

– Kivéve minket, akik ébren vagyunk – fejeztem be a gondolatmenetet.

– Huh – húzta el a homloka felett a tenyerét Keri, jelezve, hogy ezt megúsza, és a szemüvege mögül figyelte Andit és Dominikot, akik visszafutottak a borítékokkal a kezükben.

– Itt van – lóbálta meg előttünk Dominik, és fél térdre ereszkedve feltépte a levelet, amíg mi a farönkökön ülve körbevettük, hogy megnézzük, mi áll benne. A bészek a tűz másik oldalán ugyanígy magukban bontották ki a saját borítékukat.

Dominik kirángatta a papírt, és kihajtogatva a térdére csapta, majd kisimítgatta a lapot, miközben mi mindhárman a telefonunk lámpájával világítottunk neki.

– Kedves versenyzők! Kérjük, hogy fél óra múlva, pontosan hét óra nulla nullakor legyetek a főkapunál, hogy részt vegyetek a csapatfeladaton. A kísérő tanárok a táborhelyen maradnak – olvasta fel Dominik.

– Fél óra múlva, hétkor – gondolkodott Rajmund. – Ez azt jelenti, hogy fél hétkor keltik a versenyzőket – nézte meg a telefonja kijelzőjét.

Negyed három volt. Basszus.

– Oké, húzzunk aludni, mert mosott szarok leszünk a feladat alatt – sétált oda hozzánk Keri fújtatva, szintén rádöbbenve,

hogy a késői fekvés nem feltétlenül szolgálja a javunkat egy korán kelős csapatfeladaton.

– Intézzük el a tüzet – nézett a lángokra Dominik gondterhelten, és Rajmunddal, valamint Keriékkal együtt elkezdték eloltani.

– Én még haját akartam mosni elalvás előtt – húzta Vivi előre a tincseit, és fintorogva megérezte benne a szalonnasütés összes szagát és füstjét.

– Én is – biccentettem.

– Én is – helyeselt Andi is, mire Dominik felénk pillantva bólintott.

– Menjetek nyugodtan, lányok, ezt megcsináljuk mi – ajánlotta fel udvariasan.

– Köszönjük – intettem mosolyogva, majd megvártuk, míg Vivi ad egy gyors csókot neki, aztán már vissza is lépett hozzánk. Rajmundra nézve láttam, hogy elfoglalt, mert éppen egy vödör homokkal szórja be a tüzet, így az ujjaimat ropogtatva megráztam a fejem, aztán hátat fordítva elindultam Vivivel, Andival... Meg Kerivel, Lacival és Zéténnel.

– Hé, mondom, menjenek a LÁNYOK! Halló! – kiáltott utánunk Dominik, kormosan és izzadtan állva a tűzrakás mellett. – Gyertek csak vissza!

– Ja, hogy... mi is segítsünk? – köszörülte meg a torkát Keri, aki megpróbálta megúszósra venni a figurát, miközben Rajmund a füstöt legyezve maga előtt, a karjával letörölte a homlokát.

A bézs fiúk kedvetlenül, de azért szófogadón visszaballagtak eloltani a tüzet, mi pedig a házba siettünk, ahol megpróbáltunk hangtalanul mozgolódni a sötétben, miközben Panna szuszogva

aludt az ágyában.

– Mehettek előre – ajánlotta fel Andi suttogva.

– Kösz, sietünk – tátogtam, aztán Vivivel együtt lábujjhegyen lépkedve a fürdőszobába mentünk, és a minihelyiségben, amíg én a zuhanytálcára lépve széles terpeszbe állva kihúztam a tust, és előredőlve a hajamra irányítottam a vízsugarat, addig Vivi a csap alá hajolt be, és magán folyamatosan röhögve engedte meg a vizet.

– Jól nézünk ki – suttogta nevetve, engem figyelve a csap alól, ahogy terpeszben állva igyekszem nem összevizezni a ruhámat.

– Nagyon – néztem rá vissza fejfelé látva őt, ahogy a kis koszos csapban próbálja kiöblíteni a habot hosszú hajából.

– Nem bírom – nevetett egyre hisztérikusabban, aztán már annyira rázta a röhögés, hogy felegyenesedett, amitől a habos vizes haja csatakosan hullott a piros pulcsijára. – Pisilnem kell, menj ki – mondta keresztbe tett lábbal.

– Mi? – kérdeztem röhögve a zuhany alatt a fejemet lógatva.

– Menj, menj – kérte annyira nevetve, hogy alig bírt állni, mire félig habos hajjal elzártam a vizet, és a törülközőt a fejemre tekerve kimentem a fürdőszobából, ahol Andi lépett oda hozzám a sötétben.

– Rajmund keres – suttogta alig hallhatóan. – Kint van – tette hozzá.

– Oké, kösz – feleltem, és hangtalanul a kijárat felé indultam, miközben sietve megdörzsöltem a hajam a törülközővel, és hanyagul az ágyamra hajítottam. A vizes tincseimet láthatatlanban megigazítva kiléptem az ajtón, és becsuktam magam mögött. Rajmund kint ácsorgott, arcán füstös-kormos nyomok voltak elkenődve. Ahogy meglátott, feltartott elém egy képet, amit

meglepetten vettem el a kezéből, és az ajtó feletti halovány sárgás lámpafényben hunyorogva néztem meg.

– Ezt nem vettük észre elsőre. A borítékban volt a levél mellett – magyarázta.

– Ez... – néztem meg a segítségül kapott képet, ami egy sima stockfotónak tűnt, a tipikus reklámemberekkel. De nem is az volt a lényeg, hogy kik és hogy néznek ki rajta. Hanem hogy mit csinálnak.

– Jaja – bólogatott Rajmund, mielőtt kimondtam volna. – Számháború – állt mellém, szintén lenézve a képre, ahol boldog emberek a homlokukon lévő számsorral vigyorogtak.

– De – ráztam meg a fejem értetlenül – nem értem. A számháborún nem két csapat szokott lenni? – kérdeztem, bár annyira nem értek a témához.

– Gondolom, ez IOV-változat lesz – vont a vállát.

– Vagyis tuti szívás – tippeltem.

– Pontosan – mosolyodott el. – Menj aludni, Major, mindjárt megyünk számháborúzni – búcsúzott el.

– Rendben – bólintottam az ajtónak dőlve, mire Rajmund fél karjával megtámaszkodott a fejem mellett, és odahajolva hozzám az arcomtól alig pár centire nézett a szemembe.

– Lógsz egy válasszal, Major – suttogta olyan közelről, hogy éreztem a lehelete melegségét a számon. Zöldalmás nyalóka illatú volt.

– Melyikkel is? – kérdeztem vissza, állva a közelségét, mire Rajmund elmosolyodott.

– Felelsz vagy mersz? – kérdezte, és a másik karját is koppanva feltámasztotta, így két karja között álltam az ajtónak szegezve, ő pedig rám hajolva már annyira közel volt, hogy

szinte összeért az orrunk, miközben a szívem olyan sebesen vert, mintha egy háromperces gyors shuffle-t táncoltam volna végig.

Rajmund semmit nem csinált, csak állt előttem, és a válaszomra várt, folyamatosan a szemembe nézve, én pedig a zöldalmásnyalóka-illatban elmosolyodtam, és már nyitottam a számat, hogy megválaszoljam a kérdését, amikor is hirtelen hátrazuhanom. Merthogy kinyílt mögöttem az ajtó.

Rajmund utánam kapva reflexből megragadta a kezem, és visszarántott, miközben odabent Vivi a szája elé kapta a kezét, és ledöbbenve nézett ránk.

– Basszus! – mondta a kelleténél kissé hangosabban. – Bocs-bocs – grimaszolt kínosan, azonnal felmérve, hogy valamit megzavart. – De miért kopogtatok? – suttogta kérdően.

– Nem kopogtunk – feleltem visszatartott röhögéssel, és Rajmund is megrázta a fejét, mire Vivi a vizes hajába túrt.

– Nem?

– Direkt biztosan nem – erősítette meg Rajmund, a megjegyzésére pedig elmosolyodtam. Amúgy Vivi azt hallotta kopogásnak, amikor Rajmund megtámasztotta az ajtót.

– Ó. Akkor bocs – kért elnézést újra.

– Tessék, neked is mutatom – váltott témát Rajmund, felemelve a fotót, Vivi pedig átvette a képet, és elcsodálkozott.

– Számháború? – kérdezte meglepetten, majd a képpel a kezében megfordult, és bement a házba.

Ismét ketten maradtunk. Rajmund szórakozott mosollyal fürkészett, én pedig vizsgáztam a nézését, és nevetve megráztam a fejem. Hiába, a pillanat azzal együtt elszállt, hogy beestem az ajtón. Ezt pedig mindketten tudtuk.

- Jó éjt, Rajmund – intettem vigyorogva.
- Jó éjt, Major – válaszolta sóhajtva, majd megfordulva átment a szemközti házukba.

9.

Tahi, mint mindig, a szakállát dörzsölgetve nézte a kezében tartott képet, mi pedig a főbejárat előtt ácsorogva ásítoztunk a kora reggeli órában, mind a négyen napszemüvegünk mögé rejtve kómás fejünket. Vivi felcopfozott hajjal a faasztalnak dőlve rágózott, Dominik egy papírpoharas kávét fogott a kezében, Rajmund az asztal tetején ülve egy nyalóka szárát húzogatta a fogai között, én pedig mellette állva, magam előtt összefont karral néztem Tahira. A többi csapat nálunk sokkal frissebben és fittebben jelent meg reggel háromnegyed hétkor a főkapu előtt. Kivéve a bézseket. Ők hozzánk hasonlóan teljesen használhatatlanok voltak.

– Ez bizony számháború lesz – értett egyet velünk Tahi, és leengedve a képet, aggódva nézett ránk. – Játszottatok már?

– Nem – ráztuk meg a fejünket egyszerre.

– Persze hogy nem – ismételte meg fújtatva. – Az a szerencsések, hogy nem más áll előttetek, mint a számháborúzás királya – mondta büszkén, mire mind a négyen érdeklődve néztünk rá. – Gyerekkoromban verhetetlen voltam benne – mesélte. – Taktikus voltam, és gyors, ha kellett, váratlanul csaptam le, ha kellett, lesben álltam, vagy éppen futottam, de olyan is volt, hogy megbújtam és kivártam, hogy arra járjon egy mit sem sejtő ellenség, és rajtaütésszerűen leolvastam a számát – nosztalgizált.

– Szinte látom magam előtt. A kis kommandós Tahi – gondolkodott Rajmund hangosan, a beszólására pedig mind felröhögtünk.

– Lecsapjalak, Fehér? – kérdezte unottan a tanár, amire még jobban elkezdünk nevetni.

Rajmund szórakozottan megforgatta a nyalókapálcát a szájában, Tah pedig közelebb hajolva bizalmasra vette a figurát, és halkán így szólt:

– A lényeg, hogy ismerem a számháború minden csínját-bínját, úgyhogy jól figyeljetelek – kezdte, mire mind a négyen közelebb hajoltunk. – A játék kezdetén azonnal váljatok szét, ne maradjatok négyen, mert ha együtt csapnak le rátok, mind a négyőtöket leolvassák, és kiestünk. Ne is egyesével váljatok szét, mert úgy nem tudjátok fedezni egymást. A legjobb, ha kettesével maradtok – hadarta. – A homlokon lévő szám konkrét eltakarása ugyan tilos, de vannak jó módszerek. Ha gáz van, és ellenfél közelít, vagy elkezdenének leolvasni benneteket, gyorsan forduljatok szembe egymással, jó közel állva, és úgy araszoljatok el onnan, akkor nem láthatják a számotokat. Bármilyen terepre is visznek benneteket, mérjétek fel, és keressétek a jó búvóhelyeket. Jó búvóhely az, ahonnan kiláttok, és ahová nem szorultok be, tehát van másik kijárata, ha menekülni kell. Tilos olyan helyre bebújni, bemászni, ahol sarokba szoríthatnak. Ha megtalálnak titeket ott, egyszerűen megvárják, hogy kijöjjetek, és már le is olvasnak benneteket. Mindig figyeljetelek felfelé is, fákon vagy épület tetején is lehetnek ellenfelek. Ha ti találtok valami ilyen helyet, használjátok ki – magyarázta Tah, tovább kutakodva a gondolataiban, mi pedig feszült figyelemmel hallgattuk. – Mi van még, mi van még... – töprengett, majd észrevette, hogy Róbert és a többi narancssárga ruhás szervező közelít, ezért sietősen folytatta: – Igen. Kerüljétek az árulkodó hanggal járó

helyzeteket, lépjétek át mindent, ami esetleg recseg, ropog, és felhívhatja rátok a figyelmet – mondta, miközben Róberték jó reggelt kívánva már odaértek a főkapuhoz. – És a legfontosabb – figyelmeztetett Tahival – számháború. Ahogy a nevében is áll: háborút jelent. Nincs barátság, nincs könyörület és nincs szövetség! Akit megláttok, leolvasni, kiejteni! Mert ha ti őket nem, akkor majd ők titeket. Farkastörvény. Értitek? – nézett rájuk egyenként.

– Igen – feleltük.

– Cél az ötbe kerülés. Legjobb öt! Tudjátok, mit jelent az? Hogy amennyiben négyes döntőt rendeznek a versenyen, ezenkívül már csak egyetlen feladatra lesztek tőle – buzdított minket. – Közel van, nagyon közel. Úgyhogy nem viccelek. Nincs kegyelem és nincs kivétel. Akinek látjátok a számát, üvöltsétek, ahogy csak tudjátok.

– Úgy lesz – ígértük meg.

– Gyerünk! – csapta össze a kezét Tahival, amikor kinyílt a kapu, a versenyzők pedig a kísérő tanáruktól elkészönve kiléptek rajta.

Indulnunk kellett.

Tahival együtt a távozó játékosok után mentünk, a tanár azonban nem jöhetett tovább velünk, a kapunál meg kellett állnia.

– Itt várlak titeket – pillantott végig rajtunk aggódva, és megdörzsölte a szakállát.

Mind a négyen biccentettünk, aztán pontosan hét órakor átléptük a táborhely kapuját, és a reggeli napsütésben elindultunk a parkoló felé, kissé leszakadva a többi versenyzőtől.

Mire odaértünk, a hat buszból ötbe már beszálltak a csapatok, a járművek pedig indultak is konvojban. Dominik kinyitva az ajtót előreengedte Vivit és engem is, így bemásztunk hátra, aztán a fiúk is csatlakoztak, és Dominik felbontotta az ülésen talált borítékot.

– Kedves versenyzők! Ettől a pillanattól megkezdődött az IOV-számháború, ahol senki nincs biztonságban. Az ülések alatt lévő tornazsákban megtaláljátok a játékhoz szükséges kellékeket. A csapatszínetekkel megegyező filctollal írjátok a kapott gumis kartonra az átlalatok tetszőlegesen kiválasztott négy számjegyet, és rögzítsétek a homlokotokra. Figyelem! Mind a négy csapattagnak négy különböző számsort kell választania – olvasta fel Dominik, majd várt egy kicsit, amíg előkerestük az ülések alól a tornazsákokat, és az ölünkbe fogva figyeltünk tovább. – A számháborúban egyszerre mind a hat versenyben lévő csapat részt vesz, a feladat célja pedig, hogy minél tovább játékban maradjatok úgy, hogy a homlokotokon lévő számsort nem olvassa le az ellenfél. Akinek a számsorát hangosan kimondja egy másik csapat tagja, azonnal elhagyja a pályát, és a kiesettek gyűjtőhelyén várakozik. Az a csapat pedig, akinek először olvassák le mind a négy tagját, végleg búcsúzik az IOV-tól. A verseny állását a kapott okosórán tudjátok követni, amin minden leolvasott játékos köteles jelezni a kiesését, amiről mindenki értesítést kap. A játék alatt tilos a homlokokon lévő számsort hajjal vagy kézzel eltakarni a többiek elől, továbbá tilos levenni a homlokotokról a táblát. Az a csapattag, akit leolvastak, köteles tudomásul venni ezt, és elhagyni a pályát anélkül, hogy elárulná az őt leolvasó kilétét vagy számsorát azoknak, akik még játékban vannak. Maradjatok sportszerűek!

A játék kijelölt területét elhagyni, továbbá a kijelölt területen kívül megbújni, elbújni szigorúan tilos, és kizárást von maga után. A számháború pályájáról találtak egy térképet a tornazsákotokban – olvasta Dominik, aztán várt egy kicsit, amíg ezt előkerestük.

Összehúzott szemöldökkel tanulmányoztam az ábrát, ami egy illusztrált térkép volt, olyasmi, amit általában a belépők mellé szoktak adni. A terület felülnézetből volt ábrázolva, egy szabálytalan piros vonal jelezte körben a pályát, amin belül kis zöld ikonok mutatták a fákat és a növényzetet, kék folt a tavat, vagy valami vizet, a kék vonal pedig nagyon úgy tűnt, hogy egy folyót. Az ábrán minden más számmal volt jelölve, amihez a térkép oldalán jelmagyarázat tartozott. Itató, szekér, fahíd, kilátó, szalmabálák. Vagyis búvóhelyek. És ott volt a leolvasottak zónája is, ahová akkor kell menni, ha valakinek meglátták a számát.

Rajmund a nyalókája pálcikáját forgatva a szájában Vivihez fordult és hozzám hasonlóan a térképet tanulmányozta, miközben Dominik folytatta a levél felolvasását.

– Az Iskolák Országos Versenye tehát véget ér annak a csapatnak, amelynek először olvassák le mind a négy tagját. A számháború azonban itt nem ér véget – mondta Dominik, mire mind felnéztünk a térképből, és érdeklődve figyeltünk. – Az a csapat, amelyiknek utolsóként marad a pályán versenyzője leolvasatlanul, nyereményben részesül – mondta, mire sokat sejtetően néztünk össze mindannyian.

– Gondolom, nem írja a levél, hogy mi az a nyeremény – néztem elgondolkodva Dominikra.

– Nem. Csak annyit, hogy nyeremény – nézte át a levelet.

– Ez lesz a védettség! – mondta ki először Vivi, amire mind gondoltunk a nyeremény szó hallatán.

– Szerintem is – biccentettem.

– Ha azt megszereznénk, és a következő feladaton védettséget kapnánk... – bólogatott Rajmund hangosan gondolkodva.

– Akkor döntőben vagyunk – dobta félre a levelet Dominik, mire az időközben előre beszálló narancssárga ruhás kísérőnk hátrafordult hozzánk.

– Telefonokat – nyújtotta a kezét.

Mind a négyen átadtuk a készülékeinket a szervezőnek, aki szólt a sofőrnek, hogy indulhatunk. A kisbuszunk utolsóként kanyarodott ki a parkolóból, miközben mi az ülünkben fogott tornazsákok tartalmát néztük át.

A gumis kartont a filccel együtt valamennyien félreraktuk magunk mellé, azt hagyva utoljára, és ellenőriztük, hogy még miket kaptunk. Két félliteres palackozott ásványvíz, zsömle, konzerv májkrém és pástétom, kis dobozos narancslé, nápolyi, energiaszelet, alma, kis tégelyes naptej, svájcbicska, kullancsriasztó spray, szúnyog- és rovarcsípést enyhítő krém... És az okosóra.

A saját ékszereimet feltolva a csuklómon felvettem a kapott kütyüt, ami a bekapcsolást követően azonnal hangosan jelezte az új üzenetet. Ahogyan a többieknek is, akik hozzám hasonlóan felvették a piros szíjú órát, és rögtön beüzemelték.

A keskeny kijelzőn lévő üzenet arról tájékoztatót, hogy a számháború hat csapatának minden tagja játékban van még.

– Vegyük le a hangot – állítgatta Rajmund a sajátját.

– Oké – nyomkodtuk a piros óránkat, és Tahi szavait megfogadva lenémítettük a készüléket, mielőtt még elárulna

minket a feladat alatt.

Egyébként a kapott óra kifejezetten egyszerű darab volt, az üzenetfogadás mellett jelezni tudtuk a kiesést, valamint mutatta az időt, de ezenkívül nem sokat tudott. Nem véletlenül kaptunk egy ilyen lebutított modellt, netezni sem lehetett vele.

Az útról lekanyarodva rátértünk egy bukkanókkal teli földútra, és a busz hátsó ülésén zötykölődve haladtunk tovább. Kinézve az ablakon az enyhe nyári szélben tengerként hullámozott a fű, amit kettévágott a kanyargó folyó. A buszunk elhaladt egy másik jármű mellett, én pedig a fejemet forgatva néztem vissza a hátsó ablakon át a Hortobágyi Vadaspark szafaridzsipjére, amit elhagyva továbbmentünk a számháború helyszíne felé.

Ahogy visszafordultam, Dominik éppen feltette a homlokára a táblát. 1004. Ezt írta rá.

– Mit jelent? – érdeklődtem, visszapattintva a kupakot a filcemre.

– Október negyedike. Aznap volt a tárgyalásom a leütéses ügyben – mondta, mire bólintva felmutattam a saját táblámat.

– 0118 – olvasta le. – A tánc táboros balhéd napja? – tippelt.

És elsőre el is találta.

– Úgy-úgy – helyeseltem, mert hozzá hasonlóan én is azt a dátumot választottam számsornak, amikor is végérvényesen elcsesződött az életem. Dominikkal megértően néztünk össze, amolyan „ha már megtörtént, viseljük a homlokunkon” alapon, majd mindketten Rajmund felé fordultunk, aki az ölében tartott tábla fölé hajolva átrajzolta még egyszer a feliratot, aztán elégedetten nézte meg a lapot, amin a 0923 szám szerepelt.

– Szeptember huszonharmadika? – kérdeztem.

– Szeptember huszonharmadika – bólintott.

– És ez a dátum az életed melyik katasztrófáját jelöli? – érdeklődtem szórakozottan, mire Rajmund mosolyogva megfogta a pálcikát, és kivette a szájából a nyalókáját.

– A legnagyobbat – mondta feltéve homlokára a táblát. – A születésnapom – tette hozzá, mire a választ hallva felnevettem, és elismerően biccentettem a választására. Végül is igaza van, az ő esetében valamikor akkor kezdődhetek a bajok. Rajmund születésnapját ismételve magamban, hogy jól megjegyezzem (szeptember 23, szeptember 23, szeptember 23), pillantottam Vivire, aki időközben szintén elkészült, és a kartont a homlokára erősítve kihúzta hátul a gumi alól a haját, amikor is feltűnt neki, hogy mind a hárman őt figyeljük, valamiféle magyarázatot várva a számsorára, ami a 2486 volt.

– Ja, semmi, ez csak a telefonom feloldó kódja – szólt a vállát vonogatva. – Annyi híresen szar nap volt az életemben, hogy meg sem próbáltam egyet kiválasztani – közölte, a megjegyzésén pedig elneveltük magunkat, miközben a buszunk hirtelen megállt, a szervező pedig hátrafordult.

– Mutassátok a számotokat – szólt ránk, mire mind a négyen a szervezőre néztünk, aki ellenőrizte, hogy a számsoraink jól láthatóan vannak-e írva, valamint hogy mindannyiunké különbözik-e. – Rendben – szólt, majd az ajtó felé biccentett. – Kiszállás!

– Egy pillanat – szedelődzködtünk ráérősen, de a szervező megrázta a fejét.

– A hat csapat direkt a pálya hat különböző pontján lett kirakva, hogy mindenkinek legyen pár perc előnye az elbújásra. Ti viszont utolsóként érkeztetek, úgyhogy én sietnék a

helyetekben, mert címvédőként biztos, hogy a többi csapat titeket akar leginkább kiejteni... – közölte, mire azonnal bólintottunk, az ölünkbe vettük a tornazsákunkat, és egy pillanat alatt kipattantunk a buszból. Ami azonnal el is hajtott, otthagya minket védtelenül a lapos területen.

A táblával a homlokunkon, mind a négyen a fejünket kapkodva forgolódtunk a reggeli napsütésben, felmérve a terepet, aztán megpillantottam egy helyszínt, amit rögtön felismertem a térképen lévő jelmagyarázatból.

– Ott a fahíd – vettem elő a gyűrött térképet, és a fogam közé szorítottam, amíg átvetettem a vállamon a tornazsákom pántjait, majd újra a kezembe vettem, és a többiekkel körbeálltunk. – Akkor viszont itt vagyunk most – találtam meg nagyjából azt a pontot, ahol kiraktak minket, amikor is némán rezgett egyet a csuklómon lévő óra. Ahogyan a többieké is.

– Mi a franc? – kerekedett el Vivi szeme, és mind a négyen egyszerre emeltük fel magunk elé a karunkat, hogy a napsütésben hunyorogva megnézzük.

– Ez gyors volt. Leolvastak egy lilát – közölte Rajmund az üzenetet látva.

– Ó, baszki – nevettem el magam idegesen. – Itt nagyon nem vagyunk jó helyen – pillantottam körbe, mert a lapos, füves területen könnyű célpontok voltunk.

– Nem bizony. Futás – értett egyet Dominik, és mind a négyen rohanni kezdtünk a híd felé, ami átvívelt a folyó felett, és a pálya bokros-fás területére vezetett.

A fahídon dübörögve átfutottunk, és a másik oldalra átérve a mutatóujjunkat a szánk elé tettük, egymásnak jelezve, hogy ez a kelleténél hangosabbra sikerült.

– Váljunk szét párban – suttogta Vivi.
– Oké – bólogattunk.
– Jössz velem, Major? – fordult felém Rajmund.
– Jövök – mosolyodtam el, majd Vivihez és Dominikhoz fordultam, hogy elbúcsúzzunk.

– Ügyesen – öleltük át egymást sietősen, aztán Rajmund és én futni kezdtünk a folyó mellett, Viviék pedig beszaladtak a fák közé. A vállam felett visszaneézve még láttam, ahogy itt-ott felbukkan a két piros melegítő, de aztán teljesen eltűntek.

A folyó mellett a magas, nagyjából térdig érő fűben gyalogolva Rajmunddal megállás nélkül ide-oda kapkodtuk a fejünket. Egy szót sem szóltunk, csak füleltünk a nyugodt környéket pásztázva, ahol csupán a madarak csiripelése hangzott fel, semmi más. A bozótban lépkedve haladtunk, amikor is hirtelen rezegni kezdett a csuklónkon lévő okosóra. A gond viszont az volt, hogy hangot is adott. Csakhogy a hang nem a miénkből jött. Hanem valaki máséból, egészen közélről.

Rajmund abban a pillanatban lefeküdt, és engem is lerántott magával, így egymás mellett hasalva néztünk át a sűrű, magas fűszálak között, bízva abban, hogy teljesen eltakar minket. Az állam alatt tartott alkaromra pillantva félve olvastam le az üzenetet az újabb kiesésről, remélve, hogy nem Viviék azok. Nem. Ezúttal egy pink játékosnak ért véget a számháború.

Miközben az órán lévő üzenetet olvastam, Rajmund óvatosan meglökött, és intett egyet a fejével. A fűszálak között a jelzett irányba fordultam, és megláttam egy világoskék melegítőt. Az ő órájából érkezett a hang.

A lélegzetem is elakadt, ahogy előttünk körülbelül öt méterre lépkedett óvatosan, és nyakát nyújtogatva nézett előre. Előre, és

szerencsére nem lefelé. Eszébe sem jutott, hogy a fűben lehet valaki.

– Látod a számot? – tátogta Rajmund, én azonban könnyen megértettem, és válaszul mutattam neki, hogy a vége 1-4. Az első kettőt azonban nem tudtam kivenni, ezért minimálisan, csupán néhány centivel megemelkedtem, és megpróbáltam lelesni az első két számot is, azonban a világoskék lány addigra már elhaladt előttünk, és csak hátulról látszott.

Visszahasalva Rajmund mellé megráztam a fejem, így jelezve neki, hogy nincs meg, mire némán bólintott, óvatosan megfogta a tornazsákját, majd hang nélkül megemelkedett, eldobta oldalra, és visszabukott mellém. A zsák puffanása kifejezetten hangosnak hatott a nyugodt környezetben, a világoskék lány pedig ösztönösen megperdült a tengelye körül, és a hang irányába fordult, hogy megnézzze, mi az. Amíg riadtan bámult a semmibe, mi kihasználva az alkalmat simán ráláttunk a homlokán lévő számsorra, és Rajmunddal felpattantunk a fűből.

– 8814 – szóltunk egyszerre.

– A francba – nézett felénk, elszakítva tekintetét az eldobott tornazsákról, és grimaszolva biccentett egyet, elismerve, hogy kiejtettük.

Egy „bocs, ez ilyen” arckifejezéssel néztük, ahogy az okosóráját benyomva jelzi a leolvasását, majd elkullog a „leolvasottak” zóna felé, ami a térkép szerint a pálya elejénél volt, miközben már meg is kaptuk a kieséséről a rezgő üzenetet. Az órát nézve vártam, míg Rajmund felszedi az elhajított cuccát, aztán sietősen továbbálltunk a folyót követve, mielőtt még valaki a nyomunkba eredne.

Néma csendben, szó nélkül gyalogoltunk egymás mellett, és

minden apró neszre odakaptuk a fejünket, vagy éppen leguggoltunk a fűben, arra számítva, hogy egy másik csapat versenyzője csapott véletlenül zajt.

De semmi ilyesmi nem történt. A délelőtti napsütésben szinte megállt az idő és az élet, az óráinkra nem jött értesítés, a nyugodt környezetben senkivel nem találkoztunk, és minket sem látott senki. A három leolvasott kivételével nagyon úgy tűnt, hogy a többi versenyzőnek sikerült a pályán észrevétlenül szétszóródni. Vagy azért, hogy elbújjanak, vagy azért, hogy kialakítsanak egy stratégiát.

– Nem vagy éhes, Major? – kérdezte Rajmund halkán, mire átgondolva a dolgot biccentettem, és követve a tekintetét, a folyó másik oldalát sűrűn benövő növényzetre néztem, ami elég jó búvóhelynek tűnt addig, amíg eszünk valamit.

Nem messze találtunk egy újabb fahidat, amin átmentünk, és visszagyalogoltunk a kinézett helyre.

A folyóparton lévő fák közül néhány ráhajolt a víz felszínére, az ágak belelógtak a lassú sodrású folyóba, mi pedig a növényzet takarásában kerestünk egy szimpatikus helyet az árnyékban, és leülve a lombok alatt a fűbe magunk elé húztuk a tornazsákunkat. Rajmund az energiaszeletet kibontva lazán beleharapott, miközben a folyó túloldalát pásztázta a növényzeten át, én meg a zsákban kotorászva előszedtem az almát, és nagyot haraptam bele. A ropogó, csámcsogó hangra Rajmund odafordult, és egy „komolyan, Major?” pillantással nézett rám szórakozottan, mire a rágást azonnal félbehagyva, visszatartott röhögéssel tátogtam egy „bocs”-ot, és visszasüllyesztve az almát a tornazsákomba, inkább kivettem a zsömlét és a pástétomot, aztán megkerestem hozzá a kapott

svájcbicskát, és csináltam egy szendvicset. Sokkal halkabb volt, mint az alma.

Éppen akkor, amikor befejeztem az evést, és a számhoz emeltem a kis dobozos narancslét, Rajmund hirtelen feltette a kezét, és felemelkedve átnézett a növényzeten, egyenesen a másik oldalra. A jelzésére azonnal abbahagytam az ivást, így az átlátszó szívószálon keresztül visszafolyt a dobozba a csőben rekedt narancslé, miközben lélegzet-visszafojtva néztem abba az irányba, amerre Rajmund fordult.

A növényzet teljes takarásában voltunk, de még így is a torkomba ugrott a szívem, amikor megláttam a két szürke melegítőt a folyó túlsópartján, ott, ahol korábban mi is gyalogoltunk.

Levente és Krisztián, a szürkék két tagja óvatosan, és főként hangtalanul lépkedett a magas fűben, libasorban, egymást fedezve, miközben a fejüket ide-oda kapkodták lefelé, fölfelé, jobbra-balra, minden irányból várva az ellenséget. Nagyjából úgy festettek, mint egy számítógépes játék katonaszereplői, csak fegyverek helyett IOV-tornazsákjuk volt naptejjel meg szúnyogriasztóval.

Rajmund lépett egyet előre, és a faágak közül kilesve nézte az elhaladó szürkéket, én pedig óvatosan feltápáskodtam, és hangtalanul odaléptem mellé.

– Enyém Krisztián – tátogtam Rajmundnak, aki biccentve leokézta, és odafordulva lenézte Levente számát, majd egyszerre kiáltottunk a folyó túloldalán gyanútlanul gyalogló két srácra.

– 0791!

– 5432!

A szürkék úgy, ahogy voltak, lépés közben meredtek mozdulatlanná, és önkéntelenül káromkodtak egyet, miközben a folyó túlsaján lévő fasorra néztek, oda, ahol mi voltunk, és ahonnan abszolút nem számítottak senkire.

– Baszki! Akárik vagyok, szép volt – szólt Krisztián, Levente pedig helyeslően bólintott.

– Kösz – feleltük Rajmunddal, miközben a ruhánkat leporolva kiléptünk a fák közül.

Krisztián és Levente, amikor meglátták, hogy mi vagyunk azok, elismerően intettek felénk, miközben mindketten benyomták az okosórájukon a jelzést, miszerint leolvasták őket, majd csalódottan indultak a kiesettek gyűjtőhelye felé.

A szívószálon át szürcsölve az üdítőt, a napsütésben állva néztem utánuk, aztán felemelve a karomat rápillantottam az órára, ahol a dupla szürke kiesés után szinte azonnal érkezett egy újabb üzenet. Leolvastak még egy pink versenyzőt. Amivel a pinkek és a szürkék csapata így két főre redukálódott, a világoskékek és lilák hárman voltak versenyben, a bézs és piros csapat pedig még teljes, négyfős létszámmal számháborúzott.

Rajmunddal a leolvasott szürkéekkel ellentétes irányban indultunk el, és tanulva a hibájukból, semerre sem néztünk huzamosabb ideig, hogy ne legyen leolvasható a számunk egy esetleges búvóhelyről.

A hídhöz visszaérve már éppen ráléptünk volna, hogy átmenjünk a másik oldalra, amikor is hirtelen megragadtam Rajmund karját, és szó nélkül lerántottam magammal, aminek következtében lesiklottunk a füves dombon, ami a folyóban végződött.

A tenyerünkkel és cipősarkunkkal lefékezve állítottuk meg

magunkat a lejtőn, hogy ne csússzunk bele a lassan hömpölygő vízbe, majd gondolkodás nélkül, azonnal elkezdünk négykézláb visszafelé mászni a domboldalon, és a híd alá behúzódva néztünk egymásra. A koszos, fűfoltos kezemet a szám elé tartottam, jelezve Rajmundnak, hogy csendben kell maradnunk, és felfelé pillantottam.

Követve a példámat, ő is felnézett, amikor is a fejünk feletti rozoga átjáró megnyikordult a ránehezedő léptektől. A következő pillanatban a falécek keskeny résein átszűrődő napsütést egymás után háromszor is eltakarta az árnyék, ahogy a lilák háromfősre csökkent csapata rácsörtetett a hídra.

A lélegzetem is elakadt, amikor megláttam a felettünk lévő hézagokon át a cipőtalpak sziluettjét, és hanyatt fekve ösztönösen hátranyomtam magam a fűbe, mintha csak bele akarnék olvadni. Mellettem Rajmund szintén hanyatt feküdt, és feszülten nézett felfelé, ahol a lilák, akik abszolút nem sejtették, hogy bárki van a híd alatt, megálltak nagyjából felettünk, és ráérősen kezdtek beszélgetni.

– Na és most?

– A pirosak és a bézsek még mind a négyen játékban vannak – mondta az egyikük, a többiek pedig körülállták.

– A bézsek nem számítanak... De a pirosakat jó lenne megtalálni – hallottam Inez hangját, aki ide-oda járkált felettünk a nyikorgó faszerkezeten.

– Őket nem lesz könnyű kiejteni – hangzott a válasz. – Főleg, hogy még négyen vannak, valószínűleg szétszóródva, a szürkék és pinkék pedig már csak ketten-ketten...

– Tudom – felelte Inez. – Nem is feltétlenül a kiejtésük... Csak hogy ne maradjanak utolsónak a játékban. Mert akkor

megnyerik a védettséget.

– Amivel döntősök – értettek egyet vele a többiek, akik hozzánk hasonlóan arra számítottak, hogy a legutoljára bennmaradó számháború-játékos védettséget nyer a csapatának a következő feladatra. Az pedig egyenesen, rizikó nélkül jelenti a döntőt.

Rajmunddal sokat sejtetően néztünk össze a híd alatt, miközben a lilák, mit sem gyanítva a hollétünkről, éppen azt elemezték a térképük köré állva, hogy merre keressenek minket. Alattuk. Pont alattuk voltunk.

– Szerintem erre – morfondíroztak tovább, a rajzolt térképet fürkészve.

– Jó – értettek egyet.

– Akkor indulás – határozták el magukat, miközben mellettem Rajmund a cipőtalpával hangtalanul feljebb tolta magát, hogy megállítsa a csúszását a vízbe.

– Csitt! – hallgattatta el a többieket váratlanul Inez, mire Rajmund azonnal megállt a mozdulatban, én pedig visszafojtott lélegzettel, elkerekedett szemmel néztem át a réseken. – Van ott valaki! – suttogta Inez a társainak.

– Baszki – tátozta Rajmund megfeszülve, és én is torkomban dobogó szívvel vártam, hogy mi fog történni.

– Ott, nézzétek! – mondta felettünk állva a hídon, mi pedig Rajmunddal egymás mellett fekvé, hátunkat a fűbe mélyesztve, szorosan becsukott szemmel vártuk a sorsunkat. – A fa mögött... – tette hozzá Inez, a megjegyzésére pedig Rajmunddal együtt megkönnyebbülten fújtuk ki az addig visszatartott levegőnket, és kissé lazítottunk a görcsös nyomásból, amivel a domboldalhoz préseltük magunkat. Merthogy nem minket

vettek észre.

– Látom! Ott van egy bézs! Menjünk, olvassuk le – vették katonásra a dolgot, a következő pillanatban pedig a fejünk felett trappolva elrohantak a hídon visszafelé, az egyik bézs csapattag után eredve.

A lilák távolodó lépteit hallgatva megvártuk, hogy kellő távolságba érjenek, majd összenézve a fahíd deszkái között átszűrődő napsütésben, halkán elneveltük magunkat.

– Ez kemény volt – jegyezte meg Rajmund koszos tenyerét beletörölve a nadrágjába, miközben felült, és felhúzott térdére támaszkodva, mosolyogva nézett rám. – Jól vagy, Major? – nyújtotta felém a kezét.

– Persze – feleltem, és hagytam, hogy felhúzzon, majd leszededgettem az alkaromra tapadt fűszálakat. Eközben rezgett egyet az óránk.

Mínusz egy bézs. A lilák tehát leolvasták.

– Lépünk – szólt Rajmund az okosóra számlapjára nézve, és oldalra kimászva a híd alól, fellépkedett a dombon.

Én is felálltam, és forogva ellenőriztem a sáros, vizes, fűfoltos melegítőmet, aztán Rajmund után indultam, aki a következő pillanatban visszacsúszott, és a nyaka előtt elhúzott vízszintes kézmozdulatokkal jelezte, hogy gáz van.

– A lilák. Megint erre jönnek – tátogta, mire azonnal visszamásztam, és befeküdtem hanyatt abba a pózba, amiben korábban voltam, Rajmund pedig karjával felkapaszkodva a híd aljába, lendületből beugrott mellém, majd a hátára fekve elhelyezkedett mellettem.

– Nem láttak meg? – kérdeztem némán.

– Nem.

– A számuk? – mutattam a homlokomra.

– Messze voltak – rázta meg a fejét, jelezve, hogy nem tudta leolvasni.

– Jó, nem baj – mondtam, majd felfelé nézve vártam, hogy a lilák visszaérjenek a hídra, akik úgy tűnt, ragaszkodtak ehhez az útvonalhoz.

Kis idő elteltével aztán újra Rajmundhoz fordultam.

– Mennyire voltak messze? – tátogtam, merthogy csak nem akartak megérkezni.

– Már itt kellene lenniük – felelte hangtalanul. – Megnézzem? – kérdezte.

– Ne, ne! – ingattam a fejem azonnal. – Túl kockázatos – húztam fel a térdeimet, megtámasztva talpamat a fűvön, és kifújtam a levegőt. – Várjunk tovább – szóltam felé pillantva.

– Oké – bólintott Rajmund, a tarkója alatt összekulcsolva a kezeit. – Akkor várjunk – helyeselt. – Addig is gondolkodhatsz a válaszon – jegyezte meg mellékesen, felém sem nézve, hanem folyamatosan a felettünk lévő fahíd deszkáit pásztázva. – Tudod. Még lógsz eggyel – tette hozzá szórakozottan. A hirtelen témaváltásra pedig akaratlanul is elvigyorodtam, és beharapva a számát, megpróbáltam a lehető legkomolyabbnak tünni, miközben Rajmund arcát fürkészttem.

– Milyen válasszal? – tátogtam némán.

Rajmund felém fordította a fejét, és elmosolyodott, mert látta rajtam, hogy pontosan tudom, miről van szó.

– Felelsz vagy mersz, Major? – segített ki suttogva.

– Ja az – tettettem felismerést vigyorogva, Rajmund pedig helyeslően bólogatott.

– Jaja. Az – vigyorgott ő is, majd válaszra nyitottam a számát,

amikor is meghallottam a közelgő lépteket, és elkapva a tekintetem Rajmundról felnéztem a deszkákra.

– Jönnek – tátoztam a réseken át felfelé lesve. Rajmund biccentve szintén felpillantott a fejünk felett lévő fahídra, ami megremegett, ahogy a lilák újra ráléptek.

A háromfős csapat az egyik bézs kiejtését átbeszélve csörtetett át a hídon, ahol ezúttal nem álltak meg, hanem csak sietősen keresztültrappoltak rajta.

A távolodó hangokat figyelve Rajmunddal továbbra is ott feküdtünk a híd alatt a dombon, aztán, amikor úgy ítéltük meg, hogy kellő távolságba kerültek, és már nem jelentenek veszélyt, ismét fellélegeztünk, majd egyszerre ültünk fel a fahíd alatti dombon, és amíg Rajmund a cipőjéről pöckölgette le a sáros fűszálakat, én elgondolkodva így szóltam:

– Merek. Mindig azt választom – mondtam, mire Rajmund hirtelen elkapta tekintetét a sneakeréről, és szórakozottan nézett rám, majd halkán elröhögve magát biccentett egyet, és a fűvön megtámasztott tenyerére nehezedve lassan felém hajolt, mire tükrözve a mozdulatát, én is odahajoltam hozzá, folyamatosan állva a szemkontaktust. Majdhogynem összeért a szánk, és már éreztem Rajmund leheletét az ajkamon, amikor is hirtelen mindketten egyszerre kaptuk félre a fejünket a közeli üvöltözést meghallva.

A zajra automatikusan hanyatt vágtuk magunkat a dombon, és a híd alatt meglapulva pár pillanatig szapora lélegzettel (részben a kiesés veszélye miatt, részben pedig a félbeszakadt... dolgunk miatt) néztük a fejünk felett a fahíd résein átszűrődő napfényt, miközben egymás után két rezgés érkezett az okosóráinkra. A karunkat magunk elé emelve pillantottunk a

kijelzőkre, amin két lila versenyző leolvasásáról kaptunk üzenetet. Ezek szerint valaki vagy valakik a közelben lecsaptak a felettünk áthaladó lila hármásra, és az összecsapásban (vagyis kiabálásban) a támadók kettőt le is olvastak, így aztán egyetlen lila játékos maradt a számháborúban.

– És most? – tátogtam Rajmundnak, aki feszülten hallgatózott mellettem, felfelé átnézve a fagerendák résein át.

– Várjunk még – suttogta elgondolkodva, mert egyikünk sem tudta, hogy a lilák leolvasói a közelben vannak-e még, vagy már továbbálltak. Meg aztán... Minek rohantunk volna... Jó helyen voltunk.

Valószínűleg egyre gondoltunk, mert Rajmund mosolyogva felém fordította a fejét, én pedig mellette fekvé a dombon, felé fordulva szintén elvigyorodtam, miközben a karunkon lévő óra ismét rezgett egyet. Újabb leolvasott játékos. A jó hír az volt, hogy akármennyire is füleltünk, a közelből nem hallottunk csipogást, így nagy valószínűséggel magunk voltunk a környéken. A rossz hír viszont, hogy a kijelzőnkre pillantva egy piros játékosról jött üzenet.

– A francba – ült fel Rajmund azonnal, és én is rögtön feltápáskodtam.

– Tuti Dominikot olvasták le – szóltam feszülten.

– Gondolod?

– Aha. Együtt voltak. Ha rajtuk ütöttek, Dominik inkább feláldozza magát, csak hogy védje Vivit.

– Ez igaz.

– Aki viszont most egyedül van – ingattam a fejem, tudva, hogy ez így nem lesz jó.

Merthogy a saját magát „számháborúkirálynak” aposztrofáló

Tahi azzal a tanáccsal engedett el minket, hogy ketten-ketten szétválva játsszunk. Se nem együtt négyen, mert akkor könnyen rajtunk üthetnek, sem pedig egyedül, mert úgy nincs, aki fedezzen minket. A kapott üzenet pedig borított mindent, merthogy lőttek a felállásunknak így, hogy az egyikünk egyedül maradt. Ennek fényében pedig Rajmunddal egymásra nézve ugyanarra jutottunk. Mert ha van valami, ami igazán elmondható a csapatunkról, az az, hogy soha, de soha nem hagynánk szarban a másikat.

– Menjünk, és keressük meg Felcsert – mondta, mire egyetértően bólintottam, majd a kezét nyújtotta felém, én pedig hagytam, hogy felhúzzon. – Van ötleted, hogy hol keressük? – kérdezte a domboldalon megállva.

– Van – húztam magam elé a tornazsákomat, és kivettem belőle a térképet, majd ráböktem a rajzolt kilátóra. – Itt lesz – mutattam, majd hozzátettem: – Ha négyünk közül bármelyikünk azt akarná, hogy megtaláljuk, egy kilátóba menne – magyaráztam, mire Rajmund végiggondolva a dolgot egyetértően bólintott.

– Oké, futás – szólt, és kimászva a híd alól mindketten felkapaszkodtunk a dombon, majd a faszerkezeten átszaladtunk a másik oldalra, és elindultunk Vivi keresésére.

10.

A térkép szerinti legrövidebb utat választottuk a kilátóig, és a folyótól távolodva a vízpart környékén lévő erdőfoltokat és sűrűbb növényzetet magunk mögött hagyva egy füves pusztára értünk, ahol több elbújásra, vagy éppen lesből támadásra alkalmas elem is elhelyezkedett. Itató, farakás, szekér, szalmabálák. A szánk elé rakva az ujjunkat csendre intettük egymást, jelezve, hogy lehet valaki megbújva a környéken, majd Rajmunddal egymást fedezve, némán lépkedve közelítettük meg a területet, a hátunkat a másikénak vetve, folyamatosan figyelve minden irányba.

– Major – suttogta Rajmund egy irányba mutatva, mire követve a mozdulatát, a farakás felé néztem, ami mögül kilógott egy szürke melegítő könyök.

Némán bólintva jeleztem, hogy én is látom, aztán hangtalanul odafutottunk a legközelebbi búvóhelyhez, ami egy hosszú itató volt, és a fűvön szinte becsúszva mellette, a fedezékébe húzódtunk.

A hátamat a vályúnak támasztva guggoltam Rajmund mellett, és némán kérdeztem tőle:

– Látott minket?

– Nem – rázta meg a fejét, mire óvatosan felemelkedtem, hogy kilessek a vályú mögül.

A következő pillanatban elkerekedett szemmel guggoltam vissza Rajmund mellé.

– Mi az? – kérdezte némán.

– Itt egy marha – artikuláltam.

– Mi? – nézte a számát a szemöldökét összehúzva, mintha csak rosszul olvasta volna le.

– Egy marha. Itt van – tátogtam visszatartott röhögéssel.

– És mit csinál?

– Iszik – feleltem.

Rajmund furcsán nézve rám elbizonytalanodott, aztán a guggolásból ő is megfordulva lassan megemelkedett, én pedig követve a példáját, vele tartottam.

A vályú másik oldalán az időközben szomját oltani érkező, a számháborúzásunkkal mit sem foglalkozó marha ráérősen ácsorgott, és belelógatta fejét az itatóba.

– Oké, tényleg itt egy marha – közölte Rajmund, megpróbálva úgy tenni, mintha ez nem lenne fura kijelentés, aztán hozzám hasonlóan a közeli farakást fürkészte, ami mögött tutira volt egy szürke játékos. A kérdés már csak az volt, hogy egyedül, vagy ott van vele a másik játékban lévő csapattársa is.

– Szerinted? – kérdeztem némán Rajmundtól, miközben mindketten visszaguggoltunk az itató mögé, és az oldalának támasztva a hátunkat, hangtalanul beszélünk át a dolgot.

– Nem tudom, necces – ingatta a fejét tanácstalanul, és ismét feljebb emelkedett, hogy észrevétlenül kilesve az itató mögül jobban szemügyre vegye a farakást, majd azonnal visszaguggolt, és a szája elé tette a mutatóujját. Kérdőn néztem rá, mire mutatott egy kettes számot, és azt tátogta, hogy bézs.

– Mi? – lepődtem meg.

– Keri és Andi – felelte hangtalanul.

– Hol?

– Most jönnek erre – olvastam le a szájáról, mire biccentve felemelkedtem, és óvatosan kilestem az itató mögül, hogy a saját

szememmel lássam.

Andi és Keri a fűben lépkedve gyanútlanul, mit sem sejtve arról, hogy a bűvőhelyek mögött játékosok lehetnek, elsétáltak az itató mellett, amikor is Keri észrevette az állatot.

– Nézd! A gyilkos szarvasmarha! – kiáltott fel a tegnap esti témát még mindig nem eresztve, Andi pedig egy pszt! csitítással szólt rá, majd a mutatott irány felé nézve meglátta az állatot... a tekintete pedig továbbcsiklott, és megakadt rajtam, ahogy az itató mögül lesek ki.

Zavartan összenéztünk egy pillanatra, aztán automatikusan mindketten a másik homlokán lévő számsorra meredtünk. Az övé 5503 volt. Ő is jól látta az enyémet. Aztán egyszerre nyitottuk a szánkat.

– 5503!!! – hangzott fel előbb.

Csak hogy nem én mondtam. De még csak nem is a farakás mögött megbújó szürkétől jött a hang. Hanem a közelben lévő fedett oldalú szekérből.

Rajmund a kiáltást meghallva azonnal lerántott maga mellé, miközben Andi hangja élesen belevágott a csendbe.

– Basszus! Ne már... – hallottam csalódott hangját, aztán Kerire üvöltött: – Keri, menj, menj már, bújj el! – ordította, miközben bejelölte az óráján, hogy kiesett.

A következő pillanatban Rajmunddal rezegve megkaptuk az üzenetet. További négy hangos csipogással egyetemben. Egy a kiesett Andié volt, egy Kerié, egy a farakás mögötti szürkéé, egy pedig azé, aki a szekérben bújt el.

– A francba – sziszegtem, és kínosan Rajmundra néztem, aki egyetértően bólintott. Ugyanezt gondolta.

– Húzzunk innen – szólt megfogva a kezemet, és mivel minket

nem láttak meg (csak engem a kiesett Andi, aki már nem számított), simán meg tudtunk volna lépni, és arra is készültünk, amikor Keri hirtelen beszaladt az itató mögé, és a hátát nekivetve fújta ki magát. Csak ekkor vett észre minket, meg azt, hogy egyáltalán ott vagyunk.

Rajmunddal azonnal elkaptuk róla a tekintetünket, és egymás felé fordulva közel tartottuk a homlokunkat, így takarva a számunkat, miközben Keri szintén elnézett egy másik irányba. Nem láttuk a számát, ahogyan ő sem a miénket.

– Ti mit kerestek itt? – kérdezte döbbenten.

– Te mit keresel itt, mi eleve itt voltunk – felelte Rajmund értetlenül.

– Erre rohantam elbújni, mert csak innen nem hallottam pittyegést Andi leolvasása után – hadarta Keri. – Nektek nincs órátok?

– Lenémítettük – válaszoltam el sem fordulva Rajmundtól, akivel folyamatosan szemkontaktussal kommunikáltunk, némán megállapítva, hogy amiért Keri hívatlanul beállított mellénk, le kell olvasnunk a számát.

– Le lehet némítani az órát? – ámult el a válaszomat hallva. – Ez nekünk miért nem jutott eszünkbe? – kérdezte, és elkezdte beállítgatni a szerkezetet, ami minden nyomásra pittyent egyet.

– Haver, mi lenne, ha nem hoznád ránk a bajt, és ezt nem most csinálnád meg? – kérdezte Rajmund, mire Keri megértve, hogy éppen minket is lebuktat a hangoskodásával, elnézést kérve abbahagyta.

– Keri, látták, hogy az itató mögé szaladtál be? – kérdeztem halkan, továbbra is Rajmund homlokához közel tartva az

enyémet, a számainkat védve.

– Nem tudom. Szerintem nem. De várjatok, lecsekkolom – felelte, mire Rajmunddal mindketten sziszegve szóltunk, hogy ne, de elkéstünk: Keri óvatosan felemelkedett, hogy kiessen az itató mögül.

– 1794! – hangzott fel azonnal nagyon közlelől egy hang, kábé az itató másík oldalárol, mire Keri egy halk káromkodással visszahuppant mellénk, és benyomta az óráját. Leolvasták.

Mivel kiesett, tőle már nem kellett védenünk a számunkat, így Rajmunddal elfordítottuk egymástól a homlokunkat, és hátunkat az itatónak vetettük, miközben megérkezett az okosóránkra a rezgés a mínusz egy bézs játékos üzenetével. Az értesítést Keri is megkapta magárol, és keservesen nézte meg a kijelzőjét, miközben mi Rajmunddal nekidőlve az itató oldalának, felfelé pillantgatva hallgatóztunk. Keri óráján kívül még két hangos pittyegés is jelezte a kiesését. Mindkét csipogás közvetlen közlelől, a vályú másík oldalárol érkezett, ami azt jelentette, hogy a szekérből és a farakás mögül is kimerészkedett a két játékos, és a közlelünkbe férkőzve készültek lecsapni ránk. A francba.

– Tudjuk, hogy ott vagytok, vége van – szólalt meg az egyikük, átkiabálva az itató túloldalárol.

– Jaja, gyertek elő – hangzott a másík.

Mindkét hangot a szürkék két versenyben maradt játékosának tulajdonítottam, miközben Rajmundra néztem, aki hátát az itatónak döntve lehunyta a szemét, úgy gondolkodott, majd amikor újra kinyitotta, rám pillantott.

– Fuss, Major – szól. – Futás! – mondta határozottabban, és mielőtt reagálhattam volna, elkezdett felemelkedni a

guggolásból.

Azonnal megértettem, hogy mit csinál, ezért gondolkodás nélkül elstartoltam, és lélekszakadva elkezdtem rohanni, amit az itató másik oldalán lesben állók rögtön észrevettek.

– Elfut, elfut a táncos csaj! – üvöltötte az egyik szürke, teljesen megfélekezve arról, hogy nem egyedül voltam, így a szemközt felálló Rajmund meglepetésként hatott rájuk.

– 1607 – hallottam Rajmund hangját.

– 0923! – hangzott a válasz azonnal, mire futás közben összeszorult a torkom, de nem fordultam hátra, csak rohantam tovább, tudva, hogy Rajmund pontosan azért áldozta fel magát, és esett ki, hogy feltartsa a támadókat, amíg nekem sikerül elmenekülnöm.

Ezt észben tartva olyan gyorsan rohantam, amennyire tudtam, és csak a folyóhoz visszaérve lassítottam le kissé, majd a sprint hatására sűrűn kapkodva a levegőt ránéztem a csuklómon lévő órára, ami két új üzenetet jelzett. Egy szürke és egy piros versenyző kiesését mutatta. Marha jó. Az itatónál történtek után az állás úgy nézett ki, hogy még három világoskék lány volt versenyben, két pink versenyző, két piros, egy szürke, egy bézs és egy lila.

Mivel Gabesz, aki az itatónál kialakult közelharcot megúszva utolsó szürke játékosként maradt talpon, látott elfutni, ezért a magas fűben gyalogolva sűrűn néztem a hátam mögé, ellenőrizve, hogy nem követ-e. Rajmund nélkül nem fedezett senki, így nekem kellett még körültekintőbben és óvatosabban eljárnom, ami eléggé lelassította a haladásomat. Nem akartam elszúrni és kiesni, így aztán, ha hallottam valamit, a földre vettem magam, és percekig néztem a fűszálakon át,

megbizonyosodva arról, hogy nincs ott senki, és még azután is kivártam kicsit, hogy biztos lehessen benne, nem kerítenek be.

A saját halk lépteimen kívül csak a mellettem kanyargó folyó lassú vize csobogott, ezenkívül néma csend volt a környéken. A tornazsákomból kivéve a térképet időnként ellenőriztem, hogy hol vagyok, és főként, hogy jó felé megyek-e, aztán amikor láttam, hogy el kell fordulnom a folyótól, megtorpantam egy pillanatra. Merthogy a kilátó és köztem egy fasor húzódott. Amin át kellett mennem. Igen. Csakhogy ami a térképen kis zöld rajzolt fáknak volt jelölve, az az életben nagyon is valóságos, normál méretű erdősávként állta az utamat. És számháborúzni köztudottan erdőben szokás. Nekem pedig Vivin és az itatónál hagyott Gabeszen kívül pontosan hét játékosról nem volt fogalmam, hogy merre lehetnek. Jó esélyek.

– Oké – húztam meg a tornazsákom pántját a vállamon, és a sneakerem orrával rugdosva egy fűcsomót a fasort pásztáztam.
– Csak átfutok rajta – tervezgettem suttogva, összeszedve magam, majd még egyet rántottam a pántomon, és határozottan bólintva rohanni kezdtem a fák közé.

A napsütésből beérve a lombok árnyékába kifejezetten jólesett a pár fokkal hűvösebb levegő, és igyekezve a cipőm elé nézni, a szabályoknak megfelelő mértékig lehajtott fejjel, megállás nélkül rohantam, annyira gyorsan, amennyire csak bírtam, végig attól tartva, hogy valamelyik színes melegítő versenyző egyszer csak kilép az egyik fa mögül, és váratlanul leolvas.

A lábamat villámgyorsan szedve, pillanatok alatt kiérttem az erdősávból, és rohanás közben a vállam felett visszanézve ellenőriztem, hogy nem jön-e utánam valaki, de nem láttam,

hogy bárki követne. A magam mögött hagyott fasor nyugodtnak és csendesnek tűnt a napsütésben. Megkönnyebbülten, az izgalomtól és rohanástól vadul dobogó szívvel fordultam vissza, és megpillantottam a kilátót. Aminek tetejéről könnyen rá lehetett látni az egész területre, ezért gyorsan egy bokor takarásába ugrottam, és leguggolva lestem ki mögüle, szemügyre véve az építményt. Merthogy az oké, hogy én Vivire számítottam, de igazából bárki lehetett a fatoronyban.

A tornazsákomból kivéve felbontottam egy ásványvizes palackot, és fintorogva beleittam a felmelegedett vízbe, majd inkább a tenyerembe öntöttem belőle, és kissé bevizeztem az arcomat, miközben a tücskök ciripelését hallgatva figyeltem a kilátót, aminek tetején nem láttam senkit.

Hunyorogva néztem a sűrűn rakott korlátra, amin nem lehetett átlátni, így ha volt is valaki a toronyban, csak akkor láttam volna meg, ha feláll. Ha meglapult vagy elbújt odafenn, akkor nem.

Úgy döntöttem, hogy várok egy kicsit. A bokor mögött törökülésbe ülve kihalásztam a táskámból az energiaszeletet, és kibontva az átmelegedett édességet, beleharaptam, miközben rezgett egyet az okosórám.

A beérkezett üzenet szerint leolvastak egy pinket. Ezzel náluk is egy főre redukálódott a versenyben maradt csapattagok száma.

Az értesítést látva feszülten füleltem, és a nyakamat nyújtogatva figyeltem, hogy hallok-e valahol a közelben üzenetjelző hangot, a környéken azonban nem pittyegett sehol okosóra. Egyik irányból sem hallottam semmit, így egy újabbat harapva az energiaszeletbe, összeráncolt homlokkal néztem a

csendes kilátó felé. Ez három dolgot jelenthetett. Vagy nincs ott senki. Vagy Vivi van ott a lehalkított okosórájával. Vagy valaki más van ott a lehalkított okosórájával.

A csomagolást halkan összegyűrve benyomtam a szemetet a tornazsákomba, majd a száját behúзва felvettem a vállamra, és nindzsamódba kapcsoltam, ami annyit tesz, hogy észrevétlenül közelítettem meg a kilátót, kis szakaszokban, cikcakkban rohanva egyik takarásból a másikba. Bokortól bokorig futottam, onnan aztán bokortól fáig, majd fától a magas fűig, ahol leguggoltam, végül pedig a magas fűből feltápászkodva, mintha csak rajtvonal lenne, kilőttem, és elrohantam a fakilátó egyik lábáig, aminek nekivettem a hátamat, és hevesen emelkedő és süllyedő mellkassal kifújtam magam, miközben óvatosan felfelé pillantgattam, hátha meglátok vagy hallok valamit. Sehol semmi, csak a néma csend.

A kilátónak ugyanolyan falépcsője volt, mint amit az élménytáborban használtunk napi rendszerességgel, én azonban mielőtt felleptem volna az első lépcsőfokra, megráztam a fejem, és nesztelenül visszahátráltam. Nem jó. Ha van fent valaki, az a lépcsőt tartja szemmel, hogy az onnan érkezőt azelőtt leolvassa, mielőtt ténylegesen felérne. Máshogy kell feljutnom. Alulról felnézve a kilátó szerkezetére, megragadtam az egyik fagerendát, és hangtalanul felhúztam magam rajta, majd elkezdtem felmászni.

Bízva abban, hogy éppen nem jön senki, a lehető leggyorsabban húztam fel magam a léceken, és pillanatok alatt felmáztam a kilátóba. A rutinom részben a sokéves táncosmúltamnak volt köszönhető, részben pedig a tánc táboros esték múltjának, ahol nem egyszer és nem kétszer másztunk így

vissza Szisziékkal a szobánkba az ablakon át, ráadásul sokszor illuminált állapotban. Ha akkor és úgy ment, akkor ez gyerekjáték.

A kilátó oldalán kapaszkodva, az egyik lécre rálépve utoljára feltoltam magam, és megragadva a korlátot felhúzódkodtam, így beláttam a les tetejére, ahol pont alattam Vivi ült, és hátát nekivette a korlátnak, felhúzott térdét átölelve szuggerálta a szemközti lépcsőt, onnan várva az ellenséget. Semmiképpen nem fentről.

– Ne ijedj meg – szóltam halkán, amivel pont az ellenkezőjét értem el, merthogy Vivi frászt kapva hatalmasat ugrott egy helyben ülve, és ösztönösen a szája elé kapta a kezét, elfojtva egy sikoltást, miközben én átlendültem a korláton, és beestem a kilátóba.

– Basszus, Sára! – suttogta a mellkasára téve a kezét, amikor már szóhoz tudott jutni a döbbenettől. – Mi... Hogy... – kereste a szavakat. – Mindegy – legyintett végül, és megkönnyebbülten ölelt át. – Tudtam, hogy tudni fogod, hogy itt vagyok – vigyorgott rám. – Hogy másztál itt fel? – lépett a korláthoz, és meglepetten lepillantott.

– Gyakorlat... – legyintettem egy „nem fontos” mozdulattal, mire Vivi nem firtatta tovább, és mindketten leültünk a kilátó oldalának dőlve, miközben Vivi rágólufikat fujkálva tartotta szemmel a szemközti lépcsőt.

– Mi történt veletek? – érdeklődtem.

– A világoskékek kifigyeltek és bekerítettek minket a fák között. Dominik feltartotta őket, így sikerült elszöknöm előlük. Őt viszont leolvasták – mesélte. – Veletek hogy volt? – kérdezte halkán.

– A lilák elől sikerült elbújnunk, aztán amikor megkaptuk az üzenetet, gondoltam, hogy Dominikot olvasták le, te meg egyedül maradtál, úgyhogy Rajmunddal elindultunk a keresésedre. A farakásos-vályús területen aztán belefutottunk a szürkékbe, és mielőtt megléptünk volna előlük, jött Andi és Keri, akik mindent elrontottak – meséltem a rövidebb verziót. – Ők ki is estek, Rajmund meg ott maradt két szürkével szemben... Csak az egyiket tudta leolvasni, mielőtt kiejtették – sóhajtottam.

– Basszus – fintorgott Vivi. – Nagyon kösz, hogy elindultatok értem – pillantott rám őszinte hálával, aztán összehúzva a szemöldökét visszafordult előre, és a lépcsőt szuggerálva elmosolyodott. – Főleg, ha valamit félbe kellett szakítanotok emiatt... – tette hozzá.

– Mi? – lepődtem meg.

– Semmi, csak... – közölte, aztán nevetve odafordult hozzám. – Tele van a hajad gazzal – szedett ki belőle néhány elszáradt fűszálat, mire ösztönösen hátranyúltam.

– Ja ez... Valószínűleg akkor került bele, amikor Rajmunddal a híd alatt feküdtünk – mondtam a hajamban matatva, miközben Vivi vigyorogva fújt egy hatalmas rágólufit, ami kipukkadva beterítette az arcát.

– Na! – bólogatott amolyan „na végre” biccentéssel, félreértve a sztorit. – Mesélj el mindent – kérte izgatottan, igazi barátnős arckifejezéssel fürkészve.

– Nincs mit, nem az történt, amire gondolsz – lomboztam le a fejemet ingatva. – Sajnos – tettem hozzá gyorsan, mire összenézve mindketten elneveltük magunkat, és egymást csitítgatva röhögtünk megállás nélkül a beszélásomon, a szánk

elé téve a mutatóujjunkat, nehogy meghalljon minket valaki.

Tekintve, hogy mi együtt voltunk, a fiúk pedig már kiestek, nem volt kiért aggódnunk, így igazából csak a játék végét vártuk, és azt, hogy megkapjuk az értesítést valamelyik csapat végső kieséséről, miközben halkán beszélgetve kiélveztük a torony biztonságát, és azt, hogy senki nem tudja, hogy ott vagyunk.

Legalábbis azt hittük, éppen ezért döbbentünk le teljesen, amikor zajt hallottunk, méghozzá egészen közelről, aminek következtében ijedten néztünk egymásra Vivivel. Merthogy léptek voltak azok. Méghozzá a kilátó lépcsőjének aljáról.

– Követett valaki, amikor idejöttél? – tátogta Vivi.

– Nem! – ráztam meg a fejem. – Vagy ha igen, akkor nem kicsit jó benne – tettem hozzá bosszúsan, utalva arra, hogy nagyon óvatos voltam, majd fejem a lépcső felé kaptam, ahonnan mostanra már határozottan kivehető volt, hogy valaki felfelé tart. – Viszont ha engem követett – fordultam vissza Vivi felé suttogva –, akkor rólad nem tud – mondtam, mire összehúзва a szemét azonnal bólintott, és guggolva odasettenkedett a lépcső felőli oldalhoz, és a sarokba behúzódva nekivetette hátát a deszkáknak, arra várva, hogy a hívatlan vendég felérjen a lépcsőn.

Összejátszva Vivivel én ott maradtam a lépcsővel szemben, és megfordulva a kilátó korlátjának könyököltem, kinézve a tájra, miközben magam mögül hallottam az egyre közeledő cipőtalp hangját, ami végül megállt. Bár nem láttam, mert háttal álltam neki, tudtam, hogy ez azt jelenti, felért a lépcső tetejére. Az elterelés sikeres volt, mert hívatlan vendégünk a guggoló Vivit észre sem véve egyenesen hozzám szólt, miközben felém

lépkedett.

– Fordulj meg – utasított a hangjából ítélve az utolsó bent maradt szürke fiú, Gabesz. Tehát mégis utánam jött...

– Oké – tettem fel a kezem, jelezve, hogy nincs semmi trükköm, majd lassan fordulni kezdtem, de ez persze csak színlelés volt, amivel az időt húztam, arra várva, ami a következő pillanatban meg is történt.

– Fordulj meg te – szólt rá Vivi mögüle hirtelen. Nem láttam, de hallottam, hogy a csapda váratlanul érte a szürke srácot, mert káromkodott egy cifrát, és két tűz közé kerülve tudta, hogy pillanatokon belül vége a játéknak, és a csapatával együtt mennek haza. Nem volt más opció, mert ha megfordulva le is tudja olvasni Vivit azelőtt, hogy ő olvasná le, én akkor is kiejtem. Mi ketten voltunk, ő pedig egyedül. Patthelyzet. – Gyerünk, gyerünk, mutasd a számod! – ismételte meg Vivi határozott hangsúllyal, mire Gabesz rávágva, hogy rendben, már fordulni kezdett, belátva, hogy itt a vég, és csak a csodában bízhat, amikor is... Megtörtént a csoda, merthogy abban a másodpercben három rezgés hangzott fel. Mind a hármunk okosórájára üzenet jött. Amiből az is kiderült, hogy az itatónál történtek után Gabesz is lenémította a sajátját.

Az értesítés tökéletes időzítéssel érkezett, mire mindhárman lefagyunk, úgy, ahogy voltunk. Én a kilátó korlátjánál feltartott kézzel állva, mögöttem Gabesz, mögötte pedig Vivi. És egyikünk sem tudta, hogy most mi legyen.

– Nézzük meg, mi jött... – tanácsolta Gabesz reményteli hangon, abba kapaszkodva, hogy amennyiben a világoskékeken kívül bárkiről jött az üzenet, azzal ő és a csapata is megmenekül. Merthogy a világoskék hármason és rajtuk kívül

Vivivel már minden csapatnak csak egyetlen játékos volt a számháborúban. Ha közülük ejtettek ki valakit, az a csapat távozik, Gabeszék pedig bennmaradnak, tekintve, hogy Gabeszt még nem olvastuk le Vivivel.

– Oké, nézzük – hallottam Vivi hangját, mire én is felemeltem a csuklómat magam elé, és a napsütésben hunyorogva a kijelzőre pillantottam, majd hitetlenül megráztam a fejem. Ekkora szerencsét a szürkéeknek! Másodperceken múlt, de megmenekültek. Mert valahol a pályán leolvasták az utolsó lila játékost. Aminek következtében nem maradt lila versenyző a számháborúban, így nekik ért véget az IOV.

– Igen!!! – ordított fel Gabesz megkönnyebbülten, amikor ő is megnézte az óráját, ezzel együtt pedig rádöbbent, hogy a világ mázlistája. Engem jött elkapni, mi kaptuk el őt, de nem esett ki. Szép.

– Na jó – tártam szét a karomat röhögve, és a szememet forgatva, minden mindegy alapon megfordultam, hogy szembenézzek vele. Ha már egyszer követett, akkor ennyi járt nekem.

– 4077 – olvastam le a számát azelőtt, hogy kinyitotta volna a száját, a mögötte álló Vivi pedig elégedetten bólintott, és félreállt, hogy szabaddá tegye a lépcsőt.

Gabesz, aki ezzel így csak a számháborútól, de nem az egész versenytől búcsúzott, színpadiasan meghajolt előttem, miközben levette homlokáról a kartontáblát, és az óráját benyomva jelezte, hogy kiejtették.

Nem érdekelte, mert a lilák kiesésével megvolt az IOV top 5.

A legjobb ötbe került a bézs, a világoskék, a szürke, a pink és a címvédő piros csapat.

– Csá – intett Gabesz lefutva a lépcsőn, és otthagzott minket a kilátó tetején.

A feladat kieséses része tehát véget ért, a számháború azonban folytatódott tovább. Csak már nem a bennmaradásért, hanem a védettségért. Ami az utolsó pályán maradó játékost illeti meg. Ő nyeri meg a csapatának. Erre pedig mindenkinek szüksége volt.

Vivivel izgatottan összenézve leültünk egymással szemben, és az óránkat nyomkodva néztük meg, hogy áll a helyzet. Rajtunk kívül három világoskék, egy bézs és egy pink volt még játékban. Ha maradunk a toronyban, simán kibekkeljük, hogy a többiek kiejtsék egymást, és akkor miénk a nyeremény. Még éppen az óránkat néztük, azt latolgatva, hogy vajon meddig leszünk a toronyban, mire mindenki kiejt mindenkit, amikor is rezegve érkezett egy bejövő az órára. Kérdőn néztem rá, hogy megtudjam, ki az újabb leolvasott versenyző, azonban ezúttal más érkezett. Róberttől kaptunk egy hosszabb üzenetet.

„Kedves versenyzők! A lila négyes számára véget ért a verseny, a csapat búcsúzik az IOV-tól. A számháború azonban még tart. Egészen addig, míg a pályán már csak egy leolvasatlan számú versenyző marad, aki ezzel megnyeri a nyereményt, ami nem más, mint a holnapi napon egy családlátogatás az egész csapata számára! Ne feledjétek tehát, a számháború nem ért véget!”

Az üzenetet kétszer is elolvastam, hogy jól értem-e, majd kiábrándultan engedtem le a karomat, és Vivire pillantottam.

– Ez most komoly? – kérdeztem. – Nincs védettség?

– Nagyon úgy néz ki – húzogatta a szemöldökét furán.

– Ráadásul az a nyeremény, hogy meglátogathat a családom? –

próbáltam továbbra is értelmezni az olvasottakat, mire Vivi az arckifejezésemet látva nevetni kezdett. – Már nem azért, de ennél még arra a nyereményre is előbb pályáznék, hogy ne látogathassanak meg... – közöltem a fejemet rázva, aztán látva, hogy Vivi mennyire nevet, én is elröhögtem magam. – Na jó, ezért én nem maradok itt az örökkévalóságig – tápáskodtam fel, mivel ez a nyeremény enyhén szólva sem tűnt nekem valósnak. Milánt még szívesen is látnám, de tiszteletben tartom, hogy éppen kamasz, akit ebből adódóan teljesen hidegen hagy a hortobágyi versenyem, úgyhogy nem erőltetném rá. Anyu és apu meg... Hát... Nem hinném, hogy főnyereménynek élnék meg a dolgot. Engem sem élnek meg annak. Kizárt, hogy szívesen jönnének el hozzám. Úgyhogy részemről passzoltam a dolgot.

Attól viszont, hogy én nem tartottam igényt a nyereményre, még csapat voltunk, négyen, így aztán komoly arccal Vivire néztem.

– Ha te szeretnéd, akkor segítek megnyerni – ajánlottam fel.

Vivi még mindig nevetve megrázta a fejét.

– Kösz, de én is offolom ezt a „nyereményt” – rajzolt idézőjeleket a levegőbe, mire mosolyogva biccentettem.

– Oké. És szerinted a fiúk mit akarnának? – kérdeztem sóhajtván, merthogy Rajmundék nélkül kettőnknek kellett négyünk helyett dönteni.

– Dominik biztos nem kérné, hogy jöjjenek le a szülei... – vágta rá azonnal a kezét nyújtva, mire felhúztam, és Vivi felállva előttem leporolta piros melegítőjét. – Rajmundnak meg azt sem tudom, hogy tudják-e a szülei, hogy itt van – tette hozzá. – Vagy hogy vele úgy általában mi van – gondolkodott el.

– Igaz – értettem egyet nevetve.

– Szóval szerintem a fiúk is kihagynák a dolgot – mondta. – Itt vagyunk a végén, pont egyikünknek sem hiányzik, hogy kizökkenjen valami miatt... – pillantott rám, és azt hiszem, arra célzott ezzel, hogy attól még, hogy jól teljesítünk a versenyen, és erőre kaptunk, a való életünkben mind azok vagyunk, akikként ideérkeztünk. Nem lettünk mások, főleg nem mások szemében, és a múltunk sem törlődött. Ha bármelyikünkhöz, vagy éppen mindannyiunkhoz megérkeznek azok, akik csak a kudarcot látják bennünk, és erre emlékeztetnek minket, megtörünk, és elveszítjük a versenyt.

– Nem! Ne jöjjön hozzánk senki – mondtam ki mind a négyünk nevében, Vivi pedig velem szemben állva megemelte a karját. Követve a mozdulatát én is felemeltem a kezem, és mosolyogva bólintottunk.

– Háromra? – kérdeztem az okosórám kijelzőjéhez emelve az ujjam.

– Jó.

– Egy – kezdtem.

– Kettő – folytatta.

– Három – szoltunk egyszerre, és mindketten benyomtuk a kiesésünk gombját, aztán összepacsizva lesétáltunk a lépcsőn. Nem voltunk kíváncsiak senkire.

A számháborúzásból kiesettek gyűjtőhelye egy gerendakerítéssel körbevett területen volt, ahol egy felállított ponyva árnyéka alatt lehetett pihenni és hűsölni. Vivivel a homlokunkról levett táblát lóbálva a kezünkben, jókedvűen sétáltunk a térképen jelzett terület felé, mire a gerendán ülő

Rajmund és Dominik, akik ránk vártak, meglátva minket azonnal leugrottak, és felénk siettek.

– Leolvastak, vagy magatoktól jöttetek? – kérdezte Dominik mosolyogva.

– Magunktól – feleltük. – Passzoltuk a nyereményt. Nem baj?

– Vicceltek? – kérdezte Rajmund röhögve. – Amikor megláttuk az üzenetet, hogy családlátogatást kap a számháborút nyerő csapat, nem tudtuk, hogyan jelezzük nektek, hogy azonnal nyomjatok kiesést – magyarázta. – Elkezdtünk ordibálni, hogy gyertek, hátha meghalljátok, de Róbert megfenyegetett minket, hogy kizár, ha nem hagyjuk abba – mesélte, átadva nekem egy jéghideg barackos teát, amit megköszönve elvettem, és a párás flakont felbontva a számhoz emeltem a melegben. Annyira szomjas voltam, hogy majdnem félig kiittam az üdítőt, miközben visszagyalogoltunk az elkerített területhez, ahol átmászva a gerendán leugrottunk a másik oldalon.

A bészek rögtön észrevettek minket a ponyvasátor alól, mire Andi, Keri és Zétény vidáman indultak felénk, aztán megtorpantak, és zavartan beszélgetést színleltek, miközben őket beelőzve Róbert lépett oda hozzánk, és mérgesen meredt Vivire és rám.

– Piros csapat! – kezdte mérgesen. – Két tagotok leolvasás nélkül érkezett vissza a kiesettek gyűjtőhelyére! Mit jelentsen ez? – kérdezte.

– Önmegsemmisítést – feleltem, a megjegyzésekre pedig a többiek mosolyogva lehajtották a fejüket.

– Ez nem vicces – förmedt rám Róbert. – A szabály kimondja, hogy a számháborúban az a versenyző esik ki, akinek a számát hangosan leolvassák! Emiatt büntetést kell, hogy...

– A szabály viszont nem tér ki a feladásra azután, hogy véget ért a verseny kieséses része – szólt közbe Rajmund, azonnal megtalálva a kiskaput. Azért ebben elég profi.

Róbert idegesen meredt rá, aztán valószínűleg belátta, hogy a Rajmund által észrevett hiányosság, miszerint nem kaptunk arról információt, hogy feladható-e a számháború egy csapat kiesése után, támadhatóvá teszi a szabályát, úgyhogy a főszervező eredeti terve, miszerint ezért büntetést kapunk Vivivel, Rajmund megjegyzése után okafogyottá vált. Róbert ezért gyorsan témát, és nem mellesleg hangsúlyt is váltott, úgy vizslatott minket Vivivel.

– Miért adtátok fel? – kérdezte. – Jó eséllyel megszereztétek volna a zászlót – tette hozzá. – Tudtommal a toronyban voltatok, ami a legjobb búvóhely... – mondta, utalva arra, hogy bár a számháború alatt nem követtek minket a narancssárga ruhások, mert azzal elárulták volna a versenyzők lokációját, az okosórák helymeghatározásával pontosan tudták, hogy ki merre van.

– Csak... – vonogattuk meg a vállunkat Vivivel. – Nem nekünk való a nyeremény – feleltük egyszerűen.

– Nos, ezt sajnálattal hallom. És minden bizonnyal az igazgatótok is mélységesen le lesz sújtva, amiért nem jöhet el hozzátok – köszörülte meg a torkát Róbert, mire kínosan összenéztünk, egy „baszki, a látogatás Kocsisra is vonatkozott volna” rádöbbenéssel. Merthogy erről sikeresen megfeledkeztünk. – Nem lennék a helyetekben, amikor elmondjátok neki, hogy önkényesen úgy döntöttetek, megfosztjátok ettől a lehetőségtől – nézett ránk a főszervező egyesével, és öntelt arckifejezése elárulta, hogy jó érzéssel tölti

el, amiért fogást talált rajtunk. Egy kis visszavágó Rajmund észrevételére. Róbert ettől elégedetté vált, majd megfordulva elsétált, két lépés múlva azonban megtorpant, és mintha csak elfelejtett volna valamit, visszanézett ránk. – Ó, és gratulálok a top ötbe kerülésetekhez – szólt, majd otthagya minket visszament a sátor alá.

– Francba – sziszegte Vivi, miközben mind a négyen Róbert szavait emésztgettük, aki kellő lelkiismeret-furdalást okozott azzal, hogy előrevetítette nekünk Kocsis csalódottságát, amiért megfosztottuk a hortobágyi látogatástól, ezzel együtt pedig attól is, hogy esetleg csikós live-ot tartson beöltözve az Instáján, vagy Hortobágy-vlogot forgasson. Igen, nyilván letört lesz, hogy ejtettük ezt a nyereményt, de...

– Kocsis nem fog haragudni érte – fejeztem be hangosan a gondolatmenetemet, mire a többiek kérdően pillantottak rám.

– Gondolod?

– Igen – mondtam egyre határozottabban. – Ismer minket. Mind a négyünk történetét ismeri, ő maga választott bennünket, úgyhogy pontosan tudja, minket nem erősítene, hanem éppen ellenkezőleg, nagyon is gyengítene, ha valaki idejönne, és megmutatná azt a tükröt, amibe lassan két hete nem néztünk bele. Amióta itt vagyunk – mondtam. – Mindegy, mennyire próbálkozunk, ha bárki idejön, akárki, azzal megszűnünk Vivinek, Rajmundnak, Dominiknak, Sárának és a címvédő csapatnak lenni – szóltam. – Újra azok leszünk, akik amúgy vagyunk.

– Csak egy ribanc – biccentett Vivi.

– Bunyós – fésülte hátra ujjaival a haját Dominik.

– Kirúgott – utaltam magamra, aztán mind Rajmundra

néztünk, aki éppen kibontott egy nyalókát, majd észrevéve, hogy valami történt, felnézett a csomagolásból.

– Ja, rám vártok? – kérdezte, és szórakozottan a szájához emelte a pálcikát. – Fehér Rajmund. Csak simán Fehér Rajmund – szólt, a bemutatkozására pedig elneveltük magunkat, mind egyetértve abban, hogy szerintünk Kocsis meg fogja érteni a döntésünket. Meg kell értenie.

A jókedvünket a bészek, akik Róbert leszidását követően nem mertek zavarni minket, zöld jelzésnek vették, és végül odajöttek hozzánk beszélgetni.

– Hé-hé-hé – tartotta fel Keri az öklét Rajmund és Dominik felé, akik egymás mellett állva csak kérdően néztek rá, mire Keri visszahúzta a kezét, és zavartan maga mellé engedte. – Ezzel nem tudom, mit akartam – motyogta, majd felénk fordult Vivivel. – Ki olvasott le titeket, csajok? – érdeklődött.

– Senki – feleltük.

– Hogy értitek? – lepődött meg, és Andi meg Zétény is csodálkozva néztek ránk.

– Amikor kiestek a lilák, és megláttuk, mi a nyeremény, passzoltuk, és benyomtuk az órát – meséltem.

– Ilyet is lehet? – kérdezte Zétény megdöbbenve. – Basszus, ha ezt Laci tudná. Lejöhetne a fáról.

– Mi? – kérdeztük röhögve.

– Délelőtt óta ül egy fán. Ott rejtőzött el.

– De... Már kiestek a lilák. Miért nem jön le? – fújt egy rágólufit Vivi. – Ennyire akarja a családlátogatást?

– Á, azt nem hiszem. Inkább az lehet, hogy nem tud lejönni – töprengett Andi. – Gondolom, majd ha vége, nekem kell leszednem, mivel én biztos felérem – forgatta a szemét.

– Végül téged ki olvasott le? Melyik szürke? Ketten bújtak meg, egy a farakás mögött, egy meg a szekérben – érdeklődtem Anditól a számháborúpályán történteke utalva.

– Gabesz volt – mondta, és hogy jobban érzékeltesse a helyzet iróniáját, mindkét hüvelykujját feltartotta. – De nem gond, nem is történhetett volna másképp. Ez így szemlélteti tökéletesen az életemet – közölte, őt hallgatva pedig mosolyogva beleittam a jeges teámba, mire Andi felém nézett. – De kíváncsi vagyok, mi történt volna, ha Gabesz nem olvas le váratlanul.

– Arra én is – bólogattam vigyorogva.

– Miért? – kérdezte Dominik.

– Mert pont mielőtt Gabesz kiejtett... – kezdte Andi.

– Megláttuk egymást – mondtam. – És egymás számát is – tettem hozzá szórakozottan.

– Tényleg? – lepődött meg Keri.

– Aha – feleltük egyszerre.

– Csak pont akkor olvasták le Andit fedezékből, úgyhogy... – vonogattam a vállam.

– Kiestem – fejezte be.

– Az komoly – biccentett Zétény. – És szerintetek mi lett volna, ha Gabesz nincs ott? – kérdezte. – Akkor melyikőtök lett volna a gyorsabb? – nézett ránk felváltva, mire Andival összemosolyogtunk, végiggondolva a pályán történtekeket.

– Sose tudjuk meg – szólt diplomatikusan.

– Nem – értettem egyet vidáman, újra a számhoz emelve a jeges teás palackot, miközben Viviékre néztem, és egy „én lettem volna a gyorsabb” pillantással győzködtem őket, mire válaszul egy „tudjuk” biccentéssel feleltek. Andiék valószínűleg ugyanígy vélekedtek, csak éppen magukról, de a „mi lett volna,

ha” témát ejtve inkább arról beszélgettünk, ami ténylegesen megtörtént a pályán.

Laci érkezésére aztán mindannyian odakaptuk a fejünket, és a felénk sétáló, kezében a gumin lógó kartontáblát lóbáló bézs játékos tapssal és éljenzéssel fogadtuk. Ez főként annak szólt, hogy végül sikerült lejönnie a fáról.

– Tessék, igyál – adott át neki Andi egy hűtőtáskából kivett ásványvizet, amikor Laci átmászott a gerendán, és odalépett hozzánk.

– Kösz – húzta meg a flakont. – Basszus. Végre emberek meg élet... – nézett ránk fújtatva. – Halljátok, délelőtt óta ültem a fán a pálya északi részén, azt hittem, meghalok, annyira eluntam az agyam – mesélte. – A madár sem járt arra. Illetve... – gondolkodott el, aztán rám nézett. – Sára, téged láthattalak elrohanni? – kérdezte.

– Aha, én voltam arra – feleltem.

– Akkor nem örültem meg, ez jó hír – nyugtázta, aztán újra rám nézett. – Hallod, tudsz sprintelni. Nemhogy a számodat nem láttam, de abban sem voltam biztos, hogy ott voltál, és nem hallucináltam kínomban! – magyarázta elismerően biccentve a teljesítményemre, mire megköszöntem a bókot.

– Kik vannak még a pályán? – kérdezte Dominik, aki hátulról átkulcsolta Vivi derekát, és a vállára támasztotta az állát.

– Három világoskék lány és egy pink hiányzik – feleltem, majd lábujjhegyre állva belestem a sátor alá. – A pinkektől Panna – tettem hozzá, amikor megbizonyosodtam róla, hogy a kilencedikes csapatból a fiúk mind a leolvasottak gyűjtőhelyén vannak. Csak Panna hiányzott.

– Hogy lehet, hogy pont őt nem olvasták le? – gondolkodott el

Andi. – Ahhoz órák óta csendben kell lennie.

– Tényleg – bólogatott Vivi rágózva.

– Talán meg kellene nézni, hogy él-e – közölte Rajmund, mire mindannyian felneveltünk. Tényleg képtelenség volt elképzelni, hogy Panna az egész napot csendben töltötte.

A számháború tehát még négy játékosnak tartott, akik a családlátogatás nyerevényére hajtván keresték egymást, és próbálták leolvasni a másik számát. Mi, többiek pedig várakoztunk.

A délutáni nap erősen sütött minket, ahogy a kerítés mellett táboroztunk a fűben. Andi törökülésben, a szürke fiúk felé pillantgatva tépkedte a gyomokat, Keri és Zétény a fűben fekvén lazítottak, Laci pedig görbe háttal, a combján könyökölve bámult maga elé. Nem messze tőlük Vivi és Dominik egymás mellett ülve, egy gerendának dőlve napoztatták az arcukat, én pedig kinyújtott lábamat keresztbe vetve ültem a fűben, két karomon támaszkodva magam mögött, miközben Rajmund előttem fekvén a combomon pihentette a fejét, és lehunyva szemmel a vádlimat simogatta. A számát összepréselve, hogy ne látszódjon a kikíváncozó vigyorem, a többi versenyző felé pillantottam, hogy felmérjem, ők mit csinálnak.

A ponyva alatt a szürke fiúk kis kört alkotva beszélgettek, a világoskékek egyedüli leolvasott tagja a hűtőtáskákban matatott valami üdítőt keresve, a pink kilencedikes fiúk pedig mindhárman a gerendakerítésnek támaszkodtak, és Pannát várták. Így festett a maroknyi IOV-versenyző a hortobágyi csendéletben, a narancssárga ruhás szervezők felügyelete mellett, amikor is zajt hallottunk. Mindenki odafordult, és hunyorogva figyeltük, hogy ki érkezik.

A világoskék lányok jöttek. Mindhárman.

– Mi? – suttogtam furán, a combomon fekvő Rajmund pedig szintén felemelkedett, és az érkezők irányába nézett, miközben a többi versenyző is a nyakát nyújtogatta, aztán fel is álltak, döbbenten bámulva a nem várt jelenetet, amiről időközben a három üzenetet is megkaptuk. Igen, mindhárom világoskék lánynak véget ért a számháború.

– Feladtátok? – kiáltott nekik Keri, megelőzve a kérdésével mindenkit, mire a világoskék lányok a fűfoltos, koszos melegítőjükben válasz helyett csak egy „kuss!” pillantással illették. – Ezek szerint nem – értelmezte Keri, amitől még inkább összezavarodott mindenki, és kérdőn néztek össze, merthogy akkor ez azt jelentette, hogy Panna leolvasta őket. Mindhármukat.

A világoskék lányok átmásztak a fagerendán, és senkinek nem válaszolva, flegmán léptek a rájuk váró, korábban már leolvasott társukhoz, miközben a kilencedikes fiúk elképedve néztek össze, aztán örömujjongásban törtek ki, amikor Panna, mint aki jól végezte dolgát, elégedett vigyorral érkezett meg utolsóként, és feltartva a két karját, messziről tudatta, hogy megcsinálta. A pink kilencedikes lány konkrétan leszámolt mindenkivel.

Az érkezésére mindannyian felkászálódttunk, és nevetve megtapsoltuk, miközben a csapattársai átugrottak a gerendán, Panna elé siettek, és ketten a vállukra emelve hozták a gyűjtőhelyig, ahol átugrott a gerendakerítésen, majd kérdő tekintetektől kísérve körbefordult.

– Fúú, halljátok. Hol is kezdjem? – hangzott fel Panna első mondata a némán töltött órák után, a kérdésére pedig

mindenki, még a szervezők is elnevelték magukat, tudva, hogy ez hosszú lesz, és felöleli a világ legtöbb, ha nem az összes témáját.

A csacsogását hallgatva mosolyogva figyeltem, és őszintén örültem, hogy az övék lett a zászló, mert ha valakinek odaadnék egy családlátogatás-nyereményt, akkor azok egyértelműen a verseny legkisebb tagjai.

– És akkor belegurultam egy bogáncsba. Felismertem rögtön, régen alsóban környezetismeretre kellett csinálni saját növényhatározót, a mamával jártuk a természetet, és kerestünk virágokat, amiket egy könyvbe gyűjtöttünk, az oldalak közé berakva, de egy idő után olyan sok virág volt a lapok között, hogy alig tudtuk becsukni, na akkor a kanapé egyik sarkát raktuk rá nehezéknek – hadarta Panna, akinek a mondandójából nagyon nehéz volt kiszűrni azt, hogy mi történt a számháború alatt, mert állandóan másról kezdett beszélni. Így aztán leginkább foszlányokból és utalásokból raktuk össze, ami erre vonatkozott, vagyis hogy sokáig egy gémeskút mögött bújt el, aztán amikor a lilák kiestek, és meglátta az üzenetet, hogy mi a nyeremény, akkor előmerészkedett, és a benn maradt játékosok nyomába eredt. Tudva, hogy egyedül csekély az esélye, nem merészkedett közel hozzájuk, hanem messziről kifigyelte a számaikat, de nem olvasta le őket rögtön, hanem csak megjegyezte, majd amikor mindhárom világoskék lány számát memorizálta, fedezékbe vonult, és onnan kiáltotta el rögtön egymás után mindhármukét, annyi időt sem hagyva nekik, hogy felfogják, mi történt. Ez egyébként meglepően okos taktika volt, bár Panna bevallotta, hogy nem a saját ötlete, hanem egy régebbi számháborúzásból emlékezett rá, most

pedig alkalmazta. Róbert ettől függetlenül őszintén gratulált neki, és ismertette a nyereményt, ami alapján holnap délelőtt megérkeznek a pinkek családtagjai és az igazgatójuk is az élménytáborba.

– Úristen, köszönöm – nézett az ég felé Panna, aki elmondása szerint azért akarta ennyire megnyerni a zászlót, hogy végre láthassa az apukáját.

Magam előtt összefont karral hallgattam, majd Panna már régen valami karamellás édességről beszélt, amikor én még mindig azon kattogtam, hogy milyen volt, amikor én is így éreztem apu iránt. Ja, volt ilyen is. Mielőtt mindent elcsesztem, mi is hasonlóan voltunk egymással.

– Major? – nézett rám Rajmund kérdőn, és nagyon úgy tűnt, hogy nem először szólít meg.

– Igen? – kérdeztem vissza.

– Itt a telód – nyújtotta át a szervezők által visszaadott készülékek közül az enyémet. Jól vagy? – vizslatott.

– Persze. Csak... – kezdtem, rápillantva a kijelzőre, amin millió értesítés volt a közösségikről, szinte az egészet beterítették a szalagok, de egy hívás vagy üzenet sem volt az otthoniaktól. – Jól – hagytam ennyiben a választ, Rajmund pedig fürkészőn vizslatott, aztán anélkül, hogy bármit mondott volna, átkarolva magához húzott, mintha csak tudná, hogy erre van szükségem.

Azonnal elillant a pillanatnyi szomorúságom, és hálásan biccentve a vállának döntöttem a fejem, úgy indultunk a többiek után, akik a szervezők vezényleésével a buszok felé sétáltak. Mind az öt versenyben maradt csapat. A lilák már rég nem voltak sehol.

– Gyertek, Kocsis hív! – szólt hátra hozzánk Vivi, mire

Rajmunddal elengedtük egymást, és előresiettünk Viviékhez, akik megvárták, hogy odaérjünk, és csak azután fogadtuk a hívást.

Az igazgató szürkésfehér arccal, sápadtan meredt ránk a kijelzőn át, és tweedzakójában ülve az asztala mögött, összekulcsolt ujjait az álla alatt megtámasztva rémülten pislogott, mintha félne attól, amit hallani fog.

– Bent vagyunk a top ötben – szolt Dominik, mire Kocsis egy IGEN! kiáltással felpattant az asztala mögül, és a telefonját felkapva hirtelen nem is tudta, hogyan vezesse le az örömét, ezért járkálni kezdett az irodájában, aztán kinyitva az ajtót, kilesett rajta, hogy valakivel megoszthassa örömét. – Icuka! – kiáltotta. – ICUKA! – szólítgatta a takarítónőt, majd, bár nem láttuk, Icuka feltehetőleg felé fordult, mert Kocsis meghatottan így szolt: – Továbbjutottunk, Icuka!

– Micsináltam? – hangzott a válasz.

– Bent vagyunk a top ötben – suttogta Kocsis a könnyeivel küzdve. – A Szirtes-csapat a legjobb ötben van az Iskolák Országos Versenyén! – magyarázta.

– Jaa. Jóó – közölte Icuka. – A szőke haspólós is? A rágózós? – hallottuk a takarítónőt, mire Vivi meglepetten ráncolta a homlokát.

– Igen, Felcser Vivien is a csapat tagja... – felelte Kocsis kissé hezitálva.

– Akkor mondja meg neki, hogy öt gumit kapartam fel a padja aljáról, és ha még egyszer... – fenyegetőzött Icuka, mire Kocsis gyorsan visszalépett az irodájába, és becsukta maga mögött az ajtót. – Iskolánk tisztaságért felelős személyzete sok szeretettel gratulál nektek – nézett a kamerába Kocsis.

– Nem is – közöltük röhögve.

– A lelke mélyén biztosan – köhintett, aztán boldog mosollyal a fejét ingatta, és látszott rajta, hogy még mindig alig hiszi el, hogy bent vagyunk. – Meséljete, mi volt – kérte.

– Okkké – kezdtük a busz felé gyalogolva. – De valamit tudnia kell az igazgató úrnak...

11.

Annak ellenére, hogy Kocsis először látványosan elszomorodott attól, hogy nem látogathat meg minket, az érveinket meghallgatva végül egyetértett azzal, hogy a játék vége előtt ne zavarjon be nekünk senki a személyes jelenlétével, és ne rontsa az esélyeinket.

Ezt aközben mondta, hogy leporolta az irodája polcán az üres helyet, ahová az IOV-kupát várja, szóval részéről minden oké volt, csak nyerjünk.

A füves területen gyalogolva gyorsan elhadartuk Kocsisnak a számháború izgalmait, aztán az igazgató, néhány screenshotot lőve a FaceTime-hívásunk közben, már le is rakott minket, hogy posztoljon az oldalaira.

A ránk váró buszba visszaszállva épphogy fáradtan hátradőltünk az ülésünkön, amikor is a telefonunk jelezte az értesítést. Előszedtük a készülékeket, és bágyadtan néztük meg, hogy mi történik.

Szirtes gimnázium megosztott egy bejegyzést. Most.

„HAHÓ, SZIRTES ARMY! Na kinek a kedvenc csapata került az öt legjobb közé? Igen!!! A válasz helyes! A Szirtes színeiben Felcser Vivien, Major Sára, Fehér Rajmund és Pap Dominik sikeresen továbbjutott a mai számháború-feladaton, ezzel pedig ott vagyunk a top 5 mezőnyében!!! Hatalmas gratuláció a csapatnak, a feltöltött képen mutatom azt a pillanatot, amikor a feladat után megosztották velem a jó hírt. Láthatjátok, mennyire elértékenyültem a hír hallatán, ott vagyok a felső sarokban.

A számháború tétje a továbbjutáson túl egy exkluzív látogatás volt, amit a legutolsóként bennmaradt csapat nyert el. Sajnos úgy alakult, hogy nem mi szereztük meg ezt a bónuszjutalmat, így nem tudom meglátogatni a Szirtes diákjait a Hortobágyon, mert a nyereményt végül egy másik négyes, a csupa kis kilencedikesből álló pink társaság szerezte meg. Tekintve, hogy ilyen fiatal

versenyzőkről van szó, természetesen nem bánom, hogy őket illeti a nyereség, és gratulálok nekik. A mieinknek pedig jó pihenést kívánok a holnapi napra, amikor is a családlátogatási program alatt ők is lazíthatnak egy kicsit, és feladat híján feltöltődhetnek a következő megmérettetés előtt. Merthogy az már a döntőbe kerülésért megy majd. Igen. Pontosan. Már ott tartunk. A csapatunk a döntőért fog megmérkőzni. Ki gondolta volna? Ki is? Ó, igen. Hát én!!!

Na de ne szaladjunk ennyire előre, egyelőre a Szirtes csapatára egy jól megérdemelt szabadnap vár. De addig is, amíg versenyzőink pihennek, és lélekben felkészülnek a végjátékra, ne felejtsetek el követni az Instagram-oldalamat, ahol, mivel a fényképes kötényemnek akkora sikere volt, a hamarosan kezdődő élőben kisorsolok néhány ajándéktárgyat, amit direkt erre az alkalomra csináltattam a csapatunk tagjairól. Az Instámra töltöttem fel képeket a megnyerhető egyedi ajándékokról, nézzétek meg. Várok tehát mindenkit az oldalamon este nyolckor, ahol a sorsolás mellett egy unboxing programmal is készülök, merthogy ma végre megérkezett a ledes körlámpám az állvánnyal, amit az adásban fogok kibontani, összerakni és kipróbálni. Nagyon izgalmas lesz, tartsatok velem.

Hajrá, Szirtes! Nyertes Szirtes! Kocsis igazgató”

A poszt alatt azonnal gyűlni kezdtek a kommentek.

„Grat a csapatnak!”

„Mi van, továbbjutottunk?”

„Tovább”

„Menjetek már, megvan a számháború is?”

„Jaja”

„Bazz, ezek még a végén tényleg megnyerik. Még egy feladat és döntő?”

„Igen”

„Kemény”

„Kocsis milyen nagyképű ezzel az ő megmondta, hogy ez a csapat erős dumával...”

„Hát jó, de végül is ő megmondta, nem?”

„Csak ő mondta meg XD”

„Basszus, nem hiszem el, hogy igaza volt”

„Jaja, én is emlékszem, amikor még csak kábé ketten hittek neki”

„Ma meg már hárman!”

„XDDD”

„Hülye”

„Némá’ a nagyképű Kocsist, hogy olt minket a posztban”

„Simán lealáz, vigyázzál”
„Bátya igaza volt!”
„Kocsis igazgató ÖN TUDJA ELŐRE A DOLGOKAT MENJEN LOTTÓZNI”
„XDD”
„Nee”
„Sírok”
„Hé. Voltatok Kocsis instáján? Frankón csináltatott fényképes cuccokat, amiket nyerni lehet”
„Lol. Van kötény?”
„Nincs. De van más, nézd meg, itt a LINK”
„OK”
„Menjetek már, mi az a fényképes bögre Felcserről???”
„A suli galériájából van. Farsangkor készült, amikor Harley Quinnek öltözött... Nem mintha onnan tudnám, hogy már akkor lementettem...”
„Ja, én sem XD”
„Nekem is csak a szomszédom apósának a munkahelyén a targoncavezető mentette, én nem”
„LOL”
„Halljátok. Nekem KELL az a póló, amin Rajmund van!”
„Rajmi Army megérkezik 3, 2, 1...”
„Itt vagyunk, jelen”
„Nekem kell a Rajmi pólóóóó”
„Én akarom megnyerni”
„Öljétek csak egymást érte, legalább könnyen megnyerem a Dominik párnát. Köszipuszi”
„A Dominik párnán miért nem a mugshot képe van???”
„Hülye, ezen felröhögtem”
„Mi az a mugshot?”
„Bűnügyi nyilvántartási fotó...”
„Jaaa. Lol”
„XD”
„Nagyon röhögök”
„Dehülyevagy XD”
„Ne már, idióták, nehogy elhiggyétek. Dominiknak nincs mugshotja!”
„Ja nincs?”
„Nincs... Volt egy verekedéses ügye, amiben az, akit leütött, feljelentette, aztán valami olyasmi volt, hogy bíróságra is kellett járnia.”
„Az komoly”
„Ja, de úgy tudom, már lezárult a dolog”

„EMBEREK! Ott egy Tahi toll! Lehet nyerni egy Tahi tollat!”
„Én azzal akarok fizikadogát írni”
„Én azzal akarok megbukni”
„Az megy Tahi toll nélkül is”
„:D”
„Major Sárával kapcsolatban mit lehet nyerni?”
„Egy üveg mogyorós likőrt”
„Neeee :DDD”
„TOPKOMMENT”
„De rohadék vagy”
„Ezt nem értem, valaki pls mondja el”
„Azért csapták ki Sárát a táncgyűtteséből, mert bepiáztak este, az egyik csaj meg allergiás volt a likőrré, és nagy balhé lett belőle, mentő meg szülők minden”
„Kösz”
„Ő vette a piát?”
„Állítólag”
„Szisiék legalábbis azt mondják”
„Durva”
„Na, de komolyan, mit lehet Sáráról nyerni?”
„Fényképes pólót. Táncol rajta.”
„Muti”
„LINK”
„Jó, kösz, megnéztem, és inkább nem kérem a kakaóscsigámat. Nem most... Soha többé. Milyen alakja van, jóistengyerele”
„Császtok, mit kell csinálni, hogy megnyerjem a ribanc Felcseres bögrét?”
„Meghalok XD mi ez a kérdés :D”
„Hé, lehet ribancozni? Kocsis nem moderál???”
„Ribanc, ribanc, ribanc, ribanc... Ezek szerint lehet”
„:DDD”
„Hol van Kocsis? Nem figyeli a kommentszekciót”
„Lehet sír örömében, azért nem törli a hozzászólásokat. Nem lát a könnyeitől”
„Vagy elvakítja a ledes körlámpája, azér' nem látja, mi folyik itt”
„Azt csak később bontja ki az insta élőben”
„Ja, nem tudtam. Akkor biztos csak pisálni ment”
„:DDDDDD”
„TE ÁLLAT”
„Nem bírom XDDDD”
„Na jó, ha visszajön, itt a fél társaságnak BAN”
„Annyira hülyék vagytok...”

„Ember, én a helyedben törölném a kommentet”

„:D Én a helyében magamat is”

„Hé láttátok, hogy vezetjük a szavazást? Az IOV csoportban”

„Nem. Hogy áll?”

„A végső öt úgy néz ki, hogy mi vezetünk, utánunk a szürke csapat, világoskék, pink, és összesen két százalékkal a végén a bészsek”

„Komoly. Megyek szavazni”

„Én is”

„Én is dobok egyet ránk”

„Halljátok, Felcserről elég erős a bögre, most nézem, az a Harley Quinn szerelés rajta, anyám...”

„Jaja. Hát én sem rúgnám ki abban a jelmezben”

„Én anélkül sem...”

„Anélkül főleg nem :D”

„Undorítóak vagytok! Hogy tudtok így beszélni egy lányról?”

„Így”

„:DDD”

„Sziaztok, Kocsis milyen ledes körlámpát vett? Most készülök én is rendelni”

„Itt van a kép az oldalán, ahogy átveszi a futártól. A leírásban ott a márka. [LINK](#)”

„Köszí. Várom már az unboxingot”

„Én is”

„Sziaztok, kit kell megölnöm a Rajmi pólóért?”

„Major Sárát. Leginkább.”

„XDDD”

„:D”

„Tényleg, együtt vannak? Sára és Rajmund?”

„Szerintünk igen.”

„Honnan veszitek?”

„A feltöltött képeikről. Elég árulkodó köztük a testbeszéd”

„Milyen beszéd? Én Sára oldalán csak a testet nézem”

„Idióta”

„És csodálkozol, hogy nincs csajod...”

„Nem csodálkozom”

„XDDD”

„:D”

„Hülye”

„Hellósztok. Felcsernek van most éppen csávója? Nem én kérdezem, hanem a... fszt, nem jut eszembe senki, én kérdezem, és akkor mi van :D

„Háááát. Necces. Dominik rendesen beszólogat, ha Felcsert szidja valaki...”

„Mi? Erről lemaradtam. A ribanc Felcser meg a bunyós Domi? Tényleg?”
„Nem tudjuk, mi itt mind, akiknek nincs semmi életünk, másokéval foglalkozunk és azt találgatjuk”
„:DD”
„Várjatok... Akkor Major Sára és Fehér Rajmund is kavarnak, meg Felcser Vivi és Pap Dominik is??? Mi ez bazz, Iskolák országos tindere?”
„LOOOL”
„XDDDDD”
„Na jó meghaltam a kommenteden”
„Neee. Azt mondja iskolák országos tindere, beszarak :D”
„:DD”
„Ezen a kommenten nagyobbat röhögtem, mint a saját poénjaimon szoktam”
„Én is nagyobbat röhögtem, mint a te poénjaidon szoktam”
„:D”
„Nagyon élem ezt a kommentszekciót”
„Én is”
„Na jó, most komolyan, csak én drukkolok már nagyon a csapatunknak, vagy más is ennyire átfordult?”
„Csak te XD”
„Nem is. Csomóan szurkolunk”
„Hajrá, Szirtes”
„Már én is szeretném, hogy nyerjünk”
„Én jobban szeretném, mint apám a matek kettesemet”
„Én jobban szeretném, mint a matek kettesem apámat”
„XD”
„Én jobban drukkolok Rajmundéknak, mint anyámnak, hogy sikerüljön a nokedliszaggatás”
„:DD”
„Én annyira akarom a nyerésünket, mint amennyire Dominik leütne valakit”
„Najóó :DDDDD”
„VISÍTOK”
„Ez a kommentszekció a legjobb dolog ever”
„Én annyira szeretném, hogy megnyerjük, amennyire gyorsan shuffle-zik Major Sára”
„Én annyira akarom, hogy nyerjünk, ahány balhéja volt Rajmundnak...”
„Vagy ahány csávója Felcsernek...”
„:D”
„XDD”
„Jó, kinyírtad a játékot ember, ennél nem lehet nagyobbat mondani”

A kisbuszunk lassítva megállt, mire elkaptam a tekintetem a telefonomról, és kinéztem az ablakon. Megérkeztünk.

A kommentek olvasásától lehalt aggyal tettem zsebembe a készüléket, és kicsusszantam az ülésről.

– Köszí – mosolyogtam Dominikra, aki tartotta nekem az ajtót, aztán a tornazsákot megrántva a vállamon, odaléptem Rajmund mellé, és bevárva Viviéket, elindultunk vissza a táborba.

A délutáni nap aranyra festette a csendes tájat, miközben mi az IOV-élményhelyszínen felé sétáltunk, aminek tárva-nyitva tartott kapujában Tahi várt minket maga előtt összefont karral. A tanárunk pont középen állt, eltorlaszolva az utat az érkezőktől, ez azonban egy cseppet sem zavarta, és a világért sem húzódott volna félre, hanem elvárta, hogy kikerüljék a visszatérő versenyzők. Hát igen. Renitens csapatnak renitens kísérő tanár jár.

Tahi csak akkor mozdult meg, amikor megpillantott minket, ekkor azonban rögtön elénk indult, és már messziről odaszólt hozzánk:

– Felcser, Fehér, Major, Pap! – kiáltotta, aztán megérkezve egyenként végignézett rajtunk, és büszkén bólintott. – Gratulálok! – mondta személyesen is, mert természetesen a telefonokat visszakapva neki is megüzentük, hogy sikerült bekerülnünk a legjobb ötbe.

– Köszönjük – néztünk hálásan a tanárra, a számainkat lóbálva a kezünkben.

– Hogy ment? – érdeklődött, miközben velünk együtt sétálva indult vissza a kapu felé.

– Egész jól – válaszoltuk.

– Tudtatok bármit kamatoztatni a tanácsaimból? –

érdeklődött.

– Persze – feleltük.

– Rögtön a játék elején kettéváltunk, és Dominikkal egy fás rész felé vettük az irányt, ahogy a tanár úr mondta – mesélte Vivi, mire Tahi helyeslően bólintott.

– Mi pedig bebújtunk kettesben Majorral egy híd alá, ahogy a tanár úr mondta... – szólt Rajmund, mire visszatartottam a nevetésemet, miközben Tahi értetlenül megrázta a fejét.

– Mi? Mikor mondtam én ilyet? – kérdezte megdöbbenve.

– Ja, nem mondta? Mi úgy értettük – székálta tovább Rajmund a tanárt, aki idegesen fújtatva megrázta a fejét.

– Egyszer belefutsz a pofonomba, Fehér, bele bizony, és alig várom azt a pillanatot – ábrándozott Tahi, mire Rajmund röhögve bólintott, amolyan „aha, persze” stílusban. – Na de. Mondjátok csak. Miért nem mentetek rá a nyereményre? – váltott témát Tahi, és úgy nézett végig mind a négyünkön, mint aki pontosan átlát rajtunk.

– Honnan tudja a tanár úr, hogy nem mentünk rá a nyereményre? – kérdezett vissza Vivi.

– Onnan, hogy akkor a tiétek lenne – felelte egyszerűen a tanár, ismerve minket annyira, hogy ha akartuk volna, akkor valóban nálunk lenne. De nem így történt. Ezt pedig Tahi nagyon is jól tudta. Csak hallani akarta az okát. – Szóval? – fürkészett minket, miközben átsétálva a kapun visszaértünk az élménytáborba.

– Ráhajtottunk volna a nyereményre, ha az, aminek gondoltuk... – szóltam szűkszavúan. A tanár kérdően felém pillantott, ezért magyarázatképpen hozzátettem: – Védettség.

– Azt megszereztük volna – biccentett Dominik. – Vagyis a

lányok. Vivi és Sára maradtak csak játékban azután, hogy a lilák kiestek az IOV-ról – mesélte, Tahi pedig csendben hallgatta a beszámolót Dominik, majd Rajmund leolvasásáról, aztán arról, hogyan találtam meg Vivit, miként húztuk meg magunkat a kilátóban, egészen addig, hogy megérkezett az üzenet, ami védettség helyett egy családlátogatás nyereeményéről szólt.

– És akkor levettük a számot a homlokunkról, és önként abbahagytuk a számháborúzást – meséltem.

– Miért? – kérdezte Tahi az állán simítgatva a szakállát.

– Mert ez nem nekünk való nyereemény – válaszolta Rajmund egyszerűen, mire mind helyeslőn bólintottunk.

– És legalább olyanok kapták, akikhez szívesen jönnek látogatóba – tettem hozzá. – Nem akarok a többiek nevében beszélni, de... Én ezt nem igazán mondhatom el magamról – szóltam halkán.

– Én sem – mondta Vivi azonnal.

– Ááá – rázta meg a fejét Dominik is.

– Helló – mutatott magára Rajmund, ennyivel elintézve a választ, mire önkéntelenül is elnevettük magunkat. Jól néztünk ki.

Tahi elgondolkodva nézett végig rajtunk, majd sóhajtvá megcsóválta a fejét.

– Értem – szólt végül, és üvöltött a tekintetéből, hogy mennyire megsajnált minket, de közben azt sem akarta, hogy a szánakozásától még nyomorultabbul érezzük magunkat, ezért megköszörülve a torkát így szólt: – Na és halljam, kiket olvastatok le? Azért a ti négyesetektől hosszú és impozáns listát várok... – méregetett minket, mi pedig úgy csináltunk, mintha nem vettük volna észre a feltűnő témaváltást, és egymás

szavába vágva kezdtük mesélni, hogy kiket nyírtunk ki a számháborúban. Tahi elégedetten bólogatva hallgatta a beszámolóinkat, egy-egy résznél még magáról megfélekedve izgult is, például amikor Vivivel Gabesz leolvasását meséltük el.

Az étkező ajtajánál jókedvűen beszélgetve átengedtük magunk között a vacsorázni érkező világoskék lányokat, aztán, miután közvetlenül utánuk sorban érkeztek a még versenyben maradt csapatok, Tahi bólintva összecsapta a tenyerét.

– Na jól van, biztosan éhesek vagytok, nyomás vacsorázni! – küldött be minket az étkezőbe.

– Oké – feleltük egyszerre, elkészönve az ajtóban a tanártól.

– Jó éjt, tanár úr – tette hozzá Rajmund, amolyan „egy próbát megér” stílusban, mire Tahi megtorpant, és unott arc kifejezéssel nézett vissza rá.

– Komolyan, Fehér – pillantott a még világos égboltra. – Csak szeretnél te tőlem elkészönni hét órákor... – nevetett a tanár magában, aztán megfordulva elsétált, Rajmund pedig röhögve bólintott egyet, és kinyújtott karjával megtartotta az ajtót, miközben bementünk.

Az étkező annak ellenére üresnek tűnt, hogy a rajtunk kívül versenyben lévő négy csapat minden tagja jelen volt.

– Hé! Hééé! – integetett felénk Zétény. – Van fagyi! – mutatott a kezében tartott tölcsérre, mire Keri is boldogan emelte fel, hogy ő is azt eszik.

– Oké, köszí – feleltük egyszerre, majd az üres asztalok között átsétálva a svédasztalhoz léptünk, és szedtünk vacsorát.

– Tessék, drágám – adta át a konyhás Vivinek a gluténmentes vacsorát a pult mögül, aki megköszönve átvette, és fél kezében tartva a tálcát, megigazította a haját, miközben rám várt.

A tányéromra kiszedtem egy adag tejszínes spagettit, aztán Vivivel együtt az asztalunk felé indultam, elsétálva az újdonságként odarakott fagyispult előtt, amit éppen a pink kilencedikesek álltak körbe, és arra vártak, hogy Panna vagy szedjen nekik, vagy adja át az adagolókanalat, de ő csak maga előtt hadonászva vele megállás nélkül beszélt. Amikor elhaladtunk előttük, éppen arról, hogy nem szereti a sci-fiket, mert gyerekkorában az unokatesója megnézetett vele egyet, amitől nagyon félt, és hónapokig azt hitte magáról, hogy robot. Nem akartuk tudni, hogy jött ez a fagyihoz. Vagy bármihez.

A csendes étkező visszhangzott Panna magyarázásától, miközben a szürke, bézs és világoskék versenyzők halkán beszélgetve, vagy éppen netezve vacsoráztak a helyükön, ugyanott ülve, mint akkor, amikor még tele volt a terem résztvevőkkel. Kicsit olyan volt a hangulata így az ebédlőnek – mindössze öt csapattal a kezdeti tizenhét helyett –, mint amikor az osztály nagy része beteg és hiányzik, páran pedig bemennek, és a helyükre ülnek az asztalra pakolt székek között. Érezhető volt, hogy közeledik a döntő, ami azt jelentette, hogy a helyiségben lévő öt csapatból már csak egy esik ki, a többi pedig a négyes megmérettetés résztvevője lesz.

Miután mind leültünk, én feltekertem a villámra egy adag spagettit, Rajmund mellettem a ketchupösflakon alját megütve kinyomta a sült krumplijára a maradék szószt, Vivi hozzálátott a tárkonyos csirkeraguleveséhez, Dominik pedig a marhapörköltre vágott hegyes erős paprikát, nyílt az ajtó, mire mindenki megilletődve fordult oda. Merthogy nem vártunk senkit. Mind megvoltunk.

– Ne már, baszki – szólt Rajmund elsőként, visszajejtve villáját

a tányérjára, amikor a narancssárga ruhás szervezők beléptek a terembe. És borítékok voltak a kezükben.

– Ilyen nincs – ingattam a fejem hátradőlve a széken. Abbahagytam az evést, és Róbertet figyeltem, aki mosolyogva nézett körbe.

– Csak folytassátok nyugodtan – szólt, mintha ez így működne, és megállt elől, ahonnan rálátott a történésekre, miközben a szervezők sietősen körbementek a teremben, és átadták a csapatoknak a borítékokat.

– Tessék – állt meg mellettünk az egyik narancssárga ruhás, és felénk nyújtotta a piros levelet. – Piros csapat – ismételte meg, miután egyikünknek sem akaródzott átvenni.

Végül Dominik megtörölte a száját a szalvétával, és felnézve a mellette álló szervezőre, csapatkapitányi kötelességének eleget téve átvette a borítékot.

A világoskékek, bézsek és szürkék hozzánk hasonlóan elvették a saját színükkel ellátott leveleket, a fagyispultnál álló pinkek azonban nem kaptak semmit, őket kihagyták.

– Ne már, mégis védettek? – háborodott fel a szürkéktől Krisztián.

– Nem erről volt szó! – kontrázott az egyik világoskék lány, és mindkét csapat méltatlankodni kezdett.

Eközben a pinkek semmit nem értve, üres tölcserrel a kezükben álltak, még mindig arra várva, hogy Panna adja oda nekik a kanalat, akinek egy ilyen történés kellett ahhoz, hogy elakadjon a szava. Andiék szinte sokkot kaptak a nem várt boríték láttán, és az arckifejezésük arról árulkodott, hogy lélekben éppen elbúcsúznak a versenytől, miközben a pinkek kivételével minden csapat kapitánya feltépte a levelet, és

idegesen nézett a borítékba.

– Mi az? – kérdezte Vivi félve, amikor Dominik elsőként látta meg a tartalmát.

– Nyugi – szólt elmosolyodva, és megkönnyebbülten nézett fel ránk. – Csak brosrák – vett ki egy köteg szórólapot a borítékból, mire meglátva a Mátai ménesről, a Kilenclyukú hídról, a Vadasparkról és további programajánlókról szóló anyagokat, mind fellélegeztünk, és a főszervező felé néztünk, aki, miután élvezettel végignézte a csapatok rettegését egy újabb feladattól tartva, felszólalt:

– Holnap a pinkek családlátogatása alatt a többi versenyben lévő csapat eldöntheti, hogy mivel tölti a napot. Ha úgy tetszik, maradhattok a táborban, de választhattok egyéb fakultatív programot is, amihez biztosítottunk kedvcsináló brosrákat – magyarázta.

– De jó, aquapark! – kiáltott fel Keri. – Menjünk oda! – mutatta meg a többieknek a szórólapot, mire Róbert rászólt:

– Még nem fejeztem be!

– Elnézést – húzta be a nyakát, és kissé lejjebb csúsztatva a széken a kezében fogott szórólapot olvasgatta tovább.

– Szóval – folytatta Róbert megköszörülve a torkát. – Mint látjátok, több programlehetőség közül is választhattok, azonban nagyon fontos, hogy csak a kísérő tanárok részvételével mehettek el.

– Ó, basszus, szerintetek Erikát rá tudjuk venni a strandolásra? – gondolkodott hangosan Zétény, a közgázt tanító kísérő tanáraikra utalva, akit ritkán láttunk, de akkor is a nyakig felhúzott cipzárú egyenmelegítőjükben feszített.

– Bézs csapat, még egy közbeszólás, és nem élményfürdőbe

mentek, hanem haza! – förmedt rájuk Róbert.

– Hülyék, kuss már – sziszegte Andi a fiúk felé, és az asztalon előrehajolva egyesével kikapta a kezükből a broszúrákat, így próbálva megakadályozni, hogy tovább szövegeljenek.

– Tehát – tért vissza Róbert a mondandójához harmadszor is.
– Egyeztessetek a kísérő tanárokkal, hogy mit csináltok holnap, az ő felügyeletükkel elhagyhatjátok a tábort egy szabadnapra – mosolygott körbe a termen, úgy, hogy a bészeken épphogy csak átsiklott a tekintete, aztán megállapodott a fagyispultnál álló pinkeken. – Hozzátok pedig érkeznek a családtagok és az igazgatótok. Már mindenkivel egyeztettünk – mondta.

A kilencedikesek izgatott boldogsággal néztek össze a hír hallatán, majd az étkező egy pillanat alatt átváltott halk vacsorázásból a szokásos káoszba, amikor is a szervezők távozását követően a csapatok tagjai hevesen kezdtek diskurálni, aztán persze vitatkozni arról, hogy mivel töltsék a holnapi napot, megpróbálva ráerőltetni egymásra az akaratukat, azon téves elv alapján, miszerint aki a leghangosabb, annak van igaza. Szájról sem kellett olvasnom, mivel senki nem diszkréten tervezgetett, hanem leginkább ordibálva, így hamar kiderült, hogy a világoskék lányok közül ketten lovakat mennének nézni, ketten viszont szafarizni szeretnének a vadasparkban... Ők tehát erről vitáztak. Keri és Zétény élményfürdőbe akartak menni, hogy csúszdázzanak, erről azonban Andi hallani sem akart, ő inkább ment volna bárhová, ahol nem kell fürdőruhában lennie, mert nem érzi magát komfortosan a strandokon, tekintve, hogy saját bevallása szerint úgy fest bikiniben, mint egy létra fürdőruhában. Ezen

Keriék hosszú percekig röhögtek, Andi pedig unottan várta, hogy befejezzék, és meghozzák a döntést, ami ennek ellenére mégis az élményfürdő program lett, mert bár Keri és Zétény jól szórakoztak Andi öniróniáján, csúszdázni még annál is jobban akartak, így maguk mellé állították Lacit, és három az egy ellen nyertek.

– Kösz – dünnyögte Andi, és sóhajtvá összefonta maga előtt a karját, csalódottan konstatálva, hogy valószínűleg mindig le lesz szavazva mindenben, majd a szürkék felé pillantott, akik éppen akkor hozták meg a döntést.

– Holnap irány Hajdúszoboszló és az aquapark! – szóltak ünnepélyesen, összehúзва magukat, hogy mind benne legyenek Gabesz Insta-storyjában, ahol bejelentették, hogy milyen program vár rájuk a szabadnapjukon.

– Ó, még ez is – sütötte le a szemét Andi, és tenyerébe temette az arcát. Nem tűnt kifejezetten boldognak.

Visszafordítva a fejem, az asztalunkra kiszórt szórólapok közül felemeltem egyet, és miközben a villámmal feltekertem egy újabb adag spagettit, és bekaptam a falatot, a többiek felé mutattam a brosúrát.

– Menjünk mi is az aquaparkba? – kérdeztem úgy, mint akinek lényegében mindegy.

Vivi grimaszolva nézett rám a kanalában tartott levest fújva, és óvatosan megrázta a fejét.

– Nekem reggel megjött – tátozta teljesen némán, én azonban simán leolvastam a szájáról, és rögtön biccentettem.

– Úgy értem, szerintem ne menjünk mi is az aquaparkba – korrigáltam azonnal, és visszaejtettem a kezemből a prospektust.

– Kösz – suttogta Vivi hálásan mosolyogva, mire csak egy „ugyan már” legyintéssel reagáltam, tiszteletben tartva, hogy így nem akar strandolni, majd a villámra egy újabb adag spagettit feltekerve tovább nézegettem az asztalra kiszórt anyagokat, más program után nézve. Nem igazán jutottam dűlőre, így felnézve a brosrákból a velem szemben ülő Vivire pillantottam, aki haját hátrafogva fújta a gőzölgő levest, miközben tekintete végigsiklott a neki fejjel lefelé lévő programajánlókon.

– Valamelyik? – kérdeztem összeszedve a szórólapokat, és legyező alakba rendeztem a kezemben, úgy mutattam Vivi felé, amolyan „húzz egyet” stílusban.

– Nekem mindegy, ha nem az aquapark – mondta, és tovább ette a levesét.

– Oké, Dominik? – kérdeztem, mire Dominik kérdőn nézett fel a tányérja mellé rakott telefonjából.

– Igen? – kérdezett vissza.

– Melyik legyen? – tartottam felé a kezemben lévő szórólapokat.

– Passz – mondta.

– Jó, eddig három mindegy – konstatáltam, aztán Rajmundhoz fordultam. – Te mit gondolsz? – kérdeztem, mire eltűnődve nézett rám.

– Szerintem hozok fagyit – jelentette ki.

– Úgy értem, a holnapi programról – konkretizáltam, megrázva előtte a kezemben fogott brosrákat.

Úgy tűnt, Rajmundot sem érdekli különösebben a fakultatív program kiválasztása.

– Jaaa – értette meg. – Mindegy, jó lesz, amit választotok – állt fel a székét nyikorogva hátratulva, és elment a fagyispulthoz.

Erről ennyit.

– Akkor tehát a végeredmény a holnapi napra vonatkozóan – emeltem fel a szórólapokat. – Dobpergés... – kértem egy kis felhajtást a bejelentésre, mire Vivi és Dominik is dobolni kezdtek az ujjaikkal az asztalon. – Egyöntetű „nekünk mindegy” – jelentettem be ünnepélyesen, mire elneveltük magunkat.

– Megüzenem Tahinak. Biztosan örülni fog – szólt Vivi szórakozottan, és felemelte a telefonját a tányérja mellől, miközben váratlanul Andi állt meg mellettünk.

– Mondjátok, hogy ti is jöttök az élményfürdőbe... – nézett ránk kétségbeesetten.

– Bocs, nem – ráztuk meg a fejünket.

– Mázlisták – sóhajtotta irigykedve. – Választottatok már? – emelte fel az asztalon lévő szórólapokat.

– Nem – feleltük, miközben Andi egymás mögé rakta a brosúrákat, majd megakadt a tekintete az egyikén. – Na! Tessék. Én ezt akartam – mutatott fel fújtatva egy hortobágyi tanösvényről szóló prospektust, és ciccege kihajtogatta, majd belenézett. – Igen, én erre mentem volna! Látjátok? Lehet látni a túrán rekonstruált őstulkot! – fordította felénk a kihajtott anyagot, és rábökött az állat fotójára. – Akartam vele egy szelfit – avatott be minket a megghiúsult tervébe.

Vivivel furán néztünk össze, aztán megpróbáltuk megvigasztalni a látszólag nagyon csalódott Andit, aki ezek szerint nem tud... Őstulokkal fotózkodni. Pedig akart.

– Azért szerintem az aquapark is jó lesz – biztattam.

– És a szürkék is mennek – tette hozzá Vivi, és bizalmasan Gabeszék felé pillantottunk.

– Hát éppen ez a bajom – ült le Andi Rajmund szabadon lévő

helyére, és nyöszörögve lehajtotta a fejét az asztalra. – Így sincs esélyem nála, de ha meglát csúszdázni, örökre traumatizálja a látvány.

– Ne hülyéskedj már. Ez nem igaz – ingattam a fejem rosszallóan.

– Csak azért mondom, mert még nem láttad, hogy milyen, amikor a hosszú kezeimmel és lábaimmal kalimpálva siklok lefelé. Mint egy fuldokló kaszáspók – közölte, majd homlokát az asztallapra helyezve aprókat kezdett fejelgetni rajta, miközben Rajmund visszaért, és az elfoglalt székét látva megállt Andi és köztem, majd kérdőn pillantott le az asztalt fejelgető bézs csapattagra.

– Minden oké? – kérdezte egy bazi nagy kehellyel a kezében.

– Östulkot akarok nézni csúszdázás helyett – dünnyögte Andi fel sem nézve, csak megemelve a kezében tartott a szórólapot.

– Mondta soha senki – reagálta le Rajmund szórakozottan, és elvéve a feltartott brosrát, érdeklődve belenézett, miközben nekem megakadt a tekintetem a másik kezében fogott pohárfélén, ami tele volt szedve.

– Na jó, ez mégis micsoda? – kérdeztem visszatartott nevetéssel.

– Fagyikehely – felelte egyszerűen, visszadobva az asztalra a szórólapot. – Megkóstolod, Major? – kínált meg.

– Mi van benne? – kérdeztem.

– Két csokifagyi, két vanília, tejszínhab, csokiszirup, egy marék M&M's, csokireszelék, banánkarika, rolád, ostya – forgatta meg a kezében a poharat. – Ennyi – fejezte be végül. – Ja, nem – vett észre valamit. – Ott van egy sor keksz is – mutatott a fagyigombócok közé benyomott kekszre.

A felsorolásán nevetve átvettem a kelyhet a kiskanállal együtt, miközben Andi, aki addig az asztallapnak támasztotta a homlokát, kérdően felnézett.

– Egy ilyen fagyikehelybe akarok belehalni – közölte.

– Arra – mutatott Rajmund a pult felé, mire Andi egy „kösz” bólintással röhögve felállt, és elment magának szedni. Rajmund visszaült a helyére, és engem nézett, ahogy belekanalaztam a tejszínhabon át a fagyiba, és kimertem belőle egy adagot, nagyjából úgy, hogy a felsoroltak közül semmit ne hagyjak ki.

Rajmund végig szórakozottan figyelte az arcomat, amíg megkóstoltam, majd szalvétámat felvéve az asztról letöröltem a számról a tejszínhabot, és elismerően biccentve adtam vissza a kelyhet.

– Oké, ez a legjobb cucc, amit valaha ettem – mondtam minden túlzás nélkül.

– Ugye? – kérdezte Rajmund magabiztosan.

– Komolyan – bólogattam.

– Kérsz még? – nyújtotta vissza mosolyogva, mire megráztam a fejem.

– Nem, nem, elég volt, köszi – feleltem, Rajmund pedig várt egy kicsit, mintha csak tudta volna előre, hogy meggondolom magam, aztán röhögve biccentett, amikor mégis visszahúztam a kezem a desszerttel együtt. – Jó, még egy kanállal – szóltam vigyorogva, miközben Keriék is odaléptek mellénk.

– Azta, de jól néz ki! Mi meg hülye, unalmas tölcsérbe szedtük a fagyit... – szúrták ki azonnal a kezemben lévő kelyhet, amit éppen visszaadtam Rajmundnak. Ezúttal tényleg. – Na mindegy, jöttök át a játékterembe? – kérdezte Laci.

– Aha – feleltük.

– És gondolkodtatok már azon, hogy mivel játszunk ma? – érdeklődött Zétény, megállva Dominik mellett, aki a tarkóján összekulcsolt kézzel ült a székén hátradőlve. A mozdulattól felhúzódott a pólójának az ujjja, ami láttatni engedte a tetoválása egy részét a bicepszén, miközben Zétényre pillantott.

– Nem – felelte egyszerűen.

– Mondjuk, miért is gondolkodtatok volna ezen – ismerte el zavartan, majd fütyörészve körbenézett, megpróbálva bármi érdekeset találni, amivel lekötheti a figyelmét, és kibújhat a kellemetlen szituációból. – De szép muskátli – állapodott meg végül a tekintete a nyitott boltíves ablakban lógó növényen. Ami mögött, észrevettük, a tanárunk odakint vár.

– Itt van Tahi – szólt Vivi, és felpattant a székről, mi pedig követtük.

– Akkor... A játékteremben várunk! – kiáltottak utánunk a bészek, mire csak intettünk egyet, és kimentünk az étkezőből.

A tanár az étkező előtti egyik faasztalnál várt minket, az érkezésünkre pedig ellökte magát tőle, és odalépett hozzánk.

– Köszönöm az üzenetet, Felcser – biccentett Vivi felé. – Szóval, ha jól értem, a holnapi napra kaptatok fakultatív programlehetőséget... – kezdte, majd félbeszakítva a mondatát Rajmundra nézett, aki ráérősen kanalazta a hatalmas kelyhet, nem is figyelve a tanárra. – Fehér, mégis mi a... – tette volna fel a kérdést, hogy mit eszik, aztán inkább elharapta a végét, és legyintve így szólt: – Mindegy, legalább addig is csendben van – mondta, miközben Rajmund éppen egy roládot húzott ki a tejszínhabból, és leharapta a végét. – Tehát – tért vissza Tahi a mondandójához. – A holnapi napon én viszlek benneteket programra.

- Igen.
 - De nem sikerült választanotok – értelmezte Vivi üzenetét.
 - Nem – vonogattuk a vállunkat.
 - Rendben. Mik a lehetőségek?
 - Ezeket kaptuk – adta át Dominik a kezében tartott szóróanyagokat.
 - Plusz volt egy csúszdás aquapark program, de azt kizártuk – mondtam.
 - Szívemből tettétek – bólintott Tahí, egy pillanatig sem titkolva, hogy nem örült volna, ha arra a programra kellene minket vinnie.
- A tanár elvette a paksamétát Dominiktól, és egymás mögé téve a brosrákat, sietősen átnézte őket.
- Oht vhan ősthulok – szólt Rajmund teli szájjal, amikor Tahí az Andi által vágyott tanösvény szóróanyagához ért.
 - Nem mondod... – dünnyögte a tanár Rajmundnak, aki időközben egy újabb kanálnyi tejszínhabos, csokiszirupos fagyit nyomott be, és a beszólásra vidáman nézett Tahíra, aki ezt megelégedve sóhajtvá leengedte a kezében tartott prospektusokat, és megrázta a fejét. – Na jól van, Fehér, mozdulj, és hozzád nekem is két gombóc csokifagyit tejszínhabbal... – szólt Tahí a fagyikelyhet fürkészve, mire Rajmund felvont szemöldökkel, röhögve bólintott.
 - Aha, persze, máris rohanok... – közölte úgy, mint aki egészen biztosan nem fog pattanni.
 - Légy szíves – tette hozzá Tahí, mire Rajmund a kiegészítést hallva leharapta a rolád végét, és a kehelybe visszadobva a maradékot, alkarjával megtörölte a száját, majd biccentett. – Két csoki tejszínhabbal? – kérdezett vissza.

– Igen – felelte Tahí, Rajmund pedig megfordult, és szó nélkül elindult az étkező irányába.

A tanár óvatos, alig látható mosollyal nézett utána, majd újra ránc pillantott.

– Tényleg azt akarjátok, hogy én döntsek? – emelte meg a broszúrákat bizonytalanul.

– Igen – feleltük. – Nekünk mindegy. Mind jónak tűnik, válasszon egyet a tanár úr...

– A holnapi a jól megérdemelt szabadnapotok – tűnődött el Tahí. – Biztos, hogy nem akarjátok ti kiválasztani a programot? – kérdezte egyenként nézve ránc.

– Nem – mondtuk.

– Vagyis... – hezitált Dominik.

– Nem megyünk kocsnába – szólt rá azonnal Tahí, kitalálva Dominik ötletét, anélkül hogy elmondta volna, mire elneveltük magunkat, a tanár pedig a nyíló étkezőajtó felé pillantott.

Rajmund egy tölcsérrel a kezében jött ki, és odasétálva hozzánk megállt Tahí előtt, aki a fagy felé nyúlt, de mielőtt elvehette volna, Rajmund visszahúzta a kezét.

– Cserébe egy fizikaötös? – próbálkozott, mire Tahí mérgesen összehúzta a szemöldökét. – Négyes? – alkudozott Rajmund, sikertelenül. – Hármass? – kérdezte úgy, mint akinek az is jól jöhet. – Oké, egy jóindulatú kettes? – dobta be az utolsó ötletét, elbeszélgetve magában, miközben a tanár megvárta, hogy befejezze, és csak utána szólalt meg.

– És ahhoz mit szólnsz, Fehér, hogy a kedvenc tanárodnak mindenfajta hátsó szándék nélkül, egyszerűen csak hoztál két gombóc fagyit, szeretetből – vigyorodott el Tahí, és előrenyúlva kikapta Rajmund kezéből a tölcsért, aki a lecsöpögő csokifagyit

letörölve a kezéről, megrázta a fejét.

– Ebben a mondatban csak a két gombóc fagyí stimmel – közölte, mire mind elnevettük magunkat, és még Tahi is szórakozottan elmosolyodott.

– Nem hiszem én, Fehér. Nem hiszem... – ingatta a fejét a tanár, majd belekóstolt a fagyiba. – Hmm. Ez tényleg jó – ismerte el, aztán nem feledkezve meg arról, hogy megköszönje a szívesseget, Rajmundra nézett. – Köszönöm – mondta.

– Egészségére – felelte Rajmund biccentve, és látszott rajta, hogy a normális stílust mennyire nagyra értékeli. – És azért gondolja át azt a jóindulatú kettést... – tette hozzá, csak a rend kedvéért, hogy ne hazudtolja meg önmagát.

– Átgondoltam, és felejtsd el – vágta rá a tanár.

– Francba – röhögött fel csalódottan, Tahi pedig egy „ez van” mozdulattal széttárta a karját.

– Na megyek, átnézem ezeket – jelentette be a prospektusokat felmutatva. – Kiválasztok nektek valami jót. Megérdemlitek – szólt őszintén.

– Köszönjük – feleltük hálásan nézve rá.

– És jó éjt, tanár úr – tettem hozzá, mire Tahi a tölcsért maga fölé emelve kiharapta az alját, és a megjegyzéseimre mérgesen megrázta a fejét.

– Még mindig csak nyolc óra van, Major – közölte. – Miért akartok ti ennyire szabadulni tőlem ma este? – fürkészett minket gyanúsan.

– Ne aggódjon, tanár úr – nyugtatta Rajmund. – Nem csak ma este – közölte, a beszélésre pedig felröhögtünk.

– Leütlek, Fehér... – emelte fel a mutatóujját Tahi fenyegetően, majd a fagyit eszegetve elindult a főépület irányába, miközben

mi jókedvűen álltunk az étkező előtt, és a tanár után néztünk.

A következő pillanatban mindannyiunk telefonja értesítést jelzett. Kocsis előzni kezdett.

12.

A játékteremben rajtunk kívül mind a négy versenyben maradt csapat jelen volt, a vacsorát befejezve már átjöttek az étkezőből, és szétszóródva elfoglalták azokat a játékokat, amikkel az időt akarták tölteni. A csapatok megcsappant létszáma azt is eredményezte, hogy szellősen voltunk mindenhol, és egyáltalán nem zavartuk egymást. A szürke fiúk az egyik csocsóasztalnál játszottak, és kitámasztva egyikük telefonját, time-lapse-felvétellel rögzítették a partit. A világoskék lányok a legszélső dartstábla előtt állva dobálgatták a nyilakat egymást váltva. Úgy tűnt, házi versenyt tartanak csapaton belül. A pinkék Hedbanzt játszottak, az érkezésünkkel éppen Panna próbálta kitalálni, hogy mi van a homlokán lévő kártyára írva, a bézsek pedig a szokásos helyünkön ültek a társasokkal és kártyákkal roskadásig megpakolt asztalunk körül, ránk várva. És ennyien voltunk. Az összes IOV-versenyző.

A kivilágítatlan léghoki és az érintetlenül hagyott biliárdasztalok mellett elsétálva (korábban elképzelhetetlen volt, hogy ne legyenek elfoglalva ezek a legnépszerűbb játékok) odamentünk Keriékhez, akik közül Zétény és Keri a társasok között válogattak, Laci a jengatorony aljáról húzott ki egy elemet, Andi pedig a kanapé szélén ült felhúzott lábakkal, állával unottan ránehezedett a kezében tartott üdítőspalackra, és arra várt, hogy ő következzen a jengázásban. Az érkezésünkre mind a négyen megkönnyebbülten fordultak felénk, és úgy néztek ránk, mint akik igazán örülnek a társaságunknak. Láthatóan unatkoztak nélkülünk.

– Na mihez van kedvetek? – kérdezte Keri, felemelve maga előtt a dobozokat, miközben mi elfoglaltuk a szabad helyeket.

Dominik a fotelbe ülve az ölébe húzta Vivit, aki féloldalasan elhelyezkedve elővette a telefonját, és mindketten a kijelzőt nézték. Én Andi mellé ültem a kanapéra, és cipőtalpammal megtámasztva az asztal szélét, szintén a telefonomat fogtam az ölemben, Rajmund pedig mögöttem megállva megtámaszkodott a kanapé támláján, és behajolva mellém velem együtt nézte Kocsist, aki éppen ollóval próbált kibontani egy nagy méretű kartondobozt az Insta-élőjében, hogy megmutassa a vásárolt LED-es körlámpáját. A kijelzőn eközben a következő kommentek érkeztek:

„Főnök vigyázzon azzal az ollóval, meg ne sértse magát”

„Kocsis igazgató, felül nyílik”

„Nem jó, igazgató úr, ott van a dobozon, hogy kell kinyitni!”

„Papa nem jól bontod, a másik oldal!”

„Igazgató úr rosszul csinálja”

„Kocsis igazgató, így nem jó, fejjel lefelé nyitja, ki fog esni a lámpája és összetörik!”

„KOC SIS IGAZGATÓ ÚR FIGYELJEN MÁR JOBBAN!”

A kommentek záporoztak Kocsisnak, aki hunyorogva előrehajolt az asztalánál, és a hozzászólásokat észrevéve megforgatta kezében a dobozt, amin meglátta, hogy eddig fejjel lefelé tartotta, és megköszönve a szemfüles nézők segítségét, megfordította, majd kibontotta rendesen. Az élőt nézve akaratlanul is megakadt a tekintetem az íróasztalon sorakozó tárgyakon, amik kisorsolásra vártak. Egy I love Tahí feliratú toll, egy póló Rajmund fotójával, egy másik felső, amin én táncolok, egy bögre, amin a Harley Quinn-jelmezes Vivi rágólufit fújva áll neccharisnyában, sortban, két copfban, topban és

baseballütővel. A bögre mellett pedig ott volt egy párna is, amin Dominik ül a motorján, egyik kezében a bukósisakját fogva, a másikkban pedig eredetileg egy cigit tartott, de az Instájáról leszedett fotót Kocsis nem túl profi photoshoppo munkával kiretusálta, így Dominik kezében végül nem volt cigi, ellenben az ujjai közül valamiért füst szállt fel. A semmiből.

– Activity, Monopoly, Honfoglaló, Scrabble – sorolta Keri tovább az opciókat, mire kizökkentem az igazgató élőjéből, és felpillantottam a hezitáló bészsekre. – Vagy legyen valami izgibb? – gondolkodott hangosan Keri. – Mit szólnátok egy „én még soha”... játékhoz? – kérdezte izgatottan.

– Jó. Mondjuk, még a tegnapi felelsz vagy merszet sem fejeztük be – jegyezte meg Zétény.

– Észrevettem... – vágta rá Rajmund kapásból a fejem felett támaszkodva a kanapétámlán.

A megjegyzésre automatikusan elvigyorodtam, és érezve, hogy engem fürkész felülről, nem emeltem fel a fejem, hanem a felhúzott combomra támasztott telefonra szegeztem a tekintetem, mintha az annyira érdekes lenne. Egyébként az volt, mert az élő adásban Kocsis éppen maga felé fordította a LED-es körlámpát, és felkapcsolta kipróbálásra, csakhogy véletlenül belenézett, az éles fény pedig rögtön elvakította pár pillanatra, amitől az igazgató tapogatózva pislogott, miközben a kijelzőn pörögtek a kommentek:

„Azigen XD”

„RIP Kocsis látása”

„Igazgató úr hány ujjamat mutatom?”

„Főnök, jól van?”

„Emberek, csináljunk már gifet abból, amikor Kocsis éppen belenéz a lámpába!”

„Lekésted, már megvagyok vele. Tessék LINK”

„LOL. Kösz”

„Kocsis igazgató úr, ha az IOV kupát bukjuk is, a Darwin-díj még meglehet”

„XDDDDDD”

„Neee :D”

„Sziaztok most jöttem, mi van Kocsissal?”

„Szeme világát adta az influenzszerkedésért”

„How sad történet XD”

„Ne beszélj half angolt please!”

„:DD”

„Kocsis igazgató úr mondjon valamit, jól van? Telibeverte a világítás rendesen”

„Ja, látta a fényt az alagút végén :D”

„A ledlámpa végén :D”

Kocsis a szemét megdörzsölve a telefonjához hajolt, és a kommenteket elolvasva megköszönte az aggodást, és állította, hogy semmi baja, de azért észrevehető volt, hogy még mindig lát maga előtt felbukkanni egy-egy kósza, oda nem illő csillagot.

– Na akkor benne vagytok? – kérdezte újra Keri, mire felpillantottam a telefonból, és úgy néztem rá, mint aki eddig abszolút nem figyelt. – Mehet egy „én még soha” parti? – ismételte meg a kérdést, én pedig a telefont félrerakva jeleztem, hogy itt vagyok, figyelek.

– Mehet.

– Oké. Mindenki játszott már? – fordult körbe Keri.

– Igen – feleltük valamennyien.

– A nem ivós változatot is? – pontosította a kérdést, mintha csak előre sejtette volna némelyikünk válaszát.

– Nem – vágtuk rá egyszerre mind a négyen.

– Van nem ivós változat? – tetézte Dominik a hangulatot, mire olyan hangosan röhögtünk fel, hogy megrengett tőlünk a terem, és a többi versenyző érdeklődve nézett felénk, ahogy a ránk figyelő narancssárga ruhás szervező is.

– Na, hát hajrá, hogy a pirosaktól olyat kérdezzünk, amit ők még soha – jegyezte meg Laci.

– Hé! – szólt rá Vivi mérgesen. – Ez... – kezdte felháborodottan nézve Lacira. – Ez lehet, hogy nagyon is igaz – gondolta át a dolgot, amin ismét felneveztünk, miközben a társaság nagy része felállt, hogy még a játék előtt elintézzen ezt-azt.

Andi és Vivi a mosdóba siettek, Keri és Zétény átmentek a szertárba, hogy keressenek az „én még soha” partihoz kellékeket, Rajmund a falnál lévő hűtőhöz indult, hogy hozzon valamit inni, Laci pedig a házukba igyekezett vissza a pulcsijáért, mert állítása szerint hűvös kezdett lenni a nyitott ablaknál.

Ketten maradtunk Dominikkal, és mindketten újra felemeltük a telefonunkat, amin Kocsis még mindig élőzött. Az igazgató éppen félrerakta Rajmund pólóját, és felemelte a Vivi fényképével ellátott bögrét, hogy kisorsolja a nézői között.

Mivel Viviről volt szó, a kommentek száma azonnal a többszörösére ugrott, az igazgató pedig látva a rohamot, figyelmeztetett mindenkit, hogy kulturáltan szóljon hozzá a nyereményjátékhoz, miközben folyamatosan nyomkodta a telefonját. Minden mozdulat valakinek a tiltása volt.

Erősek voltak a hozzászólások, azt rögtön láttam, Dominik pedig idegesen kifújva a levegőt, levette a csuklójáról a hajgumit, és hátrafogva a haját, a combján tartott telefonja kijelzőjén olvasta megállás nélkül a kommenteket, miközben látszott rajta, hogy mindjárt szakad a cérna.

– Hé... Nyugi – szóltam rá kedvesen, jelezve, hogy ez ilyen, nem tud ellene mit tenni. Mint ahogy egyikünk sem. – Nem érnek ennyit – mondtam, mire Dominik átgondolva a

hallottakat, biccentett egyet. – Próbálj meg nem foglalkozni velük, mert ők mindig többen lesznek, mint te – tanácsoltam a kommentelőkre vonatkozóan. – Mire meggyőznél egyet az igazadról, jön helyette öt újabb barom. Semmi értelme. Hidd el, sosem fogynak el – mondtam a számat elhúzva, Dominik pedig egyetértően bólintott.

– Igaz. De rohadtul zavar, hogy bántják, és nem tudok ellene tenni. Legszívesebben... – idegesedett be a fejét ingatva, mire önkéntelenül elmosolyodtam, és egy „aww” arckifejezéssel néztem rá, ahogy Viviről beszélt.

– Tudom – vigyorogtam. – De inkább ne csinálj semmit, nem hiányzik neked a balhé! – tettem hozzá gyorsan, mire Dominik egy „jogos” bólintással jelezte, hogy érti, mire gondolok, hiszen az igazságérzete miatt került korábban bajba. – Egyébként – gondoltam át a szavait – lehet, hogy az ellen nem tudsz tenni, hogy bántják Vivit – néztem a szemébe. – De ne felejtse el, hogy mennyit teszel azért, hogy most észre sem veszi – szóltam mosolyogva. – Az legalább olyan fontos. Ha nem fontosabb – mondtam ki őszintén, és a nyíló mosdóajtó felé néztem, amin Vivi jókedvűen lépett ki, majd Andival beszélgetve visszaindultak hozzánk. Abszolút nem érdekelte, hogy mi van a neten.

Dominik követve a tekintetem szintén odapillantott, és teljesen megváltozott arckifejezéssel, úgy nézte Vivit, mint aki totálisan odavan érte, majd a combjáról egyetlen mozdulattal félresöpörve a telefont hagyta, hogy Vivi visszaérve az ölébe huppanjon.

Dominik átkulcsolta Vivi derekát, aki odahajolva hozzá lehunyta a szemét, és mosolyogva megcsókolta, miközben a

fotel oldalába becsúszott telefonból Kocsis hangja hallatszott ki tompán, ahogy az igazgató a kommentelőket regulázza, követelve, hogy beszéljenek normálisan az iskolatársukról.

Dominik és Vivi azonban semmit nem érzékeltek ebből, teljesen egymásra koncentrálva kizárták a külvilágot, a kommentelők pedig pont oda kerültek, ahová valók. Egy fotel keskeny részébe szorulva, ahol mindenki leszarja őket.

Mivel Dominik a lábát nekitámasztotta az asztal szélének, Andi nem tudott átmenni a helyére, de nem szólt, mert nem akarta zavarni a szemmel láthatóan igazán elfoglalt párost, ezért csak szerencsétlenül állt, mire mosolyogva felhúztam mindkét lábam, jelezve, hogy jöjjön arra, én átengedem.

Andi hálásan biccentve megkerülte az asztalt, és előttem átmenve beült mellém a kanapéra.

– Az ott Vivi Harley Quinn-jelmezben egy bögrén? – akadt meg a tekintete a telefonom kijelzőjén, ahol azonnal kiszúrta a Kocsis kezében mutogatott bögrén lévő fotót.

– Igen – feleltem.

– Megnézhetem? – kérte el a telefonomat.

– Tessék – adtam át, mire Andi a kijelzőt fürkészve alaposan szemügyre vette az élőben látottakat, amint Kocsis éppen a fotóinkkal ellátott ajándéktárgyakat sorsolta.

– Te jó ég, mennyi néző – vette észre a nézőszámot. – És mennyi komment! – akadt meg a szeme a feltóduló hozzászólásokon. – És milyen kommentek... – szörnyülködött el.

– Ja – biccentettem.

– Esküszöm, nem tudom, hogy lehet ezt bírni – vallotta be Andi kelletlenül, belátva, hogy azért Vivinek lenni nem annyira könnyű. – Ezt senki nem érdemli meg – mondta őszintén a

megjegyzéseket figyelve. – Akkor sem, ha valaki így néz ki Harley Quinn-jelmezben – tette hozzá elképedve, jobban rákoncentrálva a Kocsis kezében tartott bögrére. – Mondjuk, azért a pofátlanságnak is van határa – közölte Andi szórakozottan, mire automatikusan felnevettem. – Most komolyan. Nézd már meg... – mutatta felém Vivi fotóját a bögrén.

– Én tudom, láttam élőben farsangkor – mondtam.

– Ja, hogy ez egy farsang? Vivi így néz ki farsangkor??? Mutassak egy képet arról, hogy én hogy nézek ki tükörtojásnak öltözve? – fújtatott, mire hangosan felröhögtem. – Mondjuk, legalább nyertem vele – gondolta át, én pedig egy „na, látod!” biccentéssel nyugtáztam.

– Tessék, Major – nyúlt át a vállam felett hirtelen Rajmund, mire a kanapé támlájának döntve a fejem, felnéztem rá.

– Kösz – vettem el tőle a jeges teát, majd Rajmund leült velem szemben az asztal másik oldalán lévő fotelbe, és cipőtalpát az asztal szélének támasztva a szájához emelte a palackját.

– Itt vagyunk! – értek vissza a bézs fiúk, és amíg Laci a pulcsiját felvéve visszaült a helyére, Keri és Zétény elkezdte kiosztani a kelléktárból áthozott pingpongütőket. Mindenki kapott egyet.

– Kösz – vette át Rajmund a fotelben félig fekve, és én is megköszöntem a felém nyújtott ütőt, amit a kezembe fogva tüzetesebben megnéztem. Semmi extra, csak a szokásos kétszínű pingpongütő, aminek az egyik oldala piros, a másik pedig fekete. Ennél a játéknál pedig pont ennyi kellett.

Keriék mindenkinek osztottak (az időközben egymástól nagy nehezen elszakadó Vivinek és Dominiknak is), így az asztal

körül ülve mindannyian fogtunk egy-egy pingpongütőt, a további instrukciókra várva.

– Jó, a szabály lényegében nagyon egyszerű, hasonló, mint a piás változatban, csak... – kezdte Keri.

– Most nincs pia – tippelt Dominik.

– Így van – biccentett Keri. – Nagyon éles meglátás – helyeselt, mire Dominik egy „köszönöm” bólintással nyugtázta az elismerést. – Tehát – csapta össze a kezét Keri. – Egymás után mindenki állít valamit, amire az összes résztvevőnek muszáj őszintén reagálnia. Az állításnak úgy kell kezdődnie, hogy én még soha... – magyarázta. – Akire az állítás igaz, az ütő fekete oldalát mutatja fel. Akire nem igaz, az a piros oldalt. Lényegében ennyi – vont a vállát. – Kezddhetjük? Minden világos? – nézett körbe.

– Ki nyer? – kérdeztem.

– Ja igen. Mindenki tíz ponttal indul. Minden egyes alkalom, amikor valaki felmutatja az ütő piros oldalát, pontvesztést jelent, és mínusz egyet le kell vonni. Akinek legelőször elfogynak a pontjai, az veszített.

– Oké – értettük meg.

– Sorban megyünk, hogy mindenki állíthasson valamit... Kezdem, jó? – nézett körbe Keri, mire mindenki bólintott, és az ölünkbe véve az ütőt, visszafojtott vigyorral vártuk az első állítást. – Én még soha nem hazudtam egy jegyemről sem otthon.

– Ohh. Ohhhh – emelte meg Rajmund elsőként az ütőjét, a piros oldallal felmutatva.

Őt követően Zétény, Laci, Andi és Vivi is feltartotta a piros felét. Keri, Dominik és én a vállunkat vonogatva néztünk össze,

felmutatva a fekete oldalt, jelezve, hogy ránk ez igaz.

– Tényleg? Soha? – lepődött meg Vivi.

– Nem – feleltem őszintén. – Mindig elmondtam, ezzel nem volt gond – vonogattam a vállamat, és Dominik és Keri is természetesnek vették a válaszomat, a többiek azonban nem annyira tudtak vele azonosulni, úgyhogy egymás szavába vágva kezdtek sztorizgatni eltitkolt jegyekről és persze a következményekről.

– Oké, én jövök – kért szót Zétény, és folytattuk a játékot. – Én még soha... – kezdte. – Én még soha nem csaltam dogánál.

– Ez egy komoly kérdés? – nézett rá Rajmund felemelve az ütője piros oldalát, és a társaság összes tagja ugyanígy tett. Laci kivételével, aki a feketét mutatta fel.

– Húúú – hőkölt fel mindenki, amikor megláttuk az egyetlen tagot, aki állítása szerint még soha nem puskázott.

– Mi az? Szellemi diákolimpia-tag vagyok, nincs szükségem puskázásra, itt van minden – kopogtatta meg a halántékát, aztán hirtelen ide-oda kapkodta a fejét, hogy kikerülje a dolgokat, amiket felé kezdtünk hajigálni. Minden repült felé, ami a kezünkbe került. Palackok, Scrabble-betűk, kártyalapok, de valaki Jenga fakockával is megdobta.

A hangoskodásunkra és röhögésünkre egyre többször néztek oda a szervezők meg a többi csapat is, miközben Lacié lett a következő kérdés, aki lesöpörve magáról a Scrabble betűket és UNO kártyalapokat, körbefordult.

– Na jó. Akkor az állításom... Én még soha nem csináltam semmi illegálisat – nézett körbe.

– Az én ütőmnek van egyáltalán fekete oldala? – forgatta meg a kezében Rajmund, és fejét rázva megemelte a piros oldallal.

Már megint.

Őt követően Dominik is felmutatta a piros felét. Vivi a feketét, a bészsek pedig hezitáltak.

– Én apám mellett ültem, amikor lemeszelték gyorshajtásért. Az számít? – kérdezte Laci.

– Nem – vágta rá mindenki nevetve, miközben Keri elgondolkodva feltartotta az ütőjét. A piros oldalt mutatva. Mindannyian meglepetten néztünk rá, valamiféle magyarázatot várva.

– Torrentegek... – ismerte be.

– Vóóóó – kiáltottak fel Rajmundék szórakozottan.

– Vigyázz, bűnöző – röhögte ki Zétény is a fekete oldallal csapkodva a térdét, miközben Andi is felemelte az ütőjét a fekete oldallal. Már csak én voltam hátra, és átgondolva a dolgot, feltartottam az ütőt, remélve, hogy a többiek a nagy röhögésben és Keri szívatásában nem szúrják ki, és már tovább is megyünk.

– Hé-hé – kapott észbe Rajmund, és megilletődött mosollyal nézett rám. – Mi az, Major? Mesélj csak – vigyorgott rám, mire a többiek is felém fordultak, és észrevették a piros felével feltartott ütőt a kezemben.

– Én... – köszörültem meg a torkomat. – Oké, felmásztam a Szabadság hídra egy táncos challenge miatt. És... Mint kiderült... Nem szabad – ismertem be. – Kihívták rám a közterületeseket – mondtam a szememet lesütve, megpróbálva visszatartani nevetésemet.

– Videót, vagy nem történt meg! – szólt Keri elsőként.

– A TikTokomon van. Tavaly augusztus – mondtam, mire mindenki elővette a telefonját, és megnyitva az appot,

visszakeresték a felvételt. Amikor megtalálták, egymás után szólalt meg a videó zenéje, és a telefonokra hajolva nézték meg a felvételt, én azonban csak az egyikük reakcióját figyeltem. A velem szemben ülő Rajmundét, aki felvont szemöldökkel figyelte a kezében tartott készüléken a táncomat, amit még Szisziékkal csináltunk akkor, amikor minden más volt, és én is teljesen más voltam.

Rajmund kettőt koppintva a kijelzőre belájkolta a videót, aztán félrerakva maga mellé a telefonját, elgondolkodva a szemembe nézett.

– Jobb a hajad – tátozta némán, én azonban simán leolvastam a szájáról. – Most sokkal jobb – erősítette meg, mire elmosolyodva biccentettem, jelezve, hogy szerintem is, tudva, hogy nem feltétlenül a hajamról beszélünk, hanem arról, hogy mennyire más voltam azon a nem egészen egyéves felvételen, amikor még tagja voltam a tánccsoportnak, és tagja voltam Szisziék társaságának is, abban a hamis tudatban élve, hogy barátokkal vagyok körülvéve. Sajnos későn vettem észre a kést a hátamban, pedig visszagondolva már ott is benne volt, amikor a hídon táncoltam. Ugyanis azt csak én tudom, ami a videón már nincs rajta, és ami akkor nem is tűnt fel, mert csak röhögtünk az egészen, holott visszamenőleg egyáltalán nem vicces. Mégpedig az, hogy a közterületesek megérkezésekor a többiek elfutottak, én pedig a hídpillér elemén maradtam teljesen egyedül, és leugorva onnan egymagam magyaráztam meg, hogy nem tudtam arról, hogy nem lehet felmászni a hídra, majd amikor a közterületesek elengedtek, elrohantam a többiekhez, akik vagy száz méterre onnan vártak meg, kimaradva az egézből. Istenem, de hülye voltam, hogy akkor ez

nem tűnt fel! Emlékszem, futottam hozzájuk, és annyira neveltünk, amikor elmeséltem, mit mondott a közteres, és hogy jöttem le onnan, hogy közben teljesen elsiklottam afelett, hogy abban a pillanatban, amikor bajba kerültem, ők patkány módjára szétszaladtak, mentve a bőrüket. Akkor még nem tűnt fel. Második alkalommal, amikor újra megtették velem, már igen. Csak akkor sokkal nagyobb árat fizettem érte. Merthogy azt már nem úsztam meg egy figyelmeztetéssel.

– Én még soha – szólt Vivi, mire kizökkenve a fájdalmasan intenzív emlékeimből, felé pillantottam. Időközben a játék folytatódott. – Én még soha nem lógtam el az utolsó óráról – mondta, majd feltartotta az ütőjét a fekete oldalt mutatva.

– Basszus, hánynál tartok? Kiestem már? – emelte meg Rajmund az ütőjét a piros oldalával, a kérdésére pedig elneveltük magunkat, miközben a társaság fele-fele arányban tette fel a piros és fekete oldalt.

– Én még soha nem mentem haza részegen – szólt Andi.

– Mentem haza, vagy estem haza? – kérdezte Dominik a pontosítás végett. – Bár mindegy – legyintett, meg sem várva a választ, és feltette a piros oldalt. A bészek közül Keri, Zétény és Laci is feketét mutattak, ami azt jelentette, hogy velük még nem volt ilyen, Andi azonban kellenetlenül feltartotta a piros oldalt, amin többen meglepődtek. Rajmund pirosat mutatott, ahogyan Vivi is, én pedig átgondolva a dolgot, megráztam a fejem, és felmutattam a feketét.

– Komoly? Soha nem mentél haza részegen? – kérdezte Keri.

– Nem, értem eljöttek a helyszínre – feleltem a szememet forgatva, a beszólásomra pedig Rajmund, Vivi és Dominik is elnevelték magukat. Ők részletesebben ismerték a tánc táboros

történetemet.

– Oké, én jövök – vettem át a szót. – Én még soha, én még soha – gondolkodtam –, én még soha nem töröltem böngészési előzményt azért, mert kínos lett volna, ha valaki meglátja otthon, hogy mit neteztem... – vigyorodtam el a fekete oldalt felmutatva, miközben a bézs fiúk lefehéredtek.

– Óóó, ez de aljas – húzta össze a szemét Keri, és kényelmetlenül fészkelődve feltartotta a piros oldalt. Ahogyan Zétény és Laci is.

– Bocs, fiúk, muszáj volt, túl sok pontotok van – közöltem. – Tennem kellett ellene.

– De honnan tudsz erről, te boszorkány? – kérdezte Zétény.

– Kamasz öcsém van, szerinted? – kérdeztem vissza a megszólításon elnevetve magam. – Állandóan töröl, vagy inkognitóban böngészik. És nem, nem akarom tudni, hogy mit – tettem fel a kezem a fejem rázva, miközben Rajmund, Dominik, Vivi és Andi is fekete oldallal mutatták fel az ütőt. Rájuk ez nem volt igaz.

Keri a pontlevonást követően elismerően nézett rám, aztán Dominikra pillantott.

– Te jössz, mester.

– Jó – biccentett Dominik, és az ölében ülő Vivi derekát átfogva elgondolkodott. – Én még soha nem... – kezdte.

– Varrtam össze a saját sebemet – tippelt Laci.

– Utasítottam el a fájdalomcsillapítót fogtömés közben – szólt közbe Zétény.

– Mi? – nézett rájuk furán Dominik, majd elengedve a füle mellett a bézs fiúk ötleteit, ami szerintük Dominikra jellemző, folytatta: – Én még soha nem kamuztam... – kezdte, Rajmund

pedig meg sem várva a végét, feltette az ütőjét a piros felével.

Mindannyian kérdőn néztünk rá, mire Rajmund megvonta a vállát.

– Ugyan már. Mennyi esély van arra, hogy megcáfolom?

– Mit? – kérdezte Andi.

– Bármit – feleltük egyszerre Vivivel és Dominikkal, majd röhögve Rajmundra néztünk, aki rendületlenül tartotta az ütő piros oldalát, nem is tudva, hogy miről van szó. Egyébként maradhatott, mert Dominiknak az volt az állítása, hogy „Én még soha nem kamuztam a koromról”.

Amire Rajmund mellett Vivi, Zétény, Keri, Laci és én is feltettük az ütőnk piros felét. Andi és Dominik maradt csak fekete oldallal a kezében.

– Tényleg? – lepődtem meg Andira nézve. – Egyszer sem?

– Nem, soha nem kérdezik meg, mindig idősebbnek néznek. Általában csak két-három évvel, de volt már, hogy megkértek, szóljak rá a fiamra. Kerire – mesélte, mire mindenki hatalmasat röhögött.

– Te jössz – szóltak Rajmundnak, aki a fotelben félig fekve, az asztalra keresztben felrakva a lábát, a kezében tartott ütőt forgatta.

– Nem estem még ki? – kérdezte.

– Nem még – válaszoltuk egyszerre.

– Jó. Akkor... – töprengett Rajmund az állításán. – Én még soha nem akartam semmit annyira megnyerni, mint az IOV-kupát – mondta, és felvont szemöldökkel körbenézett a társaságon, a reakciókat várva.

Mindenki hosszasan elgondolkodott az állításon, aztán egyszerre kezdtek megemelkedni a kezek.

– Igaz – rágózott Vivi, felemelve az ütőt a fekete oldalával. Dominik szintén feltette a kezét a fekete oldalra mutatva. Ahogyan én is. És Rajmund is.

Aztán a bázsek is megemelték a karjukat. Mind a négyen azt válaszolták, hogy még soha nem akartak semmit annyira megnyerni, mint az IOV-kupát.

Mosolyogva néztünk egymásra a feltartott válaszokkal, és bólintva konstatáltuk, hogy a döntőbe kerülés mellett mindkét csapatnak feltett szándéka végigvinni a versenyt, és meg is nyerni a kupát. A bázsek azért akarták, mert senki, még ők maguk sem hitték, hogy képesek rá, vagy esélyesek lehetnek, ezért vérszemet kaptak a végére attól, hogy ilyen sokáig eljutottak.

Mi pedig azért akartuk ennyire, mert eleve nyerni jöttünk. Nekünk soha nem is volt más opciónk.

Rajmund állítása után mindenki leengedte a kezét, és egy pillanatra elgondolkodott azon, hogy milyen közel, már-már karnyújtásnyira van a cél, aztán Keri megtörte a csendet:

– Na, körbeértünk, megint én jövök – jelentette be ünnepélyesen. – Én még soha nem hoztam létre kamuprofil – mondta, és mosolyogva nézett rám, mire grimaszolva elnevettem magam. – Helló, karma – intett, miközben feltettem a pingpongütőt a piros oldalával.

– Ezt megérdemeltem – ismertem be. – Honnan tudtad?

– Lánytesóm van – mondta, miközben Andi is feltette az ütője piros oldalát.

A fiúk közben mind értetlenül vonogatva a vállukat, az ütő fekete oldalát emelték fel, jelezve, hogy ők megoldják a dolgaikat a saját profiljukkal.

Már csak Vivi maradt, aki addig fújt egy rágólufit, amíg ki nem pukkadott, majd visszaszívva a szájába, a szemét forgatva válaszolt:

– Jó, felszállok én is a szégyenvonatra. Van kamuprofilom. Több is. Sőt, néha kommentelek magamnak valami szépet – ismerte be az ütőt a piros oldalával meglóbálva, a beszélésére pedig akkorát röhögtünk, hogy a szürkék és a világoskékek ismét odafordultak felénk, megszakítva a csocsózást és a dartsozást. A pinkék már nem voltak a teremben, ők időközben elmentek lefeküdni.

– Én vagyok – számolta ki Zétény, hogy ő következik, majd az ujjáival kopogtatva az állán elgondolkodott. – Megvan. Ez jó. Figyeljetek. Én még soha nem estem bele csapattársamba – szólt gyanútlanul.

– Baszd meg – szaladt ki Rajmund száján reflexből, mire én is elkerekedett szemmel fogtam az ütőt az ölemben, miközben a bészek automatikusan felmutatták a fekete oldalt. Nekik egyszerű volt a válasz.

Vivi kínosan fészkelődve Dominik ölében, hozzám hasonlóan az ütőjét nézegette, és a széléről letépkedte a felesleges gumidarabokat, arra várva, hogy valami történjen már, miközben Dominik újra hátrafogta a haját, és kínosan rágt a szája szélét.

– Rosszat kérdeztem? – suttogta Zétény megrettenve a fagyossá vált levegőtől.

– Dehogyanis – suttogta Keri. – Hiányozni fogsz – tette hozzá.

– Tényleg. Jó barát és jó csapattárs voltál – helyeselt Laci is.

– És ne aggódj. Valahogy végigvisszük härman. Érted is! – búcsúzkodott Andi is, előre vetítve Zétény nem túl fényes

jövőjét.

– Ó, anyám – sápadt le, rádöbbenve, hogy a kérdése mit okozott. – Van egy másik. Van egy másik állításom! Ezt meg visszaszívom – próbálkozott, mire Keri odahajolva hozzá megpaskolta a karját.

– Semmi baj. Nem fog fájni. Vagy igen. Ha Dominik intéz el, akkor valószínűleg igen – gondolkodott hangosan, miközben mi még mindig az ütőnkkel babráltunk, majd a következő pillanatban Dominik idegesen felsóhajtott, és minden mindegy alapon megemelte az ütőjét. Én pedig odanézve automatikusan elvigyorodtam. Mert piros volt.

Vivi, aki egészen addig lehajtott fejjel ült Dominik ölében, a mozdulatra felpillantott, és meglátva az ütőt, beharapta a száját, és visszatartott mosollyal ő is megemelte a kezét. Szintén pirosat mutatott. Ezzel mindketten beismerték, hogy már estek bele csapattársukba...

– Na, csak jól alakulnak a dolgok – könnyebbült meg Zétény hátradőlve a fotelben.

– Várjál még az ilyen könnyelmű kijelentéseiddel – szólt Keri röhögve, és felénk biccentett Rajmunddal, mire mindenki odafordult hozzánk. Mi egymással szemben ültünk az asztal két oldalán, mindketten a szélének támasztva a lábunkat, az ütőnket az ölünkben fogva, folyamatosan szemezve egymással.

– Én amúgy nem estem még ki...? – kérdezte Rajmund, egy pillanatra sem szakítva el rólam a tekintetét.

– NEM! – felelték a többiek egyszerre, amit Rajmund egy „francba” fejrázással vett tudomásul, és továbbra is a szemembe nézve várt. Rám. Ahogyan én is vártam. Rá.

– Na? Történik valami? – kérdezte Zétény.

– Igen, úgy tűnik, beszélnek a halottak – vágta rá Rajmund, a beszólására pedig mindenki elnevette magát, Zétényt kivéve, aki nyakát behúзва lecsúszott a fotelben, és az ujjával dobolva inkább csendben maradt.

Rajmund az ütőjét fogva állta a tekintetem, ahogyan én is az övét, és folyamatosan egymást néztük, arra várva, hogy valamelyikünk megemelje a kezét, és válaszoljon az állításra.

– Gyerünk, Major – suttogta Rajmund úgy, hogy csak én láttam.

– Előbb te – válaszoltam nevetve.

– Biztos, hogy nem – röhögte el magát a fejét ingatva. – Te.

– Nem – vigyorogtam a szemébe nézve, aztán átgondoltam a dolgot. – Oké. Háromra? – ajánlottam fel kompromisszumként.

Rajmund fürkészett pár pillanatig, aztán bólintott.

– Jó – adta be a derekát, miközben kissé kétkedve nézett rám, megpróbálva kitalálni, hogy mit gondolok. – Egy – szólt, miközben a többiek visszafojtott lélegzettel figyelték a történéseket.

– Kettő – folytattam mosolyogva, és az ölemben lévő ütő nyelét fogva éreztem, hogy izzad a tenyerem.

– Három – mondta hirtelen, és elkezdte megemelni felhúzott térde takarásából az ütőt, le sem véve a szemét rólam, miközben én nem mozdultam, hanem kivártam. Rajmund ezt azonnal kiszúrta, és egy pillanat alatt visszaengedte a kezét az ölébe, mielőtt megláthattam volna az ütő oldalának színét, és a fejét csóválva felröhögött.

– Oké, Major, véged van – közölte egyszerűen, és felállva hanyagul félredobta a pingpongütőt, majd fellépett az asztalra, és átvágva rajta egyenesen felém indult.

Felröhögve én is félrehajítottam az ütőmet, miközben felpattantam a kanapéra, és a támlájáig hátráltam, majd tapogatva megragadtam a háttámla tetejét, egy pillanat alatt átmásztam rajta, és a másik oldalán leszállva nevetve lépkedtem hátra. Rajmund átrappolva az asztalon egyszerűen fellépett a kanapéra, fél karjával megtámasztva a támláját átugrott rajta, és már jött is utánam.

A többiek szórakozottan néztek minket, miközben én nevetve feltartottam magam előtt a kezem, megpróbálva megállítani Rajmundot, aki már majdnem odaért hozzám. Addig hátráltam, míg nekiütköztem a biliárdasztalnak.

– Ne, ne, ne – szóltam nevetve. – Esküszöm, felmutattam volna az ütőt... – magyarázkodtam, mire kérdőn összehúzta a szemöldökét. – Rögtön utánad – tettem hozzá halkabban.

– A rögtön utánam az rohadtul nem egyszerre van, Major! – közölte röhögve, és felém nyúlt, mire kitértem a mozdulata elől, majd nevetve átszaladtam a biliárdasztal másik oldalára, és a lógó lámpa alá behajolva vigyorogva néztem rá, jobbra-balra lépkedve, nem tudva, hogy Rajmund melyik irányba fog elmozdulni. A másik oldalon Rajmund kinyújtott karral rátámaszkodott az asztal szélére, és szórakozottan nézett rám, miközben én felemeltem a fehér golyót, és a tenyeremben tartva dobálni kezdtem a levegőben.

– Van kedved biliárdozni? – kérdeztem szenvtelenül, tudva, hogy egy asztal választ el minket. Rajmund csak mosolyogva nézett, és összehúzott szemmel figyelte minden mozdulatomat. – Vagy még haragszol? – szórakoztam tovább visszatartott röhögéssel, a következő pillanatban pedig Rajmund váratlanul ellökte magát az asztaltól, mire visszadobtam a golyót oda,

ahonnan felvettem, és nevetve menekülőre fogtam, átrohanva egy szabad csocsóasztalhoz, aminek a másik oldalán Rajmund megállt, és mosolyogva nézett rám.

– Csocsó? – kérdeztem nevetve, miközben megfogtam két rudat, és megpörgettem a bábukat. – Nem? Oké – röhögtem megállás nélkül az egyoldalú beszélgetésen, merthogy Rajmund továbbra sem szólt semmit, csak vigyorogva figyelt. Aztán kilépett jobbra, én pedig abban a pillanatban megfordultam, és elrohantam a léghokiasztalig, aminek fedezékébe beállva vidáman néztem Rajmundra, aki a másik oldalához érve megállt velem szemben. – Léghoki? – fogtam meg a pályán lévő ütőt, és ellöktem vele a korongot. – Az sem? – kérdeztem nevetve, mire Rajmund mosolyogva összehúzta a szemét, és végre megszólalt:

– Nincs több asztal, Major – mondta.

– Mi? – kérdeztem, aztán hátrapillantottam. És tényleg. Nem volt mögöttem több fedezék. Csak a fal és egy üdítőshűtő. – Ó, a francba – állapítottam meg visszanézve rá, mire Rajmund ráérősen kilépett a léghokiasztal mögül, én pedig nevetve hátrálni kezdtem, egészen addig, míg a hűtőnek ütköztem. Nem volt tovább.

– Beszéljük meg – alkudoztam azonnal, mire Rajmund felém lépve bólintott.

– Jó. Háromra? – kérdezte cinikusan, mire automatikusan elvigyorodtam, és magam előtt kinyújtva a karomat, megtámasztottam a tenyerem Rajmund mellkasán, aki erre szórakozottan elröhögte magát, és egyetlen mozdulattal elvette onnan a kezem, majd magához húzott, amitől nevetve sikoltottam fel. Erre az egész terem odafordult, és a ránk figyelő

narancssárga ruhás szervezők is a nyakukat nyújtogatták felénk.

– Mi történik? Mi a sikítás oka? – szólt oda hozzánk az egyikük, miközben Rajmund megfordított maga előtt, és hátulról átölelve a derekamat magához húzott, úgy néztünk a minket figyelő szervezőre a hűtő előtt állva.

– Semmi, csak nagyon szomjas – felelte Rajmund még jobban átfogva a derekamat, én pedig az engem ölelő karjára tettem a kezem, és megpróbáltam komoly arcot vágni.

– Igen, elnézést, ennyire izgatott lettem a nagy választéktól – folytattam Rajmund kamuzását, és nekidőlve a mellkasának éreztem, hogy enyhén megrázkódik a nevetéstől. A szervező összeráncolt homlokkal nézett minket, aztán egy „hát jó” arckifejezéssel nyugtázta a furcsa választ, majd vállat vonva visszafordult a teremben lévő többi versenyzőhöz. Rajmund mögöttem állva még mindig a derekamat ölelte át, én pedig mosolyogva hátradöntöttem a fejem a vállának, amikor is Tahi hirtelen megjelent a játékterem ajtajában.

– Te, te, te és te – mutatott egyesével ránk.

– ÉN??? – kerekedett el Keri szeme rémülten, aki Vivi és Dominik közelében ülve azt hitte, Tahi rámutat.

– Nem, mit kezdjek veled? – rázta meg a fejét Tahi, mire Keri egy „ezt sokan kérdezték már” bólintással nyugtázta a választ, és megkönnyebbülten engedte le befeszült vállait. – A sajátjaimért jöttem – mondta Tahi, és a tekintetével megkeresett minket. – Pap, Felcser, Major, Fehér, kifelé – biccentett az ajtó felé, mire meglepetten néztünk össze, majd Vivi és Dominik felállt a fotelból, Rajmund pedig elengedte a derekamat, és a kijárat felé indultunk.

A tanár egyesével kiengedett minket maga előtt, aztán kilépve a sötét hortobágyi estébe, megtorpanva néztünk vissza rá.

– Csináltunk valami rosszat? – érdeklődött Dominik, és mind értetlenül vártuk a választ.

– Nem – felelte Tahí megenyhült arccal, aztán összehúzta a szemöldökét. – Vagyis nem tudok róla – javította ki magát, összeráncolva a homlokát.

– Akkor miért kellett kijönnünk? – kérdezte Vivi.

– Mert mentek aludni – közölte, majd meglepett arckifejezésünket látva hozzátette: – Holnap korán kelünk...

– Választott nekünk programot a tanár úr? – kérdeztem mosolyogva.

– Igen – biccentett, a választ hallva pedig a többiek is érdeklődve néztek rá.

– Mit?

– Az... – akadt meg. – Az legyen meglepetés – titokzatoskodott, miközben a táborhely hátsó részéhez sétálva megérkeztünk Rajmundék és a mi házunkhoz, és megálltunk köztük. – Elég annyit tudnotok, hogy hajnalban ébresztő. Úgyhogy nyomás aludni – szólt ránk Tahí, miközben a fiúk házához lépett, ahonnan elvette az oldalának támasztott széket és a rajta lévő cuccokat, majd elkezdte odahordani középre a két ház közé. Úgy tűnt, megint berendezkedik.

Kérdőn néztük, ahogy a tanár rutinosan lerakja a széket, letakarja pokróccal, aztán egy összetekert hálózsákot is kibont, a levegőben többször kirázza, végül leteríti a székre. A táskájában kutatva elővett egy termoszt, amit a földre rakva a szék lábának támasztott, végül a telefonján megnyitva egy sorozatot, lerakta a székre, és elégedetten nézte az eredményt.

– Nagyon otthonos – sétált mellé Rajmund. – Vendéget is vár?
– kérdezte, mire Tahí unottan meredt rá.

– Húzzál aludni, Fehér – tanácsolta a tanár, miközben Vivi és Dominik egymáshoz lépve elköszöntek egymástól, tudva, hogy a tanár felügyelete mellett nem tudnak majd átlógni egymáshoz. A csókjukra Tahí odakapta a fejét, és a szakállát megdörzsölve rájuk szólt: – Naaaa, Pap, Felcser, szálljatok már ki egymás szájából – kérte, aztán Rajmund felé kapta a fejét, aki odahajolt a széken lévő telefonhoz. – Fehér, mit művelsz?

– Csak megnéztem, hogy nem merül-e le véletlenül mostanában, tanár úr... – mondta zsebre dugott kézzel, Tahí pedig elégedett arckifejezéssel megrázta a fejét.

– Nem, ne aggódj, Fehér, teljesen feltöltöttem – büszkélkedett.
– Órákig elleszek vele...

– Órákig – ismételte meg Rajmund a száját elhúzva.

– Így van. Órákig – helyeselt a tanár mosolyogva. – De ti már akkor rég aludni fogtok...

– Gondolja? – kérdezte szórakozottan.

– Persze. Hát Majorral együtt már mikor elkezdtetek nekem jó éjszakát kívánni – nézett ránk elégedett arckifejezéssel. – Nyilván nagyon álmosak vagytok – mondta.

– Aha – bólogatott Rajmund. – Nagyon...

– Na. Akkor lehet menni aludni – szólt a hálósákja cipzárját lehúzva, és miközben bebugyolálta magát, Viviék felé fordult, akik nem voltak sehol. A tanár a fiúk nyitott ajtajára nézve megrázta a fejét. – Felcser! Kifelé onnan! Háromig számolok! – kiáltotta. – Egy, kettő...

A következő pillanatban Vivi kilépett Dominikék ajtaján, és vigyorogva átszaladt a mi házunkhoz, miközben Dominik

megállt a saját ajtajukban, és a füle mögé túrva a haját nézett Vivi után, aki még egyszer hátrafordulva intett neki, mielőtt halkan bement.

– Na, kettő a helyén. Kettő még problémás – strigulázott Tahí magában beszélve, és sóhajtván rám nézett, ahogy az ajtóban álltam. – Nyomás, Major, menjél aludni – szólt rám. – Te is, Fehér – nézett rá Tahí, mire Rajmund elindult, Tahí pedig utánakapva megragadta a kapucniját. – Nem arra – szólt rá a tanár, merthogy Rajmund felém indult el. – Hanem arra – irányította el Rajmundot a fiúk háza felé, és az ajtóig kísérte, amin Rajmund látványosan nem akart bemenni, hanem szórakozottan megállva a nyitott ajtóban megrázta a fejét.

– Nem igazán vagyok még álmos – jelentette ki.

– Akkor számolj báránkákat – közölte Tahí Rajmund vállára téve a kezét, majd egy határozott mozdulattal egyszerűen belökte a nyitott ajtón, aztán elégedetten bólintott, majd észrevéve, hogy én még mindig nem mentem be a házunkba, mérgesen fújtatott egyet.

– Major, miért nem vagy még odabent? – kérdezte.

– Én csak... – kerestem a szavakat, aztán mosolyogva néztem Tahí mögé, ahol az ajtóban ismét megjelent Rajmund, és a két karját felemelve megtámasztotta ujjait az ajtókeret tetején, úgy nézett rám.

Tahí, követve a tekintetem, hátrapillantott a válla felett, és idegesen megrázta a fejét, amikor újra megpillantotta Rajmundot.

– Mi az??? – kérdezte a türelmét vesztve.

– Fekete vagy fehér báránysok legyenek? – kérdezte Rajmund, mire Tahí unottan meredt rá, majd behajolva az ajtón

megragadta a kilincset, miközben Rajmund elengedve az ajtókeretet, visszatartott röhögéssel lépett hátra, szabaddá téve az utat.

– Tarkákat, Fehér. Számoljál tarkákat! – mondta Tahi, majd egy határozott mozdulattal becsapta az ajtót Rajmund előtt, akinek a röhögését még hallottam odabentről.

A tanár hosszasan kifújva a levegőt összeszedte magát, majd amikor stabilizálódott az idegállapota, felém fordította a fejét.

– Miért vagy még mindig kint, Major? – kérdezte fáradtan.

– Megyek már – ígérem meg, majd rátettem a kezem a kilincsre, és hanyag mozdulattal nekidőltem az ajtónak, miközben visszafordultam még egyszer. – Jó éjt – szoltam, és a hálósákjában leülő tanárról még egyszer Rajmundék bezárt ajtajára nézve elmosolyodtam, majd beléptem a házba.

A csukott fürdőszobaajtó küszöbén átszűrődő fényen kívül teljesen sötét volt odabent, csak Vivi tusolása hallatszott ki, én pedig lábujjhegyen közlekedve az alvó Panna ágya mellett a saját helyemhez mentem, és a cipőmet lerúgva felmásztam az ágyamra, majd törökülésbe húzva a lábamat, elővettem a telefonomat.

A kijelzőm tele volt értesítéssel, mert az IOV-tehetségkutató Daft Punk-táncot, amiről feltöltöttem a videót, még mindig For Youban volt a TikTokon, és özönlöttek rá a lájkok, követők és duettek.

A szalagokat figyelmen kívül hagyva megnyitottam az üzeneteimet, és a számot rágva nyomtam rá Rajmund nevére, azzal a szándékkal, hogy állom a szavam.

Ahelyett azonban, hogy írni kezdtem volna, egy másodpercnyi gondolkodás után megnyitottam az emojiakat, és

megkerestem azt, amelyikre szükségem volt. Szavak helyett ez az egyetlen ábra is tökéletesen kifejezte azt, amit szerettem volna mondani neki.

Az ikonra rányomva néztem, ahogy a kis ábra megjelenik a szöveg helyén, majd az elküldésre tettem az ujjamat, a másodperc töredékéig hezitáltam, aztán hirtelen rányomtam. Ezzel pedig elküldtem Rajmundnak egy piros pingpongütőt.

Az üzenet abban a pillanatban nemcsak elküldötté, hanem olvasottá is vált, mintha csak neki is meg lett volna nyitva, egy pillanattal később pedig megérkezett a válasz. Ugyanaz a piros pingpongütő emoji. A sötétben ülve vigyorogva a szám elé kaptam a kezem, úgy bámultam az egymás alatti két emojira, majd félredobtam a telefonomat az ágyamban, és gondolkodás nélkül a bejárati ajtóhoz ugrottam, amit vigyorogva feltéptem. Abban a pillanatban a szemközti ház ajtaja is kinyílt, és Rajmund indult ki rajta, ugyanúgy hozzám, ahogyan én hozzá, mire a köztünk ülő bebugyolált Tahi azonnal felnézett a kezében tartott telefonból, és mérgesen megrázta a fejét.

– Nem, nem, nem! – kiáltotta ünneprontón, mire Rajmund és én is visszavettünk a lendületből. – Nem játszuk ezt, tűnés befelé. Mindketten! – állt fel a tanár a fejét kapkodva köztünk, miközben mi Rajmunddal szemezve álltunk egymással szemben a két ház ajtajában, és mosolyogva néztünk a másikra. – Gyerünk, Fehér, segíték visszatalálni, ha egyedül nem megy – lépett oda a fiúk házához, és az ajtót belökve szabaddá tette az utat Rajmund előtt, mutatva, hogy menjen be, majd gyanúsan beleszagolt a levegőbe, és bedugta a fejét az ajtón.

– Pap!

– Igen? – hangzott fel Dominik hangja.

– Cigaretta???

– Köszönöm, most nem – válaszolta.

– Úgy értem, dohányoztál??? – kiáltotta be Tahí elképedve.

– Mi? Jaaa. Neeem – szólt ki Dominik.

– Akkor mi ez a cigiszag? – kérdezte a tanár.

– Nem tudom...

– Nem, mi? – dörzsölte meg Tahí a szakállát fáradtan. – Na jó. Kezdték felidegesíteni – fújtatott a tanár mérgesen, aztán hátrapillantott rá. – Major, nem mondom többször!

– Megyek már – hátráltam egy lépést a házunkba, de még mindig nem csuktam be az ajtót, hanem a történéseket néztem.

– Fehér, indíts befelé – fordult Tahí Rajmundhoz.

– Jó jó – tette fel a kezét Rajmund, és besétált Tahí előtt az ajtón, majd visszanezve rá elmosolyodott, és egy „mindjárt folytatjuk” bólintást követően már be is csukta volna az ajtót, de Tahí odarakta a lábát, megakadályozva a kizárását. Rajmund meglepetten nézett rá, magyarázatot várva.

– Várjál ezzel, Fehér... Várjál – vigyorgott Tahí. – Mert jövök én is – közölte.

– Mi? – kérdezte Rajmund, és megrettenve nézte a fizikatanárt, aki komótosan odalépett a két ház között kirakott székéhez, és elkezdte összeszedgetni a cuccait.

– Van két szabad ágy nálatok, ha jól tudom – vigyorgott Tahí. – Beköltözöm hozzátok.

– Ó, baszki – hallottam Dominik hangját odabentről, és sietősen kapkodva elpakolt valamit, miközben a tanár a hóna alá csapta a hálózsját, termoszt és pokrócát, majd másik kezében a telefonját fogva elindult a fiúk háza felé.

– Jó buli lesz, nem? – kérdezte az ajtóban álló Rajmundra

nézve, és a fájdalmas arckifejezését látva elégedetten megveregette a vállát, aztán bement a házba. – Mi van, Pap, sápadtnak tűnsz! – szólt Dominiknak is, aki erre csak motyogott valamit.

Rajmund az ajtóban állva, tehetetlenül mosolyogva széttárta a karját, én pedig szórakozott „ez szívás” arckifejezéssel reagáltam, majd Rajmund, elkapva rólam a tekintetét, hátranézett a Dominikot éppen lecsesző Tahira. Amikor újra felém nézett, megértően bólintottam.

– Segíts neki – szóltam, és a kezemmel siettető mozdulatot tettem, hogy menjen csak erősítésnek.

– Oké – bólintott Rajmund, és hátrafordulva már bele is szólt a vitába, azonnal bevédve Dominikot. – Nem, nem, az a hamu már ott volt az ablakpárkányon, amikor érkeztünk – közölte a házba belépve.

– Hogyne. Rögtön így építették a házat, nem? Cigarettahamus ablakpárkánnyal – közölte Tahicinikusan.

– Ugye milyen fura? – kérdezte Rajmund.

– Az, Fehér. Az... – dünnyögte Tahicinikusan, majd tovább vitázott a fiúkkal, miközben én visszalépve becsuktam magam mögött az ajtót, és a sötétben Panna szuszogását hallgatva felemeltem a telefonomat az ágyamról, majd a képernyőzárát feloldva vigyorogva néztem a megnyitott beszélgetésünkre Rajmunddal, amin még mindig a két piros pingpongütő szerepelt.

Fülig érő szájjal, az arcomat megvilágító kijelző fényében bámultam a két kis ikont, a mellkasomban hullámozó boldogsággal, és hirtelen úgy éreztem, muszáj megosztanom valakivel az örömet, mert nem bírom el egyedül. Az elmúlt hónapokban túlságosan hozzászóltam ahhoz, hogy minden

szar körülöttem, így hirtelen nem tudtam mit kezdeni azzal a már-már elfeledett érzéssel, amit úgy hívnak: boldogság.

A telefonomból felnézve, a csukott fürdőszobaajtón át kiszűrődő fény felé fordulva pedig egyértelműen tudtam, hogy kivel szeretném megosztani az örömet.

A halk kopogtatásra Vivi kinyitotta a fürdőszobaajtót, és kérdően nézett rám a fogkeféjével a szájában, mire anélkül, hogy bármit mondtam volna, egyszerűen feltartottam előtte a telefont, amin Rajmunddal az üzenetem volt megnyitva. Vivi először hunyorogva bámulta a kijelzőt, nem értve, hogy mit kell nézni, én pedig vigyorogva vártam, hogy leessen neki, majd láttam, ahogy az arckifejezése megváltozik, összehúzott szemöldöke megemelkedik, a szája pedig széles mosolyra húzódik a habos fogkefenyéllel együtt.

– Na végre már – mondta őszinte boldogsággal az arcán, és szájából kikapva a fogkefét, szorosan átölelt, amit mosolyogva viszonztam. – Mondj el mindent – tolt el magától, és izgatottan nézett rám, aztán megakadt a tekintete a vállamon. – Bocs, összehaboztalak – nyúlt oda, és letörölte a pulcsimat, amit összekent a fogkeféjével, mire nevetve megráztam a fejem, jelezve, hogy nem gond, aztán halkan, nehogy felferjük Pannát, beléptem a fürdőszobába, és óvatosan becsuktam magunk mögött az ajtót.

Miközben Vivi a mosdóhoz lépve folytatta a fogmosást, és a tükörből figyelt engem, én a falnak dőlve, egy mély sóhajtást követően elmeséltem, mi történt. Mondjuk, összesen húsz másodperc volt a sztorizásom, tekintve, hogy miután elküldtük egymásnak Rajmunddal az üzenetet, Tahi ellehetetlenítette a továbbiakat, Vivi mégis úgy csinált, mintha ez lenne a

legizgalmasabb dolog, amit valaha hallott, és miután kiköpte a csapba a habos fogkrémet, letörölte a törülközőjével a száját, és elmosolyodva fordult felém.

– Azért ez komoly, nem? – kérdezte, én pedig automatikusan bólintottam, pontosan tudva, hogy mire gondol. – Nem hiszem, hogy bármelyikünk számított erre indulás előtt – túrt a hajába vigyorogva, és már nemcsak Rajmundról és rólam beszéltünk, hanem róla és Dominikről is. Merthogy az „én még soha” játéknál ott is történt beismerés, ami szintén nem elhanyagolható.

– Hát nem – toltam el magam a faltól, és odalépve Vivi mellé a csaphoz, mindketten a tükörképünket néztük.

– Gusztustalanul boldognak tűnünk – jegyezte meg.

– Az biztos – nevettem fel őszintén, aztán felemeltem a kezemben tartott telefont, és megnyitottam a kamerát. – Na? Jöhet egy „szerelmes ribancok a Hortobágyon” szelfi? – kérdeztem.

– Simán – röhögött, és azonnal felvette a legelőnyösebb Instapózát, mire nevetve kezdtem fotózni magunkat, egy egész sorozatot csinálva az apró fürdőszoba mosdója feletti vízcseppfoltos tükörben. Azt hiszem, senki mással nem lett volna olyan jó megosztani az örömet, mint Vivivel.

A szelfizésünk hamar átcsapott vihogásba, és minél vállalatlanabb, elmosódott, pislogós felvételek készültek, annál jobban neveltünk az eredményt látva. Hirtelen halk kopogás hangzott fel kintről, mire mindketten odakaptuk a fejünket, és még mindig nevetve néztünk a nyíló ajtóra, aminek résén Andi dugta be a fejét.

– Visszajöttök még játszani, vagy folytathatjuk nélkületek az

„én még sohát?” – kérdezte, mire Vivivel először a homlokunkat ráncolva néztünk rá, majd egyszerre fogtuk fel, hogy a bészek ezek szerint még mindig pingpongütővel a kezükben ülnek a játékteremben, arra várva, hogy Rajmunddal reagáljunk az állításra. Andi kérdő tekintetét látva nem bírtuk tovább, és Vivivel sikongatva röhögtünk fel. Andi tipikusan amolyan „nyilvánvaló, hogy lemaradtam a poénról, de szeretnék részt venni benne” mosollyal figyelte, ahogy Vivi a mosdókagylóra támaszkodva, lehajtott fejjel röhög, miközben én a nevetéstől leguggoltam, majd elveszítettem az egyensúlyomat, és beestem a csap alá, amit látva Vivi még hangosabban kezdett nevetni, és lehajolva megpróbált felsegíteni, de inkább ő is leguggolt, és visító nevetéssel dőlt be mellém.

13.

– Gyerünk, ébresztő! – hangzott fel a dörömbölés az ajtón, mire Vivi és én is kócosan emeltük meg a fejünket a támláknál összetolt ágyunkban.

– Mi? – nyöszörögtük egyszerre, tükörképként nézve egymásra, és mindketten a telefonunk után kezdtünk kutakodni, hogy megnézzük az időt. – Miii? – kérdeztük újra, amikor megláttuk, hogy négy óra ötven van.

– Most komolyan, mi baja van a tanároknak? – sóhajtott Andi a másik oldalon lévő ágyában fekvve, miközben a plafont bámulta. Természetesen ő is felébredt a dörömbölésre.

– Majooooor! Felcseeeeer! – dübörgött az ajtón továbbra is Tahi, aki úgy tűnt, addig nem hagyja abba, amíg valaki nem válaszol.

– Nyissátok ki a rendőrségnek – emelte meg Panna a fejét félálomban.

– Mi? – néztem rá kómásan elröhögve magam, és úgy tűnt, a hajnali órában ez minden, amit mondani tudok, aztán az ágyamban felülve leraktam a lábamat a földre, és a hideg burkolaton lábujjhegyen léptem az ajtóhoz, majd ásítva kinyitottam.

Tahi egy horgászbottal a kezében állt előttem, és jókedvűen nézett rám.

– Gyerünk, kapás van, indulunk pecázni.

– Hogy mi? – meredtem rá hunyorogva a korai világosságban.

– A halak nem várnak.

– A kik?

– Milyen halak? – szólt Vivi az ágyából.

– Csuka, ponty, süllő, keszeg... – sorolta Tahi, majd látva, hogy én ebből semmit nem értek, Vivi pedig éppen visszafekszik a párnájára, megmagyarázta: – Csak nem gondoltátok, hogy nem tartom a szavam, és viszlek el benneteket horgászni? – kérdezte lelkesen. – Szóval... Meglepetés – mondta, és látszott rajta, mennyire izgul, hogy mit szólunk, miközben én ágaskodva néztem át a válla felett a fiúk nyitott szobaajtájára, akiket a jelek szerint már előttünk felvert.

Rajmund félmeztelenül, a piros szirteses melegítőnadrágjában botorkált ki mezítláb az ajtón, és megdörzsölte a szemét.

– Horgászás...? – kérdezte álmosan.

– Igen – felelte a tanár hátrapillantva rá.

– Akkor nem az őstulokhoz megyünk? – kérdezte ásítva.

– Nem. Félttem, hogy a veletek való találkozás után ismét kihal a faj – vágta rá Tahi frappánsan. – Nem kockáztathatok.

– Jogos – motyogta Rajmund, aztán megdörzsölve az arcát, a tanár szemébe nézett. – Köszönjük – szólt őszintén –, hogy nem felejtette el, amit kértünk, és elvisz horgászni – tette hozzá, Tahin pedig látszott, hogy mennyire jólesik neki a köszönet, mire Rajmund hozzátette: – Bár jobb lett volna fizikaóra helyett.

– Álmodozz csak, Fehér, álmodozz csak – vigyorgott rá a tanár, és egy suhintó mozdulatot tett a levegőben, amit látva Rajmund elröhögte magát, aztán észrevett engem a szemközti ajtóból, és a haját felborzolva elmosolyodott.

– Jó reggelt, Major.

– Neked is – vigyorodtam el boldogan, és megigazítottam a fülpiercingjeimet, miközben Tahi a botot a vállának támasztva hangosan összezsápolta a tenyerét.

– Na! Mozgás, szedjétek össze magatokat – közölte lelkesen. – Major, nyomás készülődni! – szólt rám. – Felcser, ne aludj vissza! – pillantott be a házba a vállam fölött Vivi ágya felé. – Fehér, öltözz fel – fordult hátra a fiúk háza felé. – És... – akadt meg a felsorolásban a nyitott ajtón át benézve. – Hol van már Pap? – ráncolta a homlokát.

– Itt vagyok – sétált ki a házukból Dominik.

– Mit csináltál ennyi ideig a fürdőszobában? – kérdezte Tahigyanakvón.

– Fésülködtem – felelte Dominik, a megjegyzésére pedig akaratlanul is felröhögtem, miközben Tahi összehúzott szemöldökkel fürkészte, aztán legyintve sóhajtott egyet.

– Akarsz segíteni, Pap? – kérdezte.

– Persze – felelte azonnal.

– A szertárból hozni kellene öt összecsukható horgászszéket.

– Rendben – indult rögtön Dominik, elhaladva Tahielőtt, aki a levegőt maga felé legyezve a kezével, gyanúsan beleszívott.

– Bagózott. Érzem, hogy bagózott... – dűnnyögte magában bosszúsan, aztán benézett a fiúk ajtaján, Rajmundot keresve.

– Fehér!

– Ihgen? – dugta ki Rajmund a fejét fogmosás közben a fürdőszobaajtón. Még mindig félmeztelenül volt a szirteses melegítőnadrágjában, de a cipőjét már sikerült felvennie.

– Akarsz segíteni? – tette fel neki is a kérdést a tanár.

– Nhem – válaszolta kapásból, mire Tahi a szemét forgatva megrázta a fejét. – Akkor máshogy mondom. Gyere ide, és fogd meg a hűtőtáskát – szólt.

– Ohké – biccentett Rajmund a fogát dörzsölve a fogkeféjével, majd a nyelvét megfogva áthúzta a szája oldalába, és lazán

kisétált az ajtón.

– A kapuhoz kellene vinni – utasította Tahí. Rajmund szó nélkül felkapta a hűtőtáskát, és elindult vele. Tahí fújtatva, amolyan „nem tudom, mire vállalkoztam” pillantással nézett utána, majd eszébe jutott, hogy még csak a csapat felét navigálta el, és visszafordult hozzám. – Major! Menjél már készülődni – szólt könyörgőn, amikor rájött, hogy én még mindig az ajtóban állok, majd átnézve felettem idegesen megdörzsölte a szakállát. – És keltsd fel Felcsert, mert nyilvánvalóan visszaaludt – közölte.

– Rendben – fordultam meg, és bementem a szobába, ahol Vivi ágyához lépve lehajoltam hozzá, és óvatosan rázni kezdtem a vállát, megpróbálva felébreszteni.

A korai fényben nyugodt és csendes volt a ház, Vivihez hasonlóan Andi is visszaaludt Tahí dörömbölését követően. Panna azonban úgy tűnt, nem tudott, mert az ágyán ülve lógatta a lábát, és miután kivette a szájából az éjszakai fogszabályozóját, megdörzsölte a szemét, és komótosan a nyitott ajtóhoz botorkált, ahol Tahí állt a horgászbottal.

– Maga dörömbölt? – kérdezte a tanárra nézve. – Hát én meg már azt hittem, valami kommandósok, vagy nem is tudom – mondta.

– Jaj, ne – motyogta Tahí, lenézve a pink kilencedikesre, aki nem zavartatva magát, rákezdett a korai órában.

– Egyszer a szomszédunknál volt egy ilyesmi ébresztés, mondjuk, náluk gázzzivárgás volt, azért rúgták rá az ajtót. De ne aggódjon, nem történt baj, időben észlelték – magyarázta, majd észrevette a Tahí vállának támasztott horgászbottot, és felcsillant a szeme. – De jó, horgászni mennek? Milyen márkájú az orsó? Megnézhetem? Nem is láttam pecázást a fakultatív programok

között. Merre mennek? Tisza-tó? Maga visszadobja a halat, amit kifog? – kérdezősködött Panna a horgászbótot nézegetve.

– Felcser, Major, ugye, készültök már...? – szólt be Tahí a házba.

– Igen – feleltük egyszerre, miután sikerült Vivit felébresztenem, aki kómásan állt fel az ágyából, és szinte csukott szemmel lépett a szekrényéhez, majd vakon kinyitva az ajtót, kitapogatta magának a neszesszerét, és bebotorkált vele a fürdőszobába.

Halkan, hogy ne ébresszem fel az immáron egyedülként alvó Andit, én is a szekrényemhez mentem, és kikerestem a rumliból a bikinimet, majd az ölembe nyaláboltam a törülközőmmel együtt, és a fürdőszobára várva megálltam a csukott ajtó előtt, közben pedig átpörgettem a telefonomon lévő értesítéseket, hátha van köztük valami fontos. Nem, nem volt.

– Ha muszáj lenne választanom, ami nyilván nem könnyű, de ha az életem múlna rajta – magyarázta Panna Tahinak –, akkor azt mondom, hogy a Vasember a kedvencem a *Bosszúállók*ból. Magának ki? – kérdezte.

– Amelyik csettint – motyogta Tahí, Panna azonban meg sem hallotta a választ, vagy ha meg is hallotta, nem foglalkozott vele, mert egy pillanat múlva már másról beszélt.

– A Spotifyon mi a családi csomagra vagyunk regisztrálva, úgy jobban megéri, és hatan tudjuk használni. Apu, anyu, én, a keresztapám, a keresztapám menyasszonya, meg a nagypapám is. Mondjuk, a papa nem annyira nagyon használja, maximum podcastokat hallgat, de azokból meg csak a politikai témájúakat, ami nem jó neki, mert magas vérnyomásos, és mindig feljebb megy a vérnyomása, ha politizál, ezért anyuék nagyon

mérgesek, ha ilyet hallgat. Rémes. Na meg a Facebookon a hírek, ami alatt kommentelni is szokott a papa – sóhajtott Panna. – A múltkor is úgy összeveszett valakivel a kommentszekcióban, aztán rosszul is lett, hideg borogatást kellett a homlokára meg a tarkójára tenni. Nem is tudtuk, mi történt, aztán utólag kiderült, hogy valakivel kommentharcolt, aki azt írta neki, hogy „hallgass, vén szar.” Na erre a papa meg rosszul lett, hogy mégis hogy lehet ilyet mondani neki. Hát még a végén baja lesz a Facebook miatt – fújtatott Panna. – Én mondom, oda kell figyelni, az ő korában nem játék az idegeskedés – ingatta a fejét. – Igazából eléggé hiányzik a papa – gondolta át. – Mindenki hiányzik. De már csak pár óra, és megjön apu! – pillantott az órájára izgatottan. – Amúgy már vajon elindultak? Lehet, megkérdezem. Vagy még korán van? Mit gondol? – kérdezte Panna Tahitól, aki némán meredt rá, laposakat pislogva. – El ne felejtsek szólni apunak, hogy idefelé, ha megállnak egy benzinkútnál, vegye meg nekem az új bookazine-t, mert gyűjtöm őket, és megjelent az új, amióta itt vagyunk. Láttam a neten, régészeti érdekességekről szól a friss szám, és nem akarok lemaradni róla, az egyik kedvenc témám. Tudta, hogy régész akartam lenni gyerekkoromban? – nézett a tanárra.

– Honnan tudtam volna? – kérdezte Tahit teljesen jogosan, Panna azonban elengedte a füle mellett a megjegyzést, és folytatta:

– Komolyan. Teljesen odavoltam a témáért, állandóan ásatásokról meg ilyenekről olvastam, aztán az egyik születésnapomra apuétól kaptam egy „régészeti felszerelés gyerekeknek” szettet, na, hát mondanom sem kell, mennyire

odavoltam, sátrat vertem a kertben, és el is kezdtem a feltárást, megvolt hozzá a kis ásóm, ecsetem, minden, ami kell. Eleinte nem volt nagy sikerélményem, egy-egy nagyobb kövön kívül semmit nem találtam, de nem adtam fel, aztán egyik nap megtörtént! Találtam valamit, egy kis koponyát, kisállatméretűt. Hát ne tudja meg, mennyire izgatott voltam, szépen körbeástam, óvatosan, a kis vésővel kiemeltem, ecsettel megtisztogattam. Úgy éreztem, az őskori leletem még áttörés is lehet, találtam valami fajt, ami esetleg kihalt, és az én ásatásom bizonyítja majd a létezését... – magyarázta Panna. – Sajnos hamar kiderült, hogy nem erről van szó, hanem az történt, hogy sikeresen kiástam az unokatesóm elhunyt hörcsögének a tetemét, amit a kertben temetett el. Úgyhogy tudományos áttörés helyett sajnos exhumáltam Jojót, dicséret helyett meg még egy zsibiütést is kaptam a combomba az uncsitesómtól, amiért kihantoltam a hörcsögét. Arról nem beszélve, hogy az itt-ott belekezdett ásatásaim miatt a kertünk úgy nézett ki, mint amit vakond túrt fel, szóval azt is rendbe kellett tennem...

– Kész vagyok – lépett ki Vivi a fürdőszobából a piros melegítónadrágjában és bikinifelsőben, amire aztán felvette az ujjatlan pólóját.

– Felcser! – nézett be Tahi az ajtón, amikor észrevette, hogy éppen helyet cserélünk.

– Igen?

– Kapsz egy ötöst, ha leváltasz – közölte könyörgő arckifejezéssel, miközben Panna ügyet sem vetve rá, a horgászbottal a kezében éppen a hatékony vakondriasztókról beszélt.

Vivi nevetve megrázta a fejét, és széttárt karral indult Tahi

felé.

– Engem nem is tanít a tanár úr...

– Nem baj – vágta rá Tahi. – Elintézek neked egyet bármelyik választott tárgyból, csak ments meg – kérte, mire Vivi röhögve azt válaszolta, hogy „áll az alku”, és odalépve megszabadította Pannától.

Nevetve becsuktam a fürdőszobaajtót, és a tus alá állva felkaptam a tartóból a tusfürdősfalakomat meg a mögöttem tartott borotvám, és sietősen elkészültem. A bikinimet felvéve fogat mostam, aztán kis copfba fogtam a hajam, majd a sminkestasakomból kikeresem a fényvédő arckrémemet meg a vízálló szempillaspirálomat, és gyors mozdulatokkal kifestettem a szemem. A fürdőruhámra felvéve a melegítőt belebújtam a sneakerembe, majd a fürdőből halkan kilépve, lábujjhegyen mentem át az ágyak között, amik közül három bevetetlenül állt, a negyediken pedig Andi aludt hanyatt fekvé, nyitott szájjal, a homlokán tartott alkarjával.

A telefonomat a zsebembe süllyesztve belenyomtam egy törülközőt a szirteses tornazsákomba, és felvettem a hátamra, majd kiléptem az ajtón a korai órában.

A levegő friss volt és csípős, de már érezni lehetett, hogy nagyon meleg napunk lesz. A pusztá felől csak a hajnali madárrajok éneke törte meg a nyugodt csendet, na meg Panna folyamatos magyarázása, aki a Tahit felszabadító Vivi előtt állt.

– Itt vagyok – álltam meg mellette, mire Vivi mosolyogva pillantott felém a napszemüveglencséje mögül.

– Tahiék a kapunál várnak minket – mondta indulásra készen.

– Oké, mehetünk – biccentettem.

– Én meg, mondom, milyen érdekes, tegnapelőtt még egy

ezressel olcsóbb volt, megvan a screenshot is, hát rajtam ne nyeréskedjen. De nincs igazam? – nézett ránk Panna, aki... Nem tudom, miről beszélt.

– Aha. Viszont mi most indulunk – szólt Vivi.

– Ó. Máris? – kérdezte csalódottan.

– Jaja. Jó szórakozást a családlátogatáshoz – köszöntünk el.

– Nektek is a horgászához! – köszönt el, mire mindketten kikerültük, és elindultunk a kapu felé. – Azt meséltem már, hogy... – szólt utánunk, mire hátra sem nézve, mindketten egyszerre feleltünk:

– IGEN!

Rajmund, Dominik és Tahi a főkapu előtti asztalok egyikénél álltak a padra pakolt cuccaikkal, majd az érkezésünkre szedelődzködni kezdtek.

– Mit vigyek? – kérdeztem megállva előttük, mire Rajmund felemelt a két karjába egy-egy csomagot, majd a levegőben tartva megállapította, hogy melyik a könnyebb, és azt adta nekem. Mosolyogva elvettem tőle, és a többiekre pillantottam, akik szintén felnyalábolták az odahordott cuccokat, aztán pontosan fél hatkor, amikor az IOV versenyben maradt résztvevői még nagyban aludtak (kivéve Pannát persze), mi a csukott kapuhoz léptünk. Tahi a horgászbotjával intett az őrbódében filmet néző biztonságinak, hogy az ő felügyeletével hagyjuk el a tábort.

A biztonsági erre azonnal kijött a helyéről, és kinyitotta nekünk a kaput, majd jó pecázást kívánt. Megköszönve átléptünk a kapun, és a tábort elhagyva a parkoló felé indultunk a puszta mellett, ami felett madárrajok keringtek a tiszta égbolton.

Elöl ment Tahi, mögötte Vivi és Dominik egymás kezét fogva, utánuk kissé lemaradva pedig Rajmund és én, miközben mindketten a lábunk elé néztünk.

– Nem nehéz, Major? – kérdezte felém pillantva.

– Nem – feleltem az ölemben lévő csomagot feljebb emelve, és jobban a mellkasomhoz szorítottam.

– Oké... – biccentett Rajmund. – Amúgy... A tegnap esti üzenettel kapcsolatban – kezdte, mire érdeklődve pillantottam felé.

– Igen? – kérdeztem elfojtott lélegzettel.

– Szinte egyszerre küldtük egymásnak.

– Tudom – biccentettem a mosolyomat leplezve.

– Csak... – akadt meg.

– Csak? – kérdeztem meglepetten.

– Gondoltam, én majd inkább rögtön utánad – közölte szenvtelen mosollyal, szóról szóra megismételve azt, amit tegnap este én mondtam neki, miután nem vele egyszerre emeltem az ütőt. A válaszát hallva automatikusan felnevettem, és fél karomba fogva a csomagot, a szabaddá vált kezemmel felé nyúltam, mire Rajmund könnyedén kihátrált a mozdulatom elől, és röhögve nézett az arcomba.

– Nagyon magabiztos vagy – szóltam rá szórakozottan.

– Ne legyek, Major? – kérdezte mosolyogva.

– Hát... Nem tudom, én csak pingpongozni hívtalak abban az üzenetben – kamuztam, a megjegyzésemre pedig Rajmund felröhögött, majd fejét ingatva felém nyúlt, mire védekezőn feltartottam magam előtt a kezemben lévő csomagot, és hangosan nevetve hátráltam előle. Az elől haladó Tahi a hangoskodásra hátrapillantott, és így szólt:

– Major, ne üsd Fehért a hűtőtáskával! – szólt rám. – Előbb vedd ki belőle, ami törékeny – tette hozzá, a megjegyzésére pedig felröhögtem, miközben Vivi és Dominik is nevetve néztek ránk vissza.

– Kösz, tanár úr – intett Rajmund szórakozottan Tahinak, aki „semmiség” biccentéssel reagálva továbbment, mi pedig jókedvűen követtük, teljesen felszabadulva attól a tudattól, hogy a verseny során először, és nagy valószínűség szerint utoljára hagyjuk el a tábort úgy, hogy nem feladat vár ránk. Hanem csak egy szabadnap.

A kihalt parkolóban csupán egyetlen kisbusz várakozott, az érkezésünkre pedig a sofőr, aki nem tűnt túl lelkesnek attól, hogy a korai órában kell minket furikáznia, kiszállt, és a csomagtartóhoz lépve kinyitotta az ajtót, majd elkezdte bepakolni a holmijainkat.

– Honnan tudta a sofőr, hogy... itt leszünk? – kérdezte Vivi a jármű mellett állva, és kérdőn pillantott Tahira.

– Tőlem... – felelte, mire mind csodálkozva néztünk a tanárra, részletesebb magyarázatot várva, Tahi pedig sóhajtva megvakarta a szakállát, és így szólt: – Tegnap, miután megtudtam, hogy nem hoz különösebben lázba benneteket egyik felajánlott program sem, arra gondoltam, talán megpróbálhatnék én kitalálni nektek valamit a szabadnapotokra. Valami élményt – mondta zavartan. – Úgyhogy gondoltam, ha már szó volt itt a verseny alatt arról, hogy még soha nem horgásztatok, és kértétek, hogy egyszer ejtsük meg, elviszlek benneteket. Jeleztem a főszervezőnek, elkértelek titeket Kocsis igazgatótól, egyeztettem a sofőrrel, összekészítettem a szükséges élelmiszereket a konyhásokkal,

külön kérve Felcsernek gluténmentes alapanyagokat, lebeszéltem a csónakbérlést... Nem nagy ügy – köhintette, miközben mi mind a négyen meglepetten néztünk rá, pontosan tudva, hogy ez igenis nagy ügy.

– Köszönjük – szóltunk egyszerre.

– Ne, nem kell, nem azért mondtam – rázta meg a fejét Tahi azonnal, így leplezve zavarát. – Keményen dolgoztatok az elmúlt napokban. Megérdemlitek – mondta, mire még inkább hálásan néztünk rá, amiért ő nemcsak meglátta bennünk az akarást, hanem értékelte is.

– Komolyan – nézett rá Dominik. – Soha, egy tanár sem volt még ennyire rendes velem.

– Velem sem – kontrázott Vivi.

– Szintén – mosolyogtam Tahira, aki már-már meghatottan nézett vissza ránk, amikor is Rajmund hozzátette:

– Velem sem – mire Tahi a szemét forgatva rápillantott.

– Mondjuk, Fehér, te ezért tettél is eleget – közölte.

– Mi? Ez nem igaz – tagadta azonnal, majd átgondolva a dolgot korrigált kicsit. – Nem mindenkire igaz.

– Tényleg? Mondj egy példát – nézett rá Tahi.

– Példa... Példa – kutakodott Rajmund az emlékeiben, aztán felcsillant a szeme. – Például Kecskés tanárnő. Ő ok nélkül utál engem – sérelmezte.

Tahi a szemét összehúzva nézett rá.

– Nem Kecskés tanárnő órájáról engednél el mindenkit, mondván, nem lesz megtartva? Szegény tanárnő teljesen összezavarodott, miután egy lélek sem volt a teremben, ahová órát tartani ment – emlékeztette, mire Rajmund a fogát szívva csettintett egyet.

– Ja, tényleg – jutott eszébe. – Na jó, de nem lóghattam el egyedül, feltűnő lett volna. Valamit ki kellett találnom – mesélte, mi pedig nevetve figyeltük, miközben Tahi bosszúsan megrázta a fejét.

– Az nem jutott eszedbe, Fehér, hogy maradj az órán? – érdeklődött cinikusan.

– Nem, dolgom volt – vonogatta a vállát Rajmund, a megjegyzésére pedig még jobban felröhögtünk, miközben Tahi fújtatva fejezte ki nemtetszését, majd berakta a csomagtartóba az utolsó csomagot.

– Ennyi? – kérdezte a sofőr álmosan.

– Ennyi – felelte Tahi, aztán előresétálva beült az első ülésre.

– Jó – csapta be a csomagtartót a sofőr, majd megvárta, hogy mind beszálljunk, aztán amikor utolsóként Dominik becsukta maga mögött az ajtót, a vezető is beszállt, és Tahihoz fordult. – Tiszafüred? – kérdezte.

– Tiszafüred – biccentett a tanár, és izgatottan pillantott hátra, a reakciónkat lesve, mire biztatóan rámosolyogtunk, jelezve, hogy örülünk a hírnek. Tahi láthatóan megkönnyebbült attól, hogy tetszik nekünk a helyszín, majd amikor a jármű lassan kikanyarodott a parkolóból, visszafordult előre, és az utat nézte a szélvédőn át.

A 33-as útra kiérve a korai nap beragyogta a pusztát, miközben a teljesen üres úton elindultunk a Tisza-tó felé, fakultatív programunk helyszínére. A megszokott feszült utazással szemben, amikor is a ránk váró feladat és bennmaradás terhe általában agyonnyom minket, ezúttal felszabadultan, fotózva, videózva és hangoskodva utaztunk, tipikus kirándulósos viselkedést produkálva, ami ellen ezúttal

Tahinak sem volt kifogása, sőt mintha a lehajtott napellenző tükrében figyelve minket néha még el is mosolyodott volna egy-egy beszélésünkön, vagy azon, hogy mit össze nem bomolunk hátul.

Így aztán az utazás harminc perce egyedül a sofőrünket viselte meg, aki nem palástolta, hogy a háta közepére se kíván reggel hatkor négy zúrós gimnazistát a kisbusza hátuljában, akikre hiába szól, semmit nem ér vele, maximum még hangosabbak lesznek tőle.

– Ülj vissza! – szólt hátra sokadszorra a sofőr, amikor észrevette, hogy megint helycsere történik egy fotó miatt.

– Elnézést – mondtuk szintén sokadszorra, miközben éppen Vivi ölében ültem, mert rajta keresztül próbáltam átmászni a másik oldalra. A következő pillanatban Rajmund segítőkészen megragadott a hónaljamnál, és áthúzott magához, miközben Dominik kamerázott. Röhögve toltam magam felfelé a cipőtalpammal, hogy minél előbb átkerüljek a kinézett ülésre, mire a sofőr mérgesen pillantott hátra a válla felett, és megakadt a tekintete rajtam.

– Ne a mocskos cipőddel a kárpiton, hát ez nem igaz! – dühöngött, aztán segítségkérőn Tahira nézett. – Fegyelmezze már meg őket! – kérte.

– Major, Fehér, Pap, Felcser, fejezzétek be! – szólt Tahi nem túl meggyőzően, hátra sem nézve ránk.

– Rendben – óbégattuk előre, miközben végre sikerült átülnöm Rajmund mellé, és odahajolva hozzá a nyakába kapaszkodva mosolyogtam a maga előtt feltartott telefonjába, amivel folyamatosan szelfizett, Vivi pedig a másik ülésen átmászva Dominik ölébe huppan.

– Nem hallgatnak magára – jelentette ki a sofőr, a visszapillantóban figyelve minket.

– Tényleg? Ne mondja – forgatta a szemét Tahí, és elfojtott egy mosolyt, miközben az ablakon kinézve a tájat figyelte, teljesen figyelmen kívül hagyva, hogy mit művelünk hátul. Szabadnapunk volt.

Tiszafüredre érve a sofőr megkönnyebbülten parkolta le a járművet, és hátrafordulva hozzánk „húzzatok a francha” arckifejezéssel illetett minket, mire megértve, hogy nemkívánatos személyek lettünk, vidáman kikászálódunk a kisbuszból, és a csomagtartót kinyitva kiszedegettük a cuccunkat.

Amikor végeztünk, Tahí becsapta az ajtót, és ököllel ütött kettőt a csomagtartóra, így jelezve, hogy megvagyunk, mire a sofőr se szó, se beszéd, elhajtott. El sem köszönt tőlünk.

– Szerintem soha többet nem látjuk – jegyezte meg Dominik.

– Dehogynem – felelte Tahí. – Délután visszajön értünk. Csak, mint mindenkinek, neki is kell pár óra, hogy kiheverjen benneteket – vigyorgott ránk.

– A tanár úrnak nem – jegyeztem meg mosolyogva.

– Mert én már immunis vagyok rátok.

– Vagy csak egyszerűen közénk való – lépett mellé Rajmund, és szórakozottan megveregette Tahí hátát, aki gyilkos pillantással nézett rá. Rajmund ezt látva megakadt a csapkodásban, és felemelte a kezét a tanár hátáról, majd mozdulatlanul megtartotta a levegőben, és grimaszolva nézett Tahí szemébe. – Messzire mentem, ugye? – tippelt.

– Messzire, Fehér – suttogta Tahí bólogatva.

– Akkor most én... Fogom magam, és arrébb megyek.

– Jól teszed.

– És viszem a kezem is – tette hozzá Rajmund, óvatos mozdulattal visszahúzva a kezét Tahí hátáról.

– Azt még jobban teszed – értett egyet a tanár, mire Rajmund, mintha csak egy vadállattal került volna szembe, megfontoltan hátrált két lépést, a biztonság kedvéért „nyugiii” mozdulattal tartva maga elé a két karját.

Féken tartva kikíváncozó nevetésünket, mindannyian vigyorogva néztük a jelenetet, aztán felszedve a cuccainkat elindultunk.

Tahit követve a kikötőhöz sétáltunk, ahol egyre több emberrel találkoztunk a korai órában. Kirándulók korzóztak a mólón kibérelt csónakjukat keresve, vagy éppen a sétahajó indulására várva. Kalapos nyugdíjasok és pecabotos férfiak között ácsorogva vártuk Tahit, aki telefonálva téblábolt mellettünk, aztán megszakítva a hívást, kérdőn nézett körbe, mígnem megérkezett a személy, akire várt. A motorcsónak tulajdonosa üdvözölt minket, majd kérte, hogy kövessük, és a mólóra lépve elindult a jobbról-balról ringatózó hajók, kenuk, vízibiciklik és csónakok között, megmutatva, hogy melyik lesz a miénk.

Egy ötüléses, kopottas csónak előtt állt meg végül.

– Ez lesz az – mondta Tahinak a napsütésben hunyorogva, miközben átadott egy térképet, ami a bérléshez járt.

– Köszönöm – vette át a tanár, és belenézett.

– Egy kis pár perces bemutatót azért tartanék – mondta a férfi, miközben végignézett rajtunk.

– Persze, hogyne – felelte Tahí. – Én gyakorlott vagyok, de a diákjaim – állt meg Rajmund és Dominik között, és egyszerre tette a vállukra a kezét – égnek a tudásszomjtól. Ugye? –

kérdezte a fejét kapkodva köztük, mindkettőjük vállán egyszerre szorítva egyet.

– Úgy-úgy – felelték egyszerre a nyakukat behúzva, és kifordultak Tahí szorításából.

A tanár kezét lerázva magukról, röhögve megálltak a csónaktulajdonos előtt, aki fürkészve nézett végig rajtuk.

– Nem vezettetek még latrex csónakot? – érdeklődött.

– Nem – felelte Rajmund.

– Nem emlékszem, de nincs kizárva – tűnődött el Dominik, majd Rajmunddal együtt elröhögték magukat.

– Normálisan válaszolj a feltett kérdésre, Pap – szólt rá Tahí szigorúan.

– De ez az igazság – tárta szét a karját Dominik, miközben belépett a csónakba Rajmund után, majd hátrafordulva hozzánk Vivit és engem is besegítettek, aztán mindannyian megálltunk a tulajdonos előtt, aki a vízen lágyan ringatózó hajóban rámutatott a motorra, és belekezdett a gyorstalpalóba.

Vivi rágózva bólogatott az elhangzottakra, Rajmund és Dominik pedig a napszemüvegükön át nézték a bemutatót, és mindenfajta hülyülést vagy poénkodást mellőzve figyeltek a tulajdonos szavaira, aki éppen a berántózsínórt mutatta meg nekünk.

Tahí nem szállt be mellénk, hanem hagyta, hogy magunkban legyünk az oktatáson, és a mólóról figyelt minket, majd amikor Dominiknak valami motorral kapcsolatos kérdése volt a csónaktulajdonoshoz, alig láthatóan elmosolyodott.

– Itt, nézd csak – felelte a csónaktulajdonos Dominiknak válaszolva, aztán kihúzva magát a mólón álló Tahíhoz fordult. – Azt hiszem, ez minden – mondta a tenyerét összetéve, miközben

kilépett a csónakból. – Jó szórakozást – köszönt el tőlünk, és magunkra hagyott minket.

– Na, akkor... Indulás – nézett ránk Tahí izgatottan, és már éppen beszállt volna mellénk, amikor észrevette, hogy Vivi és Rajmund is kilépnek a csónakból. – Hé-hé-hé – tette fel a kezét. – Hová készültök?

– Én mosdóba – válaszolta Vivi rágózva.

– Én palacsintáért – felelte Rajmund, mire Tahí unottan nézett rá, majd sóhajtván megcsóválta a fejét.

– Felcser, mehetsz. Fehér, maradsz – közölte.

– Mehetek Vivivel? – kérdeztem a tanárra nézve.

– Persze – engedte meg Tahí.

Vivi a mólón megvárta, hogy kiszálljak a csónakból, aztán sietve visszamentünk a kikötőbe, ahol az egyik büfé kiírása szerint a fogyasztó vendégek elkérhetik a mosdó kulcsát.

– Basszus. Nincs nálam pénz, mindenemet a csónakban hagytam – tapogatta meg a melegítőnadrágját Vivi. – Csak egy betétet hoztam – állapodott meg a keze a hátsó zsebében. A felismerésén mindketten elnevettek magunkat, aztán elővettem a telefonomat, aminek a tokjába rejtve tartottam némi káépét.

– Nálam van – pattintottam le a tokot a készülékemről, és kivéve a hátsó részéből az összehajtott papírpénzt, felmutattam Vivi előtt.

– Örök hála – tátogta, aztán a fabódé ablakához léptünk. Az érkezésünkre a bent tartózkodó nő felénk fordult.

– Elkérhetnének a vécé kulcsát? – kérdezte Vivi.

– Persze – akasztotta le egy szögről a kulcsot. – Mi mást adhatok még? – érdeklődött.

– Egy pillanat – néztem a fabodega oldalán kifüggesztett

ajánlatra, aztán elmosolyodtam. – Palacsintát szeretnék kérni.

Vivivel felváltva használtuk a mosdót, megvárva egymást, majd amikor kiléptem a fürkéből és visszazártam az ajtót, a kulcsot visszavittem a bódéhoz, ahol az árus átadott egy fóliával letakart papírtálcát.

– Köszönöm – vettem át, és a friss palacsintáktól azonnal átforrósodott a tenyeremen tartott karton, így sziszegve raktam át egyik kezemből a másikba, miközben sietősen szedtük a lábunkat a mólón, szalalomozva a horgászok és korai kirándulók között. Két pasi is odaszólt nekünk valami tapló ismerkedős dumát, de oda sem figyeltünk, csak igyekeztünk a horgászcsónakunk felé, ahol Tahi, Dominik és Rajmund a hajónkban rendezték el a csomagjainkat.

A visszaérkezésünket elsőként Dominik vette észre, aki azonnal a hajó hátuljába jött, és kezét nyújtva besegítette Vivit, aztán mindketten visszafordultak hozzám, és a könyökömet megfogva léptettek be engem is, miközben én egyensúlyozva tartottam a papírtálcát a kezemben, rajta a palacsintákkal.

– Köszí – szoltam hálásan, aztán a lágyan ringatózó csónak ritmusát megszokva léptem oda Rajmundhoz, aki nekem háttal guggolt, és a hűtőtáskát tolta be a hajó oldalához.

– Ki kér palacsintát? – kérdeztem, mire Rajmund megakadt a mozdulatban, és felpillantott rám, majd meglátva a kezemben tartott papírtálcát, nevetve megrázta a fejét, és feltápáskodva megállt előttem.

– Nem mondod komolyan, Major... – nyúlt a fóliához, és benézve alá még jobban felröhögött, amikor meglátta a palacsintákat, aztán ismét az arcomat fürkészte. – Tényleg a legjobb fej csaj vagy, akit valaha ismertem – mondta a

tekintetembe fúrva az övét, mire mosolyogva álltam a pillantását, aztán feljebb emeltem köztünk a papírtálcát.

– Ez az oldal kakaós, ez pedig lekváros – mutattam, mire Rajmund szórakozottan biccentve felemelt egy összetekert palacsintát a kakaós oldalról, majd hosszában félbehajtva a szájához emelte, és egyszerre leharapta a két végét.

– Fehér! – szólt Tahi hirtelen a csónak elejéből. – Megmondtam, hogy nem mehetsz el palacsintáért, honnan az ist... – kezdett dühöngeni, ahogy kiszúrta, hogy mit eszik Rajmund, majd meglátva a kezében tartott tálcat, mérgesen csípőre tette a kezét.

– Miért nem lepődök meg, Major? – kérdezte szemrehányón.

– Nem, nem... – ráztam meg a fejem azonnal. – Muszáj volt vásárolni a mosdóhasználatához – magyaráztam. – És... Hoztam mindenkinek – léptem hozzá a tálcával. – Milyet kér a tanár úr? Ez az oldal lekváros, ez pedig kakaós – tartottam felé, mire Tahi bosszúsága látványosan szertefoszlott, és elgondolkodva nézett a tálcára, majd elvett egy lekvárost.

– Köszönöm.

– Jó étvágyat – mosolyogtam rá, aztán az imbolygó hajóban Dominikhoz léptem, aki Vivi mellett ült a padon.

– Lekváros, kakaós – tartottam felé.

– Köszí – vett el egy lekvárost ő is. Vivit sajnos a gluténérzékenysége miatt meg sem kérdeztem, így körbeértem a kínálással, a maradékot pedig a tálcával együtt leraktam az egyik ülésre „vegyen, aki szeretne” alapon, majd egy kakaósat Rajmundhoz hasonlóan én is félbehajtottam, és a fogam közé szorítottam, miközben kibújtattam a vállamat a tornazsákom pántjai alól, és félredobtam a csónak oldalába.

A palacsintából leharapva egy falatot, elgondolkodva álltam a napsütésben, ami már a korai órában erőteljesen melegítette a bőrömet. Hogy ne maradjon nyoma a pólómnak, sietősen rágva a falatot nyeltem egyet, aztán, hogy szabaddá tegyem a kezem, begyűrtem a számba a palacsinta többi részét, és miközben megpróbáltam nem megfulladni, kibújtam a pólómból, amit összegyűrve a tornazsákom után hajítottam. A falatot lenyelve megtöröltem a számat, majd a hűtőtáskához hajolva kivettem belőle egy hideg mentes vizet, és beleittam, miközben egy közelben elhaladó nagyobb hajó okozta erős hullámozás hirtelen meglökte a csónakot, aminek következtében megbillentem, a számhoz emelt palack pedig félrecsúszott az államra, és kiömlött a víz. Nagyrészt rám.

Két kezemet oldalra kinyújtva megtartottam az egyensúlyomat, majd amikor sikerült fixen megállnom, bosszúsan lenéztem magamra, és kezemmel megpróbáltam letörölni a vizet a mellemről és a hasamról. Rajmund, aki felvett a tálcáról egy újabb palacsintát, lazán beleharapott, és érdeklődve felém pillantott.

– Megvagy, Major?

– Aha, persze, csak vizes lettem – mondtam legyintve, miközben visszatekertem a kupakot a kiürült palackra.

Eközben Tahi a csónak végéből hátrasétált, és összezsápta a tenyerét.

– Mindenki készen áll? – kérdezte izgatottan.

– Igen – feleltük egyszerre, mind a tanárra nézve.

Vivi a hajó elejében ült az egyik ülésen, onnan fordult hátra Tahi felé. Dominik a tornazsákjában kutatott valami után, de abbahagyta, amíg a tanárra figyelt. Rajmund a csónak oldalánál

állva palacsintaevés közben nézte, én pedig a hátsó padon ülve fordultam hátra Tahihoz, aki a mögöttem lévő motor mellett megállapodva kért egy kis figyelmet.

– Nagyszerű – csapta össze a tenyerét. – Major, Fehér! Nektek lehetnek ismerős helyszínek, jártatok már itt az IOV alatt feladaton.

– Nem is egyszer – bólintottunk, bizalmasan összenézve Rajmunddal.

– Igen... – helyeselt Tahi. – De bízom benne, hogy ezúttal más élményekkel gazdagodtok, mint stresszhelyzetben, amikor a bennmaradás volt a tét – mondta. A hallottakat végiggondolva Rajmunddal mindketten egyetértően bólintottunk, majd a tanár Viviékhez fordult. – Pap, Felcser, nektek pedig, ha jól tudom, ez egy új terep.

– Igen.

– Úgyhogy ti csak élvezzétek, gyönyörködjeteK benne. Remélem, elnyeri tetszéseteket.

– Biztosan – felelték mindketten.

– Na. Akkor indulás. Mindenki üljön le – szólt Tahi, majd berántotta a zsinórt, amitől a motor azonnal berregő hanggal beindult. A csónak azonban nem mozdult, mire mind kérdőn néztünk hátra Tahira, aki azonban Rajmundot figyelte.

– Fehér, miért nem ülsz le?

– Nem vezethetek én? – kérdezte Rajmund a tanárra nézve.

– Biztos, hogy nem – vágta rá gondolkodás nélkül, mire Rajmund egy „oké” vállvonással átlépett a padon, leült rá, és a csónak oldalán kihajolva benyúlt a vízbe, majd bevizezett ujjjaival beletúrt a hajába, úgy várta az indulást. De a csónakunk továbbra is csak állt. Ismét hátranéztünk Tahira, aki szemmel

láthatóan hezitált, aztán bosszús fejcsóválást követően leállította a motort. – Gyere ide, Fehér!

Rajmund kérdően pillantott hátra a válla felett, mire a tanár egy „igyekezz, mielőtt meggondolom magam” kézmozdulattal sürgette meg, amit látva Rajmund felállt a padról, és hátrament Tahihoz.

– Figyeltél a tulajdonosra, amikor elmondta, mit hogyan kell?

– Igen.

– Biztos?

– Persze.

– Jó. Parancsolj – mutatott a tanár a motorra. – A tiéd – adta át a helyét, mire Rajmund mosolyogva biccentett egyet, majd odalépett, megragadta a berántót, és határozottan meghúzta akadásig, aminek következtében újra berregő hanggal indult be a motor. Mielőtt a gázkarhoz nyúlt volna, Tahi feltette a mutatóujját. – Ha nekivezetsz valaminek, seggbe rúglak, Fehér! – fenyegette meg.

– Apám is ugyanezt mondta, amikor elkértem a kocsiját gyakorolni a rutinvizsga előtt – közölte Rajmund szórakozottan.

– És? Hogy ment? – érdeklődött Tahi.

– Visszaraktam a helyére a lökhárítót... Észre sem vette – legyintett.

– MIII? – kerekedett el a tanár szeme, miközben Rajmund gázt adott, és a csónakunk megindult.

Tahi hirtelen mozdulattal odanyúlva vissza akarta venni a kart Rajmundtól, de aztán látva, milyen óvatosan és koncentrálni irányítja ki a hajónkat a kikötőből, visszahúzta a kezét, és összefonta maga előtt a karját, miközben hátul ülve, a motor másik oldaláról felügyelte Rajmundot, aki a

napszemüveglencséje mögül nézett előre, a csónakunkat navigálva.

– Jól van, Fehér, mehetünk kicsit gyorsabban – szólt Tahi engedékenyen, amikor elhagytuk a kikötőt. – Hé, nem ennyire! – tette hozzá azonnal, amikor Rajmund gázt adott, majd röhögve visszavett a sebességből.

A telefonomat magam előtt fogva videóztam őket, majd előrefordulva Viviéket is felvettem, miközben elindultunk a Tiszán.

Egy zsilipen átérve kisebb csatornákon haladtunk át, ahol a két parton lévő fák és a sűrű növényzet árnyékot vetett a vízre. A vadregényes környezet ismerősen hatott a korábbi feladatról, és többször mosolyogva néztem hátra Rajmundra, aki a tekintetembe fúrva az övét, viszonozta a mosolyomat. Valószínűleg hasonló jutott eszébe neki is. Vivi és Dominik, akik először jártak csónakkal a Tiszának ezen a részén, a telefonjukkal fotóztak és videóztak, miközben kis csatornákon és holtágakon csónakáztunk keresztül Tahí irányításával, aki a kapott térképet bújva navigálta Rajmundot az Élő-Tisza felé.

– Haver, nem akarod kipróbálni? – kérdezte Rajmund Dominiktól az irányítókarra mutatva, mire Dominik rögtön felállt, és átlépkedve a padokat, hátrament hozzájuk. Rajmund átadta a kart Dominiknak, megosztva vele a motorcsónakvezetés élményét, aki bevezette a hajónkat a következő árnyékos alagútba.

A csónak elejében lévő padhoz lépve átültem Vivi mellé, aki hozzám hasonlóan a szirteses melegítőnadrágjában és bikinifelsőben volt. A haját laza bunba fogta a feje tetején, és rágózva nézelődött a fás vízi ösvényen, amin át vezetett az út a

besűrűsödött, zavaros vizű morotván. Az érkezésemre mosolyogva nézett rám, de éppen akkor kipukkant egy rágólufija, ami az orrán kívül még a napszemüveglencsáját is sikeresen beterítette. Amíg Vivi a szemüveget levéve megpróbálta lekaparni róla a rágót, én benyúltam a vízbe, és az ujjaimat megfeszítve hagytam, hogy felakadjon rá a vízfelszín borító növényzet.

– Sára, csinálnál rólam egy képet? – kérdezte Vivi.

– Persze – feleltem azonnal, és kivéve a kezem a vízből, megpróbáltam lerázni róla a nyákos növényeket, aztán beletöröltem a melegítőgatyámba, és elvettem Vivi telefonját, miközben ő a padon átvette az egyik lábát szembefordult velem, és mosolyogva nézett a kamerába.

– Basszus, ezt nézd, mennyire jól néz ki, mintha már lenne rajta filter – hajoltam oda hozzá, hogy megmutassam neki a próbaképet. A közénk tartott telefonra dőlve a kezünkkel takartuk a kijelzőt, hogy lássuk a rávetülő fénytől az elkészült fotót.

– Ez tényleg marha jó lett – húzta ki magát a padon ülve, és felém nyúlva már kérte volna vissza a telefonját, amikor is megráztam a fejem.

– Várj, várj – szóltam. – Azért csináljunk még néhányat, mert nem látom a fénytől, hogy minden részlet stimmel-e, és ha később vesszük észre, hogy valami gáz van vele, akkor bajosan jutunk ide vissza újat csinálni – gondoltam át, és újra felemeltem a telefont Vivi előtt, aki hálásan mosolyogva biccentett egyet.

– Kösz – mondta –, hogy erre is gondolsz. Más nagy ívben leszarná, hogy jól sikerül-e a képem, vagy nem. Sőt. Inkább

azért drukkolna, hogy ne sikerüljön jól.

– Hát... Az a más baja. Én azért drukkolok, hogy ezt látva az Instádon – mutattam felé a kijelzőt egy újabb képpel – minél többen legyenek rosszul – közöltem, mire Vivi hangosan felnevetett. – És amúgy – fordítottam vissza a telefont, és rápillantottam a képre – erre minden esély megvan – mondtam őszintén, mert nemcsak a környezete, a fényei és a hangulata volt elképesztő a fotónak, hanem Vivi is gyönyörű volt rajta. Talán a szokásosnál is szebb volt, mert látszott rajta, hogy jól érzi magát, ettől pedig szinte ragyogott a felvételen.

Ide-oda hajlogatva a padon, több szögből is csináltam képeket Viviről, aztán átpörgetve a galériában lévő felvételeket, átfutottam az elkészült anyagot.

– Na? – kérdezte izgatott mosollyal.

– Tök jók – állapítottam meg. – De szerintem csináljunk olyat is, amiben elnézel valamerre.

– Jó. Merre nézzek? – kérdezte rágózva.

– Mondjuk... Arra – mutattam taláломra jobbra. Teljesen mindegy volt, a holtágot, amin a csónakunk lassan keresztülhaladt, mindkét irányból ugyanolyan vadregényes, növényekkel és fákkal borított partszakasz szegélyezte. Ettől függetlenül Vivi bólintva elnézett a mutatott irányba.

– Így jó? – kérdezte félrefordulva.

– Aha – néztem a kamerán keresztül.

– Mit csináljak?

– Semmit, csak... Mintha néznél valamit – tanácsoltam, Vivi pedig egy bólintással leokézta az instrukciót, majd összehúzta a szemöldökét, és meredten bámulta a vizet. – Mintha néznél valamit, ami nem egy vízihulla – pontosítottam az arckifejezését

látva, a megjegyzésemet követően pedig mindketten hangosan felröhögtünk.

– Hülye, kiesett a rágóm a számból – közölte, és a combját tapogatva kereste a kiköpött rágóját, miközben én a nevetéstől rázkódva hajoltam előre a padon.

Végül meglett Vivi rágója (a cipőfűzőjére esett), és „félrenézős” képeket is tudtunk róla csinálni, bár nehéz volt komolynak maradni, a felvételek többségén látszik Vivin, hogy alig bírja elfojtani a nevetését.

– Oké, csere, add a telód, te jössz – nyújtotta felém a kezét mosolyogva.

A készülékemet átvéve Vivi fotózni kezdett, miközben én vele szemben ülve megtámaszkodtam a hátam mögött a karommal.

– Jóóó – bólintott folyamatosan fotózva. – Most nézz... – akadt el az instruálásban, mintha megzavarta volna valami. – Üzenet... Üzeneted jött – mondta.

– Milán? – kérdeztem.

– Nem, hanem... – pillantott a kijelzőre Vivi.

– Akkor csak pöcköld fel, hogy ne zavarjon – szakítottam félbe legyintve.

– Tuti? Nem fontos? – nézett rám kérdően.

– Nekem nem ír olyan, aki fontos – közöltem, és őszintén így is gondoltam.

– Okkké. Amúgy valami Zita – tette hozzá, majd kérésemre hanyag mozdulattal eltávolította az üzenetet a kijelzőről, miközben nekem elkerekedett a szemem.

– Mi??? – hajoltam előre, és kikaptam Vivi kezéből a telefont, aki meglepetten nézett rám, miközben idegesen próbáltam megkeresni az értesítést. – Nem láttad? Nem láttad, hogy mit

írt? – kérdeztem a kijelzőn eltűnt üzenetet kutatva, ami már nem volt sehol.

– Ööö – kapott Vivi a fejéhez zavartan. – Valami... Szia, Sára. Láttam a TikTokon, hogy újra aktív vagy, és nagyot mennek a videóid... Ennyi. Több nekem sem jelent meg – mondta.

– Ó, basszus! Basszus, basszus, basszus! – motyogtam előrehajolva a padon a telefonomat szorítva.

– Mi a baj? – szólt oda Tahi.

– Nem tudom – felelte Vivi értetlenül.

– Basszus, basszus, basszus – ismétелgettem.

– Valami üzenete jött – magyarázta Vivi.

– Milyen üzenet? – kérdezte Rajmund, mire feleltem a padról, és megdörzsöltem a szemem.

– A volt tánctanárom – mondtam.

Dominik átadva Tahinak az irányítókart, szintén előresétált, és aggódva nézett rám.

– Mit írt? – kérdezte.

– Nem tudom – ingattam a fejem.

– Nem tudod? – lepődött meg.

– Nem, mert nem nyitottam meg – magyaráztam. – Akkor látja, hogy elolvastam, azt meg nem akarom. Így viszont nem tudom, mit írt – fújtattam.

– Add ide, Major – kérte el Rajmund a telefonomat. Egy pillanatra felém tartva feloldotta a kijelzőt az arcfelismerőmmel, aztán nyomkodni kezdte, végül elfordítva visszaadta. Ott volt a teljes üzenet értesítésben. – Tessék, így látod, de olvasatlan marad – mondta.

– Kösz – vettem el, és már néztem is Zita sorait, miközben Vivi szájtátva meredt Rajmundra.

– Oké, ez az a lifehack, amire most rögtön szükségem van! – közölte elképedve. – Komolyan... Hogy csináltad???

– Mindjárt megmutatom – ígérte meg Rajmund, majd felém pillantott. – Minden oké, Major?

– Igen, csak... – néztem folyamatosan a telefonomra.

– Csak? – kérdezték.

– Visszahív – mondtam meglepetten. – Visszahív táncolni a csoportba – néztem fel az üzenetből elképedve.

– Ahonnan kirúgott? – lepődött meg Vivi.

– Igen.

– Azokhoz, akik miatt kirúgott? – kérdezte Dominik a homlokát ráncolva.

– Igen – biccentettem. – Vagyis... Nem – javítottam ki magam azonnal. – Azt írja, hogy örülne, ha visszatérnék a tánciskolájába, de tudja, hogy van egy kis összeférhetetlenség a csapaton belül, szóval, ha úgy döntök, hogy visszajövök, és szeretném, akkor – motyogtam kábán – kirakja Sziszit.

– Az kemény – meresztgette a szemét Dominik.

– Kis összeférhetetlenség, aha, persze, meséljen még... – reagált hevesen Vivi a hallottakra.

– Sssss, várjatok – intett feléjük Rajmund, beléjük fojtva a szót.

– Előbb hadd mondja Major, hogy mit gondol... – kérte, mire Vivi és Dominik is rögtön egyetértően bólintottak, és azonnal visszavettek a felháborodásból, majd csendben fürkészve néztek rám, várva, hogy reagáljak valamit, miközben én újra és újra elolvasva az egyébként (Rajmundnak hála) továbbra is olvasatlan állapotú üzenetet, tanácstalanul megráztam a fejem.

– Nem... – engedtem le végül a telefonomat az ölembe. – Nem tudom, mit gondoljak – dörzsöltem meg az arcomat. – Fél éve

várom ezt az üzenetet! Fél éve mindennap arra várok, hogy kiderüljön az igazság, kiderüljön, hogy mi történt valójában, és visszahívjanak táncolni oda, ahonnan a többiek árulása és hazugsága miatt csak engem rúgtak ki. Fél évem ment rá erre, és amikor végre megkapom az üzenetet, amikor végre megkönnyebbülhetnék, hogy igenis megéri kitartani és várni az igazamra, akkor kiderül, hogy szó sincs erről. Mert Zita szart sem tudott meg visszamenőleg az aznap estéről. Nem az történt, amire vártam. Hanem az, amitől tartottam – ingattam a fejem idegesen. – Nem az igazság győzedelmeskedett, hanem egyszerűen csak szarul mennek a táncsuli felületei, én meg valószínűleg beköltöztem a felkapottba, amióta itt vagyok az IOV-on, aminek köszönhetően akkora számokat érek el, és annyi új követőm jön folyamatosan, amiről Zita valószínűleg úgy gondolja, a sulija oldalának is jól jönne, szóval félre az elvekkkel, a múlttal, a morállal. Visszahív, mert kellek a felületére. Az mindegy, hogy mivel nem derült ki az igazság, ő még mindig úgy tudja, hogy jogosan rúgott ki egyedül engem. Mindegy, persze, fátylat rá. Sőőőt. Ha akarom, akkor most meg kirakja Sziszit. Hogy miért? Nem azért, mert egy patkány. Nem azért, mert hazug. És nem is azért, mert hobbija kést döfni az ember hátába. Hanem mert van egy kis összeférhetetlenség köztünk – mondtam a fejemet ingatva. – Kis összeférhetetlenség – ismételtem meg, gúnyosan megnyomva az első szót.

Vivi, Dominik és Rajmund szomorúan néztek rám, a motor mellett ülő Tahi pedig hátulról figyelve hallgatott nagyokat, miközben én megigazítottam a karkötőimet a napbarnított csuklómon, és a fák árnyékát figyeltem a bőrömön, amik alatt lassan elhaladt a csónakunk. Senki nem szólt semmit, csak a

történteken gondolkodott, miközben a motorcsónakunk halkán berregve szelte a vizet, szétnyitva előttünk a növényekkel és levelekkel borított vízfelszínt, amin itt-ott megcsillant a napfény.

– Annyira sokszor vágytam arra, hogy Sziszi pofára essen – szóltam halkán. – És most, hogy ez végre megtörténhetne... Amikor szó nélkül kirúgathatnám, pont úgy, ahogy ő tette velem, tudjátok, mit érzek? Az égvilágon semmit – mondtam ki őszintén, a többiek pedig csendben hallgattak körülöttem.

– És tudod, Major, hogy ez miért van? – szólalt meg Tahí hirtelen, majd leállítva a motort elengedte a kart, és előresétált hozzánk, miközben a csónak lassan megállt, és a holtág vizén imbolygott az árnyas csatornában. A tanár leült egy szabad helyre, és előrehajolva a combjára könyökölt, úgy nézett rám. – Mert a bosszú trükkös dolog. Amíg forralod valaki ellen, az hajtóerő lehet. Az igazságérzet, bizonyítani akarás, tettekészség mind-mind visz előre. Igen. De amikor sikerül, megtörtént, bosszút álltál, és egyszer csak vége... Akkor jön az üresség, a célvesztettség, az apátia... – magyarázta, mire érdeklődve néztem Tahí szemébe. – Igen – biccentett, mintha csak a maga igazát erősítené meg. – Így szokott lenni. Ennek ellenére sokan kitartanak a bosszúállás mellett – tette fel a kezét egy „mindenkinek szíve joga” mozdulattal. – De vannak olyanok is, szerencsére szép számmal, akik időközben megtalálták magukat meg a helyüket a világban, és éppen ezért mire bosszút állhatnának, már nem teszik, mert útközben rájöttek, hogy rég nem ez élteti őket – mondta.

A szavait átgondolva hosszasan néztem magam elé, aztán fejemet ingatva tanácstalanul néztem fel.

– A tanár úr szerint én melyik vagyok? – kérdeztem, mire Tahi elmosolyodott.

– Ezt csak te tudhatod, Major – tért ki a válasz elől. – Te érzed, amit érzel – mondta, majd körbepillantott a többiekén, aztán megállapodott a tekintete Rajmundon. – Na, mutasd csak nekem, hogy csináltad a telefonnal azt az olvasatlan, mégis olvasott üzenet trükköt – szólt rá, mire Rajmund elgondolkodott.

– Mit kapok érte? – kérdezte alkudozva.

– A csónakban maradhatsz – ajánlotta fel Tahi, mire Rajmund körbenézve felröhögött.

– Meggyőző érv – vette elő a telefonját, és maga előtt tartva megvárta, hogy a többiek fölé hajoljanak, aztán többször egymás után megmutatta a trükköt.

– Azt a rohadt! Tényleg működik – rágózott Vivi elképedve, miközben mindannyian kipróbálták Rajmund hackjét.

– Haver, konkrétan az életemet mentetted meg ezzel – szólt Dominik is a haját hátrafésülve.

– Jól van, Fehér, ezért én is hálás vagyok – bólintott Tahi.

– Mennyire? Mondjuk egy dolgozat javításánál eszébe jut a tanár úrnak típusú hálát képzeljek el, vagy rögtön válasszam érettségi tárgynak a fizikát?

– Hidd el, Fehér, nálam jobban senki nem szeretné látni, hogy fizikából érettségizel, de... – ingatta a fejét Tahi. – Ebben az esetben a hála annyit jelent, hogy köszönöm. Pont annyit – lombozta le Tahi.

– Egy próbát megért – felelte Rajmund, mire mindenki felröhögött.

A többieket hallgatva a padon ülve felhúztam a lábamat, és

átkulcsoltam a kezemmel, majd a térdemre hajtva és félrefordítva fejemet néztem ki a csónakból a nyugodt vízfelszínre, folyamatosan kattogva a kapott üzeneteken. Merthogy már kettővel büszkélkedhettem. Zitáén kívül ott volt nekem még pár nappal ezelőttről a tánccsoportból Dórié is.

Két öncélú, kéretlen levél, amivel több hónapot késtek. Pedig volt időszak, amikor mindent megadtam volna azért, hogy valaki kiálljon mellettem. Bárki közülük. De akkor egyikük sem tette. Nem üzentek. Nem hívtak. Nem kerestek. Mert így könnyebb volt nekik. Leírtak járulékos veszteségnek, gondolván, erről ennyit, mindegy, haladjunk tovább.

Aha. Csakhogy én marhára nem vagyok „erről ennyit” típus. Mostanra pedig talán ők is rájöttek erre. Ketten voltak olyan hülyék, hogy jóformán be is ismerték. Mennyit vártam erre. És itt van.

Karnyújtásnyira kerültem attól, hogy visszakapjam a régi életemet, és mindent, amit elveszítettem vele együtt. Csak egy kis nyújtózás, és elérem. Tényleg. Rajtam állt. Visszakapni a régi barátaimat? Pipa, csak válaszolnom kell Dórinak. Újra táncolni a régi tánciskolában? Pipa, Zita visszavesz. Apuval jobb kapcsolat? Pipa, mert ha visszamegyek a régi csoportba, és minden olyan lesz, mint volt, előbb-utóbb elfelejti a dolgokat. Sziszivel kicseszni? Pipa, ugyanúgy kirúgatom, ahogy ő engem. Minden, ami fél éve szétesett az életemben, most újra ott volt felkínálva tálcán. Csak le kellett volna vennem.

Ha meg tudtam volna tenni. De nem ment. Mert nem akartam. Mert már nem azt akartam.

És erre rádöbbenve rögtön tudtam a választ arra, amit Tahitól kérdeztem magammal kapcsolatban. Hogy én melyik típus

vagyok? Mert egyértelműen a második. Az, akinek az út közben szerzett tapasztalat végül fontosabb, mint az, hogy mindenáron bosszút álljon.

Ezt belátva pedig igazából már semmit nem akartam visszakapni abból, ami a régi életemet jelentette. Rájöttem, hogy már nem akarok újra Zitánál táncolni, helyette inkább keresek egy másik sulit, ahol tiszta lappal indulhatok. És már nem akarom apuval elfeledtetni a dolgokat, hanem azt akarom, hogy fogadja el a hibáimat is, és hagyja, hogy jóvá tegyem. Vagy legalábbis engedje megpróbálni. Amúgy meg igazából már Sziszt sem akarom kirúgatni, mert a legkevésbé sem szeretnék olyan lenni, mint ő. És legfőképpen nem akarom visszakapni a régi barátaimat, mert azon túl, hogy az újakkal sokkal jobban passzolunk, még van egy óriási különbség. A régiek akkor sem álltak mellém, amikor kértem őket. Az újaktól kérnem sem kell, akkor is mellém állnak. Bármikor. Bármiben. Ez biztos.

Felhúzott térdemen pihentetve az államot a zavaros, mocsaras vizet néztem, aztán a saját gondolataimra reflektálva megráztam a fejem, és lábamat hirtelen lerakva a pad két oldalára, kezembe vettem a telefonomat, és rápillantva a kijelzőre feloldottam, aztán megnyitottam Zita üzenetét (ezúttal tényleg, láthatóan), majd gondolkodás nélkül elküldtem a választ. Hosszasan kifújva a levegőt, mintha megkönnyebbültem volna, felálltam a padról, és a hajó hátuljába sétáltam, ahol Rajmund az egyik hűtőtáskában kutatott.

– Kérhetek egyet én is? – kérdeztem, amikor egy üdítővel a kezében felállt.

– Persze – adta át a sajátját, és visszahajolt egy másikért, aztán

feltápáskodott, és miközben mindketten felbontottuk a flakonunkat, kérdőn nézett rám. – Minden oké, Major? – érdeklődött, és szájához tartva az üveget beleivott, fürkésző tekintettel nézve rám.

– Ühüm – bólintottam kézfejemmel megtörölve a számat, és visszatekertem a kupakot a flakonra. – Visszaírtam. Az üzenetre – feleltem, a válaszomat hallva pedig a csónak elejében ülő Vivi, Dominik és Tahi is felém kapták a fejüket. Rajmund érdeklődve nézett rám, majd újra beleivott az italába. Nem kérdezett semmit, de tudtam, hogy érdekli a válasz. Ahogyan a többieket is. – Megírtam, hogy köszönöm, nagyon örülök a lehetőségnek, és ahogy hazaértem innen, már megyek is újra próbára... – jelentettem be. – Ja, és kértem, hogy Sziszi repüljön, látni sem bírom – mondtam, mire a többiek egy hosszú másodpercnyi néma csend után egyszerre reagáltak.

– Na... Khm. Tök jó... – bólogatott Vivi erőltetett mosollyal.

– Ha ez az, amit akartál, Sára, akkor gratulálok – szólt Dominik diplomatikusan.

Tahi a szakállát megdörzsölve fújta ki a levegőt, és a szemembe nézve bólintott, elfogadva, de inkább nem kommentálva a döntésemet. Látszott rajtuk, hogy egyikük sem ért egyet. A palackot a nyakánál fogva a számhoz emeltem, és az engem figyelő Rajmund szemébe néztem, akiről üvöltött, hogy nem tudja hová tenni a dolgot, mert nem erre számított tőlem, és az arcára kiült a csalódottsággal kevert bizonytalanság velem kapcsolatban. Beleittam a palackba, miközben végig álltam a tekintetét, és már majdnem sikerült végigcsinálnom maximális komolysággal anélkül, hogy lebuknék, amikor véletlenül apró mosolyra húztam a számat ivás közben, amit Rajmund azonnal

kiszúrta, és összehúzta a szemöldökét.

– Ez mi volt... – kezdte, aztán félbeszakítva a mondatot, megrázta a fejét. – Mit írtál egészen pontosan, Major? – kérdezte gyanakvón, mire nem bírtam tovább, és felnevetve átadtam neki a feloldott telefonomat.

Rajmund először némán, magában olvasta el a válaszat, aztán automatikusan elmosolyodott.

– Kedves Zita – kezdte hangosan, a kijelzőmet nézve. – Kösz, de nem. Sára – olvasta fel az igazából elküldött üzenetemet, ami összesen ennyiből állt, mire vigyorogva újra a számhoz emeltem a palackot. – Mekkora kamus vagy, Major... – röhögött fel úgy, mint aki ennek jelen helyzetben őszintén örül is.

– Ja, végül ez ment el? – kérdeztem ártatlan arckifejezéssel. – Biztos az autocorrect... – vontam meg a vállam, majd elkapva tekintetem a mosolygó Rajmundról, a többiekhez fordultam, akik felfogva, hogy mi történt, látványosan megkönnyebbültek.

– Meg kell hagyni, jó döntéseket hozol, Major – dicsért meg Tahi a szemembe nézve, aztán, mintha eszébe jutott volna valami, mérgesen összehúzta a szemöldökét. – De pocsék a humorod. Ez egyáltalán nem volt vicces... – tette hozzá, neheztelve rám az átverés miatt, mire Vivi és Dominik is felháborodottan kezdtek magyarázni arról, hogy simán elhitték azt, amit először mondtam válasznak.

– Jó, jó, tudom, elnézést, de nem hagyhattam ki. Látnotok kellett volna, milyen fejet vágott mindenki – ismertem be nevetve.

– Azért, basszus, mert megijedtünk, hogy ennyire félreismertünk... – szólt Vivi rágózva, a többiek pedig egyetértően bólintottak. – Mármint – folytatta – tudjuk, hogy milyen fontos

neked, hogy kiállj magadért és az igazadért, ez a döntésed pedig teljesen szembement volna mindennel, amit eddig mutattál magadból...

– Vagyis mintha felköpnél és aláállnál – egyszerűsítette le Dominik.

– Jaja – helyeselt Vivi, majd újra rám pillantott. – De közben pedig tökre drukkolunk, hogy valahogy visszakapd a régi életedet – mosolygott rám kedvesen.

– Dehogy akarom visszakapni – ellenkeztem nevetve, a többiek pedig kérdőn néztek rám. – Tele volt hazugsággal, átveréssel, képmutatással és hamis barátokkal – tártam szét a karomat. – Köszönöm, de kihagynám. És különben is... Már van egy csapatom – pillantottam körbe. – Értitek... Kit érdekel Zita táncársulata, amikor Kocsis öngyilkos osztagának lehetek a tagja? – tettem fel a kérdést.

– Ennyi – ismerte el Vivi nevetve, olyan mozdulatot téve a levegőben, mintha leejtene egy mikrofont.

Ezt látva valamennyien felröhögtünk, sőt még Tahi is elmosolyodott, aztán előrenézve észrevett valamit, majd a padról felállva a billegő csónak végébe ment, és tenyérrel rátámaszkodva a motorra, megragadta a berántót.

– Na, mindjárt kiérünk, üljetek le, rákapcsolunk kicsit – indította be a motort, de addig nem indult el, amíg nem helyezkedtünk el mind.

Vivi és Dominik, akik az első padon ültek, átvetve a lábukat előrefordultak, Rajmund pedig annak a padnak a másik oldalára ült le, amin én foglaltam helyet. Amikor mind megvoltunk, Tahi gázt adott, a csónakunk pedig megindult a víziösvényen az Élő-Tisza felé.

14.

Miután kiértünk a mocsaras csatornákból, Tahi észak felé vette az irányt, hogy megnézzük a Tisza-tavi Madárrezervátumot. A fás ösvények után a nyílt tó vizén semmi árnyéket nem kaptunk, így a délelőtti nap rendesen tűzött minket. Mivel Vivivel mindketten bikinifelsőben voltunk, többször is lekentük magunkat naptejjel, majd a tornazsákomban kutatva kezembe akadt egy piros szirteses kendő, amit még Kocsistól kaptunk, és amit egy „soha, semmire nem tudjuk majd használni” megállapítással rejtettünk a zsák aljába. Hát, tévedtünk, mert a kendő végül baromira jól jött a tűző napon. A csónakból kihajolva bevizeztem, és a felforrósodott hajamra kötöttem, így védve magam a napszúrástól. A többiek ezt látva szintén előkeresték a kendőjüket, és vizesen feltették a fejükre, miközben a csónakkal a rezervátum felé tartottunk. A nap forrón tűzött minket, a menetszél pedig nem volt elég erős ahhoz, hogy lehűtsön. A fiúk piros pólójának nyakán V alakban izzadságfolt jelent meg, Tahi pedig a homlokát törölgette az irányítókart fogva, és hunyorogva nézett előre.

A rezervátumhoz közelítve több csónakkal és hajóval is találkoztunk, a túravezetők hangja megtörte a nyugodt csendet, ahogy bemutatták csoportjaiknak a környéken fellelhető állatvilágot. A telefonunkkal fotózva és kamerázva körbementünk a területen, aztán egy másik csatornán, mint amin jöttünk, visszatértünk a szigetek közti holtágakhoz, hogy keressünk egy ideális helyet a kikötéshez.

Tahi egy „ott jó lesz!” felkiáltással a partra irányította a

csónakot, és bár mi nem láttuk a kiválasztott területet különösebbnek, mint az összes többi a környéken, tiszteletben tartottuk, hogy valamiért azt nézte ki magának. A csónakból kiszállva Dominik a kezét nyújtva kisegítette Vivit és engem is, aztán mindhárman átvettük a Rajmund és Tahi által kiadogatott cuccokat, és lepakoltuk a vízpartra.

– Utolsó – hajolt előre Rajmund egy összezsukott horgászszéket nyújtva felém, amit átvettem, és kinyitva leraktam a többi mellé, miközben Rajmund kiugrott a csónakból, és tenyerét leporolva nézett körbe.

– Na – lépett ki Tahi is a csónakból, jó kapitányhoz híven utolsóként hagyva el a hajóját, és elégedetten biccentett. – Akkor most pecázzunk – szólt boldogan, pár másodperccel később azonban lehervadt az arcáról a mosoly, mert Vivi lépett mellé, és halkán súgott neki valamit. – Mi? Mosdóba kell menned? – kérdezte Tahi.

– Aha – bólintott Vivi.

– Hát akkor... – mutatott körbe a holtág szigetének erdős növényzetére a tanár, mire Vivi összeráncolt homlokkal megrázta a fejét, és megint odahajolt hozzá. – Óóó – értette meg, hogy Vivi konkrét mosdóra gondolt a lányos szükségletei miatt. – Mmm. Rendben, visszamegyünk. Van a közelben egy halsütő étterem... – gondolkodott hangosan Tahi, majd fújtatva nézett a partra kipakolt cuccokra. – De hogy csináljuk...? – töprengett.

– Mi itt maradunk addig – ajánlotta fel Rajmund önként, amit hallva Tahi azonnal gyanúsan mérte végig.

– Hát mindhárman biztosan nem – közölte Dominikra, Rajmundra és rám nézve. – Az is tuti, hogy ti ketten nem – mutatott ezúttal csak Dominikra és Rajmundra. – Az meg pláne

kizárt, hogy ti ketten – bökött végül rám és Rajmundra összehúzott szemmel. – A kecske, a róka és a káposzta feladvány előben – állapította meg szórakozottan, nem hazudtolva meg magát, hogy fizikatanárként egy szöveges feladatot látott meg a szituációban. – Na. Megvan. Pap, Major, ti maradhattok... – jelentette ki. – Te meg, Fehér, jössz velünk – közölte Tahi Rajmunddal.

– Ez most komoly? – röhögött fel meglepetten.

– A lehető legkomolyabb – biccentett Tahi. – Befelé a csónakba! – mutatott maga mögé, mire Rajmund szórakozottan elsétált a tanár mellett, és megállt mögötte.

Dominikkal mindketten ráláttunk Rajmundra, és a szánkat beharapva bólogattunk Tahi utasításaira, megpróbálva visszatartani a röhögésünket.

– Maximum tizenöt perc, és jö... – magyarázta Tahi, aztán észrevéve, hogy Dominik és én is a válla felett nézünk át, mérgesen összehúzta a szemét. – Fehér mögöttem van, és mutogat, ugye? – tippelt bosszúsan.

Dominikkal mindketten ösztönösen nemet intettünk a fejünkkel, miközben a tanár mögött pontosan az történt, amit tippelt, mire Tahi úgy, mint aki abszolút nem hisz nekünk, hirtelen hátrakapta a fejét, és meglátta maga mögött néhány lépésre Rajmundot, aki azonnal leengedte a kezét, és a tarkójához kapott.

– Mennyi szűnyog – jegyezte meg ártatlan arccal, mire Dominikból, belőlem és a csónakban várakozó Viviből is kitört a nevetés.

– Csak le ne üssem az egyiket – dünnyögte Tahi, aztán visszafordult hozzánk. – Sietünk.

– Rendben – feleltük, majd Dominikkal egymás mellett állva néztük, ahogy a tanár belép a csónakba, és a padra leülő Rajmund mellett elhaladva legyint egyet a levegőben. Rajmund automatikusan behúzta a nyakát, és félrehajolva lazán kitért a mozdulat elől, Tah pedig a motorhoz lépve akadásig meghúzta a berántózsínórt, és a berregő hangú csónakot visszairányítva a vízre, elindultak.

A vízpartról nézve utánuk annyira kihajoltam, hogy a jobb lábammal bele is léptem a vízbe, ami azonnal ellepte a sneakeremet, de nem foglalkoztam vele, csak a távolodó csónakot figyeltem, és a part felé tartott kezemmel mutattam Dominiknak, hogy várjon.

– Még ne, még ne, még ne – mondtam. – Ééééés. Jó, elmentek – léptem vissza, kihúzva a vízből a lábam, és a bokámat megrázva a levegőben próbáltam lecsöpögtetni a vizet, miközben Dominik a földön ült, és jelzésemre a melegítőnadrágjának szárát felhúzza kivett a zoknija oldalából egy összenyomódott cigisdobozt.

Egy meghajlott szálat kiegyengetve az ujjai között a szájához emelte, és az öngyújtót is kihalászva a dobozból megnyújtotta a cigijét, majd mélyen leszívta, és megkönnyebbült arckifejezéssel fújta ki a füstöt.

Dominik felhúzott térdekkel ülve cigizett, én pedig kétoldalra kinyújtott karral egy kidőlt farönkre fellépve egyensúlyoztam, és egyik lábamat a másik elé téve óvatosan lépkedtem előre, kiérve a víz fölötti részre, ahová rálógott a vaskos tönk.

Nem volt mély alattam a víz, a rönkről lenézve még le is láttam az aljára leülepedett növényzetig, szóval akkor sem lett volna gond, ha beleesek, de nem estem, mert amikor olyan

helyen tettem le a lábam, ahol már billent egyet, akkor óvatosan visszaléptem. Végül a vízre belógó rönkre leülve levettem a cipőmet és a zoknimat (utóbbit begyűrtem a cipő belsejébe), majd egy határozott mozdulattal eldobtam a part irányába a sneakeremet, és a nadrágom szárát térdig felhajtva beleengedtem a lábam a vízbe, és lassan kalimpálni kezdtem, amitől a nyugodt, csendes víz felszínén apró hullámkörök rajzolódtak ki. Dominik közben elszívva a cigijét bedobta egy műanyag palackba, aminek az alján lévő víz szisszenve oltotta el, aztán a flakont gondosan elrejtette a tornazsákjába, és egy rágót a szájába pattintva a csomagból odasétált a partra.

– Milyen mély? – érdeklődött felém pillantva.

– Itt olyan... – néztem le a farönkről a vízbe kissé előrehajolva.

– Egy méter lehet – feleltem. – Feljössz? – kérdeztem.

– Elbír kettőnket? – tűnődött a fatönköt nézve.

– Hamar kiderül, ha nem – nevettem el magam, ő pedig egy „ez igaz” biccentéssel fellépett a farönkre, és felém indult.

Dominik lépteire a rönk egyenletesen dübörgött, majd amikor odaért hozzám, leült mellém, és hozzám hasonlóan beleengedte a lábát a vízbe, miközben a levetett, ölébe fogott cipőjébe belenyomta a zokniját meg a meggyötört cigisdobozát, és ugyanúgy, mint én, kihajította a partra.

Egymás mellett ülve a víz felé benyúló farönkről lógattuk le a lábunkat a fákkal szegélyezett árnyékos parton, a többieket várva vissza.

– Nem semmi hely, mi? – pillantottam körbe a holtágra.

– Ja, elég komoly – értett egyet Dominik szintén körbenézve. – Egyébként... Visszatérve a döntésedre... Becsülöm, amit ma tettél.

– Mármint? Hogy nemet mondtam? – kérdeztem hanyagul megvonva a vállam, mintha nem okozott volna nehézséget.

– Hogy ember maradtál – konkretizálta. – Erre sokkal kevesebben képesek, mint gondolnád. Legyél rá büszke.

– Köszí – biccentettem mosolyogva. – De azért annyira nem nagy dolog. Egyszerűen csak hiába próbáltam elképzelni, már nem láttam magam velük a jövőben – mondtam, Dominik pedig megértően hallgatott. – Sokkal inkább látom magam... – folytattam elgondolkodva – veletek. A verseny után is... – ismertem be. – Vivivel, veled... Rajmunddal.

– Főleg Rajmunddal – ismételte meg Dominik biccentve, mire kérdőn rápillantottam.

– Én nem mondtam, hogy főleg – nevettem el magam.

– Ja, nem? – kérdezte.

– Nem – ráztam meg a fejem vigyorogva.

– És tévedtem? – húzta össze a szemöldökét, mire átgondoltam a kérdést.

– Nem – ismertem be röhögve, ő pedig egy „na ugye” mozdulattal vont a vállát.

– Nagyon bírod, mi? – kérdezte szórakozottan nézve rám.

– Aha – vallottam be mosolyogva, majd mindketten újra a vizet néztük. Vagy két perce ültünk csendben, amikor megköszörülve a torkomat, csak úgy mellékesen megkérdeztem: – Ő mondott esetleg valamit...?

– Rajmund? – kérdezte.

– Igen – kalimpáltam a lábammal a vízben zavartan.

– Mivel kapcsolatban? – kérdezte.

– Hát... – köhintettem a fülpiercingjeimet megigazítva. – Tudod. Hogy mik a tervei – próbálkoztam.

– Veled? – tapintott rá a lényegre.

– Aha – biccentettem zavartan.

– Én annyit tudok... – kezdte, mire visszatartott lélegzettel, mosolyogva vártam, hogy befejezze a mondatot. – Hogy semmi.

– Mi? – szaladt fel a szemöldököm, nem leplezve, hogy egyáltalán nem erre a válaszra vártam.

– Semmi – ismételte meg, miközben lenézett az idegesen kalimpáló lábamra. – Fejbe fogsz rúgni egy pontyot – jegyezte meg, mire abbahagytam a rugdalózást, és mérgesen ráncolva a homlokom elgondolkodtam, miközben a combomra könyököltem.

– Ezt ő mondta? Rajmund? – törtem meg a csendet vagy két perc hallgatás után, és az államat támasztva az öklömmel elkaptam a tekintetem arról, ahogyan a lassú sodrású víz a vádlimat csapkodja, és morcosan Dominikra néztem.

– Ja – felelte egyszerűen, és a távolból berregő motorhangot meghallva kihúzta a lábát a vízből, majd felállva a farönkre a homlokához illesztette a kezét, úgy nézve a hang irányába, ahol kisvártatva megpillantotta a csónakot is. – Itt vannak – mondta, mire odapillantottam, és még mindig kábán a nem várt választól, megrázva a fejem felnéztem a mellettem álló Dominikra.

– De hogy érted, hogy semmi? – kérdeztem felháborodva.

– Hé, ne a hírhozót öld meg – tette fel a kezét védekezőn, utalva arra, hogy ő csak azt mondja, amit hallott.

– Oké, bocs, igazad van – vettem vissza az indulatból, és a közeledő csónakot figyeltem, miközben megállás nélkül a hallottakon kattogott az agyam. Rajmundnak semmi terve velem... Aha, persze. És akkor mi volt ez az elmúlt majdnem két

hét? Nem, ezt nem veszem be. Elszakítva a tekintetem a csónakról, gyanúsan felnéztem a mellettem álló Dominikra. – És elmondta az okát? – kérdeztem összehúзва a szemem.

– Nem nagyon beszéltünk erről – kezdte visszatartott röhögéssel. – De mintha valami olyasmit említett volna, hogy...

– Igen? – húztam fel a szemöldököm.

– Hogy ő addig biztosan nem lép...

– Iggeennn? – nógattam tovább izgatottan.

– Amíg lógsz neki egy mersszel – mondta, mire egy pillanatig szájtátva néztem rá, majd felfogva a hallottakat, hogy Rajmund továbbra is a be nem váltott felelsz vagy mersz lépésemre vár, őszintén felnevettem, majd előrehajolva belemártottam a kezem a vízbe, és tettetett bosszúsággal Dominik felé fröcsköltem, jelezve, hogy jól beijesztett. Dominik csak nevetve állta a vízcseppeket, amolyan „csináld csak, megérdemlem” stílusban, aztán megfordulva, mezítláb egyensúlyozva végigsietett a farönkön, és a vízpart szélén megállva várta, hogy Tahi a kart irányítva a partra faroljon a csónakkal, majd leállítva a motort kidobta a kötelet Dominiknak, aki kikötötte.

Tahi a segítséget megköszönve elsőként szállt ki a partra, majd körbenézve megpillantotta, hogy a vízre belógó kidőlt farönkön ülök, és az érkezőket figyelem. Azon belül is Rajmundot, aki bevizezett kezével hátrasimította a haját, miközben kiugrott a csónakból.

– Major, nem találtál sziklát, aminek a szélén állva várhatnál?

– kiáltott rám a tanár, jelezve, hogy amikor arra kért, normálisan viselkedjek, amíg nincs itt, nem arra gondolt, hogy egy kidőlt, víz fölé belógó farönkön üldögéljek, mire elkaptam a tekintetem Rajmundról, és elmosolyodtam.

– Ne aggódjon, tanár úr, biztonságos – hajoltam előre, és a combjaim közt tenyérrel rátámaszkodtam a rönkre, mutatva, hogy megmozdíthatatlan.

– Gyere le onnan! – kérte, ügyet sem vetve rám, aztán a parton lévő szétdobált cipők közé lehajolva mérgesen felemelt egy doboz cigit. – Kié ez??? – mutatta körbe a tanár.

Dominik, aki éppen Vivit segítette ki a csónakból, egy „baszki” tátozással eszmélt rá, hogy valószínűleg kiesett a cipőjéből a doboz, amikor kihajította a partra. Tahi a cigisdobozzal körbefordulva még mindig választ várt valamelyiküinktől.

– Az már itt volt – óbégattuk tökéletesen egyszerre.

A feleletünkre Tahi a szemét forgatva megrázta a fejét.

– Itt volt, mi?

– Igen. Borzalmasak ezek a szemetelők – sétált oda hozzá Rajmund lazán. – De adja csak ide, majd kidobom – ajánlotta fel a kezét tartva a tanár felé, megpróbálva visszaszerezni Dominiknak a cigijét, de Tahi azonnal átlátott rajta.

– Ne fáradj, Fehér, majd én elintézem – vigyorgott, és felnyitva a dobozt belelesett. – Kár érte. Félig van...

– Több mint félig – dünnyögte Dominik halkan.

Tahi, ha hallotta is, figyelmen kívül hagyta a megjegyzést, és örömteli arccal állapította meg, hogy öngyújtó is van benne.

– Na de jó! – vette ki a dobozból a fekete darabot. – Nézzük csak – forgatta meg az ujjai között. – Motoros – állapította meg. – Te, Pap – szólt oda Dominiknak, aki unott arckifejezéssel meredt a tanárra. – Neked nem ilyen vasad van? – kérdezte felmutatva a gyújtón lévő motor képét.

– Nem – füllentette kelletlenül.

– Pedig megesküdtem volna rá, hogy ilyen motorral jársz –

gondolkodott hangosan a tanár. – Na mindegy, a cigi kuka, ezt meg – mélyesztette zsebébe az öngyújtót – megtartom. Szép darab, a fizikalaborban meg úgyis mindig jól jön egy gyújtó – magyarázta, Dominik pedig fájdalmas arckifejezéssel vette tudomásul, hogy ugrott az öngyújtója.

– Bízd rám, haver – szólt halkan Rajmund. – Mire visszaérünk a táborba, újra nálad lesz – ígérte meg a kezét ökölbe szorítva, Dominik pedig, akin látszott, hogy semmi kétsége nincs afelől, hogy Rajmund visszaszerzi neki, röhögve biccentett, és viszonzva a mozdulatot odaérintette Rajmundéhoz az öklét, aki ellépve Dominiktól a farönkhöz sétált, és zsebre dugott kézzel fellépve rá elindult felém.

A mozgástól dübörgő farönkön ülve kiemeltem a vízből a lábamat, és felhúzva a térdem mosolyogva néztem fel Rajmundra, aki megállt előttem, elővette a telefonját, és körbefordulva levideózta a helyszínt, aztán felém tartotta a készüléket, ami mögött szórakozottan nézte a kijelzőt.

– Még veszed? – kérdeztem, mire nem válaszolt, csak mosolygott, továbbra is a telefonját nézve. – Ne már – nyújtottam felé a tenyeremet, hogy eltakarjam a kamerát. – Ezt most tényleg felveszed? – kérdeztem újra, felállva a farönkön, és Rajmund telefonja felé kaptam, aki röhögve visszahúzta a karját.

– Árujátok már el, hogy lehet azt, hogy „Major, szállj le onnan”, úgy érteni, hogy „Fehér, másszál fel te is!” – kiáltotta felénk Tahi széttárt karral nézve ránk. – Gyertek le mindketten! – szólt ránk szigorúan.

– Jövünk... – feleltük egyszerre, de persze egyikünk sem mozdult, csak egymással szemben állva mosolyogtunk a

farönkön, miközben Rajmund maga mögé tette a telefonját, hogy ne érjem el.

– Major, Fehér, nem mondom el még egyszer! – kiáltott ránk Tahi ismét, ezúttal egy fokkal türelmetlenebb és idegesebb hangon.

Egy „jó, jó” biccentést követően Rajmund hátat fordítva nekem, a farönkön lépkedve elindult a part irányába, mire egy gyors mozdulattal utánanyúltam, és a még mindig háta mögött tartott kezéből kikaptam a telefonját. Sikerült megszereznem, azonban egy kicsit nagyobb hévvel ragadtam el, mint szerettem volna, így egyensúlyomat veszítve kezdtem hátradőlni a víz felé, miközben Rajmund felé kapálóztam, aki visszafordulva hozzám reflexből utánam nyúlt, és elkapott.

– Kösz – suttogtam hálásan, ahogy Rajmund stabilan fogva mindkét karomat visszahúzott a víz felől, majd félrenézett a kezemben tartott telefonjára.

– Igazából nekem csak ez kell, Major – közölte, és fél kezével elengedve odanyúlt a telefonhoz, így már csak egy karral tartott, amivel kissé visszaengedett a víz fölé.

– Ne-ne-ne – röhögtem fel sikítva, miközben Rajmund lazán kivette a kezemből a telefonját, és ráérősen elrakta a szirteses melegítőnadrágjának zsebébe, miközben másik kezével engem tartott, direkt vissza-visszaengedve a víz fölé. A lábam vizesen csúszott a farönkön, miközben görcsösen szorítottam Rajmund kezét, az időközben szabaddá vált, telefonfosztott kezemmel pedig egy ideig egyensúlyozni próbáltam, aztán minden mindegy alapon azzal is rászorítottam Rajmund alkarjára, immáron két kézzel fogva őt, nem titkolva, hogy ha nem húz vissza, és beleesek a vízbe, rántom magammal.

– Húzz vissza – kértem, miközben egymás szemébe nézve mosolyogtunk a másokra, majd Rajmund a lehető legkomolyabb arckifejezését erőltetve magára, tettetve elgondolkodott.

– Szerinted megérdemled? – kérdezte, és megint engedett egy kicsit a szorításon, amivel jobban hátradőltem a víz fölé.

– Persze! – bólogattam.

– Hát nem tudom, Major – ingatta a fejét. – Nem volt szép, ahogy kikaptad a telefonomat a kezemből... – emlékeztetett.

– Tudom, tudom – ismertem el. – De soha többé nem fordul elő – esküdöztem nevetve, a vállam felett óvatosan lepillantva a vízre.

– Hazudsz – látott át rajtam azonnal.

– Még szép – feleltem a szemébe nézve, mire Rajmund fejét rázva felröhögött, és kissé előrehajolva még jobban a víz fölé engedett, amitől a számat egy nevetéssel vegyített halk sikoly hagyta el.

Tahi azonnal felénk kapta a fejét, és meglátva, hogy mit művelünk a farönkön, idegesen felénk kiáltott:

– Mégis... Mi a... – kereste a szavakat bosszúsan. – Fehér! Mit művelsz? Engedd el Majort!

– Biztos? – kérdezte Rajmund vidáman, mire a fejemet hátrahajtva néztem mosolyogva a tanárra, akit így fejjel lefelé láttam a parton állva.

– Nem, nem! Úgy értem, húzd vissza! – korrigált Tahi, rádöbbenve, hogy jelen esetben az „engedd el” nem a legszerencsésebb javaslat.

Rajmund vigyorogva felém nyúlt, és szabad kezével besegítve visszahúzott a víz felől a farönkre, mire megállva előtte teljesen visszanyertem az egyensúlyomat, és mosolyogva néztem a

szemébe.

– Kösz – suttogtam, mire csak némán biccentett, és viszonzva a mosolyomat, állta a tekintetemet. – Megkapom? – kérdeztem.

– Mit?

– A telefonodat... – emlékeztettem.

– Jaaa – jutott eszébe. – Nem – gondolta át, és megfordulva elindult a farönkön a part felé.

– Ne már – nevettem el magam, miközben utánamentem. – Akkor legalább töröld ki a videót – kértem.

– Oké – ígérte meg.

– Úgysem törlöd ki – forgattam a szemem, merthogy az elmúlt napokban mindkettőnk telefonja tele lett hasonló videókkal egymásról, és még egy sem került törlésre.

– Nem hát – ismerte be röhögve, miközben végigérve a rönkön leugrott róla, és visszafordulva hozzám, felém nyújtotta a kezét. – De nyugi, Major. Rólad nem létezik szar felvétel – mondta, mire széles vigyorra húzva a számat elfogadtam a kezét, és én is leugrottam a fáról.

– Kösz – mondtam, és ezt egyszerre értettem a kapott bókra, és arra is, hogy lesegített a farönkről.

Rajmund előtt megállva mosolyogva a szemébe néztem, miközben még mindig a kezét fogtam, majd kizökkenve a pillanatból, mindketten félrekaptuk a fejünket, mert Tahi elkiáltotta magát:

– Gyerünk, gyerünk, ebéd! – tapsolt a tanár, és egy táskát maga elé húzva a parton, felnyitotta a tetejét.

A hívására mindannyian odamentünk, és a horgászszékeket kör alakba rendezve a fák árnyékában leültünk, miközben Tahi elkezdte kiosztani a táborból magunkkal hozott lezárt műanyag

ételhordó dobozokat.

– Felcsernek gluténmentes – olvasta le a tetején lévő címkét, ami Vivi speciális kajáját jelezte.

– Köszönöm szépen – vette el Vivi, és a combjára téve a tálat, felnyitotta a fedelét.

– Parancsolj, Major – nyújtotta felém az enyémet.

– Köszönöm – fogtam a kezembe.

– Pap – fordult Tahi Dominikhoz.

– Köszönöm.

– És... – matatott Tahi a táskában, majd elővett egy üveg ketchupöt, és Rajmund felé tartotta. – Tessék, Fehér – mondta a tanár, mire mind felröhögtünk.

– Köszönöm – vette el Rajmund is nevetve, és a címkét kezdte olvasni, miközben Tahi, jelezve, hogy csak viccelt, elővett egy újabb ételhordót, és Rajmund felé tartotta.

– Itt van egy kis köret a ketchuphoz – tette hozzá, aztán miután Rajmund átvette, a tanár benyúlva a táskába kivette az utolsó dobozt, és az ölébe véve felpattintotta a fedelét. – Jó étvágyat – fordult körbe.

– Jó étvágyat – válaszoltuk, és enni kezdtünk.

A fák alatt, a tiszai holtág szigetén körberakott horgászszékeken ülve, beszélgetve ebédeltünk, miközben a környékről áradó csend és nyugalom szinte elfeledtette velünk, hogy miért vagyunk ott, ahol. De csak szinte, mert a következő pillanatban a beszélgetésünket félbeszakítva mindannyiunknak értesítése jött. Kocsis megkapta a neki küldött képeket és videókat, amit posztolt is a sulis oldalára.

A telefonjainkat elővéve fél kézzel nyitottuk meg az értesítést, miközben a combunkon tartott ételhordó fölé hajolva ettünk

tovább.

Szirtes gimnázium tizenöt új képet töltött fel. Egy perce.

„Helyzetjelentés! Szirtes Army, mint tudjátok, a mai egy rendhagyó nap a verseny során, mert a csapatok feladat nélküli szabadnapot kaptak, amíg a kis pink versenyzőkhöz látogatóba érkeznek a családtagjaik a táborba. A mieink a napot egy Tisza-tavi csónak- és horgászprogrammal töltik, amire Tahi tanár úr vitte el Sárát, Vivit, Rajmundot és Dominikot. Az élményekről készült felvételeket a poszt alatt láthatjátok, továbbá az Instámon sztoriban továbbosztottam a csapattagjaink feltöltött tartalmait is. Kövessétek az oldalamat, hogy ne maradjatok le semmiről. Kocsis igazgató”

Kocsis sorait elolvasva rányomtam a kommentekre, amolyan „jöjjön, aminek jönnie kell” alapon. Egy perc alatt bődületes mennyiség érkezett, a szirtesek mind online voltak.

„Hol vannak?”

„Tisza-tó, de írja Kocsis a posztban...”

„De szép, ez hol van?”

„Tisza-tó”

„Merre készültek ezek a képek?”

„ITT MINDENKI RETARDÁLT??? OTT VAN A POSZTBAN, HOGY TISZA-TÓ”

„NE ÜVÖLTSÉL, MERT FELKEL A MACSKÁM!”

„XD”

„Én is voltam ott tavaly”

„Vajon miért érzed úgy, hogy ez bárkit is érdekel?”

„XDD”

„Szétoltottak tesa”

„Szasztok, mi a feladat?”

„Összeszámolni, hogy hány idióta van a komment szekcióban”

„Nincs feladat, ma pihennek”

„Neked köszö a választ. Előzőnek meg: anyád az idióta”

„XDDD”

„Halljátok... Rajmund és Sára állandóan a Tisza-tón vannak?”

„Tavon”

„Tavon lesz az”

„Jézusom azt mondja tón”

„Valaki jelölje a magyartanárt”

„Menjetek már a halálba, véletlenül elírtam...”
„véLETIENÜL eLírta és MoZsd megzsÉrtőDött”
„XDDDD”
„Sírok”
„Te állat XD”
„Amúgy ja, nekem is feltűnt, hogy Sára és Rajmi mindig ott kötnek ki a Tisza környékén”
„Nekem az tűnt fel, hogy az ötödik képen mennyire jól néz ki Rajmund. HÁT ÉN MEGHALOK”
„Na végre, szia”
„:D”
„Jaj ne már, megint jön a Rajmi Army és elcseszi a kommentszekciót a nyáladzással. Pedig mennyire beszélhetnénk inkább Major Sára seggéről”
„Najóóó :DD”
„Én szívesen beszélek róla”
„Én is”
„Csináljunk csoportot?”
„XD”
„Annyira degeneráltak vagytok...”
„Most mér’? Ha valami jó, azt el kell ismerni...”
„Úgy-úgy :D”
„Szasztok, nem tudjátok hol lehet a képen látható hajóhoz hasonlót bérelni?”
„Észrevettétek, hogy MINDIG van valaki a kommentszekcióban, aki akar valamit a feltöltött képekről?”
„Ja. Én például Felcsert”
„:D”
„LOL”
„Álmodozz csak”
„Majd Dominik jól pofánver. Nézd meg a hetedik képet.”
„Mi van a hetedik képen?”
„Ott fog elásni.”
„NEEE XDDDD”
„Na jó felröhögtem”
„Emberek, nem a szívem csücske ez a csapat, de most frankón megsajnáltam őket. Gondoljatok bele. Egy tiszta-tavi csónakázás a Tahóval”
„A hideg is kirázott”
„Én meg kiráztam a hideget”
„XD”
„Szasztok, mi történt, kiestünk?”

„Feladat nincs ma, de ne zavarjon...”
„Akkor még bent vagyunk?”
„Szerinted, ha nem estünk ki, akkor...?”
„Tanulók! Miért vagyok ennél a posztnál megjelölve?”
„Némá itt a magyartanár!”
„Jó napot tanárnő, hogy van mindig?”
„Tanárnő, valaki azt írta feljebb, hogy Tisza-tón. Adjon neki egy egyest!”
„Így van, nézze meg a tanárnő, lehet tanítja!”
„Buktassa meg!”
„Rúgja ki!”
„De előtte verje is meg”
„XDDD”
„Szasztok, nem tudjátok ki nyerte meg a Rajmundos pólót?”
„De, a csaj ma reggel be is ment érte a suliba. Már abban a felsőben pózol az instáján”
„Linket meg majd anyámtól kérjem születnapomra, vagy mi?”
„:D Bocs, itt van LINK”
„Kösz”
„Basszus, én is akartam azt a pólót...”
„Én Rajmundot akarom”
„Szintén”
„Dettó”
„Mi van veletek csajok? Mi ez a Fehér Rajmund örvény? Mit esztek rajta ennyire?”
„Mindent?”
„Mindent IS”
„Tökéletes megfogalmazás”
„:D”
„Én Dominikra pályázom. Nézzétek a tizenkettedik képen, ahogy ott áll a vízparton a fák alatt. Az a hosszú haj. Awww”
„Tényleg. A cro-magnoni ember természetes közegében. Halászik, vadászik...”
„LOL”
„xddd”
„Neee :D”
„Úristen hülye barom hangosan röhögök”
„Emberek, visítok”
„XD”
„Made my day”
„Day my made”
„May by date”

„Jelölje valaki az angoltanárt is, nem bírom :D”
„Na jó ez a kommentszekció ma is elesett”
„Legjobb :D”
„Hé, láttátok Sziszi TikTokját?”
„Nem, vagy ezer éve nem dobta fel. Van valami érdekes?”
„Lekopizta Sára táncát”
„Mi?”
„A Daft Punk shuffle-jét. Egy az egyben megcsinálta ő is ugyanazzal a koreóval”
„Duettben?”
„Lol, nem, csak simán feltöltötte”
„Nee”
„És az miért baj?”
„Nem baj, csak cringe... Érted, meg sem jelölte, hogy honnan az eredeti koreó, közben meg mindenki tudja, hogy Sáráé, akkorát ment foryou-ban”
„Nekem is kiadta”
„Én is ott láttam”
„Én is”
„Szerintem mindenki. Van vagy kilencvenötezer lájk a videón”
„:ooo”
„Mennyiii?”
„Mondom. Tessék. LINK”
„Szasztok, nem tudjátok, hogy a Vivin lévő fürdőruhafelsőt hol lehet kapni?”
„HOL VAN FELCSERRŐL FÜRDŐRUHÁS KÉP?”
„Az instáján a legutolsó feltöltött csónakos fotó...”
„Már nézem is!”
„Na... És tudod honnan van?”
„Mi?”
„A fürdőruha”
„Ja, nem, én a mellét nézem”
„XDDDDD”
„Váááá :DDD”
„Zokogok :DD”
„Idióta...”
„Hajrááááá Szirteeees”
„Ma nincs feladat”
„Akkor ma nem Hajrááááá Szirteeees”
„XD”
„Emberek kilencedik kép, nagyítsátok és nézzétek a háttérben a napszemüveges Tahit!!!”

„Öcsém, ahogy ott áll a csónakban”
„A halálosztó baszod”
„XD”
„Milyenfejevan”
„Megbuktatlak feje”
„Najó, ebből nemzetközi mémet kell csinálni”
„Jó a napszemüvege. Mit kértek érte, pénzt vagy bocsánatot?”
„Az egy eredeti Tuccsi rajta?”
„NEEEE :DDDD”
„xdd”
„LOOOL”

A screenshot jellegzetes hangjára felkapva a fejem, elkaptam a tekintetem a telefonomról, és kérdően Tahira néztem, aki az ebédet befejezve lerakta az üres műanyag edényt a földre, és a horgászszékében ülve ráérősen fotózgatta a képernyőt. Amikor észrevette, hogy mind felvont szemöldökkel nézzük, csak megvonta a vállát.

– Egy kis emlékeztető szeptemberre – jegyezte meg egy „nem fontos” arckifejezéssel, mire visszatartott röhögéssel konstatáltuk, hogy a Szirtes komment szekciójának jó része nagy valószínűség szerint megszenved jövőre a fizika kettesért.

A sulis oldalát bezárva bekaptam egy falatot a villámra, aztán kíváncsiságból megnyitottam a TikTokot, és mivel már rég nem követem, beírtam a keresőbe Sziszi nevét. A profilját kidobva érdeklődve kattintottam az utolsó feltöltött videójára (tegnap este posztolta), ami az IOV-tehetségkutató előadásom teljes mása volt. Az ismerős zenét hallva a többiek felém kapták a fejüket, majd Vivi a mellettem lévő széken hintázva odadőlt hozzám, hogy beleessen. Sziszi táncát nézve szórakozottan bekapott egy falatot, és elégedett mosollyal bólintott.

– Általában azt szokták leutánozni, ami igazán jó – pillantott

rám elismerőn, a megjegyzést hallva pedig hálásan biccentettem egyet, aztán visszafordulva Sziszi videójához megnyitottam a kommentjeit, ahol az összesen húsz hozzászólásból tizenkilenc engem írt oda vagy jelölt meg. Egyetlenegy volt csupán, ami nem rólam szólt, egy szimpla „jó lett” megjegyzés. Sziszi pedig kedvelte. Azt az egyet. A többire nem is reagált. Ezen akaratlanul is szánakozva elvigyorodtam, majd a fejemet alig láthatóan megrázva bezártam az oldalát, és kitöröltem még a keresési előzményeimből is, miközben Tahi össze csapta a tenyerét, és körbefordult.

– Na jó, elég a netezésből, mindenki jöjjön le mindenhonnan, ne ezzel töltsük itt az időt – állt fel a székéből. – Eleget láttunk – közölte a szemét forgatva, majd elkezdte egymásba rakni a műanyag edényeket, aztán elpakolva a táskába félresétált, és a horgászfelszerelésével érkezett vissza. – Inkább pecázzunk – jelentette ki boldogan.

15.

Vivi lehunyt szemmel, félig lecsúszva ült az egyik horgászszékekben a parton, és a nap felé tartott arccal rágólufikat fűjt.

Tahi a víznél állva felszúrt a horogra egy csalit, a mellette álló Dominik pedig érdeklődve figyelte.

– Szóval horgászengedélyt úgy tudsz kiváltani – válaszolt Tahi Dominik kérdésére, akit láthatóan egészen érdekelni kezdett a horgászás –, hogy vagy személyesen beadod a kérelmet, vagy online regisztrálsz – folytatta a tanár félbeszakítva a mondatot, mert közben meglendítette a botot, és Dominikkal együtt mindketten azt nézték, hová sikerült bedobnia. A damil sistergő hanggal tekeredett le az orsóról, majd a nyugodt vízen kis hullámkörök jelezték a becsapódás helyét. Tahi elégedetten biccentett, és az orsót tekerve Dominik kérdő pillantására magyarázatképpen hozzátette: – Pont oda akartam.

Mosolyogva figyeltem őket törökülésben ülve a horgászszékekben, aztán Vivire néztem, aki még mindig lehunyt szemmel napozott, végül megállapodott a tekintetem Rajmundon, aki a vízparton ülve a horgászszékekben, sötét napszemüveglencse mögé rejtve a szemét, a nap felé fordult, miközben a szájából kilógott egy nyalókapálca. Egyenletes légzése és mozdulatlansága arra engedett következtetni, hogy elaludt. A combján lévő tenyere alatt pedig a kijelzővel lefelé fordított telefonját tartotta. A lábamat leengedve kihúztam magam a székekben ülve, és pár pillanatig figyeltem Rajmundot, aki továbbra is mozdulatlan volt, ezért óvatosan

feltápáskodtam, és lábujjhegyen lépkedve odasettenkedtem. A széke mellett megállva visszatartott nevetéssel, erősen koncentrálva nyúltam a csuklójához, és óvatosan megemeltem a combján tartott telefonról, a másik kezemmel pedig megragadtam a készüléket, és egy pillanat alatt elcsentem. Eredetileg az lett volna a cél, hogy a lenyúlt telefont magamnál tartom, és amikor Rajmund felébred, és keresi, akkor én majd a saját horgászszékemben ülve elégedetten felmutatom felé. Aha, így terveztem, csak hogy éppen akkor, amikor visszaengedtem Rajmund kezét a combjára, felhúzta a szemöldökét, és felém fordította a fejét.

– Mit művelsz, Major? – kérdezte, tökéletesen kiélvezve, hogy majd' frászt kaptam az ijedtségtől.

– Énnn... – hebegtem, telefonját a hátam mögé rejtve, miközben hátrálni kezdtem. Rajmund szórakozottan a szájához nyúlt, és a pálcát megragadva kivette a nyalókát. – Én csak – próbálkoztam az improvizálással, de semmi nem jutott eszembe.

– Azt hitted, hogy alszom, és lenyúltad a telefonomat – segített ki Rajmund.

– Pontosan! – csettintettem visszatartott röhögéssel. – Ezt akartam mondani – biccentettem. – Szóval... Már megyek is vissza. Oda. A székemhez – mutattam magam mögé.

– Oké – biccentett. – De Major – szólt.

– Hm? – kérdeztem.

– A telefonom még nálad van... – emlékeztetett.

– Ja, igen – húztam elő a kezemben tartott készüléket a hátam mögül, és elgondolkodva néztem rá, miközben Rajmund felém nyúlt, hogy elvegye. – Most nem adom vissza – mondtam, mire

felszaladt a szemöldöke.

– Nem?

– Nem – mondtam ki egyszerűen. – Előbb megnézem a videót, amit akartam – emlékeztettem, és egy pillanatra Rajmund felé fordítottam a telefont, hogy feloldjam a kijelzőt, mire nevetve megrázta a fejét, és megemelkedett a székén.

– Ez komoly? – kérdezte hitetlenül.

– Pillanat, csak... – nyitottam meg a galériát, mire ő felegyenesedett, és nyalókáját kivéve a szájából, visszacsomagolta a papírjába, majd hanyagul ledobta a székre.

– Oké, Major, te akartad – közölte megindulva felém, mire sikoltva kitértem az útjából, és hátrálva lépkedtem. A kikötőkötélben majdnem elbotolva odakaptam a fejem, aztán lerázva a bokámról, a csónakig hátráltam, végig tartva a szemkontaktust, majd átvetve a lábam a ladik oldalán, beléptem a hátuljába.

A hangoskodásunkra Tahi Dominikkal együtt felénk kapta a fejét, és a lehunyt szemmel napozó Vivi is felült a székén, a kezét napellenzőként téve a homlokához, úgy nézte, mi történik.

– Major, Fehér! Mit műveltek? – szólt oda a tanár a pecabotjával felénk fordulva, amikor meglátta, hogy átugrálva a padokat a csónak elejébe tartok, miközben Rajmund ráérősen, tudva, hogy nincs menekülőutam, lazán belépett a csónak hátuljába, és felém indult.

Vivi a székén előrehajolva elővette a telefonját, és röhögve kezdett videózni minket, miközben Dominik szórakozottan nézte a jelenetet, Tahi meg folyamatosan azt kiabálta, hogy szálljunk ki. Szerencsémre ekkor megmozdult az úszó, elterelve

rólunk a tanár figyelmét. A csónak elejébe érve felleptem az orrba, és tanácstalanul néztem Rajmund felé, aki időközben odaért hozzám, és röhögve megállt előttem, miközben a hajó a mozgásunktól becsúszott a vízbe a füves partról, és billegve útjára indult volna, a kikötött kötel azonban megfeszülve megtartotta, folyamatosan visszahúzva, amitől egyenletes lökések érték a hajót. Rajta pedig minket.

A csónak elejében állva megtartottam az egyensúlyomat, és visszafordultam Rajmundhoz, aki fellépett mellém, és mosolyogva széttárta a karját.

– És most? – kérdezte a szemembe nézve, mire óvatosan kihajoltam oldalra, és lenéztem a vízre, hogy mennyire mély. – Viccelsz, ugye? – találta ki azonnal a gondolatomat nevetve, mire fintorogva megráztam a fejem, jelezve, hogy inkább mégsem ugrom bele. – Kérem a telefonom – nyújtotta felém a kezét mosolyogva.

– Nem – feleltem nevetve.

– Nem? – kérdezett vissza röhögve.

– Nem – ismételtem meg.

– Szóval nem. Oké. És... Van valami B terved, Major? – érdeklődött szórakozottan, utalva arra, hogy a helyzetemben, miszerint mögöttem már a csónak eleje, előttem ő állja el az utat vissza a part felé, továbbá minden irányból víz vesz körül minket, nem maradt sok választásom, mint odaadni a telefont.

Visszatartott nevetéssel az ég felé pillantottam, és átgondoltam a dolgot.

– Van B tervem – jelentettem ki végül.

– Van? – lepődött meg.

– Aha.

– És mi lenne az? – nevette el magát, én pedig a szemébe nézve elmosolyodtam.

– Merek – mondtam, és odahajolva hozzá adtam egy puszit a szájára, épphogy csak a pillanat töredékéig érintve az ajkamat az övére. Úgy tűnt, sikerült meglepnem, mert alig láthatóan megemelte a szemöldökét, miközben feltartottam köztünk a telefonját. – Tessék, ha kéred – ajánlottam fel suttogva, mire Rajmund elkomolyodva a tekintetembe fúrta az övét, és megrázta a fejét.

– Kell a francnak, gyere ide, Major – ragadta meg a derekamat, és magához húzott, én pedig odalépve hozzá megtámasztottam a tenyerem a mellkasán, hogy megtartsam az egyensúlyom a billegő csónakban, és Rajmundhoz simulva megemeltem a fejem, mire ráhajolva a számra megcsókolt, amit azonnal hevesen viszonzoztam. Átfontam a karom a nyaka körül, ő pedig csókolózás közben végigsimítva az oldalamon hirtelen ráfogott a csípőmre, és egy határozott mozdulattal megemelt. A lábammal átkulcsolva a derekát hagytam, hogy megtartsa az ölében, miközben ezúttal én hajolva rá az ő szájára, folyamatosan csókoltam, csak annyi időre elszakadva tőle, hogy nagyjából kapjunk levegőt, miközben a csónak jobbra-balra ingott alattunk a vízen.

– Vóóóó – hallottam Vivi hangját valahol a fülemben zúgó adrenalinon túlról, örömmel konstatálva, hogy mi történik a csónakon.

– Mi a... Ó, istenem, hát nincs elég bajom??? – hangzott fel Tahi hangja elkeseredetten, gyaníthatóan akkor, amikor ő is meglátott minket. – Hát ez nem igaz, szálljatok le onnan! Vagy egymásról. Vagy mindkettő! – kiabált nekünk a tanár, miközben

Dominik mellette állva így szólt:

– Tanár úr, szerintem kapása van.

A beszélésre Rajmund és én is elneveltük magunkat csók közben, aztán a szemünket kinyitva, mindketten szaporán véve a levegőt, a homlokunkat egymásénak támasztva néztünk össze mosolyogva, miközben ő a karját alattam átfogva tartott meg. Ezt követően leugrottam az öléből, majd a megbillenő csónakban kitártam oldalra a karom, hogy megtartsam az egyensúlyomat, aztán enyhén szólva kipirultan néztem a szemébe. Huh.

– Major – mondta rekedten, én pedig az alsó ajkamat beharapva, elfojtott vigyorral álltam a tekintetét.

– Igen? – kérdeztem a lehető legtermészetesebben, miközben a mellkasom úgy hullámozott, mint a víz a csónakunk alatt.

– Részemről nyerted a felelő vagy merszt... – közölte a haját megborzolva, mire felnevetve lehunytam a szemem, és némán bólintottam, aztán felemeltem a telefonját, és visszaadtam neki.

– Nem akarod megnézni? A videót? – kérdezte visszafojtott mosollyal.

– Igazából egy percre sem érdekelt – közöltem szórakozottan, Rajmund pedig nevetve biccentett úgy, mint aki ezzel tökéletesen tisztában volt.

A derekamat átfogva ismét magához húzott, mire lábujjhegyen állva, boldog mosollyal hajoltam a szájához, amikor is Tahi ránk szólt a partról:

– Na jó – kezdte, sietősen félbeszakítva minket. – Major, Fehér, most, hogy szemtanúja lehettem, amint oly diszkréten egymásnak estetek – kezdte, utalva arra, hogy azért Rajmunddal nem finomkodtuk el a dolgot –, volnátok szívesek befejezni a...

mindent, és lejönnétek onnan? – tárta szét a karját Tahi mérgesen.

– Igen – feleltük egyszerre.

– Lekötelezték – forgatta a szemét. – Elment a kapásom – dűnnyögte a fejét csóválva, és a horgászbót megrendítve a levegőben, újra bedobta a csalit, miközben Rajmunddal egyszerre ugrottunk le a hajó elejéből a csónakba.

A lendülettől a hajó azonnal megindult a vízen, és bár a megfeszült kötel visszarántotta, a mozdulatunk túl erősnek bizonyult, amitől a kötel egyszerűen kioldódott, a csónak meg lassan imbolyogva elindult, maga után húzva a vízben elmerülő kötelet.

– Hé-hé-hé! – kiáltotta Tahi a partról elkerekedett szemmel nézve, ahogy távolodik a csónak. Velünk együtt.

– Akkor viszlát, tanár úr, mi elhúztunk Majorral nászútra – intett Rajmund a part felé, a beszólásán pedig önkéntelenül felnevettem, miközben a tanár félredobta a pecabót.

– Ne szórakozz, Fehér! – szólt fenyegetően, mire Rajmund röhögve a csónak hátuljába lépett, és lazán megtámaszkodva a peremén, átugrott rajta. Úgy, ahogy volt, sneakersszel a lábán, szirteses melegítőnadrágban állt a derékig érő vízben, majd a csónak végét megragadva húzni kezdte a part felé.

Dominik azonnal a segítségére sietett, és belegázolva a vízbe Rajmund mellé lépett, majd együtt kihúzták a partra az elszabadult hajót. Velem együtt, mert én közben végig benne álltam.

Tahi a szakállát dörzsölve nézte, ahogy a fiúk kirángatják a vízből a csónakot, aztán odalépve hozzájuk, Rajmundra nézett.

– Egyszer leütlek, Fehér – ígérte meg bosszúsan. – Add azt ide

– kapta ki a kezéből a kötelet, és a biztonság kedvéért ezúttal ő kötötte ki a hajónkat.

A csónak szélére fellépve kiugrottam a partra, és a horgászszekében ülő Vivihez sétáltam, aki a telefonját az álla alatt megtámasztva nézett rám, majd félrepillantva, hogy ketten vagyunk-e, széles mosolyra húzta a száját.

– Azért ez nem volt semmi – tátozta úgy, hogy csak én láthassam, mire a nyakamat behúzza elvigyorodtam, és egy „tudom” biccentéssel jeleztem, hogy én is így gondolom. – Milyen volt... a csók? – kérdezte izgatottan, továbbra is némán, én pedig a fülpiercingemet igazgatva Rajmund felé néztem, aki vizes nadrágzsebét megtapogatva kivette belőle az ottfelejtett telefonját, amit hanyagul a horgászszekére dobott, majd felvette a csomagolásba korábban visszarakott nyalókáját, és ismét kibontva szórakozottan visszavette a szájába. – Zöldalma – feleltem mosolyogva Vivi kérdésére. – Zöldalma ízű volt – vigyorogtam megállás nélkül, Vivi pedig a nem várt választ hallva elnevette magát, és az álla alól elvéve a telefonját, odanyújtotta nekem.

– Ja, tessék. Ennek örülni fogsz.

– Csináltál képet? – kérdeztem izgatottan.

– Videót – közölte nevetve. – Mentségemre legyen mondva, azt hittem, simán csak beleborultok a vízbe a csónakról, azt akartam felvenni neked, de... Így jobb – mondta mosolyogva, én pedig átvéve a készüléket leültem Vivi mellé a horgászszekre, vagyis, mivel nem fértünk el, inkább azt mondanám, hogy az ölébe, és hang nélkül elindítva a videót visszanéztem az elmúlt percek teljesen véletlenül megörökített történéseit. Rajta volt minden.

– Átdobod? – kérdeztem, miután a felvétel véget ért, én pedig az ujjammal visszahúztam a videót ahhoz a részhez, amikor Rajmund a csípőmet két oldalról megfogva felemel, én pedig a lábammal átkulcsolva a derekát fölé emelkedek, és ráhajolva a szájára megcsókolom.

– Persze – felelte Vivi, majd elvette a telefonját, és az airdrop-ra kattintva az elérhető négy névből kettőt kijelölve elküldte a videót. A hangjelzést hallva Rajmund a napon állva (hogy megszáradjon a gatyája) kérdően a székére dobott telefonja fölé hajolt, és elfogadta a „küldés?” kérelmet, majd a videót megnyitva kivette a szájából a nyalókát, és röhögve felénk pillantott.

– Kösz, Felcser – intett.

– Bármikor – felelte Vivi. – Vagyis – gondolta át – inkább maradjunk annyiban, hogy szívesen – korrigált, amit hallva mind felröhögtünk.

– Na jól van, bajkeverők – állt meg előttünk Tahi. – Ma már volt itt minden, csak pecázás nem, holott azért jöttünk – nézett végig rajtunk szemrehányón.

– Elnézést – dűnnyögtük valamennyien, és megígértük a tanárnak, hogy ezentúl jók leszünk.

Nem hiszem, hogy hitt nekünk, de azért bólintva elfogadta, mint lehetséges opciót, majd a magmixben válogatva kukoricaszemeket szúrt a horogra, és bedobta a vízbe.

A horgászszékekből figyeltük a kitámasztott pecabotja mellett ülő Tahit, és azon drukoltunk, hogy legyen végre kapása, ugyanis attól, hogy semmit nem fogott, egészen csalódottá vált, és letargikus hangulatban ülve várta a szerencséjét.

Rajmund odasétált az egyik hűtőtáskához, és kivett belőle két,

már nem annyira hideg vizet, majd az egyiket felém nyújtotta, mire boldogan nézve rá felemeltem a kezem, és a pólója nyakánál fogva lehúztam magamhoz. Rajmund mosolyogva megcsókolt, miközben a másik kezemmel megpróbáltam elvenni tőle a vizet, amit nem adott oda, úgyhogy ide-oda rángattuk magunk között, és két csók közt vigyorogva néztünk egymásra.

– Fehér, Major, mit műveltek már megint? – pillantott hátra Tahi, elszakítva tekintetét a horgászbótjáról, mire Rajmund a kezemben hagyva a vizespalackot, felemelkedett.

– Csak... Major szomjas – köhintette.

– És ezt így ellenőrizted? – kérdezte a tanár fapofával.

Visszatartva a nevetésemet, a lehető legkomolyabb arckifejezéssel bontottam fel a palackot, és a kupakot az ölembe ejtve beleittam a vízbe.

– Hol van Pap? – kérdezte Tahi gyanúsan körbepillantva, amikor észrevette az üres széket.

– Itt vagyok – sétált ki a fák közül Dominik.

– Merre jártál?

– Hívott a természet? – kérdezett vissza Dominik furán.

– Ja, jó – biccentett Tahi. – De ne mászkálj el nagyon – szólt szigorúan. – A végén még füstölni támad kedved...

– És mégis mit? – tárta szét a karját Dominik felháborodottan, utalva arra, hogy a tanár lenyúlta a cigijét. A megjegyzésére Tahi összehúzta a szemét. – Úgy értem, nem dohányzom – korrigált a mondandóján, na meg a hangsúlyán is Dominik, majd visszaült a székébe.

– Én is így gondoltam – szólt Tahi elégedetten, aztán mintha csak eszébe jutott volna valami, áttapogatta a zsebeit, és a

szakállát dörzsölve elgondolkodott. – De hová raktam az öngyújtót? Kiesett volna? – pillantott körbe a széke körül, mire Vivi, Dominik és én is azonnal Rajmundra néztünk, aki lazán visszaülve a horgászszékébe összekulcsolta a kezét a tarkója mögött, és ártatlan arccal nézett előre, egyikünkkel sem tartva a szemkontaktust. Nem is kellett. Mindannyian tudtuk, hogy valószínűleg már nála van.

Tahi ide-oda forgolódva pásztázta a földet a széke körül, majd észrevéve, hogy megmozdul a vízen az úszó, feltartott kézzel csitított el minket. Mondjuk, éppen egy árva szót sem szóltunk, de Tahi kérésének eleget téve csendben is maradtunk, miközben a tanár egy óvatos mozdulattal megfogta a kitámasztott horgászbotot, és felkapva megrántotta.

– Hopp, hopp, megvan – jegyezte meg boldogan, aztán a bottal hadakozva hozzátette: – Ez nem kicsi – mondta, a megjegyzésére pedig érdeklődve álltunk fel a székünkől, és a zöldes színű víz felszínét néztük, amin egyelőre semmit nem láttunk.

Tahi az orsót tekerve fárasztani kezdte a halat, folyamatosan azt magyarázva, hogy ez nagy kapás lesz, érzi, mi pedig a vízparton állva figyeltük a délutáni napsütésben. Legalább negyedóraig tartott, mire Tahi megszenvedve a hallal, ki tudta húzni a part közelébe, ahol már láthatóvá vált a sekély víz alatt méretes termete.

– Azta – rágózott Vivi a halat kamerázva a zöld színű vízen át.
– Mi ez?

– Tiszai amur – válaszolta Tahi. – Méretes példány, legalább tíz kiló – mondta a botot tartva, aztán körbepillantott. – Gyorsan, hozzátok a szákot – kérte.

– A mit? – kérdeztünk vissza mind.

– A meritőhálót! – mondta Tahí izgatottan.

Dominik körbefordulva elsőként vette észre, és sietősen odanyújtotta neki, mire Tahí, egyik kezében a bottal, másikkal a szák fogóját tartva megpróbálta a halat beleterelni a hálóba. Először úgy tűnt, sikerül neki, a hal azonban hirtelen csapkodni kezdett a szákban, mire Vivivel ösztönösen hátraléptünk. A fiúk azonban ott maradtak Tahí mellett, és a tanárt figyelték, aki erősen koncentrálvá addig ügyeskedett, míg a halat visszaterelte a hálóba, és kiemelte a vízből.

A napfény megcsillant az ezüstpikkelyeken, és végre megpillanthattuk a legalább nyolcvan centi hosszú halat, amit Tahí kivett a hálóból, és megszabadított a horogtól.

– Mosolyogjon, tanár úr – tartotta felé Vivi a telefonját, Tahí pedig az ölében fogott halat szigorúan vízszintesen fogva megemelte, és büszke arckifejezéssel nézett a kamerába. – Profilképgyanús – ismerte el Vivi szórakozottan nézve a kijelzőt.

– Na gyertek ti is ide körém, mégiscsak az első horgászásokok – hívott minket Tahí, mire mindannyian odaléptünk, Vivi pedig magasra feltartva a telefonját, bekapcsolta a szelfi módot, aminek következtében megjelentünk a képernyőn. Mi öten, meg egy bazi nagy hal.

– Ugye visszaengedjük? – kérdeztem a nyitott szájú, mozdulatlan halra pillantva Tahí ölében, miután Vivi csinált pár szelfit.

A tanár határozottan bólintott, aztán Dominikhoz fordult.

– Pap, gyere ide.

– Igen? – lépett oda Dominik.

– Sajnos, amíg nincs engedélyed, nem horgászatsz...

– Tudom, már mondta. Majd hazaérve intézem – vont a vállát.

– Helyes – biccentett Tahí elmosolyodva. – Na gyere, engedd vissza te – nyújtotta át a halat Dominiknak, talán a feelinggel és a horgász életérzéssel együtt.

Dominik meglepetten átvette az amurt, és óvatosan fogva a kezében, begyalogolt a vízbe, Tahí pedig követte.

Mosolyogva néztük a partról, ahogy térdig belegázolnak a holtág szinte álló vizébe, majd a tanár utasítását követve Dominik leengedte a kezét a vízbe, és pár pillanatig megtartva a halat végül elengedte, hagyva, hogy lassan kiússzon a keze közül, majd felegyenesedett, és megbabonázva nézett a hal után. Tahí Dominik reakcióját látva mosolyogva rácsapott a hátára, aztán egyedül indult ki a partra, hagyva, hogy Dominiknak még tartson az élmény.

Az amur visszaengedését követően lassan összeszedtük a holminkat, többször ellenőrizve, hogy nem hagytunk-e hátra szemetet, aztán a csónakba bepakolva ideje volt továbbállni. A padra leülve visszanéztem a kis erdős szigetre, ahol a délutánt töltöttük, majd a mellettem ülő Rajmund vállára hajtva a fejem boldogan elmosolyodtam, miközben ő lepillantva rám kifésülte az arcomból a hajam, amit a menetszél fújt a szemem elé. Életem egyik legjobb napja volt. Csakhogy még közel sem ért véget.

16.

Az IOV élménytáborához lesülve és kimerülten érkeztünk, nagyjából úgy, mintha ezer évet lettünk volna távol, nem pedig csak egyetlen napot. Rajmund kezét fogva, a másikban egy üres hűtőtáskát cipelve sétáltam a hortobágyi tábor kapuja felé, és semmi másra nem vágytam, csak hogy letusolhassak, és tiszta ruhát vegyek fel.

– Köszönjük a mai napot – szóltam Tahinak, mire a többiek helyeslően bólogattak.

– Egy élmény volt – mondta Dominik.

– Az itt töltött legjobb napunk volt – erősítette meg Vivi.

– Ja, nagyon rendben volt – dicsérte meg Rajmund is.

Tahi elégedett mosollyal biccentett, és látszott rajta, hogy jólesik neki a köszönet, de nem akart érzelmősnek tűnni, ezért csak szűkszavúan így szólt:

– Örülök. Tényleg – biccentett, aztán összehúzott szemmel nézett ránk. – És gondolom, most el is köszönnétek egy jó éjszakát beszélással, így fél hatkor – szólt az órájára pillantva, a megjegyzésén pedig mind felneveltünk. Túl jól ismert már minket.

– Neeeeem – ráztuk a fejünket, aztán beléptünk a tábor nyitott kapuján, ahol Róberttel találtuk szemben magunkat.

A narancssárga ruhát viselő főszervező mosolyogva köszöntött minket.

– Hogy telt a nap, piros csapat? – érdeklődött látszólag lazán, miközben én a válla mellett elnézve felmértem a terepet.

Sehol senki. Néma csend az egész táborban. Mi értünk volna

vissza elsőnek? És a pinkek? Ők elvileg végig itt voltak. Valami... Valami nem stimmelt. Túl nagy volt a csend egy ilyen élménydús naphoz képest.

– Jó volt... – hezitált a válasszal Vivi.

– Fogtatok valamit? – csevegett tovább a főszervező.

– Egy tiszai amurt – felelte Tahi.

– Nagy volt?

– Tíz kiló körül.

– Az szép – mosolygott Róbert. – Akkor sikerült kikapcsolódni kicsit?

– Ühüm... – feleltük, miközben Rajmund rászorított az ujjaimra, jelezve, hogy szerinte gáz van. Némán bólintva válaszoltam, hogy szerintem is, majd a szám szélét rágva figyeltem a főszervező színjátékát, megpróbálva kitalálni, hogy mi történik.

Öt csapat versenyben. Az IOV holnaputánig tart. Papírforma szerint ma nincs feladat, holnap lesz még egy megmérettetés, holnapután pedig döntő... Mindenki így számolta.

Igen. Csakhogy az IOV híres a meglepetésekről, a szervezők pedig kifejezetten szeretik megkeverni a dolgokat, pontosan azért, hogy ne lehessen előre tudni semmit. Így aztán Róbert elmosolyodva így szólt:

– Nagyszerű. Örülök. Akkor most megkérnélek benneteket, hogy köszönjete el a kísérő tanároktól – szólt, Tahi pedig felfogva, hogy mi történik, tehetetlenül hunyta le a szemét, miközben Róbert folytatta: – És fáradjatok az étkezőbe, a többi csapat már odabent vár.

– Basszus – rágózott Vivi idegesen, és Tahi felé fordulva odaadta neki a kezében fogott horgászszéket.

A tanár mindannyiunktól elvette a csomagokat, és az álláig felpakolt cuccokat fogva meglehetősen rémült arckifejezéssel nézett ránk. Nem okoltuk érte, mi sem voltunk kifejezetten nyugodtak.

– Ügyesek... Ügyesek legyetek – motyogta utánunk tehetetlenül, mi pedig csak intettünk egyet, és már be is mentünk az étkezőbe.

Az érkezésünkre a versenyben lévő négy csapat minden tagja felénk kapta a fejét. Pannáék kivételével, akik a táborban töltötték a napot, hozzánk hasonlóan mindenki a fakultatív programról visszaérve lett beterelve az étkezőbe. A világoskékek fű- és sárfoltos ruhában ültek az asztaluknál, Andiék lesülve, strandtörülközőkbe tekerve, a szürke fiúk pedig napbarnítottan, félmeztelenül.

– Sziasztok – intettek Keriék, amikor megláttak minket, mire a leégett orrukat és az egész napos medencézéstől kipirosodott szemüket látva mosolyogva visszaköszöntünk nekik, aztán a helyünkre lépve leültünk az asztalunkhoz, és vártuk, hogy most mi lesz.

Sem szervező, sem pedig Róbert nem jött utánunk, az öt csapat magában volt az étkezőben, ahol mindenki a fejét kapkodta.

– Lehet, hogy nem feladat lesz? – kérdezte hangosan Keri.

– Tuti, hogy feladat lesz – felelte az egyik világoskék lány, függetlenül attól, hogy nem őt kérdezték.

– Ó, anyám, de stresszelek – dübörgött a cipőtalpával Panna, folyamatosan mozgatva a lábait izgalmában.

– Ma nem lehet feladat! Holnap lesz. Úgy jön ki a matek – szólt Zétény.

- Kivéve, ha holnap nem lesz – vágta rá a szürkéktől Gabesz.
- Így van – értett egyet vele Andi.
- Megkeverték volna? Hogy ne számítsunk rá? – kérdezték a világoskék lányok egymástól.
- Lehet.

A többi csapat mind találgatott, csak mi ültünk csendben, a történéseket figyelve, amikor is kinyílt az ajtó, és öt szervező kíséretében megérkezett Róbert.

– Oké, ez tényleg feladat – ismerte be Keri, az utolsó pillanatig bízva abban, hogy más lesz, de meglátva az öt színes borítékot a szervezők kezében, lemondóan lesütötte a szemét.

A szervezők az asztalok között járkálva pillanatok alatt lerakták a csapatoknak szóló leveleket a csapatkapitányok elé, amihez egyelőre senki nem nyúlt, mindenki csak megbabonázva bámulta a lezárt levelet, ami az utolsó várható feladat instrukcióját rejtette a döntő előtt.

– Csapatkapitányok – szólt Róbert, mire mindenki felé pillantott. – Lehet bontani – adta meg az engedélyt, miután látta, hogy senki nem nyúl a borítékhoz, mire a CsK feliratú kitűzőt viselő tagok kelletlenül emelték fel a levelet.

Dominik a kezébe fogva a piros borítékot egyenként végignézett rajtunk, majd egy határozott mozdulattal feltépte, és belenézett.

– Mi az? – kérdezte Vivi összehúzott szemöldökkel, Dominik pedig fejfelé fordítva a borítékot, kirázta az asztalra a tartalmát.

Négy színes kártya esett ki belőle. Egy pink. Egy bézs. Egy világoskék. És egy szürke.

– Ennyi? Semmi levél? – kérdeztem.

– Nem, semmi – ellenőrizte Dominik újra a boríték tartalmát, miközben Rajmund felemelte az asztalról a színes kártyákat, és megforgatta az ujjai között.

– Van rajta valami? – kérdezte Vivi.

– Nincs. Csak a többi csapat színe, ennyi – mutatta fel őket, miközben én átnéztem a többi asztalhoz.

– Senki nem kapott saját színű kártyát. Mindenkinél a másik négy csapaté van – állapítottam meg.

– Akkor ez valami szavazás lesz a csapatok között – kerekedett el Vivi szeme.

– Az nekünk rohadtul nem jó – jelentette ki Rajmund idegesen dobolva az asztalon.

– Nem – értett egyet Dominik, és fújtatva összekulcsolta a feje tetején a kezét.

A kártyákat kivéve a borítékból minden csapat vad találgatásba kezdett, aztán, ahogy fogytak ki az ötletekből, egyre többen néztek kérdőn Róbert felé. A főszervező türelmesen megvárta, hogy a jelen lévő húsz versenyző elhalkuljon, majd amikor a termet már csak a konyha irányából érkező csörömpölés töltötte be, összetette a kezét.

– Mint tudjátok... – szólalt fel.

– De utálom, amikor szónoklással kezdi – könyökölt Rajmund az asztalra tenyerének támasztva a homlokát.

– Tényleg, ezek a hosszú felvezetések... – forgatta a szemét Vivi idegesen fújva egy rágólufit.

– Az, hogy az Iskolák Országos Versenyén egy csapat eredményes legyen, vagy akár nyerjen – szólt némi hatásszünetet tartva Róbert –, az sok komponensből tevődik össze. Az öt jelen lévő csapat ezt pontosan tudja. Hiszen

helytálltatok már egyéni feladatokban és csapatként is. Vettetek részt fizikai, műveltségi, stratégiai megmérettetésen, de bizonyítottatok tehetségeket, ahogyan a bátorságokat is – sorolta. – Az IOV legtöbb próbáját már kiálltatok – jelentette ki, egyesével végignézte az öt asztalon, miközben a résztvevők feszült csendben várták, hogy folytassa. – Az IOV azonban nem csak erről szól. Ahhoz, hogy egy csapat megnyerje az Iskolák Országos Versenyét, a felsoroltakon kívül még szükség van valamire – mondta, és pár pillanatig várt, hogy nyomatékot adjon bejelentésének, majd széttárta a karját. – Egy jó kis szövetségre – jelentette ki egyszerűen, mire mindenki meglepetten nézett rá. – A feladat a következő – szólt hangosan Róbert. – Az étkezőben maradva a következő egy órában keressetek egy csapatot, akivel egymást választjátok. Öt csapat van, tehát valakinek nem jut. Az a társaság pedig, akinek pontosan egy óra múlva nincs szövetségese, és egyedül marad, azonnal búcsúzik az IOV-tól – ismertette.

Mindenki néma csendben meredt a főszervezőre, a hallottakat értelmezve.

– Mármint... – lóbálta meg a kezét Levente a szürkéktől. – Az a feladat, hogy két-két csapat társuljon egymással, amivel kiejtik az ötödiket, és mindezt itt, így, egymás szeme láttára? – kérdezte, mire valamennyi versenyző kérdően fordult a főszervező felé, a válaszára várva.

– Pontosán – közölte Róbert olyan természetességgel, mintha nem a világ egyik legszemetebb feladatát osztotta volna ki éppen.

Abban a pillanatban a teremben általános zsibongás vette kezdetét. A csapatok vagy taktikai megbeszélést tartottak

maguk között, és az asztalon előrehajolva vitatták meg, hogy mi legyen, vagy forgolódva keresték a szemkontaktust a leendő szövetségesükkel, hogy lebeszéljék a dolgot. Mi az utóbbit tettük, és a széktámlánkon könyökkel megtámaszkodva néztünk a bézs csapat felé, ahol a frissen lesült Andi, Keri, Zétény és Laci pontosan velünk egy időben kerestek minket a tekintetükkel. Ugyanazért, amiért mi őket. Ahogy összenéztünk, a két csapat szavak nélkül, csupán egy bólintással megpecsételve beszélte meg, hogy egymás szövetségesei lesznek, aztán valamennyien visszanéztünk a főszervező felé, aki csendre intette a termet, tekintettel arra, hogy még nem fejezte be a beszédét.

– Tehát – köszörülte meg a torkát, miután sikerült minden szempárt magára szegeznie. – Egy órátok van, hogy megtaláljátok a szövetségeseteket. Rajtatok áll, kit választotok, és miért. Választhattok szimpátia vagy barátság alapján, ahogyan megengedett a taktikázás, összejátszás, és az is, hogy meggyőzzetek másokat, hogy változtassák meg a döntésüket – magyarázta Róbert. – Tilos azonban megfélemlíteni, fenyegetni vagy zsarolni, az ilyen viselkedés azonnali kizárással jár! – tette hozzá szigorúan, kihangsúlyozva, hogy a szövetségnek a két fél kölcsönös megegyezése alapján kell megszületnie, nem pedig bármilyen nyomás hatására. – Nos – emelte fel a telefonját. – Hatvan percek van. Sok sikert – mondta elindítva a stoppert, majd, mintha csak eszébe jutott volna valami, mellékesen hozzátette. – Ó, és ne feledjétek. A döntések nincs kőbe vésve, addig a pillanatig megváltoztatható, amíg át nem adjátok nekem a választott szövetségesetek színét a kapott kártyák közül. Csak az számít, amit végül nekem átadtok – közölte egy kíméletlen mosoly kíséretében, majd a többi szervezővel együtt kiviharzott

a teremből, otthagya az utánuk bámuló ledöbbszent csapatokat, akik közül a világoskék lányok kapcsoltak elsőnek, és mérlegelve a (korlátozott) lehetőségeiket, miszerint mi tuti Keriékkal állunk össze, a szürkéekkel meg nincsenek jóban, felpattanva egyenesen a pinkek asztala felé vették az irányt. Ezáltal a bézs–piros szövetség után a pink–világoskék is azonnal megköttetni látszott. Egyedül maradtak, ezzel pedig a kiesés szélére sodródtak a szürkék, akik az asztaluk felett áthajolva dugták össze a fejüket, és suttogva beszéltek a konyha felől érkező csörömpölés közepette, ahonnan a konyhások letakart kosarakkal és péksütekkel roskadásig telepakolt tálcákkal érkeztek meg, amiket leraktak a tálalóra.

– Ó, de jó, éhen halok – álltam fel a székről a friss péksüteményillatot megérezve, és korgó gyomorral fordultam a többiekhez. – Kértek valamit?

– Mindent – tette fel a kezét Dominik.

– Szintén, csak gluténmentesben – biccentett Vivi.

– Oké – vettem fel a rendelést, konstatálva, hogy nem csak én vagyok rettenetesen éhes a Tahival töltött horgászprogram után, majd Rajmund felé fordultam, hogy megkérdezzem, mit enne, de ő addigra már felállt a székéről.

– Jövök veled, Major – mondta, majd mögém lépve két oldalról megfogta a derekamat, és hátulról belepuszilt a nyakamba, mire felnevettem, és a kezére tettem a kezem.

Rajmund mögöttem maradt, és úgy lépkedtünk egyszerre, röhögve dülöngélve a pult irányába, elhaladva a pinkek asztala mellett, akiknél ott ültek a világoskék lányok, így védve a szövetségüket. Pannát hallgatták, aki egy filmjelenetről magyarázott, amiben állítása szerint pontosan ugyanez történik,

mint ami ez az IOV-feladat, azzal a különbséggel, hogy a filmben, akit nem választott senki, azt megölték. A világoskék lányok arckifejezéséből ítélve úgy tűnt, már ők is inkább azt az opciót választanák.

A pulthoz odalépve Rajmund elengedett, és amíg én Vivinek szedtem egy tányérra a gluténmentes tálcáról, addig ő benézett a letakart kosarakba.

Ráérősen válogattunk, majd négy megpakolt tányérral indultunk vissza az asztalunkhoz, teljes nyugalommal a tudattól, miszerint a Keriékkel alkotott szövetségünk a döntőbe repíti mindkét csapatot. Vivi és Dominik elvették a felénk nyújtott tányérokat, majd Rajmund és én is leültünk a helyünkre, és mind nekiláttunk az evésnek. Éppen a mini lekvárosüvegbe mártottam a késem, hogy megkenjek egy falat vajjas croissant-t, amikor Vivi egy harapást követően megdermedt, és elkerekedett a szeme.

– Na baszd meg – szaladt ki a száján, mire vele szemben ülve én is lemerevedtem, és kiejtettem a kést a kezemből.

– Mi az? Rosszat hoztam? Nem gluténmentes? – kérdeztem elfehéredve. – Ne, ne, ne! Egyszer már kórházba juttattam valakit ételallergiával, mondd, hogy nem mérgeztelek meg téged is! – pánikoltam, kísértve a tánc táboros mogyorólikőrös esettől, mire Vivi megrázta a fejét.

– Nem, ez rendben van – legyintett a kajára, mire megkönnyebbülten kifújtam az addig benntartott levegőmet. – Viszont... Lopni próbálják a szövetségünket – közölte baljósan pillantva Andiék felé, mire Dominik és én is rémülten kaptuk oda a fejünket, a buktájába éppen beleharapó Rajmund pedig egy „mi a...” arckifejezéssel fordult meg a székén, és a támlára

támasztva az alkarját figyelte, ahogy a szürke fiúk megállnak Keriék asztalánál.

– Ez várható volt, jelen állás szerint kieső helyen vannak, nyilván nem hagyják annyiban, és megpróbálnak mindent – szóltam a többieket nyugtatva. Meg magamat is.

– Szerintetek van okunk aggódni? – kérdezte Dominik némileg elbizonytalanodva.

– Elvileg nincs – feleltem a lehető legmeggyőzőbben. – Megállapodtunk – mondtam határozottan. – És hát... Csak nem csesznek át minket – tártam szét a karomat tehetetlenül.

– Azt próbálják meg! – nézett Dominik Keriékre mérgesen.

– Haver, a megfélemlítés... – szólt rá Rajmund, emlékeztetve Róbert szabályaira, mire Dominik a fogát szívva elkapta róluk a tekintetét.

– Nyugi. A szürkék csak bepróbálkoznak. Odamentek, kicsit győzködik őket, nem jelent semmit – szóltam, igyekezve higgadt és reális maradni. – Mindjárt falakba ütköznek, és továbbállnak más csapatokhoz – mondtam aggodalmasan odapillantva, hátha ki tudok deríteni valamit, de a szürke csapat mind a négy tagja eltakarta a kezével a száját beszéd közben. Ez egyértelműen nekem szólt. Hogy ne olvashassam le, mit mondanak.

– Legyen igazad, Sára – fújtatott Vivi. – De azért valljuk be, az nem felénk billenti a mérleget, hogy Andi bele van zúgva Gabeszba... – emlékeztetett.

– Meg az sem, hogy a két csapat pont ma töltötte együtt a napot az aquaparkban, és tele vannak friss közös élményekkel – tette hozzá Rajmund.

– Jó, de azért az elmúlt tizenkét nap estéi csak jelentettek valamit! – gondolkodott Dominik. – Még biliárdozni is

megtanítottam őket – tette hozzá nyomós érvként, amitől akaratlanul is elmosolyodtam.

– Emlékeztek Kocsis negyedik szabályára? – nézett ránk Vivi hirtelen.

– Tilos tanórán melegszendvicset sütni? – kérdezte Rajmund.

– Nem, nem a rád vonatkozó szabályokra gondolok – rázta a fejét Vivi. – Hanem az IOV-val kapcsolatos öt tanácsra. Amit Kocsis üzenetben küldött nekünk. Rémlik?

– Nem – rázta a fejét Rajmund, és Dominikkal együtt én is elég elveszett arckifejezéssel néztem rá, mire Vivi felvette a telefonját, hogy megkeresse az üzenetei között.

Eközben én elfojtott mosollyal néztem Rajmundot, aki észrevette, hogy figyelem, és érdeklődve nézett rám.

– Tényleg igaz? A melegszendvicses sztori? – kérdeztem, miközben kibukott belőlem a nevetés.

– Mondtam már, Major – dőlt hátra a székén hintázva Rajmund. – Minden igaz, amit rólam mondtak.

– Ja, azt én is hallottam – jutott Dominik eszébe. – Töriórán süttöttél melegszendvicset a hátsó padban, ugye? – érdeklődött.

– Aha – biccentett.

– Valamit sosem értettem ezzel a sztorival kapcsolatban – tűnődött el Dominik. – Honnan volt melegszendvicssütő a teremben?

– Vittem magammal, haver – felelte Rajmund egyszerűen, mire Dominikkal együtt felröhögtem.

– Na, megvan! – szólalt meg Vivi, megtalálva az említett üzenetet. Először magában elolvasta, aztán, amikor megbizonyosodott arról, hogy jól emlékezett, felolvasta nekünk is. – „Barátkozzatok más csapatokkal, de soha ne várjatok el

segítséget tőlük, és ne okozzon csalódást, ha megtagadják a segítségnyújtást.”

A francha. Kocsis tényleg előre felhívta a figyelmünket arra, hogy várható ilyen szituáció.

– De nem, ez nem passzol ide – ráztam meg a fejem átgondolva a dolgot. – Nem segítséget kértünk Keriéktől, hanem szövetséget kötöttünk velük – érveltem.

– Igaz – értett egyet Vivi. – És az ötödik pont? – lesett bele a telefonjába. – „A versenyen mindenki kiejthető. MINDENKI”.

– Jó, ezzel már nem tudok vitatkozni – ismertem be fújtatva.

– És most? – kérdezte Dominik, mire ismét Andiék felé néztem, ahol két elég nagy problémával szembesültem.

Az első, hogy a szürkék ezúttal már nemcsak ott álltak Keriék asztalánál, hanem odahúzták a széket, és leültek hozzájuk. A másik, sokkal nagyobb problémát pedig az jelentette, hogy a beszélgetésük közepette már nemcsak a négy szürke csapattag, hanem Andi, Keri, Laci és Zétény is a szájuk elé emelték a kezüket, elrejtve a beszélgetésük részleteit. Nyilván előlem. Basszus.

– Most? Most szarban vagyunk – közöltem tehetetlenül, és hátradőlve a széken összefontam magam előtt a karomat. Erre már nem mondhattam, hogy semmit nem jelent. Nem áltattam vele sem magam, sem pedig a többieket. Átalakulni látszottak a szövetségek. A jelen állás szerint pedig mi éppen egyikben sem voltunk benne. Fél óránk volt ezen változtatni.

A kiesés szele, mintha csak a mögöttem lévő nyitott ablakon át érkezett volna, hátulról legyintett meg, és végigfutott az egész testemen, miközben ijedten figyeltem a többieket, akik hozzám hasonlóan szinte megbénultak a kialakult helyzettől.

– Oké, nyugi – tért észhez elsőként Rajmund, és megrázva a fejét körbejáratta köztünk a tekintetét. – Róbert azt mondta, az a végleges, amit majd neki leadnak a csapatok a szövetségről. Addig minden változhat – emlékeztetett minket. – És ha bárki azt hiszi, hogy az asztalnál ülve csendben végignézzük, ahogy kifúrnak minket innen, az rohadt nagyot téved – tápászkodott fel a székeről, és a tányérjáról felkapva a buktáját lazán a szájához emelte, és leharapott belőle egy darabot. – Huszonkilenc perc van még a feladat végéig – koppintott az asztalon lévő telefonjára, hogy ellenőrizze az időt. – Kavarjuk fel kicsit az állóvizet – tanácsolta. – Vagy csesszünk bele egy fél téglát – tette hozzá egy újabbat harapva a buktájába, a megjegyzésére pedig mind felnevettünk, és Rajmund egészen egyedi motivációs beszédétől felszívva magunkat egyszerre álltunk fel az asztalunktól, egyáltalán nem diszkréten vagy halkán, hanem a széket csikorogva kitolva magunk alól (Dominiké fel is dőlt, és hatalmas puffanással zuhant hátra), abszolút nem titkolva azt, hogy készülünk valamire.

A többi csapat pedig azonnal rájött erre, és akinek volt félnivalója, az meg is ijedt tőlünk. Mint a világoskékek, akik észrevéve, hogy felálltunk, kínosan fészkelődni kezdtek a széükön, és éber álmukból felkelve a lehető legérdeklődőbb arckifejezéssel néztek Pannára, aki még mindig valami filmet mesélt.

– Aztán az első tisztről kiderült, hogy az nem is ő, hanem... Kapaszkodjatok meg. Egy lény, az ő testében!!! – mondta elképedve kapkodva a fejét a többiek között, várva döbbent reakciójukat.

– Mi??? Neeee – tettettek meglepettséget a világoskék lányok,

minden színészi képességüket bevetve a hiteles alakítás érdekében, miközben fogalmuk sem volt, hogy Panna egyáltalán miről beszél. Ahogy általában senkinek. A világoskék lányok azonban érdeklődve hallgatták tovább, miközben a pozíciójukat féltve fél szemmel folyton felénk lestek.

A világoskék lányok mellett még volt egy négyes, akik kifejezetten megijedtek attól, hogy felálltunk az asztalunktól. A szürke fiúk. Riadt tekintetük alapján még nem sikerült százszázalékosan maguk mellé állítaniuk Keriéket, ezért idegesen figyeltek minket, várva, hogy mit teszünk.

Az asztaluknál pedig Andi, Keri, Laci és Zétény sunnyogva ültek lehajtott fejjel, miközben felénk sem mertek nézni. Legalábbis kívülről úgy tűnt, ez történik. A következő pillanatban aztán Andi felpillantott, és a tekintetembe fúrva az övét, óvatosan megrázta a fejét, miközben némán tátogott, tudva, hogy úgyis le tudom olvasni a szájáról.

– Titeket választunk, ne gyertek ide!

Ügyelve arra, hogy ne változzon meg az arckifejezésem, elkaptam róla a szemem, és az asztalra támaszkodva előrehajoltam, a többiekkel egy kis kört alkotva.

– Oké, változás – suttoztam. – Andi most jelezte, hogy ne kavarjunk be nekik azzal, hogy odamegyünk, mert minket választanak – fújtattam gondterhelten.

– Mi? – vontá össze a szemöldökét Dominik. – Akkor mi ez a színjáték? – kérdezte feléjük pillantva, ahol Keri, Andi, Laci és Zétény szándékosan felénk sem nézve ücsörögtek a székeken, és még mindig a szájukat takarva beszélgettek Gabeszékkal.

– Azt hiszem... – kerestem a szavakat – így akarják kiejteni a szürkéket – mondtam ki végül.

– Woaaa – lepődött meg Vivi. – És ezt elhisszük? – tette fel a mindannyiunk fejében megfogalmazódott kérdést, mire Rajmund összekulcsolta a kezét a feje tetején, Dominik elgondolkodva nézett a szürke csapat tagjaira, én pedig a számat rágva megráztam a fejem.

– Nem tudom – mondtam ki őszintén, és sóhajtvá széttártam a karomat, amikor is kiabálás ütötte meg a fülem.

– Te, figyelj már, copfos, mit bámulsz minket állandóan? – csattant fel Ádám a szürkéktől, mire odanézve meglepetten emeltem meg a szemöldököm. Merthogy a szavait felénk intézte. Vagyis egyenesen Dominiknak.

– Mi a problémád? – kérdezte Dominik ellökve magát az asztaltól, és megindult, mire a szürkék abban a pillanatban felpattantak, és Dominik felé léptek.

– Ó, baszki! – kerekedett el Vivi szeme. – Rajmund! – kiabálta segítségképpen, hogy állítsa meg Dominikot, mire Rajmund azonnal átugrott az útjába kerülő széken, és megragadva Dominik vállát, visszahúzta.

– Hé, hé, nyugi, cowboy, kizárnak minket, ha elveszíted a fejed – csitította, miközben Dominik és Ádám egymással szemben álltak, olyan közel, hogy szinte összeért az orruk, és farkasszemet nézve lökdösték egymást mellkassal.

– Basszus! – néztem rémulten a jelenetet Vivi mellett állva.

Miközben Dominik és Rajmund a szürkéekkel lökdösődtek, Keriék a telefonjukkal kamerázva vették a balhét, a pink kilencedikesek a nyakukat behúzva lejjebb csúsztak a székükön, a világoskék lányok pedig az arckifejezésük alapján talán pontozták a balhé résztvevőit „mennyre dögös idegesen” kategóriában.

A szám elé téve a kezem, félve figyeltem a bejáratí ajtót, amin Róbert és a szervezők bármikor beronthatnak, majd visszafordultam a dulakodás irányába, amikor is Vivi elé és elém teljesen váratlanul egyszer csak beállt Gabesz, mindenki másnak háttal, és a tekintetét köztünk kapkodva védekezőn feltette a kezét, jelezve, hogy nem akar semmi rosszat.

– Nincs sok időm, jól figyeljtek – nézett ránk felváltva. – Ki akarjuk rakni a bészeket. Semmi keresnivalójuk itt, szerencsével jutottak el idáig, úgyhogy eljött az ideje, hogy hazamenjenek. Megbeszéltük velük, hogy egymást választjuk, de mi titeket fogunk, ti pedig válasszatok minket. Lépünk szövetségre, és ejtsük ki őket, hogy a legjobbak döntőzzenek, ne pedig a mázlisták – hadarta suttogva. – A kamu balhéért meg bocs, nem tudtunk volna máshogy beszélni észrevétlenül – biccentett a többiek felé, aztán már el is lépett tőlünk, és csatlakozva a csapattársaihoz, segített visszahúzni Ádámot, Rajmund pedig látva, hogy a szürkék visszahátrálnak, elengedte Dominikot, akit addig lefogott, nehogy verekedjen.

Mindeközben Vivivel teljesen ledöbbenve, elkerekedett szemmel néztünk egymásra, szinte sokkot kapva az elmúlt másodpercekben történtek miatt. Mármint, amiről csak mi tudtunk.

– Mi van itt? – rontott be az ajtón Róbert a hangzavarra.

– Semmi – válaszolta egyszerre a teljes szürke csapat, és mi négyen is.

Róbert összehúzott szemöldökkel nézett végig a két csapaton, úgy, mint aki nem hisz nekünk, aztán fenyegetően feltette a mutatóujját.

– Jó lenne, ha betartanátok a szabályokat! Menni fog?

– Hogyne. Amúgy is ez az életfilozófiám – bólintott Rajmund, a beszólására pedig elfojtottuk a nevetésünket.

Róbert bosszúsan meredt rá, aztán a többi szervezővel együtt kiment az ajtó elé, mire a szürkék visszamentek Keriékhez, Rajmund leült a székére, Dominik pedig becopfozta a haját, amiből kiesett a gumi a dulakodásban.

Vivi, aki végzett a jegyzet megírásával, szó nélkül lerakta az asztalra a telefonját, és Rajmund felé fordította, aki ráhajolva elkezdte olvasni, ahogyan a mellette álló Dominik is.

– Mi? – kérdezték egyszerre, amikor végigérték a Vivi által sietősen megfogalmazott jegyzeten, és kérdően néztek ránk. – Ez komoly?

– Aha – biccentettünk.

– Fasza – dőlt hátra Rajmund a székén, és megdörzsölve az arcát maga elé emelte a telefonját, aztán írni kezdett.

Egy pillanattal később mindhármunk telefonja jelezte a Rajmund által küldött üzenetet, amit a négyes csoportchatünkbe írt, hogy nyugodtan tudjunk beszélni anélkül, hogy a többi csapat kihallgatna minket. Kezdett forró lenni a talaj.

Rajmund: Oké. Tíz percen belül vagyunk, pontosabban kilenc percre a feladat végétől, és a kezdeti egy, majd az azt követő nulla után most meg két szövetségesünk is van, akik mindketten állítják, hogy minket választanak.

Sára: Valahogy így.

Dominik: Hihetünk nekik?

Sára: Melyiknek?

Vivi: Jó kérdés... Hihetünk bármelyiknek?

Sára: Na ez az. Nagy a tét.

Dominik: Mit mondott pontosan Gabesz?

Vivi: Hogy a bészsek szerencséivel jutottak el idáig, itt az ideje, hogy kiessenek, és a legjobbak döntőzzenek, ne a mázlisták.

Rajmund: Baromság. Ez a hozzáállás nem jellemző a szürkékre, nem így

játszottak eddig. Direkt elhajították a gumikacsát, lepontozták Major táncát, a számháborúban is a kiejtésünkre mentek...

Dominik: Akkor ez egy csapda?

Vivi: Szerintem igen.

Rajmund: Igen.

Sára: Az.

Dominik: De szerintetek bevállalnak egy ilyen kamu balhét csak azért, hogy elhitesseék velünk, szövetkezni akarnak, hogy aztán kiejtsenek minket?

Rajmund: Nekik az is jó lett volna, ha verekedéssé fajul, és kizárnak minket...

Sára: Tényleg, lehet, arra mentek...

Vivi: A verekedés miatt mindkét csapatot kizárták volna, nem? Nem csak minket.

Rajmund: Ne már, Felcser. Ennél te jobban tudod a dolgokat. Négy szürke sportolósra kontra... mi. Szerinted kinek hisznek, és kit raknak ki?

Vivi: Jó, nem szóltam.

Dominik: Szóval a szürkék azt mondják, hogy minket választanak, de nem.

Sára: Igen.

Dominik: Keriék viszont még mindig minket választanak, nem?

Rajmund: Elvileg. Hacsak...

Sára: Hacsak az nem szintén kamu.

Dominik: Aha. Akkor most végül is hogy állunk?

Rajmund: A szürkék Keriéket választják, de nekünk azt hazudták, hogy minket. Keriék minket választanak, de a szürkék úgy tudják, hogy őket. De benne van, hogy Keriék mégis a szürkéket választják, és nekünk ők is csak hazudták, hogy minket.

Dominik: Kurvajó.

Vivi: Csak egy átlagos nap az IOV-on...

Dominik: És mi kit választunk?

Sára: A kötelet.

Vivi: :D

Rajmund: :D

Dominik: :DD

Sára: Amúgy nem tudom. Gondolom, a bészeket.

Vivi: Bízhatunk bennük?

Sára: Így, hogy Andi odavan Gabeszért, és ma együtt aquaparkozott a két csapat? Kicsit meredek.

Dominik: Velünk meg az elmúlt tizenkét estét töltötték. Csak jelentett valamit. Biliárdoztunk is együtt!

Rajmund: Haver, szerintem ezt lassan engeddd el.

Vivi: Hú basszus. Hat perc. A döntőbe kerülés a tét. Mit csináljunk?

Sára: Nincs sok választásunk. A szürkék mindannyiunk szerint átvernek minket. Így bízunk kell Andiékban.

Rajmund: Nekem sincs jobb ötletem. A pinkeket lehetetlen ennyi idő alatt meggyőzni, hat perc alatt Panna maximum köszön, semmire nem elég velük. A világoskékekkel meg nagyjából nulla a kapcsolat, én még a nevüket sem tudom.

Sára: Én sem.

Dominik: Passz.

Vivi: Réka, Mesi, Livia, Anett. A követőszámuk szerint csökkenő sorrendben.

Sára: :DDD Szép volt.

Vivi: Kösz. Ez az ismertetőjegyem: Felcser Vivi, ribanc és hivatásos instanyomozó.

Sára: Azt hittem, a hajfonó az ismertetőjegyed.

Vivi: Az is. Meg ez is. Én egy sokoldalú ribanc vagyok.

Rajmund: Ennek mind örülünk, Felcser, de öt percünk van, mi a döntés?

Vivi: :D Legyenek Andiék.

Rajmund: Cowboy?

Dominik: Legyen.

Rajmund: Major?

Sára: Válasszuk őket.

Rajmund: Oké, akkor üzenek Kerinek, hogy részünkről áll a dolog. Ti meg valahogy adjátok be a szürkéeknek, hogy elfogadjuk a szövetségüket. Aztán hadd szóljon.

A csoportchatet bezárva elraktam a telefonomat, és nyújtózást tettetve megemeltem a karomat, miközben a szürkék felé néztem, akik közül Gabesz visszaneézett rám, és óvatosan felfordította a tenyerét, amolyan „mire jutottatok?” stílusban. A plafon felé emelt kezemet visszahúztam a fejemre, és a másodperc töredékéig felmutattam a hüvelykujjamat, jelezve, hogy rendben van, tekintsék megbeszéltnék a dolgot köztünk. Gabesz alig láthatóan bólintott, és már el is kapta rólam a tekintetét, amikor is észrevettem, hogy az asztallapon az arcát oldalra lehajtva pihentető Zétény engem néz, és összehúzza a szemöldökét, majd megemeli a fejét az asztalról. Ó, basszus,

vajon látta? Észrevette? Megőrizve a lélekjelenlétemet, mintha mi sem történt volna, kedvesen rámosolyogtam, a reakcióját figyelve, mire csak elkapta rólam a tekintetét, és Kerihez hajolva súgott neki valamit. A száját eltakarva.

– Baszki – dőltem előre a széken.

– Mi az? – kérdezték a többiek.

– Zétény látta, hogy leokéztam valamit a szürkével – húztam el a számat kelletlenül.

– A francba – sütötte le a szemét Vivi.

– Ez biztos? – kérdezte Dominik.

– Nagyon valószínű – idegeskedtem. – Nem vettem észre, hogy néz, mert feküdt az asztalon, és... – fújtattam idegesen, majd mind felénk néztünk, ahol a bészek összedugva a fejüket meghallgatták Zétényt, majd meglepett arccal, letaglózva egyenesedtek fel, amolyan „ezt nem hiszem el” pillantással fordulva felénk, majd gyorsan el is kapták rólunk a tekintetüket, hogy ne legyen feltűnő a szürkének, és inkább mindannyian Keri telefonja fölé hajoltak.

Mi pedig Rajmundéhoz. Merthogy üzenete érkezett.

Keri: Szövetkeztetek a szürkével és kiejtetek minket, ugye???

Rajmund: Nem.

Keri: Pedig Zétény látta, ahogy Sára és Gabesz között történik valami.

Rajmund: Tényleg? És szerinted legyek féltékeny?

A válaszát elolvasva elnevettem magam, miközben Keri neve mellett három pötty jelezte, hogy folyamatosan ír.

Keri: Ez nem vicces! Most komolyan. Kijátszotok minket?

Rajmund: Nem.

Keri: Akkor... Még mindig áll a szövetség?

A kérdést meglátva mind a négyen összenéztünk, és némán,

csupán szemkontaktussal beszéltük meg a nem is annyira egyszerű választ. Végül Rajmund a hajába túrva gondterhelten kifújta a levegőt, és megírta mindannyiunk nevében a választ.

Rajmund: Áll. De ne csesszetek ki velünk.

Keri: Ti se velünk. Légyszi.

Az üzenetet elolvasva Rajmund bezárta és eltette a telefonját, miközben Vivi és én is Keriék felé pillantottunk, akik még úgy tettek, mintha valamit néznének a telefonon, hogy ne jöjjenek rá a szürkék, hogy egymással beszéltünk. Gabesz észrevéve, hogy feléjük pillantunk, ismét kérdőn nézett ránk, mintha csak egy újabb megerősítést várna, mire Vivivel együtt határozottan bólintottunk, ő az összeszorított fogain át mozdulatlan szájjal sziszegve, hogy „anyád”. Bár ezt csak én hallottam, biccentve helyeseltem Vivi beszólására, miközben a szürkéket nézve pontosan tudtam, hogy mi volt a tervük. Két vasat tartani a tűzben, hogy aztán a megfelelő pillanatban az egyiket leejtsék a francba. Azok lennénk mi.

17.

– Csapatok, lejárt az idő – lépett Róbert az étkezőbe, pontosan egy órával azután, hogy kiosztotta a „Szövetség” fantáziánévre keresztelt feladatot.

Az érkezésére az öt asztalnál ülő csapat csendben figyelte, mire a főszervező eltűnődve az állára helyezte az ujjait.

– Nyugodtnak tűntök – állapította meg végignézve a társaságokon. – Ez csak egyet jelenthet – húzta szadista vigyorra a száját. – Az egyik csapat nem tudja, hogy átveri a szövetségese – jelentette be arra utalva, hogy ha mindenki higgadt, akkor valakik marhára vakon vannak, és fogalmuk sincs arról, hogy ők búcsúznak a versenytől.

Róbert szavai hallatán többen feszengve kezdtek fészkelődni a székeken, azon tűnődve, vajon róluk van-e szó. A pinkék összenéztek a világoskékekkel, és megnyugtató bólintással jelezték egymásnak, hogy áll a szövetségük. Nem náluk volt keresendő a kakukktojás. Hanem a bézs–szürke–piros triónál. Ahol szintén mindenki azt hitte, hogy továbbjut, merthogy a megbeszéltek alapján volt egy bézs–szürke, egy bézs–piros és egy piros–szürke szövetség is. Amiből csak egy volt valós. Az pedig... Tulajdonképpen bármelyik lehet. Ó, basszus.

– Akkor... Kezdjük – csapta össze a tenyerét Róbert. – A kapott színes kártyák közül rakjátok vissza a borítékba azt az egyet, amelyik színű csapatot szövetségeseteknek választjátok – instruálta a versenyzőket, a teremben pedig halk duruzsolás és papírzörgés hangzott fel, ahogyan végrehajtották az utasítást.

A piros borítékunkat lezárva Dominik kérdően fordult a

főszervező felé, aki látva, hogy mindenki végzett, biccentett egyet.

– A csapatkapitányok hozzák ide nekem a borítékokat – kérte, mire az öt asztaltól felálltak a kapitányok, és egymás után sorban átadták Róbertnek, aki az összesbe belelesett, hogy rendben van-e, majd egyedülként tudva a végeredményt, elégedett arc kifejezéssel keverte meg a kezében tartott borítékokat. Saját sorrendbe rendezte őket, és lerakta a vékony kupacot az asztalra, majd felemelte róla a legfelsőt. Ami a világoskék volt. – A világoskék csapat választott szövetségese – kezdte ünnepélyesen, a csendes teremben pedig visszhangzottak a szavai, és a boríték feltépésének sercegő hangja is fülsiketítően hangosnak hatott a nyomasztó szituációban. – A pink csapat – jelentette be.

A pinkek mosolyogva bólintottak, a világoskék lányok azonban rezenéstelen arccal figyelték a főszervezőt. Még nem lehettek maximálisan biztosak a dolgukban.

– A pinkek választott szövetségese... – emelte fel az asztalról a következő borítékot Róbert, és kivett belőle egy kártyát, amit körbemutatott. – A világoskék csapat – szólta, mire a lányok megkönnyebbülten sóhajtottak fel. – Gratulálok a szövetségetekhez, mindkét csapat továbbjutott – jelentette be Róbert.

A hír hallatán a világoskék lányok elégedetten összepacsiztak egymással, Pannáék pedig örömujjongva hajoltak össze az asztaluk felett, és átölelve egymást összedugták a fejüket, azt kántálva, hogy „úristen, úristen, úristen”.

Róbert nem intette csendre őket, hanem hagyta, hogy kiünnepeljék magukat, ezzel is szándékosan fokozva a

feszültséget, ami a függőben lévő három csapat asztalánál volt érzékelhető, akik közül még bárki kieshetett. Senki nem lehetett száz százalékig biztos az eredményben.

Az asztalon egymásra pakolt három boríték közül a legfelső a szürke volt. A főszervező odanyúlt, és elvette, amit látva Pannáék elhalkultak, és a világoskék lányok is befejezték az örömteli beszélgetést. Merthogy folytatódott az eredményhirdetés.

– A szürkék választott szövetségesé – nyitotta ki a borítékot Róbert, és kis hatásszünetet tartva kivette belőle a kártyát, amit a mutató- és középső ujjá közé fogva felemelt és körbemutatott.
– A bézs csapat – mondta hangosan, mire bólintottunk, abszolút nem lepődve meg az eredményen, és a szürkék felé néztünk. Tudtuk.

– Bocs – tárták szét a karjukat szemét vigyorra húzva a szájukat, abban a hitben, hogy mi viszont a megbeszéltek szerint őket választottuk.

– Lássuk a piros csapat választott szövetségesét – nyúlt a következő borítékhoz Róbert, ami a miénk volt.

A szürke fiúk magabiztosan figyelték az eseményeket, Andi, Keri, Zétény és Laci pedig kezüket az álluk alatt összekulcsolva várták, hogy Róbert mit jelent be.

A főszervező felhajtotta a boríték tetejét, és belenézve derűsen kihúzta a kártyát.

– Bézs – szólt jól láthatóan körbemutatva a lapot, mire a szürkék felcsattantak, és mérgesen felénk fordultak.

Mind a négyen álltuk a tekintetüket, és vigyorogva széttártuk a karunkat.

– Bocs – szólt oda nekik Rajmund szórakozottan.

– Csesszétek meg – röhögte el magát kínosan Gabesz.

– Csak utánatok – vágta rá Vivi.

Mindkét csapat átverte a másikat. És ez így is volt rendjén.

– Bármennyire is feszült a helyzet, megkérnék mindenkit, hogy disztinváljon, és kulturáltan nyilvánuljon meg – nézett Róbert mérgesen a két szóban forgó csapatra, vagyis a szürkékre és ránk, majd az asztalhoz lépve felvette az egymagában maradt bézs színű borítékot. – A bézs csapatot ketten is szövetségesüknek jelölték meg – jelentette ki Róbert. – A jelek szerint a pirosak és a szürkék is számítanak rájuk. Lássuk, a bészek kit választottak – köszörülte meg a torkát, felmutatva az utolsó borítékot.

A teremre hirtelen az eddigieknél is nagyobb csend telepedett, semmi mást nem lehetett hallani, csak a papír tépésének hangját, ahogy Róbert felbontja az utolsó borítékot. A feszültséget szinte tapintani lehetett, a világoskék lányok az esélyeket latolgatva figyelték az eseményeket, azt matekozva, hogy melyik továbbjutóval járnak jobban a döntőben. A pink fiúk elkerekedett szemmel, megbabonázva figyelték a főszervező kezében tartott borítékot, azt várva, hogy mit emel ki belőle, miközben Panna suttogva magyarázott.

– A pirosak. A pirosak lesznek azok. Tutira őket választották. Barátok, nem lehet, hogy nem őket...

A szürke fiúk a széükön ülve idegesen mozgatták a lábukat, és a szájuk szélét rágva nézték Róbert kezében a borítékot, bízva abban, hogy sikerült a bészeket meggyőzniük, és őket választották.

Mi pedig abban bízunk, hogy minket. Vivi rágózva dőlt hátra a székén, és összefonva maga előtt a két karját, feszülten várta a

döntést. Dominik az alkarjával támaszkodott a combjára, és az ujjai közt forgatott öngyújtójával babrálva nézett fel a főszervezőre. Rajmund a székét a két hátsó lábára döntve hintázott le-fel, egy nyalókapálcát húzogatva a fogai között, miközben Róbertet figyelte, én pedig a térdemen könyökölve néztem le a mocskos sneakeremre, majd oldalra fordítva a fejemet Andiék társaságára pillantottam, hátha le tudok olvasni valamit az arcukról. Mind a négyen lehajtották a fejüket, és az étkező padlóját fürkészték, mintha olyan nagyon érdekes lenne. Nem, nem volt az, csak hát így tudták elkerülni, hogy annak a szemébe kelljen nézni, akit átverték. Merthogy valakinek hazudtak. Csak azt nem tudtuk még, hogy a szürkéknek vagy nekünk.

– A bézs csapat választott szövetségese tehát – kezdte Róbert, amikor is a teremben uralkodó feszült csendet megszakította egy odakintről, a nyitott ablakon át érkező bőgésszerű hang, amit hallva egy másodperc alatt odalett az izgalmas pillanat, és mindenki felröhögött.

– Ez mi volt? – kérdezte az egyik világoskék lány a homlokát ráncolva.

– Egy szarvasmarha – felelte a pinkektől Palkó.

– Vagy... – emelte meg Keri a fejét, és felénk pillantott. – A gyilkos szarvasmarha! – mondta röhögve, mire Róbert kirántotta a kártyát a borítékból.

– A piros csapat! – jelentette be a magasba emelve, mire a nevünket meghallva kiabálva felpattantunk. – A piros csapat továbbjutott, a szürkék számára véget ért a verseny – közölte, és miközben mi a székünkre felállva ünnepeltünk örömteli kiabálás közepette, a szürkék teljesen összeroskadva ingatták a

fejüket. Ezt benézték. – Na jó, piros csapat, osztozom az örömtökben, de legyetek szívesek leszállni az asztalról – szólt ránk Róbert szigorúan, amikor észrevette, hogy Vivi és én az asztalunk tetején állva ugrálunk egymást átölelve, miközben minden mozdulatunkra összekoccantak a cipőnk körül pattogó evőeszközök.

– Elnézést – mondtuk ösztönösen úgy, mint akiknek ez a szó abszolút semmit nem jelent, aztán Vivi Dominik kezét megragadva lelépett az egyik székre, majd a székről a földre, én pedig megálltam az asztalon Rajmund előtt, és a vállára téve a kezem mosolyogva néztem le rá, ő pedig a csípőmnél fogva leemelt onnan.

Leérkezve a hozzánk lépő Keriékhez fordultam.

– Szövetségeseink – köszöntöttek minket.

– Szövetségeseink – bólintottam vigyorogva.

– Csak hogy tudjátok, rohadt nehéz volt bízni abban, hogy minket mondtok, és végig kitartani emellett – közölte velük Vivi.

– Nekünk mondjátok? – kérdezte Keri. – Halló, minden csapat ide való, csak mi nem? – mutatott magukra. – Simán kirakhattatok volna.

– Ti is minket – feleltem.

– Nem tettük volna meg – közölte Andi.

– Tényleg? – lepődött meg Vivi. – Pedig pont miattad rezgett nálunk a lécszék a legjobban. Hogy nem mást választasz-e helyettünk. Tudod... – biccentett diszkréten a szürkék felé, jelezve Andinak, hogy mire, vagy éppen kire gondol.

– Emiatt nem kellett volna aggódni – nézett a szemünkbe őszintén Andi. – Lehet, hogy soha nem volt még olyan helyes srác az életemben, mint Gabesz – kezdte –, de olyan társaságom

sem, mint ti – ismerte be. – Egy percig sem volt kérdés, hogy melyik a fontosabb – mondta, mire Vivivel meghatódva néztünk rá, Andi pedig „ez az igazság” vállrándítással mosolygott vissza.

– Ez tényleg így van – szólt Keri Dominikra és Rajmundra nézve. – Jó, ha tudjátok, hogy nem csak azért választottunk titeket, mert volt szerencsénk látni Dominikot késsel – mondta, majd átgondolva hozzátette: – De azért eszünkbe jutott döntéshozatalkor.

A megjegyzésére mind felneveltünk, Keri pedig folytatta:

– Nem, amúgy viccen kívül, nem volt kérdés, hogy kit gondolunk szövetségesünknek. Végig rendesek voltatok velünk, egyedül ti nem éreztettétek velünk soha az egyébként nyilvánvalót, hogy már rég ki kellett volna esnünk, ráadásul nem tudom, hogy vagytok vele, de számunkra feledhetetlenek a közösen eltöltött esték a sok társassal meg kártyázással – mondta mosolyogva Keri, Zétény, Laci és Andi pedig vadul bólogattak. – Na meg a biliárd! – tette hozzá, mire Dominik egy „na mit mondtam” arckifejezéssel nézett Rajmundra, aki röhögve bólintott, amolyan „igazad volt, haver” stílusban.

Miközben Keriékkal beszélgettünk, a szürke csapat tagjai, összekapva magukat a sokból, felálltak a helyükről, és elindultak a kijárat felé, majd elhaladva mellettünk megálltak, és ránk néztek.

– Szép küzdelem volt – jegyezte meg Levente sportszerűen, és a csapattársai is elismerően bólintottak, majd mindannyian felénk nyújtották a kezüket.

– Köszönjük – feleltük, és egyesével megráztuk.

– Ami a döntőt illeti – gondolta át Gabesz, és végignézett rajtunk, majd Keriék négyesén is, aztán a válla felett

hátrapillantott a pink és a világoskék csapatra. – Nekünk kellett volna nyernünk – állapította meg szerényen, mire automatikusan felröhögtünk. – Na császtok – köszönt el úgy általánosságban mindenkitől, lezárva a dolgot ennyivel.

Gabesz a megjegyzést követően csapattársaival együtt hanyagul intett, és a kijárat felé indult, én pedig utánuk nézve összezsáptam a tenyerem. A halk tapsomra Viviék azonnal csatlakoztak, aztán Keriék is rákezdték, végül a terem másik felében lévő világoskék csapat is kifejezte tiszteletét, amire Pannáék is bekapcsolódtak, félbeszakítva a beszélgetésüket. Vagyis csak Pannáét.

A szürke négyes a tapsot meghallva szomorú mosollyal fordult hátra, és feltartották a kezüket felénk, mintegy megköszönve a búcsúztatást, miközben Andi a tenyerét összeütve elszántan bólintott.

– Most vagy soha – motyogta, majd saját magát meggyőzve kilépett a sorunkból. – Gabesz! – indult utána, mire Vivivel a jelenetet látva még hangosabban kezdtünk tapsolni.

– Gyerünk, csajszi – kiáltotta Vivi, miközben Gabesz lemaradva a társaitól hátrafordult, és kérdően nézett Andira, akinek időközben kissé inába szállt a bátorsága, és megtorpant.

– Szia – mondta esetlenül intve az előtte álló szürke melegítő fiúnak.

– Szia – felelte Gabesz furán, és már fordult volna vissza, amikor Andi az ujjait morzsolgatva, minden bátorságát összeszedve utána szólt:

– Várj.

– Igen? – kérdezte Gabesz.

– Nincs harag, ugye? – kérdezte.

– Dehogy, ez benne volt. Eltaktikáztuk, van ilyen – felelte őszintén, igazi sportemberhez méltó hozzáállással, amire Andi megkönnyebbülten bólintott.

– Oké, örülök, hogy így gondolod.

– Nincs gáz, tényleg – erősítette meg Gabesz egy mosollyal, és már indult volna a nyitott ajtóban rá váró csapattársai után, amikor Andi hozzátette:

– És esetleg – hebegte, zavartan megdörzsölve a karját, mintha fázna. – Ha vége a versenynek... Vagyis ha nekem is vége... Nincs kedved találkozni? – kérdezte bátortalanul. – Mármint velem – tette hozzá sietősen, hogy biztosan világos legyen a fiúnak.

Gabesz pár másodpercig csak nézett Andira, aztán felfogta, hogy randira gondol.

– Jaaaa – értette meg bólintva. – Nem, nem hinném – ingatta a fejét grimaszolva. – De azért kösz – tette hozzá, aztán a többiek után sietett, és kiment az ajtón, amin még behallatszott harsány röhögésük, mielőtt becsukódott.

Andi mindenkinek háttal állva, mozdulatlanul bámulta a csukott ajtót, ami egyszerre volt metafora és ténylegesen nyílászáró.

– Auch – tátozta felénk Keri, majd gyorsan visszakapta a fejét Andi irányába, aki erőt véve magán megfordult, és szembenézett velünk.

– Ez akár lehetett volna egy romantikus tinifilm utolsó jelenete a Netflixen – mondta. – Ha az életem nem egy dráma lenne, amit látva mindenkinek öngyilkos gondolatai keletkeznek – közölte unottan, miközben visszasétált hozzánk. – Mindegy, ebből is tanultam valamit – fújtatott. – Vigyázni kell

azzal, aki H betűt kér kölcsön scrabble-özés közben – elmélkedett, felelevenítve a Gabesszal töltött romantikusnak hitt pillanatait. – Csak kihasznált – állapította meg. – Nem kellettem másra, mint hogy ki tudja rakni azt, hogy harkály. Nélkülem csak arkálya volt – gondolkodott hangosan, a beszélésére pedig mind felröhögtünk, és Vivivel bátorítóan megfogtuk a vállát, mire a törülközőbe tekert Andi, aki még mindig az aquaparkból visszaérkezett szettjében volt, fájdalmasan nézett naptól leégett piros bőrére, ahonnan azonnal visszakaptuk a kezünket.

– Basszus, bocs – mondtam.

– Semmi baj, de őszintén szólva ez jobban fáj, mint Gabesz válasza – pillantott a vállára, és fújni kezdte a bőrét, megpróbálva enyhíteni az égő érzést.

– Hé, pszt, már nem azért, de a jetitek az ablakból néz minket. És elég para – figyelmeztetett minket halkan Keri, mire mindannyian odafordultunk, ahol Tahi a kaspóból lógó muskátlik alól meredt ránk széttárt karral.

– Hallom továbbjutottatok! – közölte elkerekedett szemmel.

Valószínűleg összefutott odakint a kiesett szürkéekkel.

– Ja, igen – biccentett Rajmund mintegy mellékesen, mire elfojtott mosollyal figyeltük a tanárt.

– Ja, igen??? – kérdezte Tahi.

– Ja. Igen – ismételte meg.

– Na jól van, ne játszd nekem a lazát, Fehér, mert leütlek. Azonnal gyertek ki onnan, és avassatok be! Majd’ meghaltam, úgy izgultam értetek – szólt ránk mérgesen, mire mindannyian egy pillanat alatt levetettük a laza álarcot magunkról, és röhögve rontottunk ki az ajtón Tahihoz, aki izgatottan várt

minket.

– Döntő??? – kérdezte elképedve.

– Úgy néz ki – feleltük boldogan.

– Uramisten, ezt mégis hogy csináltátok? – meredt ránk úgy, mint aki el sem hiszi.

– A lényeg, hogy a tanár úr egy percig sem kételkedik a képességeinkben – állapította meg Rajmund szórakozottan.

– Tudod, hogy értem, Fehér – magyarázkodott Tahi. – Komolyan eljutottatok idáig. Egy lépésre vagytok a kupától. Egy lépésre attól, hogy megnyerjétek az idei IOV-ot. Egy lépésre, hogy bebizonyítsátok mindenkinek, és legfőképp magatoknak, hogy ez igenis a ti versenytetek! – nézett ránk felváltva örömittas arckifejezéssel, aztán megakadt a tekintete valamin, mire összehúzta a szemöldökét. – Pap, az az elkobzott öngyújtó a kezekben? – kérdezte.

– Nem – felelte Dominik a fejét ingatva, miközben óvatosan zsebébe csúsztatta az öngyújtót, amit izgalmaiban babrált.

Tahi bosszúsan összehúzta a szemét, majd egy „nem láttam semmit” morgást követően inkább elkapta róla a tekintetét.

A főbejárat előtti padoknál a tanár egy faasztalon ült, és némán bólogatva hallgatta beszámolónkat a feladatról, figyelve minden részletre. Az előtte lévő padon Dominik ült Vivivel az ölében, és hátulról átkulcsolta a derekát, hogy ne csússzon le. Egy másik asztalon Tahival szemben Rajmund ült, és két karját maga mellett kinyújtva támaszkodott az asztalon, miközben engem figyelt, ahogy az előtte lévő padon járkáltam egyensúlyozva, és időnként átfordultam magam körül egy arábellal, mert hiányzott a mozgás és az edzés.

– Szóval a bézsekkel egymást választottátok szövetségesnek, így jutott mindkét csapat a döntőbe – tűnődött el a hallottakon Tahi.

– Igen – feleltük.

– Az jó. Tudom, hogy jóban vagytok velük.

– Igen.

– És arra gondoltatok már, hogy... – köszörülte meg a torkát, mire Rajmund elkapta rólam a tekintetét, és a tanárra nézett.

– Hogy őket is le kell győznünk a döntőben ahhoz, hogy nyerjünk? – találta ki a gondolatait.

– Igen – biccentett Tahi, fürkészően nézve ránk. – Tudjátok, van egy nehezebb dolog annál, mint kiejteni a vetélytársakat – szólt, majd látva kérdő tekintetünket, magyarázatképpen hozzátette: – Kiejteni a barátokat – mondta, mi pedig mind a négyen elgondolkodtunk.

– Ezzel nem lesz gond – szólt elsőként Rajmund, mire Dominik, Vivi és én is határozottan bólintottunk, megerősítve a tanárt abban, hogy semmi nem befolyásol minket a döntőben.

– Helyes – vakarta meg a szakállát Tahi, elégedetten végignézve rajtunk.

– Kocsis Insta-élőbe hív minket – nézte meg Vivi a telefonját.

– Kocsis igazgató – javította ki Tahi.

– Persze, persze – felelte Vivi hanyagul, aztán megvárva, hogy mögé rendeződjünk, ellenőrizte a kamerában, hogy mind benne vagyunk-e a képen, na meg hogy hogyan nézünk ki rajta, aztán megnyitotta az Instát, és elfogadta Kocsis felkérését.

Az igazgató türelmetlenül várta az élő adásában, hogy kapcsolódjunk, miközben vízesésként zúdultak a kijelzőre a nézői kommentek, amit ezúttal figyelmen kívül hagyott. Majd

amikor az osztott képen megjelentünk az alsó ablakban, Kocsis párás tekintettel, könnyeit nyelve nézett ránk.

– Hölgyeim és uraim, szirteses diákok és vendég nézők, követőim és barátaim – kezdte, majd hatásszünetet tartva így szólt: – A döntőbe jutott csapat – mutatott be minket elcsukló hangon, majd saját felvezetésétől meghatódva törölgetni kezdte a szemét, miközben ezerrel pörögtek a kommentek, mi pedig kínosan feszengve, szótlánul vártuk az élő adásban, hogy Kocsis folytassa. – Elnézést, egy kicsit elérékenyültem – szólalt meg végül szipogva az igazgató, majd előrántott egy zsebkendőt, és félrehajolva kiment a képből orrot fújni.

Az lehet, hogy nem látszott, de a trombitáló hang kristálytisztán behallatszott az élőbe, amire mind az öten összehúzott szemmel reagáltunk, várva, hogy Kocsis visszatérjen, aki miután újra felbukkant a saját ablakában, így szólt:

– Bocsánat, itt is vagyok – köszörülte meg a torkát. – Vivi, Sára, Rajmund, Dominik – nézett ránk egyenként a kijelzőn keresztül. – Köszönöm! Köszönöm, hogy bebizonyítottátok, igazam volt – mondta, majd a tekintetével Tahit kereste. – Dénes! – szólította meg. – Szép munkát végeztél a csapattal – mondta elismerően, majd hozzátette: – Remélem, nem okozott nagy gondot – mire visszatartott nevetéssel ráztuk meg a fejünket.

– Ááá. Kezes bárányok vagyunk – mondtuk.

– Jó lesz az feketének is... – dűnnyögte Tahí, a beszólására pedig visszatartott nevetéssel fordultunk felé, mire a tanár arca megenyhült, és megcsóválta a fejét. – Nincs velük gond – szólt, aztán hozzátette: – annyi.

Az igazgató gyöngyöző homlokkal figyelte a hozzászólásokat,

megpróbálva keresni közülük egy vállalhatót. Nem volt könnyű.

– Tahi tanár úr miért buktatott meg... – olvasta motyogva, aztán megrázva a fejét továbblépett. – Rajmi Army-tagok kezeket fel – mondta, majd átugrotta azt is. – Felcser milyen hajfestéket használ? Nem, ez sem érdekes. Ért valaki a törpepapagájokhoz, az enyém reggel óta nem mozdul – olvasgatta halkán Kocsis, majd a homlokát ráncolva továbbment. – Sára, légy szíves nézd meg a shuffle-táncomat TikTokon, és mondj véleményt róla – dűnnyögte. – Rajmund, imádlak – olvasta tovább a hozzászólásokat. – Most akkor a csapattagok tényleg járnak egymással? – passzolta ezt is. – Dominik, ha megkérlek, leütsz nekem valakit? – rázta a fejét Kocsis továbbpörgetve, aztán megakadt a tekintete valamin. – Áhá – csapott az asztalra fellelégezve. – Itt van! Itt van egy értelmes kérdés! – jelentette be úgy, mintha valami nagy dolog történt volna. Bár, ami azt illeti, ez tényleg elég nagy dolog volt. – Sára, Vivi, Rajmi, Dominik! Mire számítok a holnaputáni döntőn? Megnyeritek? – olvasta fel Kocsis, és az asztalánál ülve kérdőn figyelt minket a kamerán keresztül, miközben mi egymás felé fordultunk.

– Igen, úgy tervezzük – bólogattunk össze, mire a komment szekció szinte berobbant, annyi hozzászólás érkezett mindenfajta kiabálással és emojival, Kocsis pedig elégedetten biccentve a polcára pillantott, ahol üresen állt a kupa helye.

Az igazgató ezután elkészönt tőlünk, mondván, hogy minket pihenni egy ilyen hosszú, kimerítő, nem mellesleg pedig „döntőbe jutós” nap után, a nézőinek pedig felhívta a figyelmét arra, hogy ne menjenek sehová, mert néhány percen belül felkerül az IGTV-re a nagy sikerű „Kocsis kísérletezik” újabb

adása, ahol ezúttal a kémiatanár az igazgató vendége, akivel a Szirtes udvarán Mentost dobtak egy üveg kólába, és annak megvágott videóját lehet hamarosan látni. Addig is sztoriban már lehet szavazni, hogy a nézők szerint meddig lövell fel az üdítő.

Kocsis Insta-adásából kilépve Vivi elrakta a telefonját, majd pár pillanatig szóhoz sem jutottunk, csak furán néztünk egymásra, aztán mindannyiunkból kitört a nevetés, ám ekkor váratlanul odasétált hozzánk a pinkek kísérő tanára.

– Elnézést, Dénes, egy pillanatra – szólította meg Tahit, mire mind odafordultunk, és kérdőn néztük, ahogy a fizikatanár komótosan odasétál hozzá, és nekünk háttal megáll a pinkek kísérője előtt, majd suttogva beszélni kezdenek, úgy, hogy ne halljuk.

Szerencse, hogy nekem nem is kellett. Elég volt rálátnom Pannáék tanárára.

– Mi történik? – kérdezte Vivi.

– Mmm – néztem hunyorogva. – A döntős csapatok tanárai elmennek megünnepelni az eredményt egy csárdába, és hívják Tahit is – olvastam le egyszerűen a tanár szájáról, majd Tahit bizonytalanul ingatva a fejét feltette a kezét, mintha csak türelmet kérne, aztán megfordulva visszasétált hozzánk.

– Menjen nyugodtan, tanár úr – mondta Vivi, mielőtt Tahit egy szót is szólhatott volna.

– Mi rendben leszünk – ígértem meg.

– Miattunk ne maradjon, mi tényleg elvagyunk – bólogatott Dominik.

– De vegyen fel másik ruhát – mondta Rajmund. – Mert halszaga van – tette hozzá.

Tahi megilletődve nézett ránk.

– Na jó, először is, pofán verlek, Fehér – fordult feltett mutatóujjal Rajmund felé. – Másodszor. Honnan tud... – kezdte, aztán megakadt rajtam a tekintete. – Ja igen, persze – jutott eszébe, hogy kiválóan olvasok szájról. – Szóval tudjátok, hogy meghívtak vacsorázni.

– Igen – bólogattunk.

– És gondolom, szeretnétek, hogy menjek.

– Igen.

– Nyilván nem azért, hogy magatokban lehessetek...

– Neeem – ráztuk a fejünket.

– Csak a tanár úr érdekeit tartjuk szem előtt – közöltem.

– Hogy egyen egy jót – biccentett Dominik.

– És hogy barátkozzon kicsit másokkal – erősítette meg Vivi.

– Na meg hogy jó messze legyen – fejezte be Rajmund, mire Tahi a kezét lendítve felé kapott, Rajmund pedig röhögve kihátrált előle.

Tahi végigfuttatta rajtunk a tekintetét, mi pedig buzdítón helyeselve néztünk rá, minden mozdulatunkkal azt sugallva, hogy „menjen, menjen, menjen”, mire Tahi visszafordult a válla felett a pinkek kíséző tanára felé, és hosszasan kifújta a levegőt.

– Jó, nem bánom, elmegyek ünnepelni a többi tanárral – jutott dűlőre.

– Ez az!!! – reagáltunk kissé nagyobb ovációval, mint illett volna, amit hallva Tahi mogorván kapta felénk a fejét. – Mármint... De jó a tanár úrnak – javítottuk ki magunkat, visszavéve a lelkesedésünkől, és a vigyorunkat elrejtve figyeltük a tanárt, aki dűnnyögve bólintott, aztán a vállánál megcsípve a pólóját az orrához húzta, és megszagolta.

– Tényleg halszagom van – állapította meg fintorogva.

18.

– Segítesz, Sára? – kérdezte Andi egy testápolót fogva a kezében, mire felpillantottam a telefonomból, és bólintva feltérdeltem az ágyamon, amin Vivire várva feküdtem, aki még nem végzett a fürdőszobában.

Andi a bézs melegítónadrágjában és melltartóban állt előttem foltokban vörös háttal és vállal, mire a tubusból bőven nyomva a tenyerembe óvatosan megpróbáltam bekenni, de még így is folyamatosan sziszegett.

– Kész. Elég vastagon tettem rá, úgyhogy még ne vedd fel a pólódat, hagyd beszívódni – tanácsoltam, mire megköszönve ellépett tőlem, én pedig vizes hajjal visszafeküdtem az ágyamra, és tovább néztem a Rajmundról, vagy éppen Rajmuddal készült képeket és videókat a telefonomban, különösképpen egyet, amit újra és újra lejátszottam magamnak. Természetesen a mait.

Miközben néztem, a felvétel megállt egy pillanatra, pont amikor Rajmund az ölében fogva megcsókol a hajón, és hirtelen apu neve jelent meg a kijelzőmön. Videóhívást indított.

– Mi a... – suttogtam meglepetten, és felültem, majd az ágytámlának támasztva a telefont, törökülésbe húztam a lábaimat, és megigazgattam a hajam, a karkötőimet meg a fülpiercingjeimet is, aztán még a piros ujjatlan pólómon is kiegyengettem a gyűrődéseket, mielőtt fogadtam volna a hívást. Fogalmam sincs, miért csináltam, talán ösztönösen jó benyomást akartam tenni. De teljesen mindegy, mert a videóablak betöltésekor az öcsém képe jelent meg, mire

meglepetten néztem rá.

– Szia – jeleltem furcsa arckifejezéssel.

– Szia – köszönt vissza, majd látva, hogy nem értem a dolgot, gyors mozdulatokkal megmagyarázta. – Lemerült a telefonom, elkértem apuét.

– Óóó – biccentettem úgy, mint aki mindent ért, és keserű mosolyra húztam a számát. És én még tényleg elhittem, hogy apu hív. Sőt. Még azt is gondoltam titkon, hogy azért hív, mert a tudomására jutott, hogy döntőbe kerültem. És gratulál. Jézusom, Sára, te milyen idióta vagy.

Nem akartam, hogy Milán úgy gondolja, nem örülök a hívásának, ezért elrejtettem az arcomról a szomorúságot, amit, ha észre is vett, nem firtatott, és a mosolyomat viszonzva megkérdezte, hogy vagyok.

– Melyik része érdekel jobban? Az, hogy Zita visszahívott a táncsuliba, az, hogy döntőbe kerültünk a csapattal, esetleg az, hogy Rajmund és én összejöttünk – jeleltem, mire az öcsém laposakat pislogva nézett rám, és többször emelte a kezét, hogy reagáljon valamit, de aztán minden alkalommal visszaengedte, hogy tovább gondolkodjon. Vigyorogva vártam, hogy felocsúdjon a döbbenetből, végül pedig újra felemelte a kezét, és ennyit kérdezett.

– Mi van???

– Melyik résznél akadtál el? – érdeklődtem.

– Mindegyiknél? – jelelte elképedve. – Oké, menjünk sorban – kérte.

– Menjünk.

Elmeséltem Milánnak a Zitával történeteket, amit az öcsém nem tetsző arckifejezéssel figyelt, majd amikor a válaszomhoz

értem, megkönnyebbülten sóhajtott fel. Szemmel láthatóan örült a döntésemnek.

– És hogyhogy volt ma feladatotok? Nem úgy volt, hogy szabadnap van a versenyen? – váltott témát, ejtve Zitát, Szisziéket, meg úgy általában a múlt dolgait.

– De, úgy volt – helyeseltem.

– És akkor?

– Hát... Ez az IOV. Itt bármi megtörténhet.

– Ja, mondjuk, az, hogy barátod lesz? – tippelt.

– Mondjuk, az is – ismertem be nevetve.

– Tök jó. Bírom Rajmundot, jó fejnek tűnik – jelelte, én pedig szeretettel néztem az öcsémet a kijelzőn át, amiért ilyen támogató. Tekintve, hogy ez nem erőssége a családukknak, hálásan mosolyogtam rá, miközben Milán elgondolkodva folytatta: – És akkor lóghatunk majd együtt. Te, Rajmund, Vivi és én – jelelte, belőlem pedig kitört a nevetés.

– És Vivi barátja, Dominik – tettem hozzá, mivel őt szokás szerint kifelejtette a terveiből.

– Hogyne – forgatta a szemét az öcsém, amit látva még jobban nevetni kezdtem.

Eközben Vivi kijött a fürdőszobából, és vizes hajjal, fehérneműben lépett a szekrényéhez, aminek az ajtaját kinyitva tiszta ruhát keresett benne.

– Nem láttátok a... – kutakodott, majd észrevéve, hogy a kitámasztott telefonom előtt ülök, félbeszakította a mondatot, és behúzta a nyakát. – Bocs, nem láttam, hogy beszélsz – suttopta.

– Semmi gond – legyintettem. – Az öcsém az. Beköszönsz neki? – kérdeztem, tudva, hogy Milán le tudja olvasni a számról.

– Ki az? Ki az? – jelelte izgatottan.

– Vivi – tátogtam oda sem nézve, miközben Vivi felém lépkedett, és fél lábbal mögém térdelve az ágyon, beleintgetett a kamerába.

– Szia, Milán – szólt jól artikulálva, és rámosolygott az öcsémre, aztán egy másodperccel később már fel is pattant, és visszamenve a szekrényéhez kivett belőle egy piros melegítőalsót meg egy topot, majd a ruhákkal együtt visszament a fürdőszobába, ahol a csukott ajtón át kiszűrődött a hajszárító hangja.

– Mondd, hogy jól láttam, és csak egy fekete melltartóban jött köszönni – jelelte Milán szájtátva, kissé sokkba kerülve Vivi kinézetétől, mire a fejemet rázva néztem a plafon felé. Kamasz fiúk. Nem sok minden érdekli őket.

Az öcsém még mindig Vivi látványának hatása alatt vigyorgott, én pedig a bejárati ajtó kopogását hallva odafordultam.

– Gyere be – szóltam automatikusan, mire a nyíló ajtón át Rajmund lépett a házba.

– Én meg majd köddé válok – morogta Andi, maga elé kapva a pólóját, merthogy még mindig melltartóban ült az ágyán, azt várva, hogy beszívja a bőre a hátán lévő ujjnyi krémet.

– Ó, basszus, bocs, elfelejtettem... – kaptam a szám elé a kezem, miközben sietősen felvette a felsőjét.

– Semmi gond, nem te vagy az első, aki megfeledkezik rólam. Ez hozzátartozik a mindennapjaimhoz – közölte, ügyet sem vetve arra, hogy csíkokban tiszta krém lett a bézs pólójának hátulja.

– Visszajöjtek később? – torpant meg Rajmund, felmérve a szituációt.

– Nem, megvagyok, és már úgyis indultam volna az étkezőbe a többiekhez – felelte Andi, aztán átgondolta a dolgot, és unott arckifejezéssel nézett Rajmundra. – Igazából Sárától kérdezted a videóhívása miatt, ugye? – tippelt.

– Ja – ismerte be Rajmund.

– Gondolhattam volna – dünnyögte Andi, és elindult az ajtó felé, miközben magában valami olyasmit motyogott, hogy „minek élek egyáltalán”.

Rajmund furcsán nézett utána, aztán visszafordult hozzám, mire mosolyogva felé nyújtottam a kezem, ő pedig hagyta, hogy odahúzzam magamhoz, és egy puszit adtam a szájára.

– Mindjárt kész vagyok, csak befejezem a FaceTime-ot – suttogtam.

– Oké – felelte, aztán oldalra fordítva a fejét a minket mutató telefonomra nézett, aminek kijelzőjén Milán vigyorgott ránk.

– Apád hogy hasonlít az öcsédre – jegyezte meg Rajmund, a videóhíváson kiírt „apu” nevet nézve, mire elnevettem magam, Milánnal együtt, aki le tudta olvasni Rajmund szájáról a beszólást. – Hogy vagy, haver? – kérdezte Rajmund az öcsémtől, leülve mellém az ágyamra, aztán a választ látva felém fordult, hogy fordítsak.

– Jól – rövidítettem le Milán beszámolóját arról, hogy Vivi hogyan köszönt be neki.

Rajmund kérdően pillantott rám, aztán nevetve összehúzta a szemöldökét, mint aki tudja, hogy valamit titkolok, majd ismét Milán felé fordult, aki hirtelen felnézett a telefonból, és biccentett egyet valakinek.

– Ki az? Apu? – kérdeztem a homlokomat ráncolva.

– Aha. Kell neki a telefonja – jelelte Milán.

– Jó, akkor tegyük le, add vissza neki – reagáltam gyors mozdulatokkal, aztán az alsó ajkamba harapva rákérdeztem: – Amúgy... Nem akar beszélni velem? – kérdeztem jelelve.

– Nem tudom, megkérdezzem? – ajánlotta fel Milán rögtön.

– Nem, nem – vágtam rá azonnal, és a kézmozdulatomat látva visszaült a székre, amiről már félig megemelkedett. – Majd ha magától eszébe jut – jeleltem hanyag arc kifejezéssel mutatva, hogy nem érdekes, Milán pedig egy „oké” vállvonással hagyta rám, majd ismét felnézve bólintott apunak, aztán beleintgetve a kamerába kinyomta a hívást.

Az öcsém FaceTime-képe azonnal eltűnt a kijelzőmről, és megjelent az, amit utoljára néztem a telefonomon, mielőtt a hívás félbeszakította. A mai videó volt az, amin Rajmund és én voltunk.

– Basszus – másztam oda a telefonomhoz előrehajolva, és kijelzővel lefordítva a párnára tettem, de hiába, Rajmund azonnal észrevette a felvételt, és szórakozottan nézett rám.

– Mit néztél, Major? – kérdezte, mire nevetve megráztam a fejem.

– Semmit, csak ellenőriztem valamit a felvételen... – füllentettem.

– Igen? És mit?

– A vízmélységet – improvizáltam.

– A vízmélységet? – ismételte visszatartott nevetéssel.

– Aha – feleltem vigyorogva, vele szemben ülve felhúzott térdekkel, mire Rajmund röhögve bólintott, majd egyszerre megragadva mindkét vádlimat, egy határozott mozdulattal magához húzott, amitől nevetve felsikoltottam, és a hátamra zuhantam az ágyon, őt pedig magamra rántottam, és a számhoz

húztam, hogy megcsókoljam. Ekkor kinyílt a fürdőszobaajtó, és Vivi lépett ki rajta, mire mindketten odakaptuk a fejünket, Rajmund rólam felnézve, én pedig alatta fekve, a fejemet hátradöntve. Vivi megpillantva minket, vigyorogva az arca mellé emelte a tenyerét, jelezve, hogy nem néz és nem lát semmit.

– Bocs, bocs, már itt sem vagyok – sietett végig az ágyak közötti folyosón az ajtó felé tartva.

– Várj, jövőnk mi is – szóltam utána.

– Biztos? – kérdezte Vivi, a megjegyzésére pedig felnevettem, és Rajmund vállát paskolva, hogy szálljon le rólam, kimásztam alóla, majd az ágy mellett állva megigazgattam a hajam.

Indulhattunk vacsorázni.

A házból kilépve Rajmund átment szembe, és az ajtón dörömbölve beszólt Dominiknak, hogy megyünk kajálni.

Pár pillanattal később mind a négyen végigsétáltunk a kiüresedett élménytábor elhagyatott házai között, és bementünk az étkezőbe, ahol rajtunk kívül a döntős csapatok mindegyike jelen volt már a vacsorán a nyomasztóan kihalt helyiségben, ahol a svédasztalok közül már csak egyet pakoltak meg ételekkel, a többi pult leoltott lámpával állt üresen. Tizenhat versenyzőnek elég egy tálaló is.

Az érkezésünkkel a pink csapat éppen végzett az evéssel, így ők elsőként mentek át a játékterembe. Őket követte nem sokkal később a világoskék lányok négyese, így hamar csak két csapat maradt az étkezőben. Keriék és mi is csendben vacsoráztunk a visszhangzó helyiségben, ahol a konyhások már el is kezdték visszaszedni a tálalón maradt ételeket, miközben odaátról a megszokott játéktermi hangzavar helyett már csak Panna

szövegelése hallatszott.

– Odaát várunk titeket – állt meg mellettünk Keri a tálcájával, amikor ők is végeztek az evéssel.

– Jövünk – feleltük, majd miután a bészek is átmentek a játékterembe, magunk maradtunk az étkezőben.

Hivatalosan is kihalttá vált az IOV. Szinte érezni lehetett a végét.

A vacsoránkat ráérősen befejeztük, aztán a konyhaablakhoz mentünk, és beadtuk a tálcánkat, majd a boltíven át beléptünk a játékterembe.

Andiék a megszokott helyünkön, a társasokkal és játékokkal rogyásig megpakolt asztal körül ülve vártak minket, a világoskékek csendben dartsoztak az egyik tábla előtt, a pink kilencedikesek pedig az egyik ülőgarnitúrán ücsörögtek, és Pannát hallgatták, aki valakivel videóhívásban volt.

Az érkezésünkre mindenki odapillantott, aztán Keri, mintha csak ránk várt volna, megkérte a csapattársait, hogy segítsenek neki, majd a falnál lévő hűtőhöz lépve elkezdtek kipakolni belőle.

– Sárának egy barackos jeges tea – nyújtotta át nekem Zétény sietősen, amikor leültem a fotelbe, majd fél karjával a mellkasához szorított flakonok közül kivett egy dobozt, és Vivi felé nyújtotta. – Egy zéró kóla.

– Köszí – vette el, mire Zétény már fordult is Rajmundhoz és Dominikhoz, hogy nekik is adjon, miközben elnézve láttam, hogy Keri a világoskék lányoknak, Laci pedig a pinkeknek oszt ki üdítőket.

– Várj, valami történik, visszahívlak később – szólt Panna a telefonjába, megszakítva a videóhívást.

– Tessék, vegyél egyet – kínált felé Laci négy félliteres üdítőt.

– Kösz! – lelkesedett Panna, aztán vacillálva nézett az üvegekre. – Ez almalé? Rostos vagy szűrt? Biztos rá van írva a címkére, megnézhetem? Nem szeretem azokat az üdítőket, amikben érezhető a rost, valahogy kiráz a hideg az állaguktól. Más is így van vele? – fordult körbe, aztán meg sem várva, hogy valaki vagy bárki reagáljon, visszafordult Lacihoz, és a kezében tartott üdítőkre nézett. – Az milyen Kubu? Multivitaminos? – kérdezte. – Egyszer egy ismerősöm...

– Na jó – szakította félbe Laci, és leengedve a karját, úgy, ahogy volt, ledobta a négy üdítőt az asztalra. – Döntsétek el, ki melyiket kéri – közölte, és visszasétált az asztalunkhoz, miközben Panna nem zavartatva magát, folytatta a kubus sztorit, függetlenül attól, hogy Laci időközben otthagytá.

Az üdítők kiosztása után a versenyzők a kezükben fogva a palackokat, tovább csinálták, amit eddig, mire Keri egy szívószálas, papírdobozos üdítőt feltartva fél térdrel egy fotelre támaszkodott, és szót kért.

– Elnézést, helló! – köszörülte meg a torkát.

A pinkék odakapva a fejüket, kérdőn figyelték, a világoskék lányok a dartsdobást félbeszakítva néztek felé, Vivi Dominik ölében ülve fordult Keri irányába, a velem szemben ülő Rajmunddal abbahagytuk a szemezést, és a kanapén mellettem ülő Andi is felnézett a telefonjából, amin egyébként Gabesz Instája volt megnyitva.

– Ööö, oké – kezdte Keri zavartan, aki mintha nem számított volna arra, hogy meg is kapja a kért szót, így kissé lámpalázasan pillantgatott a mellette álló Zétényre és Lacira, akik hozzá hasonlóan egy-egy üdítőt fogva a kezükben,

bátorítóan bólintottak, hogy folytassa csak. – Elnézést, csak... – köhintette Keri. – Még soha nem figyeltek rám ennyien – ismerte be, a megjegyzését követően pedig hangosan felneveltünk, amitől Keri rögtön oldódott kicsit, és folytatni tudta. – Na szóval. Ha megengeditek, akkor szeretnék tósztot mondani – kezdte, körbefuttatva tekintetét a jelenlévők között, mintha csak ellenőrizné, hogy van-e valakinek kifogása ellene. – Amikor elindultunk erre a versenyre tizenkét nappal ezelőtt, álmunkban sem gondoltuk volna, hogy eljutunk a végéig. De még a közepéig sem. Sőt, ami azt illeti, a Facebook-csoportban sokszor szavaztam meg legközelebbinek a saját kiesésünket, annyira nem hittem, hogy továbbjut a csapatunk – vallotta be, amin megint mindenki elröhögte magát. – Aztán most itt vagyunk. A legjobb négyben. A döntőben – tárta szét a karját elképedve. – Hihetetlen – tette hozzá suttogva, miközben összenézett a csapattársaival, akikkel szavak nélkül egyetértettek abban, hogy mennyire döbbenetes, hogy itt vannak.

A jelenetet mindenki elfojtott mosollyal figyelte, majd Keri megpróbálva elrejtetni, hogy elérzékenyült, krákogva köhögött párat, és ököllel a mellkasára ütött, mintha csak félrenyelt volna, aztán folytatta:

– A lényeg, hogy gratulálok mindenkinek a döntőbe jutáshoz, és bármi történik is holnapután az IOV végén, megtiszteltetés lesz veletek részt venni rajta – mondta őszintén, mire mindenki tapsolni kezdett, többen huhogtak, Dominik pedig összeérintve a mutató- és hüvelykujját, még hangosan fütyült is. A nem várt sikertől Keri elvörösödve, kissé megilletődve nézett körbe, aztán az üdítővel együtt felemelte a kezét, hogy folytassa. – Emelem

poharam... Vagyis ebben az esetben a százszázalékosnak mondott, de valójában csak negyvenszázalékos narancslevemet... A négy döntős csapatra! – tartotta magasra az italát, hogy mindenki jól lássa. – Egészségeetekre – szólt, és bekapta a szívószálat, mire mindenki mosolyogva biccentett, és körbefordulva a kiosztott üdítőkkal, a csapatok egymás szemébe nézve koccintottak a levegőben, majd mindenki beleivott a kezében fogott palackba, vagy éppen dobozba. Ez egy elég szép pillanata volt a versenynek.

A versenyzők a kezükben fogott italok kupakját babrálva egy kicsit magukba szálltak a hallottaktól, visszatekintve az elmúlt majd' két hétre, és arra, hogyan jutottunk el idáig.

Vivi, Dominik, Rajmund és én is összenézve mosolyodtunk el, majd újra Keri felé kaptuk a fejünket, aki még folytatta:

– És ha már a tanáraink úgyis elmennek megünnepelni a döntőt, mit szólnátok, ha kivételesen, most az egyszer mi is mind együtt töltenénk az estét? Mármint közös programmal? – dobta be, mire a világoskék lányok a dartstáblánál állva meglepődve vonták fel a szemöldöküket, és a pinkék is izgatottnak tüntek az ötlettől. Mi egyébként is mindig Andiékkel lógtunk esténként, szóval nekünk ez annyira nem volt új dolog.

– Benne vagyunk – felelték a világoskékek, miután összesúgva átbeszélték a dolgot.

– Mi is – intett Tibi a pinkektől.

– Nekünk oké – felelte Dominik is Vivivel az ölében.

– Szuper – biccentett Keri.

– De marha jó! – lelkesedett be Panna, mire mindenki megrettenve nézett rá, tudva, hogy innentől kezdve nem lehet lelőni, cseszhetjük az egész estét. – És mi lesz? Mit fogunk

csinálni? Biliárd? Vagy darts? Esetleg egy kíméletlen UNO-parti? Lehetnének a csapatok egymás ellen. De csak akkor, ha nem veszi senki annyira véresen komolyan. Egyszer a nagybátyám karácsonykor ráborította az asztalt apámra, mert felvetetett vele tizenkét lapot. Az nagyon durva volt, soha nem láttuk még őket úgy veszekedni. Nem is beszéltek hónapokig. Még a húsvétot sem együtt töltöttük, pedig olyan még nem volt, hogy nem Fecóék hozzák a sonkát – magyarázta Panna.

– Jézusom, lője le valaki – dörzsölte meg az arcát Rajmund, miközben Panna már teljesen másról beszélt.

– Én csak akkor kirakószom, ha előtte megszámloljuk, hogy minden puzzle-darab megvan-e a dobozban, mert egyszer úgy jártam, hogy garázsvásáron vettem egy kétezer darabos Harry Potter-puzzle-t, majdnem két hétig raktam otthon, erre nem volt meg a Voldemort orra. Mármint azon túl, hogy amúgy sincs neki. Hiányzott az a kirakósdarab. Hát ne tudjátok meg, mennyire ideges voltam. Azóta, akárhányszor kirakószni hívnak, én bizony megszámlolom előtte. Anyu egyébként próbálta nekem megszerezni a hiányzó puzzle-darabot, írt a gyártónak is, akik tök segítőkészek voltak, de sajna már nem forgalmazták azt a modellt, mert mint mondtam, garázsvásáron vettem, régi darab volt, úgyhogy nem tudták elküldeni, de azért jó tudni, hogy akartak segíteni. Végül amúgy úgy csináltuk anyuval, hogy megkerestük a neten ugyanazt a képet, ami a puzzle-ön volt, kinyomtattuk, és megpróbáltuk formára vágni, aztán odaragasztottuk a kvázi helyére. Tudom, nem lett a legjobb, pinteresten utána sokkal jobb DIY megoldásokat találtam ilyen esetre, mert ha hiszitek, ha nem, sokan járnak úgy, hogy nincs meg egy puzzle-darab – hadarta Panna, mire a

legtöbbször pislogás nélkül meredtek rá. – De játszhatunk persze mást is, nekem mindegy, bármiben benne vagyok... – csapongott tovább, és mielőtt újabb témába kezdett volna, Andi hirtelen megszólalt:

– Mit szóltok a csendkirályhoz? – kérdezte két ujjal masszírozva a halántékát.

A beszólását általános helyeslés és kisebb ováció fogadta, miközben Panna értve a célzást, határozottan bólogatott.

– Jó, jó, értem én, néha kicsit sokat beszélek, de meglepődnének, ha tudnátok, mennyire jó vagyok csendkirályban – közölte.

– Nem hisszük el. Be kell bizonyítanod – vágta rá Rajmund, a megjegyzésére pedig mindenki röhögve bólogatott, egyetértve vele.

– Várjatok, ez nem is rossz ötlet. Még vicces is lehet a játék – gondolta át Keri Andi ötletét. – Mit szóltok? Benne vagytok? – kérdezett körbe. – Mehet egy csendkirály? – vigyorgott.

– Oké – jött a válasz mind a négy csapattól.

– Jó, akkor, bár biztos mindenkinek világos, azért elmondom a szabályokat... – nézte meg a telefonját, amin kiguglizta, hogyan kell csendkirályt játszani. – Nem lehet megszólalni – olvasta fel, amit hallva mindenki felröhögött, hogy „tényleg?”. – Kábé ennyi – helyeselt Keri elrakva a telefonját. – Aki beszél, az kiesik. Aki utoljára csendben marad, az nyert – mondta. – Felkészültetek? – nézett körbe, de válasz helyett már mindenki csak visszatartott nevetéssel bólintott, mire Keri a tenyerét feltartva sorban behúzta az ujjait, így számolva vissza öttől. Amikor a keze ökölbe szorult, és nullát mutatott, a teremben néma csend lett, amit érzékelve egyszerre röhögte el magát mindenki. De senki

nem szólalt meg.

A sneakeremet az asztal szélének támasztottam, és szórakozottan fordultam körbe, hogy megnézzem, ki mit csinál a csendben.

Vivi Dominik ölében ülve hozzám hasonlóan érdeklődve figyelte a történeteket, majd amikor találkozott a tekintetünk, összemosolyogtunk, aztán Dominik Vivi combján dobolva az ujjával felhívta magára a figyelmet, és miután Vivi odanézett, Dominik a biliárdasztal felé intett.

Vivi helyeslőn bólintott, aztán visszanézve rám felvonta a szemöldökét, azt kérdezve, hogy megyek-e. A fejemet megrázva válaszoltam, mire Vivi egy „oké” mosollyal továbbfordult, hogy megkérdezzen másokat. A velem szemben ülő Rajmund meg sem várva a kérdést, nemet intett a kezével, és tovább nyomkodta a felhúzott térdén megtámasztott telefonját. Keri azonban feltartotta a hüvelykujját, jelezve, hogy van kedve, így Vivi felpattant Dominik öléből, és a fal melletti tartókhöz lépve kivett négy dákót, amik közül egyet átadott Dominiknak, egyet megtartott magának, kettőt pedig Kerinek nyújtott, utalva arra, hogy keressen magának párt. Keri ezután Vivire mutatott, mondván, lehetnének együtt, mire Dominik felvont szemöldökkel meredt rá, amit látva Keri némán nevetést tettett, mintha csak viccelt volna, aztán ijedten fordult körbe, feltartva a felesleges dákót.

A világoskék lányok közül az egyik, Vivi ismertetője alapján a második legkevesebb követővel rendelkező Livia a vállát megvonva hangtalanul bólintott, és Kerihez indult, hogy beálljon mellé. Keri az önként jelentkezőt látva azonnal felé nyújtotta a dákót, amit Livia átvett, aztán meghökkenve nézett a

még mindig előtte álló Kerire, aki ezután széttárta a karját, mintha csak ölelésre várna. Ekkor Livia egy „menjél már” mozdulattal lökte el Kerit maga elől, amit látva megint mindenki felröhögött a teremben. Keri a vállát masszírozgatva sétált az asztalhoz a partnere után, ahol Dominik már felvette a golyókat összerendező háromszöget, és elkezdődött a játék. Eközben a többi csapat tagjai is némán elfoglalták magukat. Palkó és Tibi átültek az asztalunkhoz, és Zéténnel meg Lacival kezdtek jengázni, Panna és Dani pedig odamentek dartsózni a táblánál szólóban maradt világoskék lányhoz, majd Panna visszalépve hozzánk megkocogtatta a vállamat, mire elszakítottam a tekintetem Rajmundról, és kérdően néztem rá. Panna a dartsnyilat felmutatva a tábla irányába biccentett. A fejemet rázva jeleztem, hogy nem játszom, Panna pedig máris átnyúlt a mellettem ülő Andihoz, aki felnézett a telefonjából, megállapodott a tekintete a felé tartott dartsnyílon, aztán megvonva a vállát feltápáskodott, és csatlakozott a dartsózókhoz.

Utánuk néztem, aztán körbejáratva a tekintetem láttam, hogy mindenki tök jól elfoglalta magát, majd visszafordultam Rajmundhoz, aki még mindig engem nézett, és mintha csak kitalálta volna a gondolataimat, mosolyogva felvonta a szemöldökét.

– Lelépünk, Major? – tátogta teljesen hangtalanul, én pedig bólintottam, és óvatosan az ajtó irányába pillantottam az észrevétlen szökést tervezve. Visszanézve Rajmundra láttam, hogy megrázza a fejét, azt mutatva, hogy nem jó, aztán az étkezőbe átvezető boltív felé biccentett. Megértve, hogy arra kevésbé feltűnő a távozásunk, feltápáskodtam a kanapéról,

mire többen felém pillantottak, én pedig kérdő tekintetek közepette a falnál lévő hűtőhöz léptem, és úgy tettem, mintha a választékot fürkészném. Pár másodperccel később Rajmund megállt mellettem, és hozzám hasonlóan az üvegen át nézte az üdítőket, miközben a hátunk mögött a teremben valakinek megcsörrent a telefonja.

Ezt hallva mindenki felröhögött, és tapsolva reagált az eseményre, szó nélkül megtörve a csendet. Hátrapillantva a hűtőtől én is vidáman figyeltem Zétényt, aki az asztalon félig felépült jengatorony előtt ülve, vörös fejjel kivette a csörgő telefonját a zsebéből. Nem vehette fel, tekintve, hogy a játékszabályok értelmében nem szólhatott bele. A jelenetet mindenki szórakozottan figyelte, majd amikor Zétény kinyomta a hívást a telefonján, gyorsan írt egy magyarázkodó üzenetet. Azért annak az arcát megnéztem volna, aki válaszul azt kapja, hogy ne haragudj, nem tudok beszélni, éppen csendkirályt játszom.

A műsor véget ért, mindenki visszatért ahhoz, amit éppen csinált, mire már én is fordultam volna, azon agyalva, hogy miként távozzunk feltűnés nélkül, amikor is megakadt a tekintetem Vivin, aki a biliárdasztalnál állva engem nézett. Azonnal rájött, hogy éppen lelépni készülünk Rajmunnal, és azt is tudta, hogy ezt észrevétlenül szándékozunk megtenni, így besegítve nekünk az asztalra hajolva ujjai közé fogta a dákót, és teljes erővel meglökte, úgy, ahogy Dominik tanította neki, mire a fehér golyó nagy sebességgel ütődött neki a többinek, szétrobbantva a színes kupacot. Az éles hang hallatára pedig mindenki odafordult, miközben Vivi kihúзва magát visszamosolygott az őt bámulókra, büszkén letámasztva maga

mellé a dákót, a másik kezével pedig alig láthatóan tett egy sürgető „nyomás” mozdulatot. Ez nekünk szólt, úgyhogy Rajmund karját megragadva átsiettem a boltív alatt, és a sötét étkezőn át az asztalok között átszálalomozva léptünk ki az ajtón a meleg hortobágyi estébe.

A játékterem nyitott ablakai előtt leguggolva haladtunk el, hogy ne vegyenek észre minket odabentről, aztán az utolsó ablak alatt is átérve felegyenesedtünk, és egymás kezét fogva némán nevetve szedtük a lábunkat, hátra-hátralesve a vállunk felett, hogy utánunk néz-e valaki. Egyébként azért okos dolog csendkirály közben lelépni, mert hiába tűnik fel bárkinek a hiányunk, nem igazán tudja kivel megbeszélni.

A kihaltak tűnő táborban végigsiettünk az üresen álló sötét házak között, és a gyéren megvilágított úton haladva az élménytábor hátsó részéhez mentünk, át az üres játszótéren, aminek fakerítése mögött már csak a koromfekete hortobágyi puszta terült el, majd a korlátot megragadva felsiettem a kilátóba, másik kezemet magam mögé nyújtva, amit az utánam lépkedő Rajmund fogott.

Az utolsó lépcsőfokon felérve aztán szembefordultam Rajmunddal, és a sötétben hátrafelé lépkedve, mosolyogva vezettem a kezét fogva, egészen addig, míg a hátammal neki nem ütköztem a kilátó korlátjának. Nekidőlve megálltam, és Rajmund nyaka köré fontam a karomat, majd magamhoz húztam, és szenvedélyesen megcsókoltam, amit azonnal viszonzott, miközben az ujjait végighúzta az oldalamon, majd a derekamon felgyűrődött pólóm alá benyúlva megsimította a bőrömet, amitől egy pillanatra elakadt a lélegzetem. Aztán még intenzívebben kezdtem csókolni, az ujjaimmal beletúrva a

hajába, miközben hátamat a kilátó oldalának támasztva lefelé kezdtem csúszni, magammal húzva Rajmundot is, aki csók közben egy pillanatra elmosolyodott, majd követve a mozdulatomat velem együtt ereszkedett le, és hanyatt feküdt a kilátóban, magára húzva engem, én pedig fölé hajolva az arcába boruló hajzuhatagomon át csókoltam megállás nélkül.

Tekintettel arra, hogy eléggé belefeledkeztünk egymásba, viszonylag későn hallottam meg a dübörgő lépteket a lépcső felől, ami Rajmund csókjaiba veszve nagyon tompának és távolinak tűnt, majd meghallva a fejemben lévő utolsó használható agysejtem vészjelzését, ami valamilyen okból kifolyólag még nem került teljesen Rajmund hatása alá, eljutott a tudatomig, hogy valaki jön. Kimelegedve, szaggatott lélegzettel pattantam fel, és az utolsó pillanatban sikerült visszahúznom a (nem véletlenül) felgyűrődött topomat a derekamra, mielőtt Tahí felért volna a lépcsőn.

– Akkor jól láttam, hogy ti osontatok el erre – kezdte a tanár az arcomba világítva a telefonján bekapcsolt elemlámpával.

– Üdv, tanár úr... – kezdtem a lehető legtermészetesebb hangon. – Még nem mentek el a csárdába? – csevegtem az ujjaimmal megigazítva a hajam, mire Tahí látva kissé zilált külsőmet, meg a kifejezetten gyanús viselkedésemet, összehúzta a szemöldökét.

– Most indulunk – dünnyögte, aztán a telefonjával Rajmundra világított, aki éppen felült, és hanyagul felhúzott térdére támasztotta az alkarját, úgy nézett vissza a tanárra. – Fehér, mit művelsz a földön? – kérdezte Tahí mérgesen.

– Leesett a vércukrom – válaszolta lazán, mire a tanár rezzenéstelen arccal meredt rá.

– És Major segített megkeresni, vagy mi? – kérdezte mérgesen.

– Olyasmi – felelte Rajmund, mire a tanár kezdte elveszíteni a türelmét.

– Na ne szórakozz velem, és álljál fel, Fehér – szólt rá a tanár bosszúsan, mire Rajmund feltápáskodott, és mellém lépett, majd mindketten a minket idegesen bámuló Tahira néztünk.

– Milyen elegáns a tanár úr – dicsértem meg a torkomat megköszörülve. – Még nyakkendőt is kötött – vettem észre, mire Tahira az elemlámpája fényében idegesen meredt rám.

– Ne tereljél, Major, ne tereljél – ingatta a fejét, mire Rajmund már nyitotta a száját, de Tahira azonnal belefojtotta a szót. – Te meg se próbáld – közölte mérgesen. – Elmondanátok, mégis hogy menjek el nyugodtan egy vacsorára, ha a négy csapattagomból kettő azonnal egymásra mászik egy kilátóban, a másik kettő meg – kezdte – ó, istenem, azok mit művelhetnek – dörzsölte meg a szakállát gondterhelten. – Hol van Felcser és Pap? – kérdezte.

– A játékteremben – nyugtattam meg a tanárt. – Mi pedig nem... Mi csak – kezdtem magyarázkodni, de megakadtam, mire Rajmund átvette a szót.

– Mi csak feljöttünk ide megnézni a... kilátást – közölte, mire Tahira összehúzott szemöldökkel fordult az éjfélete pusztá felé.

– Hülye vagy, Fehér, vaksötét van – közölte.

– Időközben rájöttünk – bólintott Rajmund. – Ettől pedig olyan csalódott lettem, hogy leesett a vércukrom – kamuzott tovább.

– Aha – emésztette Tahira a hallottakat. – Szóval ez történt...

– Pont ez – helyeseltünk mindketten ártatlan arccal nézve a tanárra.

– Hát akkor azt tanácsolnám nektek – gondolkodott hangosan

–, hogy napközben próbálkozzatok a kilátással – pillantott rám, mire a számat beharapva elfojtottam a nevetésemet, és bólogatva helyeseltem, miközben Tahi Rajmundhoz fordult. – Neked meg, ha újra leesne a vércukrod, Fehér, akkor kapj be egy falatot a kereskedelmi mennyiségű édességből, amit magaddal hoztál, mert még a végén azt találom hinni, hogy ez mind nem igaz, és valami más miatt jöttetek fel ti ketten ide – közölte Tahi.

– Másért? – lepődött meg Rajmund. – Fogalmam sincs, mire gondol a tanár úr...

– Nincs, mi? – bólogatott Tahi a szakállát megdörzsölve. – Na indíts lefelé, amíg választhatod a lépcsőt – szólt Rajmund felé nyúlva, aki röhögve behúzta a nyakát, és ráérősen lement a lépcsőn.

– Te is, Major. Nyomás – intett a falépcső irányába, mire a nyakamat behúzva bólintottam.

– Egyébként – álltam meg előtte, mielőtt lementem volna a lépcsőn – tényleg elegáns a tanár úr. Viccen kívül – mondtam őszintén, amit hallva Tahi az elemlámpával az arcomba világítva méregetett, aztán látva, hogy nem hülyéskedek, fújtatva bólintott.

– Köszönöm – felelte szűkszavúan, majd amikor előreengedett, lesiettem a lépcsőn, és Rajmundra mosolyogtam, ő pedig viszonzta, aztán mindketten bűnbánó arckifejezést erőltettünk magunkra, és úgy vártuk be a tanárt, aki szuszogva érkezett le a lépcsőn. Elég volt egyetlen pillantást vetnie ránk, hogy átlásson rajtunk, és miközben elhaladt előttünk, mellékesen így szólt:

– Ne erőlködjete, úgysem hiszem el, hogy sajnáljátok.

A megjegyzésére Rajmunddal mindketten felröhögtek, aztán egymás kezét megfogva siettünk Tahí után, aki hatalmas léptekkel haladt visszafelé a sötét házak között.

– Ugye nem mondja le a csárdaprogramot miattunk? – kérdeztem lépést tartva a tanárral, és aggódó pillantással vártam a válaszát, mert azt azért nem akartam, hogy ne menjen el vacsorázni.

Tahí láthatta rajtam, hogy ezúttal nem felvett bűnbánat ül az arcomon, hanem tényleg érdekel, hogy keresztülhúztam-e a programját, és a reakcióját figyelve alig láthatóan elmosolyodott.

– Nem, nem mondom le – szólt.

– De jó – sóhajtottam megkönnyebbülten.

– És hoz nekem túrós csuszát? – kérdezte Rajmund szórakozottan.

– Felejtsd el – vágta rá Tahí, és a játékterem előtt megállva belökte az ajtót. – Befelé – terelt be minket.

Az érkezésünkre mindenki felénk kapta a fejét, a biliárdasztalnál álló Vivi és Dominik pedig elkerekedett szemmel, egy „ó, baszki” tátozással konstatálták, hogy Tahival érkeztünk.

– Mi történt? – kérdezte Vivi. Hangosan. A megszólalására mindenki ujjal kezdett mutogatni rá, amit látva Vivi egy „mi van?” mozdulattal fordult körbe, aztán rájött, hogy a csendkirály alatt szólalt meg, és a szemét forgatva legyintett, újra rám nézve.

– Semmi gáz – feleltem szintén hangosan, amit meghallva rám is mindenki mutogatni kezdett.

– Miért viselkedik mindenki idiótán? – kérdezte Tahí

értetlenül nézve a néma, egymásra mutogató társaságra, nem tudva, hogy miről van szó.

– Csendkirályt játszanak – felelte Rajmund. Ő is hangosan. A teremben lévők ekkor rá is rámutattak, jelezve, hogy kiesett.

Már csak Dominik volt játékban közülünk.

– Csendkirályt? – csodálkozott el Tahi, aztán felfogva, hogy ez mit jelent, a tekintetével megkereste Pannát. – Hah! – röhögte ki rámutatva, nem titkolva, hogy mennyire örül a hírnek, mire a tanárunk reakcióját látva mindenki elnevette magát, Panna pedig a dartstábla előtt állva mérgesen csípőre tette a kezét, és látszott rajta, hogy annyi mindent mondana. De nem tehette. – Na – csapta össze a tenyerét Tahi, miután kiszórakozta magát. – Most elmegyek. Maximum két óra múlva jövök – számolgatott. – Addig ti, négy bajkeverő, itt lesztek, ezen a helyen, e között a négy fal között – fordult körbe a teremben. – Nem mentek ki. Nem mentek el innen. Nem mentek át oda – mutatott az étkezőbe vezető boltív felé. – Hanem végig itt lesztek. Megértettük egymást? – nézett végig rajtunk Tahi egyesével.

– Igen – feleltem.

– Igen – felelte Vivi is.

– Igen – csatlakozott hozzánk Rajmund is, majd negyedikként Dominik is feltette a kezét, jelezve, hogy rendben van, de nem szólalt meg.

– Nagyszerű – bólogatott Tahi, és már fordult volna az ajtó felé, amikor is, mintha csak eszébe jutott volna valami, a szakállát megdörzsölve nézett vissza. – Viszont... mivel a négy csapattagom híres arról, hogy megtalálja a kiskapukat, egy meg közülük egyenesen gyártja őket – pillantott Rajmundra, aki nem sértődött meg, csak egy „ez igaz” vállvonással reagálta le a

dolgot –, azt mondanám, az a biztos, ha valaki vállalja értük a felelősséget – lépett el az ajtóból, és besétált a játékterembe, a néma versenyzők pedig megrettenve követték tekintetükkel a tanárt, nem tudva, hogy kihez készül odamenni. – Úgyhogy megkérnék valakit, hogy vigyázzon a versenyzőimre, és semmi esetre se hagyja őket kimenni innen – mondta a fotelek között sétálva, a csapatok tagjai pedig forgolódva nézték a mászkáló Tahit, aki végül a biliárdozókhoz lépett, és Keri mögött megállva két kézzel rácsapott a vállára. – Vállalod, nem? – kérdezte oldalról lesve Kerire, aki a csapástól szinte összeecsuklott, és falfehér arccal bólogatott némán, még mindig csendkirályt játszva. – Nagyszerű, köszönöm. Ne feledd, te számolsz majd be nekem arról, hogy mindenki itt maradt-e a teremben, és a te felelősséged, ha mégis kimennek innen – engedte el Keri vállát Tahit, és bátorítón rácsapott néhányat, amitől Keri megint zsugorodott pár centit, miközben megállás nélkül bólogatott, nem merve ellentmondani Tahinak, aki elégedetten lépett el tőle, és viaszasétált az ajtóhoz. – Jövök vissza nemsokára – szólt halkabban, ezúttal már csak nekünk, a csapatának intézve a szavait.

– Rendben – feleltük, Dominik pedig a biliárddákót fogva a kezében, ismét csak biccentett egyet.

– Jó szórakozást – mondtam.

– És jó étvágyat – tette hozzá Vivi.

– És ne felejtse el nekem a túrós csuszát – szólt utána Rajmund, mire Tahit visszaneézett az ajtóból.

– Hagyjál már, Fehér, nem hozok neked semmit – forgatta a szemét mérgesen, és kiment, mi pedig nevetve néztünk utána.

Az ajtót becsukva visszafordultunk a terem felé, ahol Dominik

a dákóval a kezében visszament a biliárdasztalhoz, én pedig leültem a kanapéra, és lábamat az asztal szélének támasztottam, amitől a magas jengatorony kissé megingott.

– Bocs, bocs – mondtam Zétényéknek, akik a kilengő toronyhoz kaptak, megpróbálva visszatolni, ha esetleg dőlne, aztán amikor stabilnak ítélték, megkönnyebbülten fújták ki a levegőt, és felém intve mutatták, hogy semmi gond.

A cipőtálpamat elemelve az asztal széléről inkább törökülésbe húztam a lábam a kanapén, miközben Vivi lehuppant mellém, és egy hajtincsét az ujja köré tekerve pillantott felém.

– Mi volt a kilátóban? – kérdezte.

– Hááát – kezdtem a hűtőhöz induló Rajmundot figyelve, aztán Vivihez fordultam, és bizalmasan odahajolva hozzá, a számat eltakarva kezdtem mesélni, mire ő bólogatva hallgatott, miközben folyamatosan vigyorgott.

Eközben Keri, aki akaratan kívül Tahi önkéntese lett, észrevette, hogy Rajmund az étkezőbe vezető boltív felé tart, és a dákóval a kezében rohant előre, megpróbálva megállítani. Rajmund az őt kikerülő, majd a biliárdasztalt keresztként feltartó Kerire nézve meglepődve torpant meg, és előrenyúlva egy laza mozdulattal kivette a kezéből a dákót.

– Ezt ne csináld – mondta, aztán hozzátette: – És csak a hűtőhöz megyek – felelte, mire a lefegyverzett Keri megkönnyebbülten hunyta le a szemét, és egy „oké, bocs” kézmozdulattal mutatta, hogy félreértés történt. Rajmund visszaadva neki a dákót kinyitotta a hűtőajtót, és kivéve egy üdítőt lecsavarta a kupakját, majd a szájához emelve a palackot felénk pillantott. Látni, hogy Vivivel a számat takarva sugdolóznak, Rajmund elrejtett egy zavart mosolyt, és miközben

beleivott az üvegbe, odasétált Dominikékhoz, a biliárdasztalhoz. Az érkezésére Dominik felvonta a szemöldökét, és örömmel széttárta a karját, azt kérdezve, játszik-e.

– Aha, beszálok – felelte Rajmund, és az asztal körül sétálva kivette a lyukakból a golyókat, majd közömbös hangsúllyal, felénk sem nézve szólt oda nekünk: – Major, Felcser! Dumáltok még rólam, vagy jöttök egy partira?

A kérdést hallva Vivivel önkéntelenül felneveltünk.

– Nyugi. Már mindent tudok – közölte Vivi, Rajmund meg a hüvelykujját felmutatva jelezte, hogy marhára örül neki, mire hangosan nevetve mindketten felálltunk a kanapéról.

– Tessék – nyújtotta Rajmund az egyik dákót Vivinek, a másikat pedig nekem, de odalépve hozzá hiába próbáltam elvenni, nem engedte el, amitől elnevettem magam, és lábujjhegyre állva megcsókoltam, miközben megpróbáltam kicsavarni a kezéből.

Rajmund végül csók közben elengedte a dákót, én pedig széles mosolyra húzva a számat elléptem tőle, amikor is találkozott a tekintetem Andiével, aki leesett állal figyelt minket.

– Na, akkor csak nem tévedtem nagyot, amikor észrevettem köztetek azt az aprócska, kábé meteorméretű szikrát – jegyezte meg hangosan, mire a beszólására elnevettem magam, a többi versenyző pedig azonnal rámutatott az ujjával. Merthogy megszólalt.

Andi a vállát vonogatva csak legyintett egyet a csendkirályból való kiesésére, aztán a dartsnyilat forgatva az ujjai között a szemembe nézett, és határozottan bólintott, mintha csak azt akarná mondani, hogy „ez így van jól”. A reakcióját hálásan mosolyogva fogadtam, aztán hirtelen nevetve elkaptam róla a

tekintetem, merthogy Rajmund hátulról átkarolva a derekamat megemelt, és megfordulva velem lerakott a másik oldalra, hogy az asztal felé figyeljek.

– Kezdünk, Major – mondta, én pedig vigyorogva bólintottam, miközben a biliárdasztal körül öten álltunk dákóval a kezünkben. Vivi, Dominik, Rajmund, én, és... Keri, aki a jelek szerint nem vette észre, hogy az új partival új párosok is alakultak, ő pedig ezek alapján most nem játszik.

Mindannyian kérdőn néztünk rá, diszkréten köhintve, mire Keri elfordította tekintetét a háromszög alakba rendezett golyókról, és érdeklődve nézett ránk vissza, majd észrevéve magát eltátotta a száját, és egyenként ránk mutatva számolt, megértve, hogy ő az ötödik.

– A következő körben újra játszatsz, haver – ígérte meg neki Rajmund.

– Oké – mondta Keri, majd azonnal a szája elé kapta a kezét, de késő volt, a többi versenyző azonnal észrevette. Kiesett a csendkirályból. – A francba – dünnyögte, majd Zétényékhez visszasétálva lehuppant a fotelbe, és elgondolkodva így szólt: – Szerintetek van esélyem Líviánál? – kérdezte hangosan.

– Nincs – vágta rá Lívia odakapva a fejét, amivel ő is automatikusan kiesett a csendkirályból. Az arckifejezéséből ítélve azonban úgy tűnt, simán megérte neki, hogy ezt letisztázhatta.

Keri az orrnyergét megsimítva vette tudomásul az elutasítást, mi pedig visszafordulva az asztalhoz biliárdozni kezdtünk.

Tahi pontosan két óra tizenöt perccel később lélekszakadva rontott be a játékterem ajtaján, mintha csak elkéssett volna, és

kifulladásra állt meg, fél karral a kitárt ajtót támasztva.

– Itt vagyok – szólt fújtatva, mire mi a biliárdasztal körül állva meglepetten néztünk össze, úgy, mint akiknek fel sem tűnt, hogy máris eltelt ennyi idő. – Gyertek csak ide – hívott oda magához, mire a dákókat lerakva odasétáltunk hozzá. – Minden rendben volt? – kérdezte Tahí egyenként végignézve rajtunk.

– Persze – feleltük egyszerre, Dominik pedig, aki még mindig nem esett ki a csendkirályból, némán bólintott, mire a tanár összehúzott szemmel, gyanúsán vizslatott minket, majd a tekintetével megkereste Kerit. – Te mit mondasz? – kérdezte.

– Nem mintha meg tudtam volna akadályozni, ha máshogy döntenek, de itt voltak végig, nem mentek ki a játékteremből – erősítette meg a kijelentésünket, felnézve az unóból, amit az ébren maradt pinkekkel játszottak a bészek.

Tahí elégedetten biccentett, aztán alig láthatóan elmosolyodott.

– Köszönöm, hogy betartottátok az ígéreteket – mondta őszintén, aztán meg sem várva, hogy reagáljunk, gyorsan stílust váltott. – Na, nyomás aludni.

– És ha nem vagyok álmos? – kérdezte Rajmund.

– Majd ettől az lesz. Fogd – emelte fel a kezében tartott nejlonzacskót Tahí, és Rajmund kezébe nyomta.

– Ez mi? – kérdezte a becsomózott fülhöz nyúlva.

– Túrós csusza. Edd meg – dűnnyögte Tahí, mire Rajmund meglepetten elröhögte magát, és kiszakítva a zacskó fülét, kivett belőle egy dobozt.

– Ez komoly? Hozott nekem? – kérdezte zavartan, és felnyitva a doboz tetejét, belelesett. Tényleg az volt benne.

– Ezért sírtál, nem? – forgatta a szemét Tahí úgy, mint akit

fáraszt ez az egész, mi pedig elfojtott mosollyal figyeltük, tudva, hogy a látszat ellenére a felszín alatt igenis mindenre figyel velünk kapcsolatban.

– Köszönöm – mondta Rajmund megilletődve. – Kér belőle valaki? – fordult körbe a dobozzal a kezében.

– Nem, köszi – feleltem mosolyogva.

– Glutén – rázta a fejét Vivi, majd Dominik is nemet intett, mire Rajmund Tahira nézett.

– Tanár úr? – kínálta meg, miközben kiléptünk az étkezőből, és elindultunk a házak felé.

– Nem, köszönöm, még így sem tudom eldönteni, hogy gyomorégésem van, vagy infarktusom – közölte ököllel ütögetve a szegycsontját.

– Drukkolunk az elsőnek – biccentett Rajmund teli szájjal, majd a Tahitól kapott műanyag villával felszurkált a dobozból egy újabb adag túrós tésztát, és jóízűen bekapta.

A házakhoz visszaérve megálltunk a két egymással szemben lévő között, hogy elköszönjünk egymástól, miközben Tahira kissé lemaradva hagyta, hogy elbúcsúzzunk.

– Jó éjt, Dominik – intettem felé, ő pedig szótlanul visszaintegetett, és átfogta Vivit, aki hozzásimulva megcsókolta, én pedig a még mindig túrós csuszát evő Rajmundhoz lépve adtam egy puszit a szájára, majd elgondolkodtam, aztán kivettem a kezéből a műanyag villát, felszúrtam a kezében tartott dobozból néhány tésztát, és a számhoz emelve bekaptam. – Ez tényleg jó – ismertem be bólogatva, Rajmund pedig alkarjával megtörölve a száját, röhögve nézett rám.

– Mondtam már, Major, hogy a legjobb fej csaj vagy, akit ismerek? – suttogetta nevetve olyan közletről, hogy éreztem a

leheletét a bőrömön, mire vidáman mosolyogva lenyeltem a falatot, Rajmund pedig fél kézzel átölelve a derekamat magához húzott, és megcsókolt.

A faház oldalának dőlve várakozó Tahi hirtelen ellökte magát, és felénk lépett, mire elengedtük egymást, és érdeklődve néztünk rá.

– Na jó, ennyi elég lesz, mindenki befelé a házába. Major, Felcser, jó éjszakát – köszönt el tőlünk. – Pap, Fehér, indulás – terelte a fiúkat a saját házuk felé, aminek ajtaját kinyitva előreengedte őket.

– Tanár úr... – fordult hátra Rajmund, mintha csak eszébe jutott volna valami, amiért kiengedi.

– Nem, nem – rázta a fejét Tahi. – Kaptál csuszát, befogod mára, Fehér – közölte Tahi, becsukva maguk mögött az ajtót, ami mögül még kiszűrődött a tanár dühös felismerése. – Mi ez a cigiszag? Pap! Gyere csak ide!

Vivivel visszatartott nevetéssel meredtünk a fiúk házára, aztán a sajátunk ajtajához lépve kinyitottuk, és bementünk.

A telefonommal a kezemben ültem az ágyamon, és a biliárdozás alatt készült szelfiket, fotókat és videókat néztem át, miközben arra vártam, hogy Vivi végezzen a fürdőszobában. A késői időpontban érkező értesítés hangjára csodálkozva húztam fel a szemöldököm, és meglepetten nyomtam rá, merthogy azt jelezte, hogy valaki, akit követelek, most jelölt meg egy képen. Az Instát megnyitva aztán elkerekedett szemmel kaptam a szám elé a kezem, és visszatartott vigyorral néztem a lapozgatós képekre, majd felpattanva berontottam Vivi után a fürdőszobába, aki éppen fogat mosott, az érkezésemre pedig gyorsan kiköpte a fogkrémet, és habos szájjal nézett rám

riadtan.

– Mi az? – kérdezte pánikolva, aztán felé tartottam a telefonomat, amin először a mutatott képeket nézte meg, majd a feltöltőt, végül pedig a leírást, aztán kivette a szájából a fogkefét, és szélesen elmosolyodott.

– Awww – mondta, mire egyetértően bólogatva visszafordítottam magam felé telefonomat, és én is megnéztem még egyszer a posztot, miközben fülig érő szájjal vigyorogtam.

A feltöltő Rajmund volt.

Az első fotó: Egy hülyülés közben készült spontán pillanatkép a telefonjából, ami négy vagy öt napja készült, és már nem is emlékeztem rá. A képen a bejárat előtti asztaloknál lévő pad egyikén ülök lovaglólülésben Rajmunddal szemben, aki bár nem szerepel a képen, rá lehet jönni, hogy ő készíti, mert ahogyan a fotót csinálta rólam szemből, benne van a térde, és valamennyire az ölébe ejtett fél keze is látszik. A felvételen a napszemüvegem a fejemre van tolva, a hajam kis copfba hátrafogva, és lehunyt szemmel, csücsörítve pózolok, mintha csak pusztit adnék a levegőben.

A második fotó: Screenshot a csónakon készült videónkból, ahogyan Rajmund ölébe ugorva csókolózunk.

A poszt leírása pedig: Major. És egy piros pingpongütő emoji.

Ennyi, semmi más.

Vigyorogva belájkoltam a fotót, és odakommenteltem egy piros pingpongütőt. Rajmund azonnal lájkolta a hozzászólásomat, és ki is tűzte legfelülre, mire hanyatt dobtam magam az ágyon, és a telefont magam fölé tartva boldog mosollyal lapozgattam a két fotót.

– Várj, jövők lájkolni és kommentelni – csapta be maga mögött

Vivi a fürdőszobaajtót, félbehagyva a fogmosását, és az ágyára térdel felugorva felvette a párnájáról a telefonját, és gyorsan beszállt a buliba.

A Rajmund profilján feltöltött képekre pillanatok alatt brutálisan sok reakció és hozzászólás érkezett, én azonban direkt nem kezdtem olvasgatni, mert egyáltalán nem érdekelt, csak a három topkommentet lájkoltam be, amik a kitűzött pingpongütőm alatt gyülekeztek. Az első Dominik volt egy feltartott hüvelykujjal. A második Vivi egy halom emojival, amik közt volt csónak, vízcsepp, százas, menyasszony, vőlegény, csókolózó pár, nyelv, egymás felé mutató ujjak, piros szív, táncoslány, száj, összetett kéz, tűz... A következő top hozzászólás pedig Tahié volt. És az övé bizonyult a legviccesebbnek. A tanár ugyanis egyetlen emojival fejezte ki, hogy mit gondol. Azzal, amelyik a tenyerébe temeti az arcát.

19.

Még koromsötét volt a szobában, amikor kinyitottam a szemem, és gyorsan kivettem a párnám alatt némán rezgő telefonomat, hogy lenyomjam az ébresztőt, mielőtt felverem a többieket.

Vivi, Andi és Panna is egyenletesen szuszogtak tovább a takarójuk alatt békésen álmodva a hajnali órában, én pedig felülve az ágyamon megdörzsöltem az arcom, és lelógatva a lábamat megkerestem a sneakeremet, és a sarkát letaposva bújtam bele, majd halkán a fürdőszobába csoszogtam, hogy elkészüljek.

Szándékosan állítottam be az ébresztőt ilyen koránra, miután elalvás előtt megnéztem az időjárás-applikációt, ami 4:39-re írta a napkeltét. Mivel a másnapi döntő kimenetelét semmiért nem kockáztatnám, a mait találtam az utolsó lehetőségnek, hogy a hortobágyi kilátóban csináljak egy time-lapse videót egy hosszabb táncolásomról. Gyors arc- és fogmosást, hajösszefogást, átöltözést és sminkelést követően halkán behúztam magam mögött a fürdőszobaajtót, majd az immáron normálisan felvett cipőmben lábujjhegyen lépkedtem a többiek ágyai között, és a csapvízzel teletöltött kulacsommal a kezemben kiléptem a házból. A friss, csípős hajnali levegőre kiérve egy pillanatra visszanéztem a csendes faházorra, elmosolyodva a fiúkén, ahonnan kihallatszott Tahi monoton horkolása, aztán a játszótér felé vettem az irányt.

A kilátóba felérve kitámasztottam a telefonomat a korláton, és elindítottam a felvételt, majd piros szirteses pulcsimban a két karomat egymás után vállból meghúzva magam előtt

bemelegítettem kicsit, aztán nekikezdttem a próbának.

A kitámasztott telefonom kijelzőjén először csak a sziluettem táncolt, majd ahogy a mögöttem lévő fekete égbolt alja világosodni kezdett, egyre jobban kirajzolódtam a hortobágyi puszta előtt, míg végül teljesen kivehető lettem.

A felvétel megállás nélkül ment, nem állítottam le egyszer sem, hagytam, hogy mindent rögzítsen, azt is, hogy próba közben többször lehajolok a kulacsomért, hogy igyak, ahogyan akkor sem állítottam le, amikor a kilátót érő első napsütésakor levettem a pulcsimat, és kimelegedve félredobtam, és akkor sem szakítottam meg a videót, amikor egy pörgés következtében megálltam, és kérdőn néztem a lépcső felé, ahonnan valaki érkezett a korai órában.

– Hát te? – kérdeztem csodálkozva az utolsó fokon fellépő Dominikot, aki legalább olyan meglepetten nézett rám, mint ahogyan én rá. Szó nélkül felmutatta a kezében tartott cigisdobozt és öngyújtót, és egy biccentéssel kérdezett vissza, hogy velem mi a helyzet. Még mindig nem beszélt.

– Táncos time-lapse – feleltem a korláton lévő telefonomra mutatva, amit látva Dominik megértőn bólintott, és oda mutatott, ahol éppen állt. Azt akarta tudni, hogy zavar-e ott. – Nem, nem vagy benne – feleltem, mire Dominik leült, és hátát a kilátó oldalának támasztva rágyújtott, legyintő kézmozdulattal mutatva, hogy ne foglalkozzak vele, mintha ott sem lenne. Mosolyogva biccentettem, majd visszafordulva a telefonomhoz folytattam a táncolást a reggeli napsütésben, miközben Dominik a felhúzott térdein támasztva az alkarját, cigizve figyelt.

A teljesen kivilágosodott, napsütötte égbolt alatt egy utolsó shuffle-gyakorlatot követően kipillantottam Dominik felé, aki a

szájában tartott cigi füstjétől hunyorogva nézett rám, aztán felmutatta mindkét hüvelykujját, így fejezve ki véleményét a látottakról, amit vigyorogva megköszöntem, aztán odalépve a telefonomhoz leállítottam a felvételt, és levettem a készüléket a korlátról, hogy visszanézzem, ahogy felgyorsítva táncolok a pirkadatban.

Eközben Dominik elszívva a cigijét felállt, és kérdően nézett rám.

– Jövök én is – feleltem, mire segített összeszedni a szétdobált cuccaimat, aztán együtt mentünk le a lépcsőn, és indultunk vissza a játszótéren át.

A házunkhoz érve bedugtam a fejem az ajtón, aztán mosolyogva néztem vissza Dominikra.

– Gyere, Vivi már ébren van – szóltam a vállam felett, miközben bementem a házba, és köszöntem a többieknek.

Andi az ágya előtt állt, és egy utolsót rántva a levegőben a paplanján, azt várta, hogy kisimulva visszahulljon az ágyára, miközben felénk pillantva köszönt nekünk. Vivi a párnájáról megemelve a fejét az ajtó felé nézett, majd meglátva, hogy a szerelme is ott van, mosolyogva lerakta a telefonját, és takarójával a vállán feltérdelt az ágyon, majd amikor Dominik odalépve hozzá megcsókolta, Vivi kitárta a karját, és átfogta Dominik válla körül is a takaróját, ami így mindkettőjüket elrejtette.

Mosolyogva néztem Viviéket, amikor is valaki megkocogtatta a vállamat. Félrefordultam, majd kissé lejjebb emeltem a tekintetem, ahol is Panna állt, szélesen vigyorogva, egy kartonból kivágott koronát fogva a kezében.

– Ezt nézd, Sára – mutatta, felrakva a fejére. – Megnyertem a

csendkirályt tegnap – kezdte, mire meglepetten felvontam a szemöldökömet. – Nagyon durva volt. Majdnem fél háromig tartott éjjel, de végül már csak én maradtam csendben, mindenki más megszólalt. Én mondtam, hogy tudok csendben maradni, ha kell, de senki nem hitt nekem. És most nézd meg, itt a díjam érte – mutatott büszkén a fejére, mire grimaszolva megráztam a fejem.

– Tök jó, Panna, de ami azt illeti... – kezdtem Dominik felé pillantva, aki Vivit átölelve rám nézett, és megrázta a fejét.

– Gratulálok – szólalt meg Dominik tegnap este óta először, és szavait Pannához intézte, én pedig meglepetten vontam fel a szemöldökömet.

– Kösz, sokat jelent – biccentett Panna. – Nagyon durva volt, egy csomó mindent magamba kellett fojtanom, értitek, ott volt az, amikor dobtam egy körben három tripla huszat, és senki nem látta, hát én azt hittem, ott helyben meghalok, lökdöstem Líviát, hogy nézze már meg a dartstáblát, de ááá, utólag már nem volt olyan érdekes, mint a dobás pillanatában. Ti dobtatok már három tripla huszat egy körben? Nekem ez volt az első, de a dartsbajnokságokat mindig nézem, ott sokszor sikerül a versenyzőknek, és a kommentátor olyan jól tudja mondani, száááááááznyolcvaaaaaan, valahogy így, csak jobban, hallottátok már? – imitálta Panna a datskommentátort a papírkoronával a fején, aztán meg sem várva, hogy reagáljunk, már témát is váltott. – Amúgy kár, hogy nem maradtatok, Keriék készítették nekem a koronát, valamikor fél háromkor hoztak éjjel a szertárból kartont meg ragasztót, amikor megnyertem a csendkirályt. Addig csendben voltam. Egy árva szót sem szóltam – mesélte úgy, mint aki igazán büszke a teljesítményére.

– Kettő után már csak Rékával voltam versenyben a világoskékektől, addigra mindenki más megszólalt már, csak ő meg én maradtunk némák, amikor is, hát ezt nem fogjátok elhinni, Andi tüsszentett egyet, erre Réka teljesen reflexből azt mondja neki, egészségedre. Én meg így, értitek, úristen, kimondta, megszólalt, nyertem! – magyarázta. – El sem hittem. Ezután kaptam a koronát, amire nagyon fogok vigyázni. Szerintem berakom a vitrinbe a mamánál. Jó, tudom, butaság, furán fog ott kinézni, mert nem igazi díj vagy kitüntetés, ott meg azokat tartjuk, csak hát akkor is nyertem, szerintem jó, ha méltó helye lesz, nem? Majd ha vendégek jönnek, akkor mindig elmesélem a történetét. Nehogy azt higgyék, hogy Burger King-es koronát tartunk a vitrinben. Kicsit úgy néz ki, nem? – nevetett Panna levéve a fejről a koronát, és keze között forgatva megnézte az éjjel sietve összeeszkábált darabot, ami mégis ennyire sokat jelent neki.

Amíg Panna továbbra is a díjáról magyarázott, én óvatosan Dominik felé pillantottam, majd amikor találkozott a tekintetünk, helyeslően bólintottam egy aprót, jelezve, hogy egyetértek a tetteivel, és marha rendesnek tartom, amiért nem vette el tőle. És nem, nem a papírkoronára gondolok. Hanem arra, hogy Panna hozzánk hasonlóan be akarta bizonyítani, hogy képes valamire, amiről senki nem hiszi, hogy meg tudja tenni. Dominikot ismerve pedig soha nem venné el ezt az érzést tőle egy tét nélküli háziversenyen, csak azért, hogy bebizonyítsa az ellenkezőjét. Nem. Annál ő sokkal jobb ember.

– Apukám hív, bocs, ezt fel kell vennem, de folytatjuk – szólt Panna izgatottan, aztán felemelve a telefonját fogadta a videóhívást. – Szia, apu. Na, hát nem fogod elhinni, mi volt még

tegnap, miután elmentetek az élménytáborból. Merthogy közel sem ért véget a nap – odasétált az ajtóhoz, és kiment a házból.

Mind a négyen kérdően néztünk a kitarva hagyott ajtóra, amin kilépve Panna eltűnt, és távolodva egyre halkabbá vált a folyamatos beszéde, aztán Andi folytatva az ágyazást, a párnáját paskolgatva fordult Dominik felé, aki körül Vivi még mindig átfogta a takarót, és hozzásimulva nézett a szemébe mosolyogva.

– Ő végül mikor esett ki a csendkirályból? – kérdezte tőlem Andi, emlékezve rá, hogy a játéktermet elhagyva tegnap négyünk közül egyikünk még játékban volt.

– Dominik? – kérdeztem vissza, hogy időt nyerjek, és odapillantva találkozott a tekintetem Dominikével, akivel szavak nélkül megbeszéltük, hogy nem mondjuk el. – Még tegnap este – füllentettem, mire Andi egy „oké” vállrándítással reagálva ágyazott tovább, én pedig visszatartott mosollyal átnéztem a tárva-nyitva hagyott ajtón át a szemben lévő fiúk házára, ahonnan Tahi lépett ki, mire azonnal boldogan indultam felé.

– Jó reggelt, tanár úr – köszöntöttem lelkesen, aztán lazán ellépve mellette kikerültem, és már mentem is tovább a házhoz.

– Majdnem elhittem, Major, hogy nekem örülsz ennyire – dűnnyögte a szakállát dörzsölve, mire elnevettem magam, és az ajtóhoz lépve benyitottam.

Rajmund kitakarózva feküdt hanyatt az ágyában, félmeztelenül, csupán a szirteses melegítőnadrágját viselve, és alkarjával takarta a szemét a reggeli fény elől. Szó nélkül felugorva az ágyára a jobb térdemet átemeltem rajta, és ráültem a hasára, miközben vigyorogva leemeltem a karját az arcáról.

Rajmund hunyorogva nyitotta ki a szemét, és álmosan, összehúzott szemöldökkel megemelve a fejét végignézett magán, aztán rajtam, végül visszahanyatlott a párnára, és rekedtes hangon így szólt:

– Minek köszönhetem ezt az ébresztőt?

– Tetszett a posztod – feleltem egyszerűen.

– Ha így reagálsz rá, Major, kirakom mindennap – motyogta álmosan, mire elnevettem magam, és ráhajoltam, hogy adjak neki egy pusztit, miközben Rajmund lehunyt szemmel megemelve a kezét megsimogatta a derekamat.

Az étkezőben a tálcánkkal az asztalunkhoz mentünk, majd amikor mind a négyen leültünk, Dominik levette a pólójáról a CsK feliratú kitűzőt, és lerakta az asztal közepére. Ez azt jelentette, hogy letelt az idő, mindannyian voltunk már csapatkapitányok az ittlétünk alatt, a megbeszéltek szerint, igazságosan elosztva a napokat, hogy mindenki ugyanannyi ideig legyen kapitány.

Rajmund a ketchupöstubusból nyomva a rántottájára, Vivi egy sajtot bontogatva, én pedig egy letört zsömledarabot vajazva néztem a kitűzőre, ami valamikor a verseny elején annyi csapatnál okozott konfliktust. Mi akkor azt beszéltük meg, hogy járjon körbe köztünk háromnaponta, maximum, ha a verseny végéig maradunk, és körbeér, akkor majd újra döntünk. És most eljött ez az idő, itt voltunk az IOV tizenharmadik napján, a döntő előtt, csapatkapitány nélkül.

– Na mi legyen vele? – kérdezte Dominik. – Kihez kerüljön erre az egy napra?

– Nekem mindegy – felelte Rajmund.

– Nekem is – ismertem be, tekintettel arra, hogy mindannyiunkat ugyanannyira jó kapitánynak tartottam.

– Totál mindegy – biccentett Vivi.

– Hát ezzel nem segítettetek – közölte Dominik, a megjegyzésére pedig nevetve elnézést kértünk, aztán Rajmund visszarakva a ketchupösflakont az asztal közepére, elgondolkodva felemelte a fogvájótartót, és Dominik felé tartotta.

– Húzzunk, haver?

– Húzzunk – biccentett Dominik, és kivett a tartóból négy fogpiszkálót, majd az egyiket eltörte, a lehullott darabot félresöpörte az asztralról, aztán elrejtette kezében a három egyforma és egy kisebb fogvájót úgy, hogy mi egyforma méretűnek lássuk az öklében, aztán kinyújtotta a karját az asztal felett, hogy válasszunk. – Vivi? – kezdte.

– Oké, akkor legyen... – hezitált a négy egyformának tűnő fogvájót tanulmányozva – ez – húzott ki egyet. Ép volt.

– Sára – tartotta felém Dominik az öklét.

– Ezt választom – fogtam meg az egyiket. Törött volt a vége.

– Ne már – nevettem fel, sokadszorra is a rövidebbet húzva a verseny alatt, mire a többiek döbbenten röhögtek fel, látva, hogy megint beletrafáltam, Dominik pedig az öklét kiengedve leejtette a tenyerében maradt két ép fogvájót.

– Tessék, Major – emelte fel Rajmund a kitűzőt az asztralról, és átnyújtotta.

Felszúrtam a pólómra, és miközben még mindig azon nevettünk, hogy mennyire peches vagyok ebben a játékban, az étkező ajtaja kinyílt, és Róbert lépett be további narancssárga ruhás szervezők kíséretében.

– Jó reggelt, csapatok! – köszöntötte a résztvevőket a főszervező.

– Jó reggelt – intettek a versenyzők mind a négy asztaltól, és felpillantva a reggeliből érdeklődve figyelték a narancssárga ruhásokat, akik a pulthoz lépve megnézték a kínálatot, aztán szedtek maguknak, és a tálcájukkal leültek az asztalukhoz, majd beszélgetve enni kezdtek, mire a csapatok is folytatták a néhány pillanatra félbeszakított reggelizést.

– Azta, Sára, ez rohadt jó lett – szólt Vivi a reggeli time-lapse videómat megnézve a telefonomon.

– Köszí – mosolyogtam rá, elszakítva tekintetem a többi asztaltól, ahol a világoskékek arról beszélgettek, hogy mikor csomagoljanak össze, a pinkek Pannát hallgatták, aki még mindig a papírkoronájáról magyarázott, amit egyébként reggelizés közben sem vett le, Keriék pedig az IOV-csoport szavazásáról beszéltek egymás között, ahol nulla vokssal az utolsó helyen álltak a legutóbbi „Ki nyeri az idei Iskolák Országos Versenyét?” szavazáson.

– Nem hiszem el, anyám sem ránk nyomott, hanem a világoskékekre! – tátotta el a száját Zétény, amikor észrevette az anyukája szavazatát a csoportban.

– Talán csak félreszavazott – nyugtatta Andi.

– Ja, az enyém is azt hazudta – biccentett Keri, és felbontva a gyümölcsjoghurtját, lenyalta a joghurtosdoboz fedelét.

A bészsekről elszakítva a tekintetem visszafordultam Viviékhez, és bekaptam egy paradicsomgerezedet, miközben érdeklődve hallgattam a beszélgetésüket, majd Dominik válla felett észrevéve valamit, a mosolyom lehervadt, és megállt a paradicsom a számban.

– Ezt nem hiszem el – mondtam, kiejtve a villámat a kezemből.

Vivi, Dominik és Rajmund is kérdőn néztek rám. Szerettem volna elmondani nekik, hogy mi történik, de egyszerűen nem találtam szavakat, így csak kábán mutogattam a szervezők asztala felé, mire Rajmundék odafordultak.

– Na baszki – kerekedett el Rajmund szeme.

– Mi? – kérdezte Dominik.

– Ez most komoly? – tátotta el a száját Vivi.

Ekkor már a többi csapat is észrevette, amit legeslegelőször én láttam meg. Vagyis, hogy Róbert feláll. Őt pedig négy másik szervező követte. Négy színes borítékkal a kezükben.

A teremben az általános értetlenség vegyült a teljes elképedéssel, miközben a szervezők pillanatok alatt körbejártak az asztalok között, átnyújtva a borítékokat.

– Csapatkapitány – szólt a mellettünk megálló. – Csapatkapitány! – ismételte meg, felém tartva a levegőben a piros borítékot, mire kábán nézve rá felfogtam, hogy nekem szól, és elvettem tőle.

– Mi??? Most van a döntő? – ocsúdott fel Keri.

– A verseny nem holnapig tart? – kérdezte a világoskékektől Lívia.

– Ma van vége az IOV-nak? – gondolkodott Palkó hangosan.

Róbertre csak úgy záporoztak az ilyen és ehhez hasonló kérdések, mire a főszervező feltette a kezét, csendre intve mindenkit.

– A csapatfeladathoz kapott instrukciókat és segítséget a borítékban találjátok. Tizenegy órakor mindannyian legyetek a főkapunál – közölte, a szavaitól pedig, ha lehet, még jobban

lesokkolódott mindenki.

– Csapatfeladat? Milyen csapatfeladat? – forgolódtak a világoskék lányok.

– Ez a döntő? Tizenegykor döntőzünk? – kérdezte Laci. – Vagy most mi van? – tárta szét a karját zavartan, majd mindenki Róbertre nézett, aki ügyet sem vetve az értetlenkedésre folytatta:

– Ne feledjétek. A tét a döntőbe kerülés. Tizenegykor találkozunk – mondta, és elindult az ajtó felé, mire a jelen lévő csapatok tagjai egy emberként kiabáltak utána. Róbert megfordult, és szembenézve a versenyzőkkel széttárta a karját.

– Mi a gond?

– Hát hogy... – kereste a szavakat mindenki.

– Már döntőben vagyunk – szólt Keri.

– És ezt ki mondta nektek? – kérdezett vissza Róbert.

– Senki... – akadt meg újra mindenki az érvelésben.

– De megvan a négy csapat – kontrázott az egyik világoskék lány. – A döntőre – tette hozzá meggyőződve az igazáról.

– És azt ki mondta, hogy négyes döntő lesz? – kérdezte újra Róbert. – Mert én biztosan nem – közölte, végignézve a ledöbbent versenyzőkön. – Magatoknak köszönhetitek, hogy előre ittatok a medve bőrére – vágta a fejükhöz. – Miközben a medve még sehol...

– Ó, basszus – sütöttem le a szemem, amikor megértettem, hogy mi történt.

Olyan evidensnek vettük a négyes döntőt, hogy fel sem merült bennünk, az idei versenyen máshogy is lehet. És máshogy is lesz.

A versenyzők belátva, hogy mekkorát hibáztak, a fejüket

fogva, fájdalmas arccal ültek a félbehagyott reggelik felett, miközben Róbert elégedett vigyorral nézett ránk.

– Tizenegykor találkozunk a főkapunál – közölte, és magunkra hagyott minket.

A főszervező távoztával a másik négy narancssárga ruhás is kiment a teremből, otthagya a négy csapatot, akik néma csendben emésztgették a hallottakat.

– A rohadt életbe – túrt a hajába Rajmund fájdalmas arccal.

– Kábé – értettem egyet, miközben a kezemben tartott borítékot néztem, amivel a döntőbe kerülhetünk.

Már megint.

– Nézzük, mi vár ránk. Bonts, Major – nézett Rajmund a szemembe bátorítón, mire feltéptem a borítékot, és zakatoló szívvel lestem bele, aztán kivettem a levelet, amin egy versike szerepelt.

– Ööö – futottam át a sorokat fújtatva, aztán hangosan felolvastam a többieknek. – Négyen voltak a hajrában, az első bement a pajtába. A második ereje teljében, a harmadik ügyeskedő kedvében. A negyediken volt a legnagyobb nyomás, jaj, mi lesz, ha nem sikerül a dobás? – fejeztem be. – Oké – dörzsöltem meg az arcomat idegesen. – Nem tudom eldönteni, hogy ez egy feladat vagy egy horrorfilm nyitójelenete – közöltem az ijesztő versikét bámulva, aztán megforgattam a kezemben a levelet, hátha szerepel még rajta valami.

– Nincs más? – kérdezte Vivi.

– Nincs – feleltem fejfelé fordítva a borítékot, mutatva, hogy teljesen üres.

– Na jó, üzenek Tahinak – biccentett Vivi idegesen, és felkapta a tálcájáról a telefonját, miközben az étkezőben lévő csapatok

hozzánk hasonlóan a fejüket összedugva próbálták értelmezni a kapott instrukciót.

Tahi a kilátó tetején állva, verejtékező homlokát megtörölve bámult ránk elképedve, hosszú másodpercek óta keresve a szavakat.

– Hogyan... – kezdte újra. Idáig már többször eljutott. – Hogy értitek – motyogta. Ezt is sokadszorra hallottuk már. – Mi az, hogy – hebegte, aztán idegesen megdörzsölte a szakállát, és megrázva a fejét összeszedte magát. – Nem vagytok a döntőben??? – kérdezte elképedve.

– Nem – feleltük.

– De...

– Tudjuk – biccentettünk.

– És Kocsis igazgató...

– Tudjuk – ismételtük.

– És mindenki más is... – meresztgette a szemét.

– TUDJUK! – fogtuk a fejünket idegesen.

– Az istenit! – ragadta meg két kézzel a kilátó korlátját, és nekünk háttal állva belebámult a napsütötte hortobágyi pusztaságba, hogy rendezze gondolatait. Néhány másodperccel később visszafordult hozzánk, és végignézett rajtunk.

Dominik a fakorlát előtt állt, és idegesen dobolt az ujjával, Vivi leguggolva a kilátó oldalának támasztotta a hátát, és egymás után fujkálta feszülten a rágógumikat. Rajmund a feje tetején összekulcsolt kézzel járkált, én pedig keresztbe tett lábbal ültem a legfelső lépcsőfokon, hátamat nekivetve a korlátnak, miközben az ujjaimat tördeltem. Tahi látva rajtunk, hogy mennyire összetörtünk, fújtatva feltette a kezét.

– Jó, jó. Semmi gond. Megküzdünk a döntőbe jutásért – biccentett elszántan. – Újra – tette hozzá morogva.

Hozzánk hasonlóan neki sem jutott eszébe megkérdőjelezni a négyes döntőt, egyszerűen csak evidens volt mindenki számára, hogy a döntőt négy csapat játssza majd. Rosszul hittük. A főszervező legnagyobb öröme, aki egyszer sem szólt, vagy javított ki senkit. Hagyta, hogy mindenki azt higgye, úgy történik az IOV, ahogy számítani lehet rá. Hát, sokadszorra kellett rájönnünk, hogy az IOV minden, csak nem kiszámítható. Ezúttal azonban nagyobb árat kell fizetnie az egyik csapatnak, tekintve, hogy a négyből kiesve úgy nem kerül a döntőbe az iskolájuk, hogy tegnap óta már hülyére ünnepelték őket. Basszus.

– Kocsis igazgatónak szóltatok? – kérdezte Tahi Vivire nézve.

– Ááá – ingatta a fejét. – Nem tudtam, hogy... mit mondjunk – sóhajtotta őszintén.

– Jó, értem – bólintott Tahi. – Hagyjátok, most ne foglalkozzatok ezzel, majd én hívom, ha elmentetek a feladatra – segített ki minket, mire hálásan pillantottunk rá. – Na mutassátok azt a levelet – fordult körbe, majd kikapta a kezemből, és magában többször elolvasta. – Négyen voltak a hajrában, az első bement a pajtába. A második ereje teljében, a harmadik ügyeskedő kedvében. A negyediken volt a legnagyobb nyomás, jaj, mi lesz, ha nem sikerül a dobás – dűnnyögte. – Jó – biccentett végül. – Mit gondoltok, mit jelentenek ezek a sorok? – nézett ránk felváltva.

– Gondolom, a feladat négy részére utal a vers, amit négyünknek külön kell teljesítenie – tippeltem.

– Úgy van – helyeselt a tanár. – Nekem ez valamiféle

akadálypályának tűnik, ahol... – töprengett, mire Rajmund odasétálva belenézett a Tahí kezében tartott lapba.

– Az egyikünknek be kell jutnia valahova, a másakra erőfeladat vár, a harmadikra és negyedekre pedig ügyességi – tippelt.

– Igen – vakarta meg a szakállát a tanár. – Én is így gondolom, Fehér – bólogatott, aztán felnézve a lapból egyenként felénk fordult. – És ki melyiket vállalja? – kérdezte.

– Lányok? – nézett ránk Dominik, udvariasan felajánlva, hogy válasszunk először mi, mire Vivivel összenézve hosszasan kifújtuk a levegőt, és tanácstalanul megvontuk a vállunkat.

– Nem... Nem tudom – kezdtem, a kis verset újra és újra felmondva a fejemben. Bemegy a pajtába, ereje teljében, ügyeskedő kedvében, sikerül a dobás... Fogalmam sem volt, mit jelenthetnek ezek. – Oké, viszem az ügyeskedő kedvűt, leszek a hármas – jelentettem ki átgondolva a dolgot.

– Egyetértetek a döntéssel, Major – dicsért meg Tahí, aztán mind a vadul rágózó Vivi felé fordultunk, várva, hogy válasszon, mire idegesen felsóhajtott.

– Leszek az első, megyek a pajtába – közölte.

– Biztos? – kérdezte Dominik aggódó tekintettel.

– Tényleg, Felcser, gondold át, a pajta lehet szinonima is – figyelmeztette Tahí.

– Hát, amióta itt vagyunk, estem be csirkék közé, és rohantam át horror tanyaházon, szóval akár szinonima, akár tényleg pajta, bemegyek – közölte kihúzva magát.

– Rendben, akkor Felcser az egyes, Major a hármas. Pap, Fehér, veletek mi lesz? Ki a kettes és ki a négyes? – kérdezte Tahí.

– Haver! Melyiket nézted ki? – kérdezte Dominik Rajmundtól.

– Viheted a kettést – ajánlotta fel mosolyogva Rajmund, tudva, hogy Dominik az „ereje teljében” feladatot választaná.

– Biztos?

– Aha – biccentett Rajmund. – Enyém a négyes. Megvagyunk – jelentette be, mire Tahi a fejét ingatva, aggódva nézett rá.

– Fehér, átgondoltad te ezt? Az utolsó mondat alapján, ami szerint – nézett le a lapra Tahi – „Jaj, mi lesz, ha nem sikerül a dobás”, a negyedik versenyző teljesítményén sok múlhat. Vagy éppen minden. Biztos, hogy bevállalod? – kérdezte.

– Valakinek be kell – felelte egyszerűen, majd látva, hogy ettől mind a hárman feszengve nézünk össze, mosolyogva megrázta a fejét. – Amúgy is ezt választottam volna – füllentett, csak azért, hogy szépítse a dolgot, és ne érezzük magunkat rosszul attól, hogy neki hagytuk a legstresszesebb részét a feladatnak.

– Tényleg ezt választottad volna? – fürkészte Tahi gyanúsan.

– Aha.

– Miért, jól dobsz? – kérdezte.

– Eddig nem volt rá panasz – vont a vállát Rajmund hanyagul. – A Szirtes ablakából például simán eltaláltam a matekta... – kezdte, majd meglátva Tahi mérges tekintetét – náááá... – nyújtotta el a végét Rajmund, inkább elharapva a mondatot. – Nem fontos – rázta meg a fejét.

– Igen, én is így gondoltam – helyeselt Tahi kimérten, aztán összecsapva a tenyerét felénk fordult. – Akkor? Készen állunk újra a döntőbe jutásra? – buzdított minket.

– Igen... – dűnnyögtük kelletlenül.

– Nem értem, hogy mondjátok? – tette a füléhez a kezét a tanár, mire mind a négyen sokkal hangosabban és lelkesebben

ismételtük meg, hogy IGEEEN. Készen álltunk.

Háromnegyed tizenegykor a kapuhoz sétálva már mind a három másik csapat a padoknál és asztaloknál ácsorgott, az érkezésünkre pedig felénk fordultak, hogy megnézzék, kik jöttek. Amikor meglátták, hogy nem a szervezők, hanem csak mi vagyunk, idegesen intettek felénk, és visszafordulva folytatták, amit addig csináltak. A világoskék lányok sportfeladatra számítva nyújtottak, fél lábukat felváltva felrakva az asztalokra. A pink kilencedikesek kis kört alkotva a kísérő tanáruk körül bólogatva figyelték, és itták minden szavát, amit jó tanácsként a feladatra szánt nekik.

Legjobban a bézseken látszott, hogy mennyire szétestek a történetektől, és attól, hogy még csak most lesz a döntőbe kerülés. Ahogyan a padoknál álltak, úgy néztek ki, mint akik végleg elveszítették a reményt, tekintve, hogy a kis versike alapján egyértelműen ügyességi, gyorsasági vagy éppen erőnléti feladatra számíthatnak. Amiben ők azért annyira nem jeleskednek, Andi kivételével, aki viszont csak egyet választhat a négy feladatból. És ő kosarasként nyilvánvalóan a dobást választja. Ez alapján viszont Kerire, Zétényre és Lacira maradt a másik három szám, ami miatt a fiúk falfehér arccal, rettegve néztek maguk elé, szemmel láthatóan teljes pánikban várva a sorsukat.

– Jönnék a szervezők – szólt Tahí, én pedig kizökkenve a gondolataimból, elkaptam a tekintetem Keriéről.

Róbert és a narancssárga ruhások jókedvűen mosolyogva lépkedtek el mellettünk, és a kaput kinyitva már szóltak is a csapatoknak, hogy kövessék őket.

– FigyeljeteK rám – mondta Tahi, mi pedig mind a négyen felé fordultunk. A tanár egyenként a szemünkbe nézett, és feltette ökölbe szorított kezét. – Egyszer már azt hittük, megvan a döntő – kezdte. – Most meglesz igazából is! – mondta teljes meggyőződéssel, amitől erőre kapva bólogattunk. – És tudjátok, azt vallom, hogy nincs annál fontosabb, mint magatoknak bizonyítani – szólt őszintén, majd összehúzta a szemét, és olyan arcot vágott, mintha nem szabadna kimondania valamit, mégis megteszi. – De most csak azért is adjatok bele mindent, hogy az utálóitok ne kárörvendhessenek a történteKeken! Ne tegyetek nekik szívességet azzal, hogy úgy estek ki a döntő előtt, hogy már tévedésből megünnepeltek benneteket! – hadarta Tahi. – Akármí is vár rátok, most akkor is tovább kell jutnotok, hogy ne higgyék, hogy igazuk van azoknak, akiknek egyébként nincs igazuk veletek kapcsolatban! – mondta őszintén, mire a szavaiból erőt gyűjtve bólogatva mosolyogtunk a tanárra, miközben már a pinkek és a világoskékek kimentek a kapun.

– Indulás – szólt oda nekünk Róbert. – Ti is, bészek – fordult Andiékhoz, akik hozzánk hasonlóan még a padoknál álltak. Úgy tűnt, nem igazán akarnak feladatra menni.

– Az nem lehetne, hogy mondjuk maradunk? – próbálkozott Zétény.

A főszervező válaszra sem méltatta, csak egy „kifelé” mozdulattal mutatott a kapun túlra, mire Keriék nagy nehezen elindultak.

– Piros csapat, nem szólok még egyszer – nézett ránk a főszervező, látványosan megelégedve, hogy mindig utolsóként hagyjuk el a tábort.

– Megyünk már – feleltük egyszerre, aztán a kapuban

megállva visszafordultunk Tahihoz, aki sóhajtvá nézett ránk.

– Megcsináljátok! – mondta. – Te bemész, ahova és amiért kell – nézett Vivire. – Te erős vagy – közölte Dominikkal. – Nálad nincs ügyesebb – fordult hozzám. – Te meg – állapotodott meg a tekintete Rajmundon. – Te meg legyél önmagad, az nálad elég mindenhez – búcsúzott el Rajmundtól, amit hallva mind felneveltünk.

– PIROS CSAPAT! – üvöltött ránk Róbert torkaszakadtából, mire egy „jól van már” arckifejezéssel kaptuk felé a fejünket, és a szemünket forgatva indultunk el.

– Várlak vissza benneteket! – kiáltott utánunk a tanár, amikor a főszervező becsukta mögöttünk a kaput. – Itt várok! – ismételte meg Tahi, ezúttal sokkal halkabban, és sokkal kevésbé meggyőzően, miközben a többi csapat után a parkoló felé indultunk, hogy részt vegyünk a döntőbe kerülés feladatán. Már megint.

20.

A buszba beszállva az elöl ülő szervező hátrafordult hozzánk, mire mi azelőtt, hogy egy szót is szólhatott volna, mind a négyen automatikusan odanyújtottuk a telefonunkat. A narancssárga ruhás biccentve átvette, aztán szólt a sofőrnek, hogy indulhatunk.

A konvoj utolsó tagjaként kanyarodtunk ki a parkolóból, és a három másik csapat kisbuszát követve indultunk el. A légkondit magunkra állítva, mindannyian csendben, a gondolatainkba merülve néztünk ki az ablakokon a 33-as út két oldalán húzódó tájra, aztán a sofőrünk lassítva indexelt, és letért egy gödrös, bukkanos földútra, amin a kisbuszunk pattogva haladt egy darabig, aztán megállt, nagyjából a semmi közepén.

– Kiszállás, megérkeztünk – nézett hátra ránk a minket kísérő szervező.

Dominik kinyitva az ajtót előreengedte Vivit és engem is, majd Rajmunddal együtt kiszálltak a buszból, ami mellett mind a négyen megálltunk és körbenéztünk.

Jobbra teljesen kihalt volt a táj, ameddig a szem ellát, a végtelen róna húzódott, a messzi távolban legelő állatok sziluettjével. Balra, a buszon túl egy tanya állt, alacsony faépülettel, gémeskúttal, istállókkal, pajtával.

– Helyben vagyunk – ragadta meg Rajmund a szájából kilógó nyalóka pálcikáját.

A versenyzők hozzánk hasonlóan fürkészőn nézték a tanyát, a kezüket napellenzőként téve a homlokukra, amikor is Róbert besétált a képbe, és megállt előttünk a fűvön.

– Megkérném a csapatok tagjait, hogy a kapott vers alapján rendeződjenek egyes, kettes, hármas és négyes csoportokba – szólt.

– Francba, szétválunk – túrt Vivi a hajába idegesen, miközben négy narancssárga ruhás Róbert mellé lépve segített az eligazodásban, a számokat kiabálva, hogy kiket várnak magukhoz.

– Gyerünk, igyekezzetek! – szólt Róbert a csapatokra, amit hallva mindenki sietve a saját számát kiabáló szervezőhöz ment.

– Ügyesen – nyújtotta előre Rajmund a kezét. – Nem lesz gond – nézett felváltva ránk, mire Dominik, Vivi és én is benyúltunk a körbe, és egymáséra raktuk a kezünket.

– Kocsis öngyilkos osztaga – szólt Vivi. – Egy kettő, há... – számolt, a „romra” pedig mind egyszerre emeltük fel a karunkat, aztán összenézve határozottan biccentettünk egymásra, amolyan „megcsináljuk” arckifejezéssel, majd elindultunk a négy szervező felé.

– Sziasztok – léptem a hármas számú társasághoz, felmérve, hogy kikkel kerültem össze.

A pinkektől Dani, a világoskékektől az Anett nevű lány ácsorgott a szervező mellett, a bézsektől pedig Keri nézett rám falfehéren. Úgy tűnt, a többiek őt választották az „ügyesnek”. Odaállva mellé bátorítón rámosolyogtam, majd Róbert irányába kaptam a fejem, aki végignézve a négyfős csoportokon, így szólt:

– Gyertek utánam – indult a tanya felé, a versenyzők pedig követték.

Az üres, kihalt udvarra belépve Róbert megállt középen, a négy

segítő pedig a hozzájuk tartozó csapattagokat vezetve a tanya négy irányába sétált, majd mind megálltak egy kiválasztott helyen. Az egyesek szervezője a pajta előtt, ahol a versenyzők fintorogva néztek össze az odabentről elég masszívan terjengő szagtól. A kettesek szervezője négy nagy kupac, ember nagyságú szénaboglya előtt állt meg a csoportjával, és a tartóból egyenként kivette a vasvillákat. A négyesek valamiféle földbe leszúrt rúd közelében álltak meg, ahol a szervezőjük lehajolva elkezdte rendezgetni a négy oszlopban egymásra helyezett patkókat. A mi narancssárga ruhásunk pedig a gémeskút mellett állapodott meg, ahol érdeklődve néztünk fel a magas szerkezetre. Kivéve Kerit, aki velünk ellentétben nem a fentről lógó rudat figyelte, hanem az alatta tátongó, négyzet alakúra kialakított kútgödröt.

– Ugye nem... – kapkodta a fejét Keri, megpróbálva kitalálni a feladatunkat, majd elkerekedett a szeme, és bár képtelenségnek tűnt, az eddigieknél is jobban lefehéredett. – Ugye nem kell oda lemászni? – kérdezte halálra rémülten. – Ó, istenem, biztos le kell mászni – közölte természetellenesen magas hangon. – Menjél, Keri, versenyre, mondta anyám. Jó lesz, meglátod, mondta anyám. Aha, és mit nem mondott anyám? Hogy másszak le egy átkozott GÉMESKÚTBA! – sipákkolt, és látszott rajta, hogy kezd eluralkodni rajta a pánik, mire a hisztijét látva a hármas csoport tagjai feszengve néztek a kút irányába.

Azért ez senkinek nem tetszett. Rajmundra pillantottam, aki aggódva figyelt engem, miközben a főszervező felé kiabálva többen elkezdtek kifejezni nemtetszésüket a feladattal kapcsolatban. Róbert megdöbbenve hallgatta a panaszáradatot, majd feltette a kezét, hogy csendre intse a résztvevőket.

– Elég! – kiáltotta el magát, és dühösen megrázva a fejét így szólt. – Senkinek nem kell lemásznia a kútba, nem ez a feladat! – üvöltötte el magát, majd a riadalmat okozó Kerire nézett, aki egy pillanat alatt megnyugodott, és megkönnyebbülten lélegzett fel.

– Ja, nem? – kérdezte ártatlan arccal.

– NEM! – förmedt rá Róbert.

– Ó – nézett rá egy „upsz, bocsi” arckifejezéssel. – Elnézést, kezdje csak – húzta be a nyakát.

– Megengeded? Lekötelezel – jegyezte meg Róbert cinikus hangsúllyal, aztán elkapva Keriről a tekintetét, visszafordult a többi versenyző felé. – Na tehát. A feladat a következő – szellemült át egy pillanat alatt. – A csapatok tagjainak meg kell szerezniük négy zászlót. Az első odabent van... a jelenleg használaton kívüli, kitakarításra váró mangalicaólbán – mutatott az egyesek mögötti pajta épületére, a feladatot hallva pedig többen elröhögték magukat.

– Baszki – grimaszolt Vivi, és előrelátón, sejtve, hogy mi vár rá, felgumizta a haját egy laza bunba, majd levette az ékszereit, és a szervezőhöz hajolva odaadta neki, hogy vigyázzon rá. Hozzá hasonlóan a csapat többi tagja is elkezdett felkészülni a feladatra.

– A második zászló – folytatta Róbert – ott van a szénaboglyák alatt – mutatott a kupacokra, amik mellett a csapatok kettes számú versenyzői álltak. – A zászló könnyen megszerezhető, csak el kell hordani róla a szénát a vasvillával – folytatta Róbert.

Dominik a feladat hallatán határozottan bólintott, és lekapva a pólóját lazán félrehajította, jelezve, hogy készen áll a lapátolásra. A jelenetet látva a verseny lánytagjai elismerő

arckifejezéssel, vigyorogva nézték Dominikot, mire Keri odahajolva hozzám eltűnődve így szólt:

– Hallod, óriási – kezdte. – Emberetek erre a feladatra született, mi meg azt küldtük, aki tud németül – közölte Zétény felé biccentve, aki a szénakupac előtt ácsorogva az állát fogva tanulmányozta a látottakat. Keri felismerésére halkan elnevettem magam, aztán Róbertre néztem, aki folytatta a feladatok ismertetését. Ezúttal hozzánk fordulva.

– A harmadik zászló – kezdte, mire feszülten figyeltem a szavaira – beesett a kútba, onnan kell felhúznod a belső vasrácsra állva, a korlátnak támaszkodva. A vödör tartalmát a vályúba kell borítanod, onnan szabad csak kivenni a zászlót – ismertette a feladatot, majd már fordult is a negyedik csoporthoz, miközben én végifuttattam tekintetem a kúton, a működését próbálva kitalálni. – A negyedik zászlót pedig patkódobással tudjátok megszerezni – fejezte be Róbert, mire a versenyzők szemügyre vették a negyedik csoport melletti, földből kiálló rudat, amiről ezáltal kiderült, hogy milyen célt szolgál. Arra kell rádobni a patkót.

Rajmundék fürkészőn nézték a kijelölt pályát, ahol meg volt jelölve a dobás helye, miközben Róbert újra megszólalt, magára vonzva a tekinteteket pajtáról, szénaboglyáról, gémeskútról és patkóról.

– A csapatok nem egyszerre, hanem egymás után végzik el a feladatokat, az időt én mérem. A sorrend véletlenszerűen lett kiválasztva. Minden feladat akkor számít teljesítettnek, ha a zászlót felém mutatják a versenyzők. A csapatok tagjai addig nem kezdenek a saját feladatukat, amíg én nem mondom, hogy mehetnek. A feladat a patkódobással zárul, az időt akkor

állítom le, amikor a negyedik csapattag is megszerezte a negyedik zászlót. Az a négyes, amelyik legrosszabb idővel teljesíti a feladatokat, automatikusan kiesik az IOV-ról. A három másik csapat pedig továbbjut a holnap délelőtti döntőbe, és versenybe szállhat az utolsó megmérettetésen a nyertes címért és az Iskolák Országos Versenye kupáért! – mondta ki, hogy mi a tét, ezt hallva pedig az összes versenyző vérszemet kapva bólintott, és felszívva magát várt arra, hogy bizonyíthasson. – Világoskékek. Készüljetek! – szólította Róbert a feladat első résztvevőit, mire a tanyaudvar négy pontján lévő társaságokat félreállították a szervezők, egyedül hagyva az éppen soron következő tagot.

A négy világoskék lány feszült figyelemmel várakozott. A pajta bejárata előtt Livia állt, startra készen, a szénánál a Mesi nevű toporgott a kezében tartva a vasvillát, a gémeskút előtt Anett várakozott, a negyedik világoskék lány, Réka pedig a szervező által átadott patkót fogta a kezében, dobásra várva.

– Mehet! – ordította el magát Róbert, és benyomta a stoppert, mire Livia, mint akit kilőttek, berohant a pajtába.

Néma csendben, érdeklődve néztünk a kitárt ajtóra, de nem láttunk semmit, csak a napsütésben felszálló por kavarodását, amit Livia vert fel az elstartolásával. A másodpercek kegyetlenül hosszúnak tűntek, teljesen elveszítettük az időérzékünket, Livia ugyanúgy lehetett odabent öt másodperce, mint két perce, nem tudtuk megállapítani az adrenalintól és a versenyhelyzettől. Amikor végre kijött nyakig sárosan (jó esetben), felmutatott az öklében egy zászlót, ami csak nyomokban emlékeztetett a világoskék színre, egyébként mocskos volt, foltos és trutyis.

– Mehetsz! – adta meg az engedélyt Róbert a második versenyzőnek, amit hallva Mesi lapátolni kezdte a szénát a vasvillával, óriási iramot diktálva magának. Viszont nem osztotta be jól az erejét, ezért hamar lassulni kezdett, a mozdulata egyre erőtlenebb lett, míg végül már hangosan nyögött is hozzá, ahogyan újra és újra félredobott egy-egy adagot.

A jelenetet mindenki a szája elé tartott kézzel izgulta végig, míg végül Mesi ellapátolt annyi szénát, hogy félredobva a vasvillát letérdelt, és kézzel kezdte kutatni az alján lévő világoskék zászlót.

– Itt van! Itt van! – állt fel, és kifulladásra meglóbálta, mire Róbert bólintott, és a harmadik versenyző felé nézve elkiáltotta magát. – Mehetsz!

Abban a pillanatban a hármás, úgynevezett „ügyes” csoportból a világoskék topot és melegítőnadrágot viselő Réka felállt a vályú szélére, aztán bemászott a kút belső falához rögzített vasrácsra, és a védőkorláton áthajolva elkapta a fentről lelógó kútostort, majd erősen megrántva lehúzta, és megpróbálta úgy irányítani, hogy az alján lévő vödörrel megszerezze a zászlót.

– Megvan! Megvan a zászló – kiáltotta el magát a kútostort rángatva, mire a csapattagjai három irányból kezdtek ordítani.

– Akkor húzd! Húzd fel! – buzdították.

– Jó, könnyű azt mondani – felelte a kútostoron szedve a kezét, megpróbálva kiemelni a vödröt a kútból, a zászlóval együtt. – Ughhh – nyögte a vödröt húzva felfelé, ami nehéznek tűnt. Valószínűleg túl sok vizet mert bele véletlenül.

A kútostort felfelé húzva Réka végül elérte a vödröt, és a

korláton átnyúlva két kézzel megfogta, majd fájdalmas arckifejezéssel, megfeszülő karokkal félreborította a gémeskút oldalán lévő átfolyóba, ami a vizet átvezette a vályúba. A beleömlő víz felcsapódott a nagy lendülettől, és végigfolyt az itatón. A nagy méretű lyukon át a vízzel együtt egy palack is átzúdult, ami a vályúba kerülve imbolyogva lebegett a hullámokon.

– Megvan – fújta ki magát Réka sóhajtva, és vizes kezével megtörölte a homlokát, majd meglepődve nézett Róbertre, aki még mindig várt, mielőtt a negyedik világoskék csapattagnak engedélyt adott a feladat elvégzésére. – Mi az? – kérdezte a lány, mire a társai három irányból kezdték kiabálni, hogy „Zászló! Fel kell mutatni a zászlót!”

A lány a fejét kapkodta a többi csapattag felé, majd amikor megértette, hogy mit mondanak neki, a felismeréstől elképedt arccal ugrott ki a gémeskút oldalából, és a vályúhoz rohanva olyan lendülettel nyúlt bele, hogy kis híján belezuhant. A közepén nyitható átlátszó palackot két kézzel széthúзва szinte kettétépte, és a benne lévő kis méretű papírzászlót fellóbálva fordult körbe. Így számított teljesítettnek a feladat.

– Mehet! – adta meg a jelzést Róbert a negyedik világoskék csapattagnak, Anettnek, aki azonnal odafordult a leszúrt rúdhoz, és elhajította az első patkót. Ami a cölöp felett elrepült. A lány a fejét megrázva idegesen elvette a szervezőtől a második felé nyújtott patkót, és koncentrálni újra eldobta. Ez sem közelítette meg. Újra próbálkozott. Ekkor eltalálta a rudat, de a patkó nem akadt fenn, hanem lepattant róla, és bukdácsolva elgurult a fakó füves területen.

– A francba már! – dühöngte, újra és újra próbálkozva.

A szervező egymás után adogatta neki a patkókat, amit Anett egyszerűen nem tudott rádobni a rúdra, akármennyire is szerette volna. Az egyre elkeseredettebb próbálkozásoktól és a csapattársai három irányból történő drukkolásától egyre feszültebb lett, a mozdulatai görcsössé és darabossá váltak, semmi lazaság nem volt már benne, csak az akarás érződött, és az, hogy rajta múlik minden, hiszen a társai már elvégezték a feladatukat. A negyediken volt a legnagyobb nyomás, „jaj, mi lesz, ha nem sikerül a dobás?”

Az elkeseredett próbálkozást látva Rajmundra néztem, hogy ellenőrizzem, hogy van. Viszonylag nyugodtnak tűnt, a feje tetején összekulcsolva kezét figyelte a történéseket, alig láthatóan bólogatva a saját gondolataira, mintha csak tanulna a látottakból.

Már legalább tizenöt patkót eldobált a világoskék lány, volt köztük dühösen odavágott, lemondóan elhajított, „most megcsinálom” típusú magabiztos, és „soha nem fog sikerülni” szintű, csalódott dobás is. Egyik sem jött be, az idő pedig kegyetlenül telt, biztosak voltunk benne, hogy Réka már több perce végzett a gémeskútból felhúzott zászlóval. Mindhiába, mert csak akkor számít teljesítettnek a feladat, ha a negyedik tagnak sikerül a dobása.

– Na végre! – szakadt ki belőle keservesen, amikor az újabb elhajított patkó végre fennakadt a rúdon, és leesett a földre, mire az addig adogató szervező odalépve ellenőrizte a biztonság kedvéért, majd Róberthez fordult.

– Megvan! – mondta, átadva a teljesített feladatért járó zászlót Anettnek, aki csalódottan kikapta a kezéből, és a főszervezőhöz fordult, aki a stoppert leállítva bejelentette az időt.

– A világoskék csapat hat perc negyvenkét másodperc alatt teljesítette a feladatot.

Senki nem tudta, hogy ez jó vagy rossz, merthogy ők voltak az elsők, így csak halk, gyér tapsféle hangzott fel, miközben mindenki baljósan nézett össze a csapattagjaival.

– Piros csapat! Készüljetek – szólt ránk Róbert, a megjegyzésére pedig hosszasan kifújva a levegőt, bólintva léptem a gémeskút elé, és felnéztem a magas szerkezetre, a technikámon gondolkodva.

A szervezők a négy feladat helyszíneit pillanatok alatt előkészítették a következő csapatnak, vagyis nekünk, én pedig a tekintetemet elkapva a gémeskútról a többiekre néztem, a rájuk váró feladaton gondolkodva. Vivi rágózva ácsorgott a pajta előtt, készen állva, hogy berohanjon a mangalicaólbába a zászlóért. Dominik félmeztelenül állt egy vasvillával a kezében, és a második kupac, egyelőre érintetlen szénaboglya előtt várakozott, Rajmund pedig a tűző napon állt, és a kezében fogott patkót forgatta az ujjai között. Négyünk közül csak az ő feladata nem a gyorsaságon múlt.

– Vivi, Dominik – szóltam sietősen, mire mindketten felém kapták a fejüket. – Mi hárman csináljuk, amilyen gyorsan csak tudjuk, hogy Rajmundnak legyen elég ideje. Oké? – szóltam, ők pedig bólintottak, és megfeszülve várták a startot.

A következő pillanatban pedig Róbert már el is kiáltotta magát, hogy „Meheh”. Vivi azon nyomban berontott a pajta ajtaján, mi pedig izgatottan, vadul dobogó szívvel néztünk utána, várva, hogy felbukkanjon. Ekkor felhangzott odabentről egy sikoly, amit hallva Dominik megfeszült a vasvillával a kezében, és mi is aggódva figyeltük az ajtót Rajmunddal, amin

Vivi pár pillanat múlva felbukkant, tetőtől talpig sárosan.

– Itt van! – lóbálta meg a zászlót. – Itt van! – mutatta fel jól láthatóan a sárfoltos darabot, aztán undorodó arc kifejezéssel próbálta meg lerázni karjáról a rátapadt trutyit. – Én pedig nem akarok beszélni arról, hogy mibe estem bele – tette hozzá, és fintorogva húzta ki a gumit az összetapadt, sáros... vagy milyen hajából.

Nem tudtam megállapítani a pontos időt, de biztos voltam benne, hogy Vivi gyors volt, amikor is Róbert Dominikra kiáltott.

– Mehet! – indította meg a feladatát, Dominik pedig két kézzel fogva a vasvillát azonnal lapátolni kezdett, olyan rutinos mozdulatokkal, mintha kábé mindig ezt csinálná. Az emberméretű szénaboglya egyre csak fogyott, ahogy Dominik félrehajította a vasvillával, aztán megpillantva a piros zászlót a szénaszálak alatt, sietősen odaugrott.

– Azta – suttogtak össze a versenyzők Dominik idejét felmérve, aki integetett Róbertnek a zászlóval.

– Megvan! – mondta, a főszervező pedig bólintva felém fordult.

– Mehet! – szólt rám, én pedig abban a pillanatban felleptem a vályúra, onnan be a gémeskútban lévő vasrácsra, és már nyúltam is a fentről lelógó kútostorhoz, hogy elkapjam, miközben lepillantottam a mélybe.

A kútban lévő víz a mélység miatt feketének tűnt, a felületén egy átlátszó, könnyű palack lebegett, a kőfalnak ütközve az apró lökésektől.

– Oké – bólintottam, és meghúztam a rudat, hogy az alján lévő vödröt lejjebb tudjam engedni, és megpróbáltam a zászlót rejtő

palack felé irányítani. Két karral fogva a fából készült kútostort, a kezeimet szedve rajta óvatosan engedtem lefelé, ügyelve arra, nehogy a vödröt nagyon belemerítsem a vízbe, ahogyan a világoskékektől tette Réka, mert akkor sokkal nehezebb lesz kihúzni, és áttölteni a lyukon át a vályúba.

Az ostort irányítva a fejem felett lévő gém automatikusan mozgott velem, miközben a vödröt beeresztettem a vízig, majd óvatosan a kút oldalának ütődő palack mellé navigáltam, és egy határozott mozdulattal húztam egyet az oston, lejjebb engedve a vödröt, hirtelen belemertem a palackot, aztán már fel is engedtem, hogy ne menjen bele több víz. Megvolt.

– Sikerült! – kiáltottam el magam, és gyors tempóval elkezdtem felhúzni a vödröt, miközben hallottam a hátam mögött, hogy Vivi, Dominik és Rajmund is tapsolva kiabálnak nekem.

De még nem végeztem. A vödröt felhúzva a kútostoron, áthajolva a korláton megragadtam, és két kézzel az átfolyóhoz tartottam, majd átöntöttem a vályúba. Ahogy átcsúszott a palack, nem is öntöttem tovább a vödröt, hanem elengedtem, hagyva, hogy a kút felett lebegjen a mozgására bólogató gém alatt, és már ugrottam is át a vályú peremére, amin egyensúlyozva végigsiettem, követve az átzubogó víz felszínén úszó palackot, ami a vályú végéhez érve nekiütődött a falnak, én pedig lépés közben lehajolva felkaptam, kettészedtem, és kivéve belőle a kis zászlót, leugrottam a vályúról.

– Megvan! – mutattam fel lengetve, miközben leértem a földre.

Az érkezésemet hangos taps fogadta, és láttam, hogy Vivi és Dominik is megkönnyebbülten sóhajtanak fel a tenyerüket

összeecsapva, aztán Rajmundhoz fordultam:

– Szép volt, Major – mosolyodott el elismerően.

– Sok sikert – suttogtam a mellkasomra téve a kezem, és éreztem, hogy hevesen ver a szívem, részben a rohanás, részben pedig a Rajmundért való izgulásom miatt. Ő következett.

– Mehet! – adta meg a jelet Róbert, mire Rajmund bólintott egyet, odalépett a kijelölt helyre a kikopott fűvön, és a kezében lévő patkót elhajította a leszúrt rúd felé. Félrement.

Vivi a pajta előtt állva idegesen figyelte Rajmundot, Dominik az elhordott szénaboglya mellől nézte feszülten, én pedig a gémeskútnál megtorpanva, a lélegzetemet is visszafojtva követtem a tekintetemmel Rajmund második dobását. Megint mellé.

Az elguruló patkóról elkapva a tekintetem Vivi felé pillantottam, és vészjóslón néztünk össze, miközben Rajmund újra próbálkozott. A harmadik sem sikerült.

– A francba – olvastam le Dominik szájáról, miközben a mindannyiunknak háttal álló Rajmundot nézte, aki az újabb dobáshoz odalépve felemelte a kezét, aztán meggondolva magát hirtelen leengedte, és ellépve onnan le-fel sétálva tett pár lépést, hogy összeszedje magát, szándékosan nem nézve egyikünkre sem. Óriási volt rajta a teher, konkrétan a továbbjutásunk függött a dobásától, úgy, hogy közben pontosan tudta, minden egyes hibájával romlanak az esélyeink.

Egyikünk sem mondott semmit, hagytuk, hogy koncentráljon, és összeszedje a gondolatait, tudva, hogy kizárólag ő képes átlendíteni magát ezen az örült nagy nyomáson, ami ránehezedik. Ha neki nem megy, akkor itt a vége, ezen az

állapoton egy „hajrá” vagy egy „mindent bele” nem segít. Mindhárman aggódva néztünk össze Rajmund háta mögött, és Vivi a száját elhúzva az üres csuklójára mutatott, jelezve, hogy megy az idő. Csak egy bólintással válaszoltam, hogy tudom, majd Dominik a kezét feltartva türelemre intő mozdulatot tett, jelezve, hogy várjunk. Mindhárman újra Rajmund felé néztünk, aki egy mély belégzést követően lehunyta a szemét, mintha csak lenyugtatná magát, majd befejezve a sétálgatást visszalépett a kijelölt helyhez, és dobásra emelte a kezét.

Vivi, Dominik és én is feszülten figyeltük az elhajított patkót, ami a levegőben forogva közelített a földbe szúrt rúd felé, aztán... Aztán fennakadt rajta. Elkerekedett szemmel, a szám elé kapva néztem, ahogyan a patkó pörögve leesik a rúdon, majd a szervezőt figyeltem, aki ellenőrizte a találatot, és a kezében lévő zászlót Rajmund felé nyújtotta.

– Megvan – közölte, mire Vivi és én is felsikoltottunk, Dominik pedig ököllel a levegőbe ütött megkönnyebbülésében, miközben Rajmund egy laza mozdulattal átvette a zászlót, és kérdőn fordult Róberthez, aki lenyomva a stoppert felvonta a szemöldökét.

Mindannyian azonnal elcsendesedtünk, feszülten várva az eredményt. Merthogy azt még nem tudtuk.

– Piros csapat – szólított meg minket Róbert, mi pedig a tanya négy pontjáról néztünk rá türelmetlen, amolyan „mondja már!!!” arckifejezéssel. – Gratulálok, 4:02-vel ti már biztosan bent vagytok az Iskolák Országos Versenye döntőjében! – mondta ki, amit hallva önfeledten kiabálva berohantunk középre a négy irányból, és miközben én Rajmund ölébe felugorva átkulcsoltam a lábam a dereka körül, és mosolyogva a

szájára tapasztottam a számat, Vivi Dominik előtt megállva feltette a kezét.

– Ne, ne, tiszta mocskok vagyok... – kezdte, mire Dominik egy „kit érdekel” mozdulattal magához húzta Vivit.

Leszállva Rajmundról odaléptünk hozzájuk, ők pedig a karjukat kitárva nyúltak felénk, mire mind a négyen összeborultunk a tanya közepén, hitetlenül rázva a fejünket, hogy ott vagyunk, ezúttal tényleg ott vagyunk az IOV-döntőben.

– Piros csapat, értem, hogy nagy az öröm. És jogos is, de... – szólított meg minket Róbert. – A verseny még tart. Három csapat is függőben van – emlékeztetett minket, hogy a továbbjutásunkkal a világoskékek viassasodrótak a függőben lévő helyre, a pinkek és a bészsek pedig még a feladat előtt állnak.

Elengedve egymást elnézést kérőn intettünk a főszervezőnek, aki mutatta, hogy biztos döntősként hová álljunk félre. Odasétálva a helyünkre, Dominik átkulcsolta a kezét az előtte álló Vivi hasa előtt, úgy figyelték a történéseket, mi pedig az egyik faistálló árnyékában álltunk meg, és miközben Rajmund vállára hajtottam a fejem, Róbertet néztem, aki megállt a tanya közepén.

– Bész csapat. KészüljeteK – szólt, a bejelentésére pedig a bész négyes megrettenve bólíntott, és beálltak a feladatra.

Laci a pajta előtt nézett farkasszemet a csukott ajtóval, Zétény a vasvillát fogva állt a harmadik kupac szénaboglya előtt, Keri a szemüveglencséje mögöl nézett fel baljósan a hatalmas kútágásra, Andi pedig patkóval a kezében várta, hogy dobhasson.

– Mehet! – hangzott el a rajt Róberttől, mire Laci feltépte a

pajta ajtaját, aztán mielőtt belépett volna, hátrahőkölve emelte az orrához az alkarját.

– Bazz, de büdös van – közölte, aztán eltűnt odabent.

A megjegyzését általános röhögés fogadta, Vivi pedig egy „így igaz” biccentéssel tanúsította, hogy tényleg nem volt kellemes bent lenni.

A bézs csapat jól kezdett, Laci, igaz, öklendezve, de nagyon hamar kiért a bézs zászlóval, amire Róbert bólintva elindította a csapat második feladatát, és Zétény a vasvillával elkezdte félrepackolni a szénát. Ez már jóval lassabban ment, Dominik tempóját meg sem közelítette, de a világoskék lányt is gyorsabbnak tippeltem Zéténynél, aki minden egyes mozdulattal egyre lassabb lett, ahogyan fogyott az ereje. Végül már szinte csak pár szál szénát emelgetett az üres vasvillán, és úgy tűnt, azt sem bírja sokáig a gyenge karjaival.

Andi, Keri és Laci tölcseért formálva a kezükből, megállás nélkül üvöltöttek neki, hogy ne adja fel, már nincs sok, holott még legalább egyméteres magasságban állt a széna Zétény előtt, aki esetenül belenyomta a vasvillát a kupacba, és ide-oda mozgatva megpróbálta oldalsó irányba lesöpörni ahelyett, hogy elhordaná.

Túl sok időnek tűnt, mire Zéténynek végre sikerült félrekotornia a szénát, és megpillantotta az alján a bézs zászlót. Kifulladásra dobta félre a szerszámot, és kikaparta a zászlót a szénaszálak alól, majd örömittasan fellóbálta, aztán amikor látta, hogy Róbert teljesítettnek minősíti a feladatot, a szétszórt szénára bukva egész egyszerűen kiterült, azt motyogva, hogy mindjárt meghal. A bészsek a feladat felénél voltak.

– Mehet! – kiáltott Róbert Kerire, aki ezt hallva úgy, ahogy a

világoskék lánynál és nálam is látta, felállt a vályúra, és megpróbált átlépni róla a gémeskútra, csak hogy a cipőtalpa lecsúszott a keskeny peremen, aminek következtében leesett, úgy érkezve, hogy a vályú széle a két lába közé került. Az ütést látva a versenyen részt vevő valamennyi fiú „uhhh” hangot hallatott, miközben Keri fájdalmas arccal nézett fel az égre.

– Ha a jövőbeli feleségem megkérdezné, miért nem tudok gyermeket nemzeni... Felhívhat benneteket, szemtanúkat, hogy elmondjátok neki, pontosan mi történt? – kérdezte, görnyedten feltápászkodva a vályú széléről, a beszólását pedig halk röhögés fogadta.

Keri esetlenül mászott át a gémeskút oldalán, és megállt a vasrácon a korlátnál, aztán megragadta a kútostort.

A vízhúzóra rákapaszkodva lenézett a kútba, amikor is lehajtott fejről leesett a szemüvege, és loccsanó hanggal érkezett a vízbe.

– Ó, a francba – mondta hunyorogva nézve lefelé, mire a bénázását látva Róbert megmasszírozta az orrnyergét, Andi pedig patkóval a kezében ingatta a fejét, és legyintve, mint aki biztos a vesztükben, leült törökülésben a kijelölt dobóhelye elé, majd a térdére könyökölve megtámasztotta az állát, úgy nézte Kerit.

A bészseknek szemmel láthatóan kezdett elveszni a döntőbe jutás.

Keri annak ellenére, hogy miután alaposan megütötte magát, még a szemüvegét is elveszítette, nem adta fel, és a kútostort rángatva, hunyorogva nézett lefelé, megpróbálva kimerni a palackot.

Ami végül sikerült neki, úgyhogy elkezdhetette felhúzni a

vödröt, amit csak egyszer ejtett vissza, másodszorra teljesen kiemelte, és miután az átfolyón át, nagyjából semmit nem látva áttöltötte a vályúba a kimert vizet és palackot, botladozva kimászott a gémeskútból, és a palackot kivéve az itatóból a hasához szorítva próbálta kinyitni, hogy kivegye belőle a zászlót.

– Csavard! Csavard ellentétes irányba – kiáltottam segítségképpen, mert már nem bírtam nézni, hogy mit összeszerencsétlenkedik, mire Keri biccentve követte az utasításomat, és tekerő mozdulattal kinyitotta a tartót, aztán kivette belőle a zászlót, és felmutatta.

– Töketlenül és vakon, de megvan – hunyorgott körbe, nagyjából arra, amerre alakokat látott, a bejelentését pedig hangos röhögés fogadta, miközben Róbert elképedve megrázta a fejét, és Andira pillantott.

– Mehet – szólt, mire Andi feltápáskodott, és beállva a vonalra a fejét jobbra-balra döntve szemügyre vette a távot, aztán célzott. Mellément. A szervező átnyújtotta a következő patkót, amit Andi átvett és elhajított. Megint fölé talált. Andi csalódott fejcsóválással pillantott hátra a válla felett, és a társaira nézett, akik lemondóan intettek neki, jelezve, hogy hagyja.

– Nem, nem – rázta meg a fejét Andi. – Nem adjuk fel – közölte kihúzva magát, igazi sportember mentalitással, majd átvéve a felé nyújtott újabb patkót, tovább próbálkozott.

Aztán újra. És megint. Egészen addig dobált, míg végül a tizedik vagy tizenegyedik hajításra fennakadt a patkó a rúdon.

A teljesítményre, és főként a bészek kitartására mindenki tapssal reagált, miközben Andi az alkarjával megtörölve

gyöngyöző homlokát, a szervezőt figyelte, aki odalépve a rúdhoz ellenőrizte a patkót, majd átnyújtotta a bézs zászlót.

– Megvan – adta át.

Andi a zászlót fogva a csípőjére tette a kezét, és Róbert felé fordult, aki leállította a stoppert.

– Kilenc perc negyven – mondta ki a számot, amit hallva mindenki felszisszent. Ez túl sok volt. – Világoskék csapat, gratulálok, biztosan a döntőben vagytok – fordult egyúttal Róbert a négy lány felé, akik a hír hallatán boldogan összeölelkeztek, a bézsek pedig középre sétálva letörve találkoztak össze, és sóhajtvá átfogták egymás vállát, tudva, hogy itt a vég.

– Ti vagytok azok? – kérdezte Keri hunyorogva kapkodva a fejét a társai között, nagyjából semmit nem látva a szemüvege nélkül, mire Andiék szomorú nevetéssel reagáltak, és támogatva Kerit, lesétáltak a pályáról.

Bátorítóan megveregettük a vállukat, miközben Róbert elkiáltotta magát.

– Pink csapat, ti jöttök – szólt a kilencedikeseknek, akik utolsóként vártak a startra, a tanya négy pontján állva, készen állva a feladatra. – És mehet – indította el a stoppert Róbert, mire Palkó futni kezdett a pajtához, és az ajtón belépve eltűnt.

A következő pillanatban odabentről valami huppanásfélét hallottunk, ami után Palkó váratlanul megjelent az ajtóban, zászló nélkül, és a fél lábán ugrálva, sziszegve integetett. Megsérült.

Róbert abban a pillanatban odarohant négy másik szervező kíséretében, és körbeállva a pink melegítő fiút eltakarták előlünk, miközben a szénaboglyánál vasvillát tartó Tibi, a

gémeskútnál várakozó Dani, és a patkót fogó Panna is ijedten indultak a társuk felé.

– Mi történt? Mi van vele? – kérdezgették, miközben Róbert felnézve a leültetett Palkótól, intett egy másik szervezőnek.

– Szólj a sofőrnek, álljon ide a busszal – mondta, mire az árnyékba húzódott versenyzők feltápáskodtak, hogy megtudják, mi történt.

A nyakamat nyújtogatva, összehúzott szemöldökkel figyeltem a narancssárga ruhásokat, akik körbeállták a sérültet, majd amikor a busz megérkezett, Róbert és egy másik szervező maguk közé fogva felsegítették Palkót, a kilencedikes pedig átkarolva a nyakukat, fél lábon ugrált közöttük. A másik lábát hátrafelé tartotta, amiről már levették a zoknit és a cipőt, hogy szabadon legyen bedagadt bokája.

– Mi van vele? – kérdezte Andi aggódva.

– Megcsúszott futás közben, és megsérült a bokája – mondtam, amit le tudtam olvasni a szájukról.

– Nem csodálom – szólt Laci. – Amikor én voltam az előbb, már akkor is nagyon csúszott a bejáratnál, ki-be hordtuk a trutyit.

– Jaja – bólintott Vivi.

– A francba, szegény – ingatta a fejét Dominik, miközben mindannyian néztük, ahogyan Róbert és egy másik szervező odakíséri a bekanyarodó buszhoz Palkót, besegítik a járműbe, majd a főszervező a három másik kis kilencedikesre néz, akik árnyékként követték. A szájukról leolvastam, hogy azt kérdezik, mehetnek-e Palkóval ők is. Róbert bólintva megengedte nekik, mire sietősen bemásztak a buszba, a főszervező pedig váltott pár szót a helyettesével, majd az anyósülésre beszállva becsapta

maga mögött az ajtót, és elhajtottak.

– Hová mennek? – kérdezte Keri.

– Debrecenbe, a kórházba – feleltem, a teljes beszélgetésüket leolvasva a szájukról.

– Értem – biccentett Keri. – Én meg amúgy jól vagyok, kösz a szervezőknek az aggodást és törődést – nyúlt az ágyékához Keri, fájdalmas arccal megtapogatva az ütés helyét. – Majd jegelem – dűnnyögte.

– Gyertek, indulás vissza az élménytáborba – sétált oda hozzánk a Róbert helyettesének kinevezett szervező, mire mindenki meglepetten nézett rá.

– Visszamegyünk? – csodálkozott el Laci.

– Igen.

– És a feladat? Mi az eredmény? Ki megy haza? – kérdezgette Zétény a kezét széttárva. – Mármint, tőkre érdekel, mi van Palkóval, és remélem, jól van, de... Értitek – meresztgette a szemét a bizonytalan helyzetre reagálva, és kérdőn a helyettesnek kinevezett szervezőre nézett, aki a fejét ingatva válaszolt.

– Egyelőre a feladat félbeszakadt, a többiről majd Róbert tájékoztat benneteket, ha visszaért a táborba – zárta rövidre.

– Jó, de kiestünk? – kérdezgették a bészsek.

– Erre én nem tudok válaszolni – rázta meg a fejét, majd Keri felé tartva a kezét átnyújtotta a kútba esett szemüvegét. – Tessék, kiszedték neked a kútból.

– Ó, hálásan köszönöm – törölgette meg a pólójában a vizes szemüveget, aztán felvéve elégedetten nézett körbe. – Jó újra látni benneteket – mondta. – Vagy bármit – tette hozzá, amin elneveltük magunkat.

– Na, indulás – szólt ránk a szervező, mire őt követve mindenki kissé tanácstalanul indult ki a tanyáról a nem szokványos módon véget ért feladatról, miközben a három busz felsorakozott az úton.

A járművekbe beszállva becsaptuk magunk mögött az ajtót, és a déli melegben feltekerve a klímát, átvettük a telefonjainkat, amiket az elöl ülő szervező nyújtott hátra nekünk.

Vivi azonnal benyomta a videóhívást, és miközben elindult a buszunk vissza, Tahi megjelent a telefon kijelzőjén. A háttérből ítélve ott volt, ahol hagytuk, a főbejáratnál lévő padoknál, és a kameraképünket meglátva egyenként végigfuttatta rajtunk a tekintetét, megpróbálva leolvasni az arcunkról az eredményt, mire mind a négyen elvigyorodtunk.

– Annyira tudtam!!! – kiáltott fel boldogan, majd egy pillanatra megfeledkezve a videóhívásról, leengedte a telefonját a kezében, és megkönnyebbülten elkezdett járkálni, ami miatt fejfelé láttuk mozogni a kaput.

– Tanár úr... – szólítottuk meg, mire Tahi egy „ja igen” biccentéssel felemelte a telefonját, és újra belenézett.

– Akkor döntő? – kérdezte.

– Döntő – feleltük. – És most tényleg – tettük hozzá, mire Tahi elérzékenyült mosollyal nézett ránk a kamerában. – Gratulálok. Ha valakik, akkor ti négyen maximálisan megérdemlitek – fújtatott a fejét rázva, úgy, mint aki szívből örül nekünk, majd megakadt a tekintete Vivin. – Felcser, te sárba estél? – hajolt közelebb a kamerához.

– Nem. Mangalicaszarba – javította ki Vivi lazán, mire mind felröhögtünk, Tahi pedig a száját nyitotta, de nem igazán találta a szavakat, úgyhogy csak a fejét megrázva így szólt.

– Na jó, én itt várlak benneteket, gyertek. És hívjátok gyorsan Kocsis igazgatót, már rosszul van az idegességtől – szakította meg a videóhívást, Vivi pedig rögtön benyomta az igazgatót, aki első csengésre fogadta a FaceTime-ot. Mind a négyen a kijelzőn megjelenő Kocsist néztük, aki az íróasztalánál ülve, két kézzel fogva a fejét bámult ránk meredten.

– Mondjátok, hogy nem estünk ki, és döntőzünk... – motyogta halálos rémülettel az arcán.

– Igazgató úr! – szólalt meg elsőként Rajmund.

– Igen? – suttogta Kocsis reszelős hangon, és előrébb dőlt a telefonja kamerájához.

– Nem estünk ki, és döntőzünk – közölte Rajmund, a bejelentésére pedig mi hárman is vigyorogva bólogattunk, mire Kocsis a hír hallatán megkönnyebbülten hátradőlt a székén, és ünnepélyesen széttárta a karját, miközben a buszunk bukdácsolva kikanyarodott a 33-as útra, és elindultunk vissza a táborhely felé. Ott voltunk a legjobb háromban.

21.

A kilátóban ülve Tahi érdeklődve hallgatott minket, miközben mi folyamatosan a feladaton történeteket meséltük neki. A visszaérkezésünket követően kértünk a tanártól pár percet, hogy rendbe szedjük magunkat (nemcsak Vivi állapota miatt, hanem mert a feladat alatt mindannyian nagyon megizzadtunk), úgyhogy gyors tusolást követően vizes hajjal, tiszta ruhában ültünk fent az IOV-tábor kilátójában, beszámolva a tanárnak a négy próbáról, amit külön-külön teljesítenünk kellett.

– Hát, komolyan lenyűgöztetek – kereste Tahi a szavakat, végignézte rajtunk. – Felcser, le a kalappal, hogy nem finnyáskodtál, hanem bementél oda, és kivetted a zászlót abból... amit meséltél – bólogatott elismerően Vivi sztorijára.

– A csapatért bármit, de... Erről nem beszélünk többet – tette fel a kezét Vivi visszatartott röhögéssel, mire mosolyogva néztünk rá, Tahi pedig a szavát adva bólintott. – Pap, gratulálok az erőnléti teljesítményedhez – dicsérte meg a szénapakolását.

– Köszönöm, de... Nem volt nehéz – válaszolta Dominik szerényen, a mellette ülő Vivi kezét simogatva, aki rákulcsolta az ujjait az övére, és büszkén mosolygott rá.

– Major – fordult felém Tahi. – Azt tudtam, hogy ügyes vagy, de engedd meg, hogy fizikatanárodként külön dicséretben részesítselek, amiért tudtad kezelni a gémeskutat.

– Ó – reagáltam meglepetten, megemelve a fejem Rajmund öléből. – Köszönöm – mondtam őszinte örömmel a tanárnak, nem számítva külön dicséretre, majd visszafeküdtem Rajmund

combjára, és mosolyogva néztem, ahogy kivesz a csomagból egy Haribo Stixxet, a szájához emeli, és leharapja a végét. Szórakozottan felnyúlva kivettem a kezéből, és én is beleharaptam.

– Fehér... – szólt Tahí Rajmundhoz, aki éppen próbálta kivenni a kezemből a gumicukorrudat, majd a tanár felszólítására elkapta rólam a tekintetét, és odafordult:

– Igen? – kérdezte, miközben továbbra is a kezemben lévő gumicukrot rángattuk egymás között.

– Az alapján, amit a többiek meséltek arról, ami a patkódobásnál történt... – kezdte Tahí, mire elengedtem a gumicukrot, hogy Rajmund oda tudjon figyelni, és a tanár felé pillantottam, aki fújtatva kereste a szavakat, mintha nem tudná, hogy mondja ki, amit szeretne. – Nagy voltál, Fehér – bökte ki végül, Rajmundnak pedig felszaladt a szemöldöke.

– Hogy? – kérdezte szórakozottan a szájához emelve a gumicukorrudat, és a foga közé szorította, miközben felvette maga mellől a telefonját, és Tahí felé fordította, elindítva a felvételt. – Megismételné, amit mondott? Szeretném megörökíteni – közölte szenvtelenül, mire Tahí unottan meredt a kamerába, és félrelökte Rajmund kezét a telefonjával együtt.

– Ne feszítsd a húrt, Fehér, ne feszítsd – figyelmeztette Tahí, aztán a gumicukor felé bökött. – Inkább adj egy olyat – kérte, Rajmund pedig nevetve felvette maga mellől a zacskót, és a tanár felé nyújtotta. Tahí kivéve a csomagból egy rudat, leharapta a végét, majd elgondolkodva nézett ránk. – És akkor most? Mi lesz a döntővel? Ki került be?

– Mi és a világoskékek tutira – válaszolta Vivi.

– A harmadik csapatról egyelőre nem tudni – tette hozzá

Dominik.

– Van egy sejtésem, kik lesznek azok – dünnyögte Tahi a szemét forgatva, aztán elővette a telefonját, ami értesítést jelzett.

Ahogy mindannyiunké.

Szirtes gimnázium megosztott egy bejegyzést. Most.

„BRÉKING! Szirtes Army, figyelem! Nagyon fontos bejelentés következik. A csapatunk bejutott a hármás döntőbe! Ismétlem, a Szirtes bekerült az Iskolák Országos Versenye holnap délelőtti döntőjébe, ahol a négy kiváló diákunk két másik csapattal küzdhet meg a nyertes címért. A feltöltött képen látható a csapatunk öröme a képernyőfotón, amit akkor készítettem, amikor sikeresen túljutva a feladaton, felhívtak a buszból, hogy megosszák az örömhírt, miszerint döntőbe kerültünk. Szóljon most a taps az eddigi fantasztikus teljesítményéért Felcser Vivinek, Major Sárának, Fehér Rajmundnak és Pap Dominiknak, és szurkoljunk holnap együtt pirosba öltözve a döntőn részt vevő címvédőinknek, akik nem mást tűztek ki célul, minthogy megszerezzék iskolánknak az áhított IOV-kupát.

A döntőre létrehoztam egy eseményt, csatlakozzatok hozzá, és drukkoljunk együtt a Nyertes Szirtes csapatának. Itt található: [ESEMÉNYLINK](#). Kocsis igazgató”

A bréking posztra azonnal özönlani kezdtek a hozzászólások.

„Döntősök vagyunk, yeeee”

„Vótmá”

„Ez már volt”

„Tudjuuuuk”

„Mi van Kocsissal, sztrókot kapott? Már tegnap posztolta, hogy döntőzünk”

„Figyeljete már. Ez nem jó, tegnap négyes döntőről magyarázott, most meg hármásról”

„Tényleg basszus, ez most mi?”

„Nem tudom, de nézzétek a feltöltött képet, tök más feladaton vannak túl, mint tegnap”

„Tényleg, az előző döntőbe kerülés az étkezőben volt, ez meg külsős helyszínen. Nem vágom mi van”

„Ezt most én sem. Hány döntőbe kerülés van az IOV-on?”

„Ettől a fejtörőtől az aszpirin vett be engem”

„D”

„XDD”

„Várjatok, én olvastam egy IOV csoportban, hogy a tegnapi nem is döntőbe jutás volt, hanem mind a négy csapat beszívta, azt hitték a döntő a tét, közben meg csak sima feladat volt... Aztán úgy ünnepeltették magukat, hogy nem is került senki a döntőbe, csak ma”

„Neee”

„Lol”

„Mekkora égés”

„Na erről szépen kussol mindenki”

„Ja, Kocsis is sunyít”

„Ne lapítson igazgató úr! Mi figyelünk!”

„XDDD”

„Most akkor döntőben vagyunk???”

„Igen”

„Megint???”

„IGEEEN”

„Hát végül is az a lényeg, hogy döntőbe kerültünk, nem az, hogy hányszor :D”

„Igaz”

„És ki esett ki?”

„Mikor?”

„A döntőbe kerüléskor”

„A szürkék”

„Nem, ők a tegnapi döntőbe kerüléskor”

„Most hány döntőbe kerülés volt???”

„Egy. A mai”

„És azon estek ki a szürkék?”

„Nem, ők a tegnapin”

„Haljak meg nem értem”

„Haljál”

„XDDD”

„KI ESETT KI?”

„Nem tudjuk”

„Senki. Azt írja az egyik világoskék lány instasztoriban, hogy sérülés történt, és még nincs eredmény”

„Ki sérült meg? Egy szürke?”

„A szürkék tegnap kiestek”

„Bazz, ettől a kommentszekciótól másodpercenként zuhan az IQ-m. Itt mindenki

hülye?”
„éN Nm Vgyk Hülllle, tttttee vgy aAaaz!”
„XDDD”
„Visítok”
„Nem tudjuk ki esett ki, nem tudjuk ki sérült meg, mi döntőben vagyunk, ennyi a lényeg”
„Emberek, már elnézést, de ki a szart érdekel bármi amikor Rajmund és Sára csókolóznak!”
„Jaj halljátok, azt én is láttam”
„Én is”
„Mindenki látta, több lánj van rajta, mint ahányszor idegesít anyám. Pedig az nem kevés”
„XDDD”
„Mi?”
„Mi van?”
„Miiii??? Major Sára és Fehér Rajmund??? HOL?”
„Rajmund instáján a tegnap éjjel feltöltött képen. Lapozgató. A másodikat nézd”
„LINK”
„Kösz”
„Aztaku. Telement a szemem smárolással”
„Anyáááááád, ez mekkora”
„Ezek rendesen összejöttek, beszarak”
„Mondjuk lehetett sejteni, tekintve, hogy minden képen és videón együtt lógtak, meg ahogy egymásra néztek...”
„Istenem, de lennék Sára helyében...”
„Én Rajmundéban”
„Én meg a hajóéban”
„XDDD”
„Lol”
„Hülye”
„Na jó, ettől a képtől rendesen elmosolyodtam”
„Én ettől a képtől magányosabb lettem, mint az egyetlen fizika ötösöm”
„Ettől a képtől kihalt a Rajmi army”
„Nee XD”
„Na jó én sírok”
„Emberek, én nagyon élem ezt a kapcsolatot!”
„Mer’ nincs sajátod”
„DD”
„Topkomment”

„De én nem vágom, mi az a piros pingpongütő amit Rajmund és Sára egymásnak kommentelgetnek?”

„Nem tudom én sem”

„Ja, engem is marhára zavar, hogy két idegen ember, akiket mániákusan figyelek, mert nincs saját életem, nem beszél mindenki számára világosan, úgy, hogy rögtön értsem. Hát milyen dolog ez”

„XDD”

„Ez a komment leírta az életemet, és ettől most sírni támadt kedvem”

„Dettó”

„Oké, Fehér Rajmund tényleg egy legenda. Gondoljatok bele, az ő hírével, sulis eredményeivel, és balhéival elmegy egy versenyre, ahol nem csak döntőbe jut, és esélyes a nyeresre, de közben lazán összejön a fullos táncoscsajjal is. HOGYAN??? TANÍTS MESTER!”

„Lol kábé”

„Sziasztok, miről maradtam le?”

„Megint döntőben vagyunk, Sára és Rajmund összejöttek, és nincs itthon kovászosuborka, csak csemegét találtam, azt meg nem szeretem”

„DDD”

„Részvétem”

„Kösz”

„Sára és Rajmund összejöttek???”

„Aha, smacikép bizonyítja az instán. [LINK](#)”

„Kösz”

„Tök aranyosak együtt”

„Szerintem is. Én amúgy drukoltam, hogy Rajmund összejöjjön Sárával”

„Én is, bár annak jobban, hogy velem”

„Átérzem :D”

„De jó. Vivi és Dominik is töltöttek fel összejövős képet?”

„Nem, de Felcserrel mindenkinek van olyanja”

„Neee”

„Besírok. EZ LEGYEN TOPKOMMENT”

„A pokolra kerülök, de ezen felröhögtem”

„Nyugi, az egész kommentszekció ott található”

„XD”

„Többek közt az ilyen ízléstelen, mocskos vélemények miatt nem raknak ki szerintem közös képet, pedig együtt vannak”

„Honnan tudod?”

„Volt egy insta sztori a táborhely játékterméből, valamelyik csapat töltötte fel magukról, a háttérben meg látszik, hogy a fotelben Dominik ölében ül Felcser, és

ott ölelkeznek”

„Lementette valaki?”

„Küldtem privátban”

„Nekem is légszi”

„Átment”

„Na, látom, igen, nyilvánvaló, Felcserék is összejöttek”

„Azért azt meg kell hagyni, hogy szépek együtt...”

„Aha, jó, persze, nagyon szépek. A ribanc meg a feljelentett is, meg a piás táncos a zűrös gyerekekkel is. Gyönyörű, mondhatom. Gratulálok, legyetek oda értük. Sőt, Kocsis is, aki a posztban egyenesen négy kiváló diáknak nevezi őket... Hát nincs már egyetlen normális ember sem, aki átlátja, hogy mi folyik itt?”

„Mi folya? Nem veszed észre, hogy veled együtt már csak néhány károgó maradt, akik ugyanazt a szart fűjják nap mint nap a csapat tagjairól?”

„Érdekes, a verseny elején még nem néhány károgók voltunk, hanem az egész komment szekció. Szépen behülyítettek titeket”

„Vagy bebizonyosodott, hogy mi tévedtünk itt mindannyian. Hm? Ehhez mit szólsz?”

„Ja bocs, én kérek elnézést, amiért nem tudok négy ilyen hulladék embernek drukkolni csak azért, mert jól néznek ki”

„Nem azért drukkolunk nekik, mert jól néznek ki!”

„Én amúgy igen”

„Hülye XD”

„Azért drukkolunk nekik, mert úgy mentek el a versenyre, hogy ők voltak a bunyós, a ribanc, a kirúgott meg a zűrös, most pedig ők a Szirtes döntősei! Ha nem látod a teljesítményt és a melót, ami ebben van, akkor csak sajnálni tudlak. Én igenis vállalom, hogy unszimpik voltak az elején, írtam róluk csúnyákat, röhögtem ki őket, ítékeztem felettük nulla-huszonnégyben nagyon sok más kommentelővel együtt, meg még most is előfordul, hogy valami Felcser beszéláson, meg durvább poénon jól szórakozok, de azért azzal, hogy ilyen ellenségesség közepette ők nem meghátráltak, hanem kitartottak, és a döntőig meneteltek, igenis kivívták a tiszteletemet és elismerésemet, éppen ezért holnap együtt drukkolok értük Kocsis eseményén, és pirosban fogom várni őket vissza a sulis előtt, akkor is, ha mást gondoltam róluk az elején, mert jogom van megváltoztatni a véleményemet valakikről, ha nekem úgy tetszik! Na. Ennyi. És aki nem ért egyet, bekaphatja”

„Ahogy mondod”

„Szívemből szóltál”

„Én is ugyanígy vagyok”

„Szintén”

„Ugyanez”

„Valaki taggelje már a magyartanárt, ettől az összetett mondattól lerakja a haját.

Nem semmi, ember, kérjél már érte egy ötöst”

„:DD”

„Amúgy tökéletesen igaza van a kommentelőnek, ugyanezt gondolom a csapatunkról. Nem drukoltam értük, most meg már igen. Vélemények változnak, ennyi”

„Jaja”

„Úgy-úgy. Hajrá Szirtes”

„Gyerünk, gyerünk!!!”

„Hajrá Vivi, Sára, Dominik, Rajmund”

„Jó, ahogy gondoljátok. Akár egyedül is, de kitartok amellett, hogy kutyából nem lesz szalonna. Sára, Vivien, Dominik és Rajmund most is azok, akik két hete voltak, ezen négy piros melegítő és egy műanyag kupa sem változtat”

„Oké, te így gondolsz, és köszönjük, hogy ezt megosztottad velünk. De most már dögölj meg”

„XDDDDD”

„Neeee”

„Basszus, felröhögtem az orvosi váróban ülve”

„Végem van”

„:DDD”

„Ezen kiégtem, nem bírom”

„Na, szerintem elhúzott”

„Csodálsz? Megnyerted az internetet ember. :D”

„Kitisztítottuk a komment szekciót, elmentek az utálkozók, már csak mi vagyunk itt, a szimplán bunkók...”

„Éljen”

„:DD”

„Na szóval. Akkor szurkolunk együtt Sárának?”

„Naná”

„Viccelsz? HAJRÁ SZIRTES”

„NYERTES SZIRTES”

„A SZIRTES A LEGJOBB”

„A csapat, amelyiket nem kértük, de amelyikre szükségünk volt”

„Ezt szépen mondtad”

„Mennyire igaz”

„Fogadjunk, hogy nem számítottok arra, hogy most random elkezdek beszélni a makákókról”

„Mi?”

„Lol”

„Ez hülye”

„Takarodj már”

„Hát halljátok, ha vége az IOVnak nekem rendesen hiányozni fog ez a kommentszekció”

„Nekem is”

„Kereshetek új értelmet az életemnek”

„Nekem úgy fog hiányozni, mint apámnak a visszajáró, amit elraktam”

„XD”

– Piros csapat! – szólt hirtelen egy hang a kilátó aljáról, mire mindannyian abbahagytuk a sulis oldalán lévő kommentek olvasgatását, és kizökkenve néztünk össze, újra a hortobágyi élménytáborban találva magunkat, majd a hangot felismerve egyszerre pattantunk fel, és néztünk le a korlátnál. – Gyertek utánam – szólt fel Róbert a napsütésben hunyorogva, mire azonnal leszaladtunk a lépcsőn, és Tahival együtt mindannyian a főszervező után siettünk, aki már elindult előre.

Futólépésben követtük Róbertet, aki egyenesen az étkezőhöz ment, és kitárta előttünk az ajtót, majd beterelt minket.

– Itt várok – állt meg Tahi kint az ajtóban, mire a főszervező visszafordult hozzá.

– Nyugodtan – invitálta be, a tanár pedig biccentett egyet, aztán bejött utánunk az étkezőbe.

A csendes teremben a székekkel felpakolt asztalok között a helyünkre mentünk, elhaladva a bézs és világoskék csapat mellett, akik hozzánk hasonlóan nem tudtak semmiről, és miközben leültünk, rosszat sejtve pillantottam a pinkek asztala felé. Üres volt. Tahi leemelt egy széket az egyik közeli asztalról, és fordítva lerakva ráült, a támláján megtámasztva az alkarját. Hozzá hasonlóan a bézsek kísérő tanára is jelen volt, a világoskékekét azonban nem láttuk.

A főszervező, látva, hogy megvagyunk, bólintva fújtatott egyet, aztán a játékterembe vezető boltív felé intett, ahol jelzésére a pinkék előbújtak, és mind a négyen odamentek Róbert mellé. Panna elől, mögötte Tibi és Dani, akik a fél lábon ugráló Palkót támogatták két oldalról. A nyakamat nyújtogatva kissé felemelkedtem a székről, hogy lássam a sérülését. Nem volt gipszben, de a bokáját fekete stabilizálóval rögzítették. Jól ismertem ezt a típusú bokavédőt, sokszor viseltem már ilyen egy-egy rándulás után. Amikor is hetekre ki kellett hagynom a próbákat. Merthogy az nem gyógyul könnyen. Főleg nem egy nap alatt.

A homlokomat ráncolva figyeltem, ahogyan Palkót is odakísérik Róbert mellé, majd a társai két széket odahúzva leültetik az egyikre, a fájós lábát pedig felpolcolják a másikra, mire a kilencedikes srác szomorúan bólintva megköszöni. Szinte üvöltött az arcukról, hogy mi következik. Róbert megvárva, hogy Palkó kényelmesen leüljön, a másik három pink csapattag pedig megálljon mellette, a teremben lévőkre nézett, és megköszörülte a torkát.

– A mai napon a pink csapat tagja, mialatt a feladatot teljesítette, megcsúszott, és esés közben maga alá fordult a bokája. Palkót azonnal a debreceni kórházba szállítottuk, ahol a vizsgálatok kimutatták, hogy szerencsére nem tört el, nem történt szakadás, és nincs szükség semmilyen beavatkozásra. A bokája megrándult, amit rögzítettek, és pihenést javasoltak – tájékoztattott minket Palkó állapotáról, majd sóhajtvá széttárta a kezét. Mert ekkor következett a versenyre vonatkozó változás. – A gyógyulási időre két-három hetet mondtak, ami alatt tehermentesíteni kell a sérült bokát. Emiatt a pink csapat nem

tudja folytatni a versenyt – mondta ki, mire a világoskékek és mi is szomorúan néztünk Pannáékra, úgy, mint akik igazán sajnálják a történeteket, Andiék pedig mind a négyen a fejüket fogták, mire Róbert odafordult hozzájuk, és mintha csak kitalálta volna a gondolataikat, bólintott. – Ennek értelmében, mivel a bézs csapat teljesítette a mai feladatot, az elért idejűnkkel, kilenc perc negyvennel jutottak harmadikként a holnapi döntőbe a piros és a világoskék csapat mellett – jelentette be Róbert. – Gratulálok!

Andi, Keri, Laci és Zétény kellenetlenül fordultak körbe, és intettek a halk tapsra, majd tudva, hogy ennek marhára nem így kellett volna történnie, lejjebb csúsztak a széjükön, és a nyakukat behúzva próbáltak köddé válni, miközben Róbert a pinkekhez fordult.

– Köszönjük a részvételt, és őszintén sajnálom, hogy nem tudhatjuk meg, a pink csapat milyen eredményt ért volna el, ha nem így alakul – mondta a kezét nyújtva feléjük, miközben Andiék, a világoskékek és mi is megtapsoltuk őket.

– Elnézést, mondhatok valamit? – kérdezte Panna a kézfogást követően, és nagyokat pislogva nézett Róbertre, aki egy pillanatig hezitált, mintha csak azon gondolkodna, miként mondhatna erre nemet, aztán, mivel nem jutott eszébe semmi, a száját elhúzva bólintott.

– Persze... Csak tessék – felelte a lehető legmeggyőzőbben, és az órájára pillantott, miközben a jelenlévők fájdalomosan néztek össze, tudva, hogy ezt megszívták.

– Igazából csak azt szeretném mondani – nézett körbe Panna a teremben –, hogy bár most kiestünk a versenyből, én személy szerint nyertesnek érzem magam. Nyertem azzal, hogy itt

voltam, hogy részt vehettem izgalmas és érdekes feladatokon, és hogy itt nyaralhattam két hetet ezen a gyönyörű helyszínen. Nyertem azzal, hogy új barátaim lettek, hogy ilyen lakótársaim voltak – pillantott kedvesen Andira, aztán az asztalunk felé nézve Vivire és rám is, majd megakadt a szeme Dominikon és Rajmundon. – Na meg azzal is nyertem, hogy ilyen pasikat ismerhettem meg – közölte. – Helló, piros csapat hot fiúi – tette hozzá vigyorogva, mire mindenki felröhögött, Rajmundék pedig zavartan néztek össze, miközben Panna folytatta. – Nyertem azzal, hogy bemutatthattam a produkciót a tehetségkutatón, és hogy volt, akinek tetszett, és kaptam érte pontokat. Nyertem azzal, hogy főztünk, kirándultunk, részt vettünk fakultatív programokon, és azzal is nyertem, hogy esténként milyen jól éreztük magunkat, és milyen jókat játszottunk. Sőőő, nyertem csendkirályt! De igazából, azt tényleg – mondta ünnepélyesen, mi pedig Dominikkal feltűnés nélkül összemosolyogtunk, majd a többiekkel együtt megtapsoltuk Pannát, aki boldogan meghajolt, aztán folytatta: – Annyi mindent nyertem azzal, hogy itt lehettem, hogy kicsit sem vagyok szomorú, hogy kiestünk a vége előtt. Ráadásul én örülök a negyedik helynek is, azért négy kilencedikestől az nem is olyan rossz, hah? – kérdezte.

– Nem. Az egészen kiemelkedő teljesítmény – nézett rá mosolyogva Róbert, és kedvesen a vállára tette a kezét.

Mindenki meihatottan figyelte a jelenetet, mi négyen pedig felálltunk, majd a világoskék és bézs csapat is felemelkedett a helyéről, és állva tapsolva búcsúztattuk a pinkeket, akik velünk szemben álltak (Palkó ült), és mosolyogva néztek minket.

– Na, akkor – csapta össze a tenyerét Róbert, amikor kezdett elhalkulni a taps, és a pinkekre nézett.

– Tizenöt perc múlva a kapunál? – tippelte meg Tibi, ismerve a kiesettekre vonatkozó szabályt, a távozás gondolatától pedig mind a négy kilencedikes látványosan elszomorodott.

Róbert elgondolkodva nézett rájuk, majd óvatosan elmosolyodott.

– Nem, arra gondoltam, hogy mivel estig úgyis visszaérkeznek a már kiesett csapatok, hogy közönségként részt vegyenek a holnapi döntőn, ti addig már ne menjetek el – közölte, a bejelentését pedig általános meglepettség és derűtség követte.

– Ez komoly? – kérdezte Panna, aki vagy az izgalomtól, vagy mert elmúlt a szentimentális hangulata, azonnal szövegelni kezdett. – Itt maradhatunk holnapig, és nézők lehetünk a döntőn? Úgy, hogy az eddig kiesettek is visszajönnek? Hát ez állati, komolyan mondom! Ennél jobb nem is lehetne! – lelkesedett, aztán észrevéve a széken ülő Palkót, hozzátette: – Vagyis dehogynem, ha nem lennél sérült. De elmúlik hamar, ne aggódj. Az utcánkban lakó pali egyszer fűnyírás közben ugyanígy járt, amikor belelépett egy gödörbe, amit a szomszédjának a tacsója ásott, mert van egy lyuk a kerítésen, amin átfér, és a tacsí mindig átmászik ásni. Látnotok kellene, van videóm róla, nagyon mulatságos, csomó kis gödröt hagy maga után, imádom azt a kutyát, csak sajnos már elég öreg, és rossz a szeme, tizenkét éves, az emberévben legalább hatvannégy, ha jól tudom, de javítsatok ki, ha tévedek – kapcsolt rá Panna, aki pedig tudott, azonnal elmenekült a közeléből, és feltűnés nélkül lelépett onnan.

Szegény Palkó jól megszívta, ő felpolcolt lábbal ülve ott maradt, és fájdalmas arckifejezéssel figyelte a mellette álló, folyamatosan beszélő Pannát. Úgy tűnt, mint aki nem a

bokasérülésétől szenved leginkább.

– Nagyon sokáig félttem a kórházaktól – beszélt tovább Panna, megint teljesen másról. – Ez egy gyerekkori traumámra vezethető vissza, amikor is a kórházban nem értem be a liftbe, anyuék meg mondták, hogy menjek a másikkal, nem lesz gond, szálljak be, és nyomjam meg a négyest, az a szülészet, mi meg oda készültünk, mert a nagynéném akkor szülte meg a kisebbik uncsitesómat, Balázskát, én meg a másik liftbe beszállva hiába nyomtam meg a jó gombot, előbb lement a felvonó az alagsorba a patológiára, én meg nem vettem észre, és kiszálltam ott. Hát hallod, két évig visszatérő rémálmom volt, hogy azon a villogó lámpás folyosón bóklászok. Fú, a hideg is kiráz tőle, egy nővér talált meg, miután a szüleim túvé tették értem az egész kórházat. Utána, hogy jobb kedvem legyen, a családdal elmentünk cukrászdába – mesélte Palkónak, aki megrökönyödve nézte, aztán Panna szokása szerint egy pillanat alatt már megint témát váltott: – Erről jut eszembe, de ennék egy sajtos masnit – közölte, én pedig elnevetve magam megráztam a fejem, és lenéztem a hasamhoz, ahol Rajmund keze hátulról átkarolt, majd magához húzott, és belepuszilt a nyakamba.

A vállamat ösztönösen felhúзва elvigyorodtam, és hátrapillantottam rá, miközben Vivi és Dominik egymás kezét fogva megálltak előttünk, Tahi pedig felállva egyetlen mozdulattal félrerakta a széket, és odalépett hozzánk.

– Szóval... Visszajönnek a kiesett versenyzők – kezdte. – Ami azt jelenti, hogy visszatérnek a régi lakótársaitok – folytatta a gondolatmenetet Dominikra és Rajmundra nézve. – Vagyis ki kell költöznöm tőletek az utolsó éjszakára – nézett rájuk

gondterhelten, úgy, mint akinek keresztülhúzták a számítását.

– Végre! – szaladt ki Dominik száján, mire a tanár összehúzott szemöldökkel méregette. – Mármint. De kár – korrigált Dominik.

– Aha... El tudom képzelni, mennyire örültök – dünnyögte Tahi a fogát szívva.

– Nem – rázta meg a fejét Rajmund mögöttem. – Nem tudja elképzelni – közölte, a beszólására pedig Vivi, Dominik és én is hangosan felnevettünk.

– Na jó, Fehér, kész, ennyi volt, eljött az ideje, hogy leüsselek – nyúlt Tahi a levegőben a mögöttem álló Rajmund felé, aki nevetve ellépett tőlem, és hátrálva magyarázta, hogy ő csak őszinte.

Róbert bejelentése után a csapatok megebédeltek a csendes étkezőben, aztán, hogy teljen az idő a kiesettek visszaérkezéséig, mindenki elfoglalta magát az élménytáborban.

A világoskék lányok a hátsó játszótérre indultak lengőtekézni, a pinkék a füledt játékterembe mentek át, ahová déltől késő délutánig odatűzött a nap. Amikor mi eljöttünk, a bészsek még az étkezőben maradtak, és videóhívásban magyarázták az igazgatójuknak a továbbjutásuk körülményeit, mi pedig kilépve a teremből mind az öten a házak felé indultunk. Megérkezve aztán kettéváltunk, és amíg mi Vivivel a miénkbe mentünk be, addig Rajmundék Tahival együtt a fiúk szemközti házának ajtajához léptek. Alig húsz perccel később Dominik és Rajmund elégedetten jöttek át hozzánk, és egy „ez is megvolt” biccentéssel bevágták maguk mögött az ajtót, jelezve, hogy Tahi

kiköltözött tőlük. Vivi az ágyán ülve, hátát a falnak támasztva telefonozott, de a fiúk érkezésére félredobta a készüléket, és mosolyogva nézte a hozzásátáló Dominikot, miközben Rajmund megállt mellettem. Én az ágyamon hanyatt fekve a hasamra támasztott telefonomon néztem a TikTok-értesítéseimet, és úgy csináltam, mintha észre sem venném a térdem mellett álló, engem néző Rajmundot. Csak nyomkodtam tovább a kijelzőmet, és a röhögésemet visszatartva megpróbáltam a lehető legkomolyabban figyelmen kívül hagyni a jelenlétét, mire Rajmund szórakozottan bólintott egyet, amolyan „oké, legyen” stílusban, a következő pillanatban pedig lazán előredőlt az ágyra, vagyis konkrétan rám, két karjával kitámasztva magát felettem, vigyázva, nehogy megsérüljek a mozdulattól, aztán óvatosan leengedve magát egyszerűen rám feküdt, én pedig kilapultam alatta, úgy, hogy kábé mozdulni sem tudtam. Erre nem számítottam, úgyhogy meglepetten nevettem fel, miközben megpróbáltam kihúzni kettőnk közül a hasamhoz beszorult kezemet, amiben még mindig a telefonomat fogtam, de nem jártam sikerrel, Rajmund pedig, mintha csak ájult lenne, arccal a párnába fúrta a fejét, és mozdulatlanul feküdt rajtam.

– Szállj le! – nevettem megállás nélkül, a nyakamat ide-oda forgatva, miközben megpróbáltam kimászni alóla. – Rajmund! Hallod! Rajmund... – vihogtam, de hiába, továbbra sem mozdult.

Vivi és Dominik a másik ágyon ülve röhögtek rajtunk, miközben én a rajtam kiterült Rajmund alól próbáltam kiszabadulni.

– Mégis mennyit edzel, hogy ilyen hasizmod van ennyi műkaja mellett? – kérdeztem nevetve, miközben bele akartam

fúrni a hüvelykujjamat a hasába, gondolván, hogy majd így sikerül lelöknöm magamról. Hát, nem jött be, úgyhogy Rajmund továbbra is mozdulatlanul feküdt rajtam, arcát a párnába fúrva, miközben én továbbra sem tudtam kimászni alóla. – Na jó, Rajmund – elégettem meg a dolgot, és behúztam a hasam, amitől felszabadult a közénk szorult kezem. – Bocs, de nem hagytál más választást – közöltem, aztán vigyorogva nézve a plafonra, a szám szélét rágva koncentráltam a mozdulatra, amiről tudtam, hogy egészen biztosan kizökkentem Rajmundot „ájult” állapotából.

Ahogy sejtettem, a következő pillanatban egy aprót ugrott rajtam, és röhögve felnézve a párnáról, felém fordította a fejét.

– Ó, ez de aljas volt, Major – nevetett a fülembe, én pedig kihasználva az alkalmat, vidáman lelöktem magamról.

– Láttátok a szavaz... – nyitott be az ajtón váratlanul Tahi, aztán meglátva minket megakadt a mondandójában, és mérgesen meredt ránk. – Major, Fehér, mit műveltek?

– Filmet nézünk – vágta rá Rajmund mellettem, és az ágyon könyökölve támasztotta meg az arcát a tenyerén, miközben én bólogatva megemeltem a hasamról a telefont, és felmutattam, mintegy bizonyítva, hogy Rajmund igazat mond.

Tahi összehúzott szemmel, gyanakodva meredt ránk, úgy, mint aki egy szavunkat sem hiszi.

– Filmet, mi? – kérdezte unottan. – Na, gyerünk, kifelé, mind a négyen, oda, ahol szem előtt vagytok – csapta össze a tenyerét, mire mindannyian elgyötörten kezdtünk nyöszörögni.

– Tanár úr, hadd maradjunk, csak lazulunk itt, kint dög meleg van – próbálkozott Vivi.

– Nem – ingatta a fejét Tahi. – Még – pillantott a karórájára –

tizenkilenc órán át az én felelősségem, hogy mit műveltek – számolta ki a verseny végét. – Szóval sajnálom, de indulás. Mind a két páros – mondta szigorúan, mire kelletlenül feltápáskodtunk, és egymás után indultunk az ajtó irányába, ami mellett Tahí állt.

– Mit akart mondani a tanár úr? – torpantam meg mellette, miközben Rajmund már kiment, és a tűző napon állva várt. – Amikor az előbb bejött – néztem rá kérdően.

Tahí a szakállát dörzsölve nézett rám, aztán mintha csak eszébe jutott volna, biccentett.

– A szavazás állása az IOV-csoportban. Láttátok?

– Nem – feleltük.

– Hatvankét százalék titeket mond győztesnek – szólt büszkén.

– Harmincnyolc a világoskékeket – tette hozzá.

– Tök jó – bólogattunk, aztán kilépve az ajtón visszafordultunk a tanár felé.

– Várjunk, az száz – ráncolta a homlokát Dominik.

– Így van – biccentett Tahí.

– A bészsek? – kérdeztük.

– Egyetlen szavazatuk sincs – válaszolta Tahí.

– Az szívás – reagálta le ennyivel Rajmund, aztán a forró napsütésben hunyorogva körbenézett. – Na merre? – váltott témát.

– Kilátó? – dobtam be az ötletet, és kérdően Tahíra néztem. – Az jó? Oda mehetünk?

– Hozok naptejet, mert szétégünk – szólt Vivi, meg sem várva a választ.

– Én meg hideg vizet – indult Dominik az étkező felé.

– Várjatok! – szólalt meg erélyesen Tahí, amit hallva Vivi

megtorpant az ajtóban, Dominik, aki már két házzal arrébb járt, visszafordult, mi pedig Rajmunddal a játszótér irányába igyekezve álltunk meg, és néztünk vissza a tanárra, aki gondterhelten megdörzsölte a szakállát. – Gyertek vissza – fújtatott, mire csodálkozva mentünk oda hozzá, aztán amikor megálltunk előtte, a forró napsütésben a szemünket árnyékolva a kezünkkel kérdőn vártuk, hogy mit akar. – Tűnés be filmet nézni – szólt engedékenyen, és maga mögé, a házunk irányába mutatott. – Gyorsan, mielőtt meggondolom magam – tette hozzá olyan arckifejezéssel, mint aki máris bánja a döntését, mire a nyakunkat behúzva siettünk el előtte, és vigyorogva beosontunk a házba. – Hé! – szólt utánunk, mi pedig visszaneztünk az ajtóból. – Tartsátok be a szabályokat, jó? – kérte.

– Jó – ígértük meg teljesen komolyan, aztán bementünk a házba, és szót fogadva Tahinak azt tettük, amire engedélyt adott.

Filmet néztünk, és lazultunk a szobánkban az utolsó délutánunkon az IOV-on.

22.

Rajmund háttal az ágytámlának támaszkodva, félig fekvő pozícióban helyezkedett el, én pedig a felhúzott térdei között ültem, hátradőlve a mellkasának, és a combomnak támasztott, vízszintesen fogott telefonomat néztem, amin egy közösen kiválasztott sorozat első évadát daráltuk megszakítás nélkül, már a nyolcadik résznél tartva, fél-fél fülhallgatóval a fülünkben.

Vivi a saját ágyán ült keresztben, és egy párnát a háta mögé nyomva dőlt a falnak, miközben egyik kezével a telefonját fogva netezett, a másikkal pedig az alvó Dominik arcát simogatta, aki végigfekve az ágyon Vivi ölébe hajtotta a fejét.

– Azért mertem színt vallani Gabesznek, mert éppen kiesett, és gondoltam, ha nemet is mond, ahogyan tette is amúgy, nem baj, mert úgysem látom soha többet... ERRE MI VAN? VISSZAJÖTT! ITT VAN! Most mi a frászt csináljak, ekkora égést, jézusom – rontott be az ajtón Andi magában dühöngve, mire Rajmund és én is felnéztünk a sorozatból, Vivi az Instagramból, Dominik pedig megébredve álmosan megemelte a fejét, az arca egyik oldalán Vivi melegítőnadrágjának gyűrődéseivel. – Ó, basszus, bocs – nézett körbe Andi, rádöbbenve, hogy felverte a csapatot. – Elnézést – suttozta Dominik kómás arcát megpillantva, aki visszaengedte a fejét Vivi ölébe, és újra lehunyta a szemét.

– Visszajöttek a kiesettek? – kérdeztem halkán.

– Igen – biccentett Andi a szekrényéhez lépve, és kinyitva az ajtaját kivett egy bézs színű pulcsit. – Mindenki itt van az elmúlt

két hétből – felelte. – Tele van az étkező, nagyon durva az elmúlt napok csendjéhez képest így vacsorázni – mondta a derekára kötve a pulóvert, én pedig elgondolkodva néztem rá, majd a kijelzőhöz nyúlva rákoppintottam, hogy megnézzem az időt. Hat óra múlt.

Fel sem tűnt, annyira jól elvoltam Rajmund ölében fekvé sorozatnézés közben.

– Na mindegy, megyek, hogy én és a nem létező méltóságom szembenézzen Gabesszal – közölte eltökélten Andi, aztán meghúzta a pulóvere ujját a hasa előtt, és kilépett az ajtón.

Rögtön huzat lett, én pedig összehúzott szemmel néztem az ablakon át a szálló port, amit a felerősödő szél kavart fel. A házba beáramló szellőben érezni lehetett a közelgő vihar illatát.

– Francba – szólt Rajmund sziszegve, mire a telefonomra pillantottam, és grimaszolva megráztam a fejem.

– Ne már, őt bírtam – közöltem mérgesen nézve a szereplőt, aki holtan feküdt a kijelzőn.

Így lett vége az újabb epizódnak. A Netflix automatikusan betöltötte, és már indította is a következő részt, mire odanyúlva leállítottam és kinyomtam a sorozatot.

– Mi az, Major? – kérdezte Rajmund meglepetten, mire kibújtam az öleléséből, és fájdalmas arccal tápászkodtam fel az ágyról.

– Gyertek, menjünk – szóltam a legkevésbé sem lelkesen.

A többiek mindhárman lustán néztek rám, és fintorogva megrázták a fejüket, amolyan „nincs kedvünk” stílusban. Tökéletesen egyetértettem, nekem sem volt, minimálisan sem, és sokkal szívesebben maradtam volna a házban velük, de ránézve a pólóm bal oldalára szúrt CsK feliratú kitűzőre,

eszembe jutott az ezzel járó felelősség és kötelezettség. Vagyis, hogy a kapitánynak muszáj következetesnek lennie. És az én voltam.

– Induljunk – ismételttem meg határozottan.

– Vagy maradjunk – ajánlotta fel Rajmund fél karjával felém nyúlva, és a csípőmet átfogva odahúzott magához.

Vivi és Dominik bágyadtan bólogatva osztották Rajmund álláspontját, és már visszapunnyadtak, amikor minden erőmet összeszedve ellenkezni kezdtem.

– Ne, ne, ne – szóltam Rajmund vállát kopogtatva, a térdemmel az ágy szélének támaszkodva. – Higgyétek el, én is ugyanúgy kivagyok, mint ti – sóhajtottam fáradtan, tekintettel arra, hogy a lazulós délután engem is úgy levert, hogy szinte mozdulni sem volt erőm. – És sokkal szívesebben maradnék itt bent, egy halom kajával, hogy végignézzem egy ültő helyemben az egész évadot – mondtam, mire Rajmund már nyitotta a száját, hogy helyeseljen, de megráztam a fejem. – De visszajöttek a kiesett csapatok, és csak mi nem vagyunk jelen a döntősök közül – mondtam ki. – Lehet, hogy nem számít... – néztem rájuk tanácstalanul.

– De lehet, hogy igen – fejezte be Rajmund a gondolatmenetemet, megértve, hogy mitől tartok, és az arcát megdörzsölve felállt az ágyamról.

– Arh – tápáskodott fel Dominik is, majd kezét nyújtotta Vivi felé, aztán, bár semmi kedvünk nem volt, végül mind a négyen elindultunk.

Amíg a házban tartózkodtunk (ahol nekünk a verseny kezdete óta nem volt létszámbeli változás), fel sem tűnt, hogy egyébként micsoda felfordulást okoztak a visszatérő versenyzők. Csak

akkor szembesültünk vele, amikor kilépve a házból az étkező felé indultunk, és megláttuk, hogy sokkal nagyobb a nyüzsgés, járkálás és lárma, mint az elmúlt napokban bármikor. Az egyre erősödő szélben sétálva figyeltük, hogy az eddig egészen kihalt, kiüresedett és kissé lehangelő táborhelyre egy pillanat alatt visszatért az élet, ahogy a már kiesett versenyzők megtöltötték hangzavarral, röhögéssel és sztorizgatással.

– Sziasztok, de jó újra látni titeket! – sétált el mellettünk vidáman egy srác farmerban és feliratos márkás pólóban.

– Téged is, haver – bólintott Rajmund, mire a fiú felmutatva mindkét hüvelykujját, még visszafordulva hozzátette. – Nektek drukkolunk!

– Kösz – feleltük egyszerre, aztán amikor a srác elsietett a házsor irányába, és bement a harmadikba, kérdően néztünk össze.

– Ki volt ez? – kérdeztem.

– Fogalmam sincs – felelte Rajmund a vállát megrántva.

– De azt mondtad neki, hogy jó újra látni – emlékeztettem vigyorogva.

– Hazudtam – vágta rá, a megjegyzésén pedig mind a négyen felneveztünk. – Nem tudom, ki volt, nem ismertem fel a csapatszíne nélkül – ismerte be, ezt hallva pedig Dominikkal együtt bólintottunk, jelezve, hogy ezzel nekünk is van gondunk.

– Ő? – gondolkodott Vivi még mindig a fiú után nézve, aki már rég bement a házba. – A fehér csapat tagja. Második kiesők voltak. A madaras kártyás feladatnál búcsúztak a versenytől – kutakodott az emlékeiben.

– Vivi... – tártam ki a karom hálásan, amiért legalább az egyikünk megjegyezte a versenyzőket. – Mondták már, hogy

milyen okos vagy? – kérdeztem, miközben átöleltem.

– Hát... Az a helyzet, hogy rám sok mindent mondtak már. De ezt még tuti nem – közölte, mire elneveltük magunkat, aztán egymást átkarolva léptünk be a fiúk mellett az étkezőajtón, ahol a teremben az eddigi négy asztal helyett tizenhétnél volt teríték. Újra teljes volt az IOV élménytábora.

– Vóó – hőkölt hátra Vivi a nyüzsgést látva, és valamennyien megálltunk az ajtóban, mire Róbert észrevéve minket, a szervezők asztalától felállva csendre intette a termet.

– Íme a holnapi döntő harmadik résztvevői. A címvédő piros csapat – mutatott ránk, mire mindenki egy emberként fordult felénk.

Andiékon, Pannáékon és a világoskék lányokon kívül mindenki civil ruhát viselt, általában farmert és pólót, és tapsolva néztek minket, én pedig a ránk szegeződő szempárok közt szörföltem a tekintetemmel, ismerős arcok után kutatva. A színes melegítők nélkül a terem nagyjából felét abszolút nem tudtam hová rakni, vagy mihez kötni.

– Sziasztok – suttoztam a szürke fiúk felé intve, akiket nyilván azonnal megismertem a melegítőjük nélkül is.

Ahogy az ezüst csapat tagjait, Angéláékat is, akikkel a kiesésükig nagyon jóban voltunk, és akiket tényleg jó volt újra látni. Ahogy Timiéket, az exsötétkékeket is, akikkel rögtön összemosolyogtam, aztán körbeinteggetve még megörültem egy olyan arcnak, akivel volt valami jó emlékem az elmúlt két hétből, vagy esetleg bármilyen emlékem, majd a többiekkel együtt az ismét több pultból álló tálalókhöz léptem, és szedtünk magunknak enni. A tálcánkra kisedett ételekkel elindultunk a helyünkre, miközben áthaladtunk a termet megtöltő kiesett

versenyzők között, akik a vállunkat és karunkat veregetve üdvözöltek minket, olyanokat mondva, hogy:

- Tiétek a döntő!
- Meglesz ez, hajrá!
- Ti fogtok nyerni!

A kedves szavakat megköszönve leültünk az asztalunkhoz, és a szemünket meresztgetve néztünk össze egymás között a tálcánk felett, amikor is a szervezők asztalánál Róbert megtörölte a száját egy szalvétával, és rádobva a tányérjára, megköszörülte a torkát, miközben felállt.

- Szeretnék egy kis figyelmet kérni! – szolt.

A már kiesettek érdeklődve fordultak felé, a versenyben maradt három csapat pedig feszülten meredt rá.

– Mondjátok, hogy nem most megyünk döntőzni – suttogta Vivi, és lefagyva a mozdulatban, a szája előtt megállította a kanalát, amiben enyhén remegett a kiszedett gyümölcsleves.

Mellette Dominik a tányérján lévő sült debrecenibe szúrva a villát, szintén megkövülten nézte Róbertet, ahogy a ketchupösflakont fogó Rajmund is leblokkolt egy pillanatra.

A főszervezőt figyelve a többiekhez hasonlóan én is megakadtam a spagetti feltekerésében, és a számat rágva vártam, hogy mi fog történni. Róbert megvárta, hogy teljes csend legyen a teremben, ami az ismételt maximális létszám miatt nem ment annyira könnyen, mint az elmúlt napokban, így kicsit több időbe telt, amíg mindenki elhalkult, és belekezdhetett.

– Köszöntök mindenkit újra az Iskolák Országos Versenyén – nézett körbe, a bejelentését pedig hangos ováció és tapsvihár követte. – Jó újra látni benneteket – folytatta mosolyogva. – És

még jobb ennyire felszabadultnak látni benneteket – közölte, utalva arra, hogy a visszatértek számára ez már csak tét nélküli szórakozás.

A főszervező kijelentésére újabb helyeslő füttyögés és éljenzés hangzott fel, amire Róbert a fejét ingatva feltette a kezét.

– Azonban ne feledjétek, három csapat számára még tart az IOV, a döntő résztvevői pedig nem másért szállnak versenybe holnap, mint a bajnoki cím és... – pillantott oldalra, mintegy megadva a jelet, amit látva az egyik narancssárga ruhás odapattant hozzá, átadva a kupát, amit Róbert két kézzel felemelve körbemutatott. – És az IOV-kupa – jelentette be ünnepélyesen.

A teremben ekkor többen a nyakukat nyújtogatták, vagy éppen megemelkedtek a székről, hogy jól lássák a serleget, amit Róbert hosszú hatásszünetet tartva mutatott körbe azoknak, akik már nem nyerhetik meg, és azoknak is, akik még megszerezhetik. A három döntős csapatnak. A világoskék lányok a szájukat takarva sugdolóztak az asztaluknál ülve, Andiék megbabonázva követték tekintetükkel a serleget, mi pedig kímérten figyeltük a főszervezőt a székünkön hátradőlve (Rajmund hintázva), magunk előtt összefont karral.

– A háromból az egyik csapat holnap megnyeri az Iskolák Országos Versenyét, azzal együtt pedig az IOV-kupát, a bajnoki címet és minden egyéb ezzel járó elismerést – szónokolt Róbert, amit hallva mind a négyen sokat sejtetően néztünk össze.

Merthogy mi pontosan erre pályáztunk, ez volt az oka, amiért mind a négyen beadtuk a jelentkezésünket az IOV-ra. Hogy megszerezzük ezt a hármat. Mind a hármat. Kocsisnak a kupát. A Szirtesnek a bajnoki címet. Magunknak pedig az egyéb

elismerést. Hogy a nevünk mellett a sok-sok szarság mellett, amiket elkövettünk, és amiket hiába bánunk, úgysem lehet kiradírozni onnan, legyen valami olyan is, ami bebizonyítja, hogy többek vagyunk annál, mint néhány múltbéli hiba. Róbert kezében a kupát nézve mind a négyen némán bólintottunk a saját kimondatlan gondolatunkra, miközben a főszervező folytatta.

– Hogy kié lesz? Holnap reggel kiderül. Versenyben a címvédő pirosak, az esélyes világoskékek és a szerencsés bézsek – mutatta be a három csapatot Róbert, mire Keriék jelzőjén az összes jelenlévő felröhögött, miközben Keri, Laci és Zétény egy „ez tényleg így van” bólintással integetett körbe, Andi pedig a székén lejjebb csúszva, a fejét fogva takarta magát a közeli asztalnál ülő Gabesz elől, megpróbálva láthatatlanná válni. Sikertelenül persze.

A teremben lévő jó hangulatot látva Róbert feltette az egyik kezét, jelezve, hogy még mindig nem fejezte be.

– Holnap minden kiderül. Én személy szerint nagyon kíváncsi vagyok, mi lesz... – szólt hangosan. – És hogy ki nyer – tette hozzá, sorban végigpillantva a három versenyben lévő csapaton. Előbb a világoskék lányokon, aztán Andiékon, végül a tekintete megállapodott rajtunk, és kissé összehúzva a szemét fürkészett minket, megpróbálva belénk látni. Mind a négyen álltuk a nézését, mire Róbert aprót bólintva elfordult tőlünk, és az asztalukhoz lépve hanyag mozdulattal lerakta a kupát, hangosan odaütve a talpát, ami visszhangzott néhányat a teremben. – Ezt itt hagyom, nézegessétek nyugodtan – jelentette be. – A mai estéhez pedig jó mulatást kívánok, ünnepeljetek, bulizzatok, szórakozzatok csak kedvetekre – nézett körbe, aztán

olyan fejjel, mint aki nagy bejelentésre készül, hozzátette: – Ezúttal kivételesen felügyelet nélkül, a szervezők és én visszavonulunk az utolsó estén – szólt, amire az összes jelenlévő hangos ünneplésbe, füttyülésbe és ordibálásba kezdett, Róbert pedig látva az általános örömet, elégedetten biccentve hátrált a többi szervezővel az ajtóig, majd megfordulva kimentek.

A távozásukat hangzavar és székcsikorgás követte, ahogyan a teremben lévők felálltak, és az asztalon hagyott kupához nyomultak, hogy megnézzék. Odafordulva mind a négyen a tömegnyomort figyeltük, ahogyan egymásnak átadva szelfiznek meg videóznak az IOV-kupával a már kiesett versenyzők, aztán a széktámlán könyöklő Vivi a fejét ingatva visszafordult hozzánk, és felvette a telefonját az asztalról.

– Csinálunk utolsó vacsis szelfit? – dobta be az ötletet, majd megemelve a telefonját bekapcsolta a kamerát, mire mind a négyen megjelentünk a kijelzőn, és az arcunkat kis kockák keretezték, ahogyan az arcfelismerő reagált ránk. – Ezt Kocsisnak – mondta Vivi, mi pedig közelebb húzódva egymáshoz mosolyogva néztünk a kamerába a tányérjaink felett. – Megvan – készítette el a képet. – Ezt pedig csak magunknak, emlékre – szólt, mire mindannyiunk arcáról egy pillanat alatt eltűnt az igazgató Instájára szánt mosoly, és azonnal pózt váltottunk a saját vacsoraképünkhöz. Én egy spagettiszálat a számhoz emelve a tányérra hajoltam, és szívni kezdtem, Dominik a késre szúrt debrecenit fogva az öklében, komoran nézett a kamerába, Rajmund a ketchupöstubust maga fölé emelte, és úgy, ahogy volt, nyomott belőle a szájába, Vivi pedig meglátva a kijelzőn, hogy mit művelünk mögötte, szorosan becsukott szemmel röhögött fel a kanalát fogva,

miközben megcsinálta a sorozatfelvételt. Életünk fotója lett.

– Muti – kértem el, amikor elkészült, és a könnyeimet törölgetve nevettem a képeket nézve. – Esküszöm, ezt beállítom zárolt háttérképnek – röhögtem megállás nélkül.

– Jóóó! Én is – értett egyet Vivi bólogatva.

– Mutasd – kérte Rajmund, mire Vivi felé fordította. – Ezt dobod át, beállítom én is – csatlakozott, aztán Dominik felé mutatta, aki nevetve nézve a fejünket rajta szintén elkérte, úgyhogy Vivi átküldte a telefonjainkra, majd mind a négyen beállítottuk a telefonunk zárolt hátterének, és azt játszottuk, hogy a kirakott készülékek közül teljesen váratlanul rákoppintottunk valamelyikünk kijelzőjére, aminek hatására megjelent a fotó, mi pedig a felvételt látva a kajánkba hajolva röhögtük végig szinte az egész vacsorát. Eközben a többi csapat tagjai kisebb csoportokban átmentek a játéktérbe, ahonnan a korábban megszokott hangzavar szűrődött át korongütésekkel, biliárdgolyók csattanásával, és az egész Hortobágyot megrengető röhögésekkel.

A kiürült étkezőben már csak mi ültünk az asztalunknál, rajtunk kívül egyedül Keriék voltak a helyiségben, akik addig sorban álltak a kupáért, és szinte utolsókként értek oda hozzá, akkor, amikor már mindenki más túl volt rajta.

A bészek halkan susogtak a visszhangzó teremben, átadva egymásnak a kupát, hogy megnézzék, majd miután lefotózták, visszarakták a helyére, és odafordultak hozzánk.

– Jöttök át? – kérdezte Keri, szokás szerint meginvitálva minket a játéktérbe.

– Aha, mindjárt – bólogattunk a tányérunkra mutatva, aztán miután Andiék is elhagyták a termet, magunk maradtunk az

odaátról átszűrődő lármát hallgatva.

Amikor végeztünk a vacsorával, tálcánkkal a kezünkben a konyhapulthoz léptünk, és beadtuk a kis ablakon, aztán elhaladva a szervezők asztala mellett, mind a négyen megálltunk a kirakott kupa előtt, és néma csendben néztük.

– Basszus, egy feladatra vagyunk tőle – szólalt meg végül Vivi egy rágógumit dobva a szájába, majd sóhajtván megrázta a fejét, továbbra is a serleget bámulva. – Nem lehetne csak úgy elvinni? – kérdezte nevetve, természetesen csak viccből, mire Rajmund a fejét félrebillentve elgondolkodott.

– Tulajdonképpen... – kezdte.

– NEM! – vágtuk rá mindhárman röhögve, nem hagyva, hogy befejezze. Nem volt nehéz kitalálni, hogyan folytatta volna.

Rajmund szórakozottan, amolyan „jó, csak mondom” stílusban felrakta a kezét, majd újra mind az áhított kupára néztünk.

– Mennyire szeretnétek? – kérdezte Dominik odahajolva a serleghez, hogy közelebbről szemügyre vegye, miközben a kezét összekulcsolta a háta mögött. – Mert én marhára.

– Én is – ismertem be az IOV-díjat bámulva.

– Én is – bólintott Vivi.

– Mindennél jobban – közölte Rajmund komolyan. – Attól a pillanattól kezdve ezt akarom, hogy Kocsis magához hívatott, én meg a Szirtes üres folyosóján átestem a takarítónő kocsiján, amitől nyolcas lett a kerekében – emlékezett vissza arra, amikor az utolsó tanítási napon az igazgató az irodájába hívatott minket, hogy közölje velünk, mi vagyunk az új Szirtes-csapat. Ezer évnek tűnt.

Rajmundot hallgatva Vivi, Dominik és én is elmosolyodtunk,

felelevenítve magukban azt, ahogyan külön-külön mentünk Kocsis irodájához az utolsó óra után, majd az emlékeimben kutatva eszembe jutott valami, mire elszakítva a tekintetem a kupáról, Rajmundra néztem.

– Az nem biztos, hogy te voltál – gondolkodtam.

– Mi? – kérdezte furán.

– A nyolcas – vigyorogtam rá. – Én is nekimentem a takarítónő kocsijának, még előtted – elevenítettem fel magamban.

– Tényleg? – röhögte el magát Rajmund.

– Aha. Beleszaladtam a kanyarban – bólogattam. – Szóval lehet, nem is te okoztad Icuka kerekében a nyolcast. Hanem én – vallottam színt. – És akkor viszont elvitted helyettem a balhét – húztam el a számat, mire Rajmund elmosolyodott.

– A világ összes balhétjét elvinném helyetted, Major – közölte halálosan komolyan, én pedig ezt hallva a mellkasomban szétáramló boldogsággal néztem rá.

– Nem kell helyettem – ráztam meg a fejem. – Nekem bőven elég, ha velem – mondtam ki, Rajmund pedig tudva, hogy mire célzok, így szólt:

– Ez azért alap, Major, mondanod sem kell – közölte, mire hozzálépve szorosan átöleltem, Rajmund pedig engem átkarolva megsimogatta a hátamat, és belepuszilt a hajamba.

Tudtam, hogy komolyan gondolja, láttam rajta, hogy legyen szó bármiről, tényleg megtenné értem. Valakinek, akit úgy átcseszték az állítólagos barátai, mint engem Szisziék, Rajmund szavai jelentették a mindent.

Ellépve Rajmund elől a kezét megfogva fordultam vissza a kupához, amit pár pillanatig még mind a négyen egymás mellett állva néztünk, aztán hosszan kifújva a levegőt a boltív

felé fordultunk, és átmentünk a játékterembe.

Egyikünk sem nyúlt hozzá, fogta meg vagy fotózta le a kupát. Úgy voltunk vele, hogy majd akkor, ha a miénk. Különben minek?

A játékterembe érve rég nem látott tömeg volt tapasztalható, a verseny kezdetekor a táborba bejutott tizenhét csapat tagjai betöltötték a termet. Tele volt mindkét biliárd, sorban állás volt a csocsónál, a dartsozók pedig egymás kezébe adták a nyilakat. Minden fotelben ültek, a volt versenyzők az asztalokhoz előrehajolva játszottak a társasokkal, dőltek a jengatornyok, az unózók egymással kiabáltak, a Twister-szőnyegen játszókat nevetve borultak el, mentek a közös fotózások és videók, miközben legalább három különböző irányból üvöltött a JBL-en keresztül a zene. Mindez úgy, hogy Róbert ígéretéhez híven egyetlen szervező sem tartózkodott a helyiségben. Magunk voltunk, csak mi, jelenlegi és exrésztvevők. Az érkezésünkre a szokásos asztalunknál ülő Keriék integetve hívtak minket magukhoz, ahol némileg szűkösen lettünk, miután a sötétkékek és az ezüstök is csatlakoztak a társaságunkhoz, és a kiesésük óta történeteikről beszélgettünk a hangzavarban.

Keriék jengáztak, Andi a kanapé szélén ülve, a lábait felhúzva kuporgott a mellette ülő Dominik és Vivi takarásában, hogy a közelben csocsózó szürkék, vagyis pontosabban Gabesz elől elrejtőzzön, akit továbbra is igyekezett kerülni.

Én velük szemben az egyik fotelban ültem Rajmund ölében, és a kezemben tartott üdítőt szürcsölgettem, az ezüst csapatból Csanád kérdésére bólogatva, majd hirtelen a társaságunkban a zenét szolgáltató Viktorra néztem, és feltettem a kezem.

– Ó, ezt ismerem, erre versenyeztem – mondtam a hallott számra reagálva a sötétkékek infósának, aki egy „tényleg?” kérdéssel pillantott rám. Ahogyan a többiek is. – Aha – bólogattam. – Még régen táncoltam rá.

– Megmutatod? – kérte Keri, mire többen lelkesen bólintottak.

– Mi? Nem, nem azért mondtam – ráztam meg a fejem hanyagul, és tovább ittam az üdítőmet.

– Naaa. Mutasd már – nógatott Keri. – MU-TASD – kezdett tapsolni hirtelen. – MU-TASD. MU-TASD – állt fel végül, minden szótagra összeütve a tenyerét, amit nevetve kezdtek követni a társaságunkban lévő többiek is, azt skandálva, hogy mutassam be a táncot.

A kezemet széttárva, nevetve néztem rájuk, majd szórakozottan Rajmundra pillantottam.

– Megfognád ezt nekem? – kérdeztem felé nyújtva az üdítőt.

– Persze – vette át rögtön, én pedig mosolyogva adtam a szájára egy puszit, majd felpattantam az öléből, amit látva többen megtapsolták a döntésemet, majd a nadrágomat megigazítva a derekamon körbepillantottam, a tánchoz elég helyet keresve. – Kérhetnék segítséget, hogy ezt kicsit... – mutattam az egyik fotelre, mire Dominik azonnal odalépett, és egymaga felemelve félrerakta.

– Azta – néztek össze Zétényék elismerően.

– Köszí – mondtam Dominiknak, aki „semmiség” biccentéssel állt félre, hogy legyen helyem, mire Viktorra néztem, aki a zenét irányította. – Elindítanád az elejétől? – kértem, mire bólintott, és a telefonján visszarakta a számot az elejére, majd felnyomta a hangerőt maxra, így a JBL-ből az egész termet betöltötte az Eiffel 65-től a *Blue*.

A szám elején lévő beszéd alatt még csak várakozva álltam, miközben Vivi a kanapéra felállva kamerázott a körülöttem kialakuló kisebb körben ácsorgók válla felett. A terem más pontján lévők, észrevéve, hogy valami történik, abbahagyták a léghokit meg a biliárdot, és nyakukat nyújtogatva indultak felénk, csatlakozva az egyre nagyobb körhöz, ami körülöttem alakult ki. A dalban még mindig az első harminc másodperc beszélő része ment, én pedig a karomat kinyújtva magam előtt felváltva meghúztam a vállaimat, felkészülve a kezdésre.

– Mi van itt? – furakodtak át többen, hogy megtudják, mi a tömörülés oka.

– Tánc lesz – válaszolgatott Andi, mire az érkezők nemcsak maradtak, hogy megnézzék a produkciót, de előszedték a telefonjukat is, hogy csináljanak róla felvételt.

Kissé utcai mutatványos hangulatra emlékeztetett, ahogyan a körülöttem állók várták, hogy kezdjem, miközben én a lépések sorrendjét idéztem fel magamban, amivel néhány éve felléptem. Ja, amúgy nyertem is vele.

A fülpiercingjeimet megigazítva mondtam halkán a szám elején lévő szöveget, aztán a harmincötödik másodperchez érve (jól tudtam, éppen eleget gyakoroltam rá) nekikezdtem a gyors shuffle-koreómnak, amit meglátva mindenki tapssal fogadott, hangos ovációval fejezve ki a tetszését. Egyre több telefon emelkedett a levegőbe. A spontán összegyűlt nézők felett megláttam Vivit, Rajmundot és Dominikot, akik a kanapéra felállva néztek, és miközben Vivi kamerázott, a fiúk hangosan kiabáltak és tapsoltak, mire vigyorogva elszakítottam róluk a tekintetem, és folytattam a táncot, hihetetlenül élvezve a random előadást, főként, mert nagyon lelkes és pozitív

közönségem volt, akiknek a reakciójukból ítélve nagyon tetszett, amit láttak. Másrészt az IOV játéktermében előadott régi számom eszembe juttatta, hogy miért is szeretek annyira nagyon táncolni, és hogy mennyire hiányzik, hogy ezt versenyszerűen csináljam. Csak nem ott, ahol eddig. És nem azokkal, akikkel ezelőtt.

A *Blue* végén a játéktermet betöltő taps még a kinti mennydörgést is elnyomta, én pedig szaporán lélegezve mosolyogtam körbe, és csaptam bele a felém tartott tenyerekbe, aztán megköszönve átvettem Rajmundtól a felém nyújtott üdítőt, és vidáman beleszívtam a szívószálba, miközben nekidőltem a mellkasának, és kifújtam magam. A táncom végeztével, amikor a zene váltott, és a versenyzők felém nézve látták, hogy nem folytatom tovább, egy pillanat alatt szétszéledtek, felbontva a körülöttünk kialakított kört, majd a helyükre visszamenve a telefonjukat bújták, máris visszanézve a videókat és a sztorikat, amiket a táncomról csináltak.

– Sára, ez valami brutális volt – lépett hozzám Vivi mosolyogva, szintén a telefonja kijelzőjét nézve, amit felém mutatott. – Annyira rohadt jól néz ki, főleg ez a rész – kereste meg az ujját elhúzva, tekerve a videót. – Ezt imádom – mutatta meg, én pedig a szívószálból kortyolva néztem vissza a felvételt.

– Tetszik? – kérdeztem mosolyogva.

– Viccelsz? Odavagyok érte – mondta őszintén, mire bólintva az asztalhoz léptem, és leraktam az üdítőmet.

– Gyere – fordultam hozzá.

– Mi? – kérdezte.

– Gyere, megtanítom neked – ragadtam meg Vivi kezét.

– Ne, ne, Sára, tök béna vagyok az ilyenhez, én nem tudok

táncolni – szabadkozott nevetve.

– Nem nagy ügy, ez csak shuffle, könnyű lesz – húztam magammal, mire a felajánlásomtól egészen megilletődve állt be mellém, és hálásan mosolyogva bólintott.

– Oké – adta meg magát végül, és a pulcsiját levéve félredobta, majd a pólóját felhúzva kötött egy csomót az aljára, haspólóvá alakítva a felsőt. Lehajtott fejjel figyelte a lábamat, hogy mit mutatok a sneakeremmel, aztán megpróbálta leutánozni, aminek következtében Vivivel megállás nélkül összeröhögve szakítottuk meg a gyakorlást, és egymáshoz fordulva a fejünket fogva nevettünk mindenben, amit csináltunk, miközben végigvettük az egészet az asztalon kitámasztott telefontal.

A velünk szemben ülő, jengatornyot rakosgató Keri és Zétény pislogás nélkül néztek minket, a kezükben felejtett faelemet fogva, miközben az eredetileg nekünk háttal helyet foglaló Laci is féloldalasan hátrafordult a kanapén, úgy nézte a hülyülésünket Vivivel.

– Anyám, szerintetek mit kell csinálnom, hogy ilyen csajom legyen, mint ők? – motyogta Keri minket figyelve.

– Válj valamelyikükké – tanácsolta Andi az asztal mellett álló Dominikra és Rajmundra mutatva, akik egy-egy biliárdját fogva beszélgettek egymással.

– Majd a következő életemben – biccentett Keri reménytelenül, Andi pedig elénk állva megtámaszkodott a kanapé háttámlájának dőlve, és az üdítőjét fogva az álla alatt azt figyelte, amit Vivinek tanítok.

– Beállsz? – kérdeztem egy lépést megismételve Vivinek.

– Én? – kérdezett vissza Andi.

– Aha.

– Nem is tudom... – hezitált.

– Na, gyere – nyújtottam a kezem mosolyogva. – Jó móka lesz – ígértem.

– Az biztos. Láttatok már shuffle-öző botsáskát? – kérdezte a szemét meresztgetve, mire a fejemet ingatva elnevettem magam, és félreálltam, hogy hagyjak helyet neki.

Andi beállva mellém figyelte a mutatott lépést, aztán bólintva jelezte, hogy memorizálta, és utánam ismételte.

– Egészen ügyes vagy – dicsértem meg a mozgását.

– Hé, nekem nem mondtad – tette csípőre a kezét Vivi tettetett szemrehányással nézve rám.

– Ööö – kezdtem magyarázkodni visszatartott nevetéssel.

– Te szép vagy, örülj annak – vágott közbe Andi csípőből, amitől Viviből kitört a röhögés, és egy „oké, megelégszem ezzel” biccentéssel vette tudomásul, hogy ezek szerint nem tehetséges táncos.

Ettől függetlenül viszont nagyon élvezte a gyakorlást, ahogyan a teremben lévő többi csapat fiútagjai is, akik mindent félbehagyva figyelték a táncról kimelegedett Vivit, aki a karjait felemelve újra és újra felfogta a mozgástól folyton kibomló haját, a nyújtózástól pedig egyre feljebb húzódott a pólója. Mindenki jól járt.

A felvett videót vágva ültem a kanapén, mellettem Vivi és Andi figyelte, hogy mit csinálok, miközben a szürkék négyese közül a sortot és fehér pólót viselő Gabesz sűrűn pillantgatott felénk, végül pedig ellökve magát az asztaltól, el is indult hozzánk.

– Ó, basszus... – motyogta Andi bepánikolva, és a telefonomba hajolva nézte a megállított videót, amit éppen vágtam.

– Nyugi... – szólt Vivi kedvesen. – Biztos piszkálja a közömbösséged.

– Mi? – kérdezte Andi.

– Felé sem néztél egész este.

– Mert akkora kosarat kaptam tőle, amekkorát még nem láttam, pedig űzöm a sportot egy ideje? – kérdezett vissza sziszegve.

– Az tök mindegy – vont a vállát Vivi. – Figyeld meg, hogy idegesíti, hogy nem tepersz érte, és látványosan tök jól érezted magad. Kiakasztotta, és most jön megnézni, hogy mi van... – mondta magabiztosan. – Maradj ilyen, és direkt ne foglalkozz vele – tanácsolta sietősen, miközben Gabesz odaért hozzánk.

– Sziasztok – köszönt zsebre dugott kézzel.

– Helló – intettem.

– Szia – köszönt vissza Vivi.

– Ühü – biccentett Andi, fel sem nézve a telefonomból. – Ez jó, nem? – kérdezte tőlem.

– Aha – mentem bele a játékba, és úgy csináltam, mintha beszélnék valamiről.

Gabesz látva, hogy nem nagyon foglalkozunk vele, zavartan ácsorgott előttünk, aztán megköszörülte a torkát, amire mindhárman felnéztünk.

– Megürült egy hely a csocsóban. Ha van kedve valakinek... – ajánlotta fel.

– Kösz, nem – fintorgott Vivi.

– Kihagyom – legyintettem tovább nyomkodva a telefonomat, várva, hogy mi történik ezután, mire a srác előre-hátra hintázva a lábán Andira nézett.

– Te? – kérdezte.

– Mmm – kezdte Andi hezitálva, mire Vivi köhintve jelzett neki. – Nem igazán – mondta végül, Vivi tanácsát követve, amit hallva Gabesz megilletődve húzta hátra a fejét, úgy, mint akit meglepett a válasz, aztán kínosan elröhögve magát biccentett egyet.

– Oké, sziasztok – forgatta a szemét, és megfordulva visszaindult az asztalhoz.

Andi abban a pillanatban megbánta, és már emelkedett volna, mire Vivi, mintha csak tudta volna, mi következik, oda sem nézve egy határozott mozdulattal kinyújtotta a karját Andi előtt, megakadályozva, hogy felálljon.

– Mit művelsz? – kérdezte Andi rémülten sziszegve.

– Várj – szólt Vivi.

– Megőrültél? Miért hallgattam rád... – suttogta, idegesen ingatva a fejét.

– Várj még – mondta Vivi, figyelmen kívül hagyva a hisztit, és összehúzott szemmel nézett a fiú után.

– Engedj – kérte Andi.

– Nyugodj már le – szólt bosszúsan, aztán mosolyt erőltetett az arcára, amikor is Gabesz félúton a csocsó felé lelassított, és visszanézett a válla felett, mintha csak meg akarna bizonyosodni arról, hogy jól érti-e, ami történt, aztán a fejét ingatva ment tovább. – Ez volt az – biccentett Vivi. – Erre vártam. Érdekled, most már biztos benne. Mehetsz – vigyorgott Andira, aki összezavarodva nézett Vivire, aztán nevetve megrázta a fejét.

– Honnan...? – kezdte.

– Most erre nincs idő, menj, mert bunkó voltál, és mindjárt

rájön ő is, ha elmúlik a sokkhatás – sürgette Vivi.

– Ó, oké – pattant fel Andi, és zavartan átmászva rajtam leugrott a kanapé másik oldalán, és a csocsózókhoz sietett, ahová már visszaért Gabesz.

A szájukról leolvasva figyeltem a beszélgetésüket, ahol Andi közölte, hogy mégis beáll játszani, ha még áll a meghívás, mire Gabesz a csocsórúdnak támaszkodva elgondolkodott a dolgon, végül elvette onnan a kezét, átadva Andinak. Mosolyogva figyeltem őket, aztán a kanapén hátradőlve Vivi felé fordítottam a fejem.

– Ez szép volt – dicsértem meg.

– Hát... – vonta meg a vállát. – Van, amiben pro vagyok – közölte.

– Az tuti.

– És az nem a tánc – tette hozzá a kezemben lévő telefon kijelzőjére pillantva, mire a megjegyzésén összenevetve egymásnak dőltünk.

Miután Rajmund és Dominik a biliárdparti végeztével visszajöttek hozzánk, négyen egymás mellett ültünk a kanapén, a cipőtalpunkkal támasztva az asztal szélét.

– Keri, csinálnál rólunk egy képet? – kérdeztem a szemben ülő jengázóktól, aztán odadobtam neki a telefonomat, amit természetesen nem kapott el, úgyhogy megkereste maga mögött a fotelben, aztán elkészítette a képet, és biztos, ami biztos alapon inkább felállva hozta oda hozzám.

A fotót megnézve elmosolyodtam, aztán egy darabig még figyeltük a játékterem nyüzsgését, ahol a visszatért versenyzők önfeledten szórakoztak a számukra tét nélküli döntő előestéjén,

mi pedig előrehajolva egymásra néztünk.

– Lépünk? – kérdezte Rajmund.

– Aha – feleltük, mind egyetértve abban, hogy ideje indulni, és egyszerre felálltunk.

– Mentek? – kérdezték Keriék meglepetten.

– Igen. Elég volt – feleltük, aztán elkészönve tőlük kifelé indultunk, elhaladva a csocsózó Andi mellett, aki félrefordítva a fejét mosolyogva intett nekünk, aztán már folytatta is a játékot a volt szürkékkel.

Visszanézve az ajtóból úgy tűnt, a három döntős csapat közül csak az esélytelennek tartott bészek maradnak a játékteremben, a világoskékek hozzánk hasonlóan már visszavonultak, valószínűleg a másnapi döntőre hangolódva.

Dominik becsukta mögöttünk az ajtót, majd sietve végigmentünk a házsorok között, a sajátunkhoz érve pedig megálltunk egymással szemben.

– Megyünk pakolni – szólt Vivi Dominikhoz lépve, miközben én Rajmund előtt álltam meg mosolyogva, a hajamat lefogva a szélben.

– Jó éjt – suttogtam odahajolva hozzá, és megpusziltam, mire Rajmund átfogva a derekamat magához húzott, majd rám hajolva hosszasan megcsókolt, amit viszonoztam, majd a tarkója felett az ujjaimmal beletúrva a hajába még inkább magamhoz húztam.

– Neked is jó éjt, Major – suttogta a számtól alig pár centire, amikor végre sikerült elszakadnunk egymástól, mire mosolyogva elengedtem, és megfordulva Vivivel együtt bementünk a házunkba.

A holmijainkat rekordgyorsasággal pakoltuk össze, tekintve, hogy nagyjából mindenünk szennyes volt, úgyhogy a nagy csomagolásunk, amire annyira készültünk, végül csak annyiból állt, hogy válogatás nélkül beszórtunk mindent a bőröndbe. Kivéve a sminkcuccokat és a neszesszert, amire még szükségünk volt reggel, így azokat a fürdőszobában és a szekrény tetején hagytuk. A bőröndöket és a csomagokat az ágyunk elé húztuk, aztán egymást váltva a fürdőszobában gyorsan elkészültünk a lefekvéshez, azzal a céllal, hogy hamar elalszunk, mert szerettünk volna kipihentek lenni a másnapi döntőn. Aha, jó terv volt, csakhogy hiába feküdtem a sötétben, egyszerűen nem jött álom a szememre. Nem volt türelmem a nethez, nem érdekelték a posztok és a kommentek, nem akartam látni az okfejtéseket, hogy ki szerint mi van. Csak némán bámultam a sötétbe, ezzel telt az idő.

– Te tudsz aludni? – kérdeztem halkán a sötétben, jó ideje azt hallgatva, ahogyan odakint a szél csapkod valamit.

– Nem – felelte Vivi azonnal az ágytámla másik oldaláról. Ezek szerint ő is éberén forgolódott, holott már legalább fél órája lekapcsoltuk a lámpát.

– A döntőn agyalsz? – sóhajtottam hanyatt fordulva, és a jobb alkaromat a homlokomra tettem, miközben a feketeséget néztem.

– Állandóan – felelte Vivi őszintén. – Nem tudom kivenni a fejemből, hogy egy feladatra vagyok attól, hogy a megítélésem ne az legyen, hogy Felcser Vivi, a ribanc, hanem – mocorgott a másik ágyon – Felcser Vivi, az IOV-nyertes ribanc – mondta ki, a megjegyzésén pedig elnevettem magam.

– Átérzem. Én is egy feladatra vagyok attól, hogy ne Major

Sára, a kirúgott táncos legyenek, hanem Major Sára, az IOV-nyertes kirúgott táncos – gondolkodtam hangosan.

– Jól hangzik – suttogta Vivi.

– A tiéd is – ismertem el, aztán mindketten elhalkultunk, amikor nyílt az ajtó.

A kinti gyér lámpafényben Panna sziluettje rajzolódott ki, ahogyan a kezéből szinte kitepte a szél az ajtót, aztán két karral ráfogva behúzta.

– Na – suttogta elégedetten, majd a vaksötétben megfordulva így szólt. – Hahó. Ébren vagytok? – kérdezte halkan. Vivi és én is néma csendben, mozdulatlanul feküdtünk az ágyunkban. – Alszanak – állapította meg Panna magában halkan, aztán lábujjhegyen a fürdőszoba felé indult, de közben majdnem átesett Vivi bőröndjén, amit a sötétben tapogatva félregurított, majd odabentről kihallatszott Panna fogmosása, pár perccel később pedig ismét átsétált az ágyak között, és a sajátjába bebújva betakarózott.

Pár perccel később a szuszogása lassabb és egyenletesebb lett, ahogy elnyomta az álom. Én pedig még mindig nyitott szemmel feküdtem a sötétben. A francba.

– Alszol, Vivi? – próbálkoztam.

– Még mindig nem – suttogta azonnal.

– Mennyi az idő? – kérdeztem, aztán a kijelzője egy pillanatra bevilágította a szobát. – Két perce múlt éjfél – mondta.

– Boldog IOV-döntő napot – súgtam halkan, ráeszmélve, hogy az éjfél elmúltával új nap van. Döntő nap.

– Ó, basszus – reagálta Vivi, aztán mindketten elhalkultunk, és a sötétben fekvő gyorsan megpróbáltunk elaludni.

Egyáltalán nem ment.

– Szerinted... – szólaltam meg újra, rettenetesen hosszúnak tűnő idő után, ami valójában néhány perc lehetett.

– Igen?

– A fiúk alszanak?

– Nem tudom. Megkérdezed? – kérdezte.

– Aha – feleltem, majd a telefonomat kivéve a párna alól feloldottam a kijelzőt, amin a vacsorakor készült fotónkat látva ösztönösen elmosolyodtam, majd az üzeneteket megnyitva ráírtam Rajmundra.

Sára: Alszotok?

Azonnal érkezett a válasz.

Rajmund: Nem.

– Nem alszanak – szóltam Vivinek, aki megmozdulva feltápászkodott az ágyán.

– Gondoltam. Menjünk át.

– Oké, szólok.

Sára: Átjövünk.

Rajmund: A sötétzöld tag alszik. Jövünk mi.

Sára: Nem jó, nálunk meg Panna.

– Mi történik? – érdeklődött Vivi halkan.

– Mindenhol alszik valaki – suttogtam.

– Ó – értette meg.

Rajmund: Kilátó?

– Azt kérdezik, megyünk-e a kilátóba – mondtam halkan Vivinek, aki egy pillanatig sem gondolkodott, már fel is állt az ágyáról.

Sára: Oké.

Az ágyamról leengedve a lábam megkerestem a sneakeremet, majd bevárva Vivit a sötétben megfogtam a kezét, és óvatosan

az ajtó felé indultunk, átlépve a bőröndökön és összepakolt cuccokon, amik az ágyak előtt heverték.

Az ajtót kinyitva szinte kitepte a kezemből a szél, és alig tudtam visszacsukni, Vivivel ketten nyomtuk be tenyérrel, aztán az ég felé szálló hajjal fordultunk a fiúk háza felé, ahonnan Rajmund és Dominik a pulcsijukat felvéve léptek ki.

Mind a négyen sietősen elindultunk, és a holdfényben átszaladtunk az üres játszótéren, ahol a lengőtekék egymásnak ütődve inogtak a szélben lógva. A kilátó lépcsőfokait kettesével szedve felmentünk, és odafent leülve az oldalának támasztva a hátunkat valamelyest védve lettünk a széltől, miközben a felettünk lévő égbolton a fogyó hold előtt gyors tempóban fújta a szél a sötét felhőket.

A térdünket felhúzva, némán ücsörögtünk a kilátóban, álmatlanul, a gondolatainkba merülve, miközben Rajmund kivett a nadrágja zsebéből egy csomag Maoamot.

– Valaki? – kínálta körbe.

Vivi és Dominik szótlánul megrázták a fejüket.

– Milyen ízű? – érdeklődtem, miközben a felhúzott térdemen átnyúlva piszkáltam a cipőfűzőmet.

Rajmund a telefonját felemelve maga mellől az elemlámpával rávilágított a csomagra.

– Málnás – mondta.

– Akkor igen – biccentettem mosolyogva, és a kezem nyújtottam felé, mire Rajmund kibontva a csomagot az összeset a tenyerembe szórta. – Elég egy, köszí – ellenkeztem, és visszaadtam a többi, mire Rajmund maga mellé szórva a Maoamokat, egyet felvett, kicsomagolva a szájába dobta, és lehunyt szemmel hátradöntötte a fejét a kilátó oldalának.

Az ujjaim közt fogva az olvadás rágót kibontottam a csomagolásból, és a számba véve csendben összerágtam, miközben a papírját kicsi kockára hajtogattam, amikor is a lépcső felé kaptam a fejem, ahonnan dobogást hallottunk. A többiek is odafordultak, mire Tahi az utolsó fokra felérve a telefonja elemlámpáját felénk tartva egymás után megvilágított minket.

– Miért nem vagytok a játékteremben, és élvezitek ki, hogy ma kivételesen békén hagytalak benneteket egész este? – kérdezte a fejét csóválva.

– Nem volt kedvünk maradni – felelte Dominik.

– Nem volt kedvetek – biccentett Tahi gyanúsan, miközben megismételte a hallottakat.

– Nem – ingatta a fejét Vivi.

– És mit csináltok itt a szélben? – nézett ránk értetlenül a tanár.

– Igazából... – kezdtem a térdeimet átölelve – csak ülünk – mondtam ki egyszerűen, mire Tahi újra végignézett rajtunk, és sóhajtva biccentett egyet úgy, mint aki mindent ért.

– A nagy nyomás? – kérdezte.

– Attól függ. Fizikatanárként érdekli a nagy nyomás, vagy a döntő miatt ránk nehezedő teherre gondol? – nyitotta ki a szemét Rajmund, a megjegyzésére pedig mind elneveltük magunkat.

Kivéve persze Tahit, aki reménytelenül pillantott az ég felé, majd a fejét csóválva nézett Rajmundra.

– Fehér, mi lenne, ha egyszer, de tényleg, csak egyetlenegyszer normális lennél? – kérdezte, mire Rajmund a térdein pihentetve a karját egy „passz” kézjelzéssel mutatta, hogy nem tudja. –

Természetesen a rátok nehezedő teherre gondolok – válaszolta meg végül a tanár, aggódva nézve ránk. – Bírájátok? – érdeklődött.

– Muszáj – feleltük.

– Értem. Szeretnétek esetleg... – kezdte Tahí, majd megakadt, és a szakállát megdörzsölve kereste a szavakat. – Beszélgetni? – ajánlotta fel végül, mire egyszerre ráztuk meg a fejünket.

– Nem, köszönjük – pillantottam rá hálásan. – Most jólesik hallgatni – tettem hozzá, a többiek pedig egyetértően bólogattak.

Nem igazán akartunk beszélni a ránk váró döntőről, mert nem tudhattuk, hogy mi vár ránk.

– Rendben, megértem – felelte Tahí újra körbenézve rajtunk, aztán a következő pillanatban Rajmund mellé lépve egyszerűen leült, és nekidőlve a kilátó oldalának megtámasztotta a hátát, miközben keresztbe rakta kinyújtott lábait.

– Mit csinál? – kérdezte Rajmund felé fordulva.

– Hallgatók veletek – válaszolta a tanár egyszerűen, mire Vivi és én is elmosolyodtunk, Dominik elismerően biccentett, Rajmund pedig hosszasan nézve a tanárt végül félrenyúlt maga mellé, és felvett egy Maoamot.

– Kér? – kínálta meg.

– Igen, köszönöm – vette át Tahí, és a kezébe fogva a kis téglalap alakú cukrot megvilágította a telefonjával. – Málnás... – jegyezte meg fintorogva.

– Az nem jó? – kérdezte Rajmund.

– A citromosat jobban szeretem – szívatta Tahí, mire Rajmund a fejét hátradöntve mosolyogva lehunyta a szemét.

– Egy fizikaötösért idevarázsolok egy csomaggal – próbálkozott.

– Ne is álmodj, Fehér – közölte a tanár. – A világ összes citromos cukorkája sem elég ahhoz, hogy te fizikaötöst kapj tőlem – jelentette ki.

– És mi a helyzet a narancsossal? – nézett rá Rajmund szenvtelenül.

A kérdésén elneveltük magunkat, Tahi pedig felé nyúlva suhintott egyet a levegőben, amire Rajmund röhögve elhúzta a fejét. Aztán a tanár megette a málnás cukorkát, és ott maradt velünk a kilátó tetején ülve, mint a Szirtes-csapat ötödik, teljes értékű tagja.

23.

Az IOV-döntő reggelén a telefonomra megállás nélkül érkeztek a szalagértesítések, olyan gyakorisággal, hogy nem tudott elsötétülni a kijelző, mert folyamatosan jöttek az egymás alá rendeződő üzenetek, taggelések, kommentek, értesítések.

A mosdókagyló szélére rakott készülékem jelzéseit figyelmen kívül hagyva sminkeltem a tükör előtt állva, aztán a hajamat kis copfba hátrafogva begumiztam, majd megigazítottam a fülpiercingjeimet, és megtámaszkodtam a mosdó két oldalán, úgy néztem a tükörképemre.

– Oké, Sára – fújtam ki a levegőt hosszasan. – Menni fog – bólintottam határozottan, úgy, ahogyan a táncversenyek előtt is tettem mindig, aztán bedobtam a szempilláspirálomat a neszesszerembe, a cipzárt behúzva a hónom alá csaptam, majd a telefonomat felkapva a csap mellől kimentem az apró fürdőszobából.

Vivi az ágyán ülve a falnak dőlve telefonozott, és az érkezéseemre felpillantott.

– Megvagy? – kérdezte.

– Aha. Indulhatunk – léptem a bőröndömhöz, és csak annyira nyitottam ki, hogy bele tudjam nyomni a neszesszert, aztán már vissza is zártam.

– Örület, ami a neten van – jegyezte meg idegesen, miközben mindketten az ajtóhoz mentünk.

– Láttam – biccentettem, és Vivivel együtt kiléptünk a borús időbe, hogy induljunk reggelizni.

A tegnapi kánikula utáni vihar, majd a hajnali eső rendesen

lehűtötte a levegőt, amitől nyoma sem volt már a korábbi forróságnak. A szürkés, felhős égbolt alatt Vivivel az étkező felé igyekeztünk a házak között, mindketten a piros szirteses pulcsinkat viselve.

A reggelizőhelyiségbe lépve aztán mindketten megtorpantunk, mert a zajos tömeg helyett az üres étkező fogadott minket. Csupán a három döntős csapat asztala volt foglalt. A világoskék lányoké, Andiéké és a miénk, ahol Dominik az érkezésünkre felnézett a telefonjából, és intett.

– Rajmund? – kérdeztem, amikor a tálcámmal együtt leültem a székemre.

– Még pakol – felelte. – De mindjárt jön – tette hozzá, és Vivihez hajolva adott egy puszit, aki leülve hátradobta a haját a válla felett, és felbontott egy kis dobozos vaját, amivel megkente a zsömléjét.

– És... – kezdtem egy kockasajtot kicsomagolva. – Hol van mindenki? – pillantottam körbe baljósan az üres étkezőben.

– Nem tudom, senkit nem láttam a kiesettek közül – mondta Dominik.

– Hazamentek volna? – kérdezte Vivi az orrát felhúzva, úgy, mint aki ezt nem hinné.

– Inkább már a döntő helyszínén vannak – felelte Dominik a sonkás rántottájába szúrva a villáját, miközben a poharának támasztott telefonján Kocsis élőjét nézte, aki piros melegítőben állt a Szirtes előtt, és egy szurkolói kereplővel hangoskodott, amit a feje fölé emelve forgatott.

– KI A JOBB? SZIR-TES! KI A JOBB? SZIR-TES! KI A JOBB? SZIR-TES! – kiabálta megállás nélkül az igazgató, a skandalásához pedig többen is csatlakoztak. Merthogy voltak mások is a sul

előtt Kocsison kívül.

A telefonból érkező hangzavarra idegesen pillantottunk össze a tányérunk felett a csendes étkezőben, ahol csak Keriék asztalától hangzott fel egy-egy evőeszközcsikordulás. A világoskék lányok négyese már befejezte az evést, és maguk előtt összefont karral várakoztak a helyükön ülve.

– RAJ-MI, SÁ-RA, VI-VI, DO-MI! RAJ-MI, SÁ-RA, VI-VI, DO-MI! – váltott rigmust Kocsis, amihez rögtön csatlakoztak a Szirtes drukkerai. – RAJ-MI, SÁ-RA, VI-VI, DO-MI! – üvöltötték az igazgató után.

– Na jó... – nyúlt Dominik a telefonjához, és egy határozott mozdulattal kinyomta az élőt, aminek következtében teljes csend lett az étkezőben.

– Köszí – biccentett Vivi hálásan.

Így is éppen elég feszültek voltunk ott, a hortobágyi helyszínen a ránk váró döntő miatt nem hiányzott még a plusznyomás a Szirtes elől, ahová Kocsis szurkolói eseményt szervezett. Volt elég bajunk anélkül is.

Az étkezőajtó nyílására a világoskék lányok befeszültek, Keriék pedig a villájukat fogva megdermedtek evés közben, arra számítva, hogy Róbert érkezett, mire Rajmund belépve a terembe a megrettent tekinteteket látva elröhögte magát, és szórakozottan megborzolva vizes haját a pulthoz lépett, szedett magának reggelit, majd odasétált hozzánk. Köszönve Vivinek megállt mellettem, és a tálcáját lerakva az asztalra fölém hajolt, miközben én elkaptam a pulcsija kapucnizsinórját, és magamhoz húztam vele, hogy megcsókoljam. Rajmund leülve mellém maga elé vette a tányérját, és az asztal közepén lévő ketchupösflakont felemelve kipattintotta a tetejét, amikor is újra

nyílt az ajtó. Ezúttal tényleg a főszervező érkezett.

– Jó reggelt! – szólt, és nem lépett beljebb, csak a nyitott ajtót megtámasztva a hátával kiabált be a terembe. – Megkérném a három döntős csapatot, hogy álljanak fel, és jöjjenek utánam.

Hívására a világoskék lányok elsőként pattantak fel, és indultak ki az étkezőből, majd őket követték a gyorsan a poharukból egy-egy kortyot még ivó Keriék, miközben mi Rajmundra néztünk, aki a bundás kenyér felett tartott ketchupösflakont fogva megrázta a fejét.

– Kösz a nyugodt kajálást – dűnnyögte, majd sóhajtvá ketchupöt nyomott egy szeletre, aztán visszarakva a flakont a helyére, a széket hangosan kitolva maga alól felállt az asztaltól, és kezébe vette a bundás kenyeret. – Menjünk döntőzni – mondta leharapva egy darabot a kenyérből, és kifelé indult, mi pedig követtük, és kimentünk a nyitott ajtót támasztó Róbert előtt, aki a főkapuhoz küldött minket.

Tahi a tábor kijáratánál lévő padoknál várakozott egy asztal szélének dőlve, az érkezésünkre pedig ellökte magát onnan, és elénk sétálva nyugtalanul fürkészett minket.

– Készen álltok? – kérdezte, egyenként végignézve rajtunk.

– Igen – feleltem eltökélten.

– Igen – biccentett Vivi is.

– Igen – mondta határozottan Dominik.

– Aha – csámcsogott Rajmund, mire Tahi összehúzott szemöldökkel nézett rá.

– Fehér, mi a... – kezdte, de megakadt. – Mi van nálad? – kérdezte végül a szakállát dörzsölve.

– Bundás kenyér – felelte Rajmund felmutatva, Tahi pedig

fújtatva megrázta a fejét, amikor is Róbert odasétált a táborhely főbejáratához.

– Csapatok! Indulás az IOV-döntőre – közölte, miközben körbenézett a jelenlévőkön. – Persze csak miután sikerült befejezni az evést... – tette hozzá mérgesen pillantva Rajmundra, mire a többi csapat is felénk fordult.

Rajmund afféle „egy pillanat” kézmozdulattal jelezte a főszervezőnek, hogy mindjárt megeszi, mire Tahi kelletlenül odalépett hozzá.

– Add azt ide, Fehér – sziszegte, és kikapta Rajmund kezéből a bundás kenyeret, majd összenyomva eltüntette hatalmas tenyerében.

– Ne már, nem volt időm reggelizni... – háborodott fel Rajmund.

– Majd eszel a döntő után! – horkantotta, mire Rajmund a karját széttárva ingatta a fejét, miközben a tanár Róbertre nézett. – Elnézést, megvagyunk – szabadkozott.

A főszervező komor biccentéssel jelezte, hogy rendben, majd jelzett két narancssárga ruhásnak, akik kitárták a kaput, a csapatok pedig elindultak. Elsőként a világoskékek, őket követték a bézsek, a sort pedig mi zártuk.

A kapun kiérve lehajtott fejjel néztem a sneakerem orrát, a lépteimet figyelve, aztán elmosolyodva néztem fel.

– Észrevettétek? – kérdeztem, mire mindannyian rám néztek.
– A föld már nem láva – jegyeztem meg, a többiek pedig szórakozottan biccentettek, amikor eszükbe jutott, hogy két héttel ezelőtt ugyanitt nem kifelé, hanem befelé igyekeztünk, még minden előtt, a nulladik feladatot teljesítve.

– Tényleg nem – szólt Vivi mosolyogva, és kinyújtotta felém a

karját, én pedig megfogva a kezét viszonoztam a mosolyát, hiszen mindketten ugyanarra gondoltunk. Hogy mekkora út van mögöttünk.

Követve a szervezőket, letértünk a parkolóhoz vezető megszokott útról, és ezúttal a füves puszta felé vettük az irányt. Úgy tűnt, a végső megmértetésekre nem a kisbuszokkal visznek minket, hanem gyalog megyünk. Vagyis közel van a helyszín.

Néma csendben, mindenki a saját gondolataiba merülve lépkedett a rónán, nem tudva, hogy hová megyünk, vagy hogy mi vár ránk. Elöl ment Tahi, meglehetősen gondterhelten fújtatva séta közben, miközben egy zsebkendővel törölgette olajos kezét. Közvetlenül a tanár után Dominik haladt, arca szoborszerűen merev volt, és monoton léptekkel taposta a fűvet, hátranyújtva egyik kezét, amire a mögötte lépkedő Vivi rákulcsolta az ujjait. Szótlanul gyalogoltak, csupán Vivi rágójának folyamatos csattogását lehetett hallani, amit idegességében rágott szüntelenül. Utánuk én következtem. A fejemet lehajtva lépkedtem, végigpörgetve az agyamban az elmúlt két hetet, aztán a vállam felett hátrapillantottam Rajmundra, aki után már csak a főszervező következett, ő zárta a sort.

Rajmund elkapta a tekintetem, és egymás szemébe néztünk.

– Jól vagy, Major? – kérdezte.

– Aha – bólintottam. – Te? – kérdeztem vissza.

– Igen – felelte, aztán összehúzta a szemöldökét. – Kamuzol, mi?

– Aha – válaszoltam rögtön. – Te?

– Persze – közölte, a beismerésünkre pedig tökéletesen

egyszerre nevettük el magunkat.

Persze, hogy egyikünk sem volt jól. Egy karnyújtásnyira volt minden, amit szerettünk volna.

Mosolyogva visszafordultam Rajmundtól, és tovább lépkedtem a füves pusztában, azt figyelve, hogy a cipőm körül minden mozdulatomnál felszállnak a fűben lakó rovarok, amiket megzavartam a gyaloglásommal.

A júniusi komor égbolt alatt libasorban haladva, szó nélkül követtük a narancssárga ruhás szervezőket a végtelennek tűnő rónán, aztán egyszer csak meghallottuk a hangokat. A közönség hangjait. Akik egy kijelölt pálya körül állva nézőként vártak minket, kezükben olyan színű felfújható tapsolórúddal, amelyik csapatnak drukkoltak.

Ahogy meglátták az érkezőket, azonnal hangos üdvrivalgásba kezdtek, mi azonban egyáltalán nem tudtunk velük és az ovációjukkal foglalkozni, mert valamennyien félve néztünk a terepen arra a részre, amit pályának jelöltek ki. A közönség előtti területre éppen akkor hordták be a feladathoz szükséges kellékeket.

Egymás mellett állva, Tahi, Dominik, Vivi, Rajmund és én is gyanakvóan néztük a történéseket.

– Ez meg mi? – kérdezte Tahi a szakállát dörzsölgetve, miközben azt figyeltük, ahogyan a szervezők székeket hordanak a pályára, majd elhelyezik... háttámlával egymásnak, kör alakba.

– Ó, ez... – reagáltam elsőként, amikor rájöttem, hogy ez mit jelent.

– Ez az, amire gondolok? – fújta Vivi egy rágólufit olyan nagyra, hogy kipukkadt, és beterítve az arcát, rátapadt a bőrére.

Egyetlen rutinos mozdulattal lehámozta magáról, és már rágózott is tovább izgulva, miközben még mindig a székeket elhelyező szervezőket figyelte.

– Igen, ez az lesz – helyeselt idegesen Dominik.

– Nem értem, beavatnátok, hogy mégis... – kapkodta a fejét köztünk Tahi, aztán újra a pályára nézett, ahol az egyik narancssárga ruhás továbbra is a körbe rakott székeket rendezgette. Tahinak ekkor leesett, hogy mit lát, aminek következtében megállt a levegőben a keze az arca mellett, és elkerekedett a szeme. – Na ne már! – húlt meg az ereiben a vér.

Úgy tűnt, ő is rájött, hogy mi vár ránk.

– Mit gondolsz? – érdeklődtem Rajmundtól, aki ez idáig nem reagált semmit, csak maga előtt összefont karral állt, és némán nézte a pályát. A kérdésemre kizökkent gondolataiból, és felém fordulva a szemembe nézett.

– Ez a létező összes közül az egyik legrohadékabb játék – közölte, mire mind egyetértően bólintottunk. – Szóval szerintem menni fog – tette hozzá, a megjegyzésére pedig felröhögünk, és egy pillanat alatt sokkal felszabadultabbá váltunk attól, hogy már nem vakon tapogatózunk, hanem végre kiderült, mi a feladat. Tudtuk, mivel állunk szemben, és az esélyeinket is fel tudtuk mérni.

– Biztos vagy benne, Fehér, hogy menni fog? – kérdezte Tahi gondterhelten, és a többi csapatra nézett, akik csakúgy, mint mi, szintén kitalálták a kellékekből, hogy mi lesz a feladat.

A mi viszonylagos jókedvünkkel szemben ők lesápadtak a rájuk váró megmérettetéstől, ismerve az erőviszonyokat egy ilyen típusú feladatnál.

Az ő megsemmisülésüket látva azonnal befejeztük a röhögést,

és elkomorodva álltuk a tekintetüket.

– Igen, biztos – szólt Rajmund határozottan, mi pedig mind bólintottunk, nem feledve azt, hogy miért érkeztünk a versenyre.

Csak hát, Tahi szavait idézve, van egy nehezebb dolog annál, mint kiejteni a vetélytársakat: kiejteni a barátokat.

A pályát a szervezők hatalmas kör alakban jelölték ki a pusztán, középen a székekkel, amik körül éppen felállítottak egy hangfalat, a pályán túl pedig a volt versenyzők álltak piros, világoskék és elvileg bézs színű tapsolórudakkal is, bár olyanból egyet sem láttam. Panna az első sorban állva piros rudakkal integetett felénk, miközben a mellette állóknak magyarázott megállás nélkül a székekre mutatva.

– Gyerekek, én már játszottam olyat az osztállyal, nagyon mókás, de egyben veszélyes is lehet, a padtársam szerencsétlen módon úgy esett rá a székre, hogy eltört az álla, és azóta is kattog, ha eszik. Én már csak tudom, mellette ülök, és nem egy leányálom végighallgatni, főleg ha ropogósabb, nehezebben rágható ételről van szó. A múltkor is kétszersültet evett, mert azt hozott reggelire, hát ne tudjátok meg, mintha az agyamat fúrnák, olyan volt végighallgatni. Én mondjuk amúgy sem vagyok kétszersültpárti, sokkal jobban szeretem a... – hadarta, újra témát váltva, én pedig elfordítva a fejem a pusztán kirakott hangfalra pillantottam, amin próbaként elindult a zene.

A szervező a laptopján irányította a hangerőt a széltől függően halkabbra vagy éppen hangosabbra véve, miközben a három döntős csapat a körön belül három különböző ponton állt, és a kísérő tanárával beszélt a borongós időben, felkészülve

a feladatra. Ami a székfoglaló néven ismert játék volt.

– Megvagytok? – nézett ránk Tahi egyenként.

– Igen – feleltük mindannyian a körbe rakott székekre pillantva, amiket Róbert éppen akkor ellenőrzött.

Tizenegy darab volt kirakva a tizenkét döntős versenyzőnek.

– Figyeljete ide – suttogta Tahi izgatottan, folyamatosan Róbert felé kapva a tekintetét, attól tartva, hogy már nem lesz ideje elmondani nekünk, amit szeretne, mert a főszervező megigazítva a székeket a zenét irányító kollégájához lépett. – Ez simán meglehet! – kezdte Tahi. – Nektek való feladat! – buzdított minket. – Lehetett volna sokkal rosszabb, ha például a döntőben nem ezt kapjátok, hanem bármilyen tanulmányi, reál, humán, logikai, műveltségi... – sorolta elgondolkodva.

– Értjük, hülyék vagyunk – szakította félbe Rajmund türelmetlenül.

– Nem ezt mondtam – rázta meg a fejét Tahi. – Vagyis nem így – javította ki magát, amin felneveltünk, mire a tanár mosolyogva nézett ránk. – Viccelek csak – szólt megenyhült arccal.

– Megkérném a döntős csapatok kísérő tanárait, hogy hagyják el a pályát! – kiáltotta Róbert, mire a drukkolók üdvivalgásban törtek ki, és feltartva összeütögették a felfújttapsrudakat.

Róbert kérésére a világoskékek és Keriék kísérő tanára is lesétált a pályáról, Tahi pedig gyorsan visszafordult hozzánk, és kapkodva nézett a szemünkbe.

– Na jó, itt az idő – mondta hadarva. – Minden, amiért itt vagytok, amiért jelentkeztek, ami motivált benneteket, ami hajtott előre, az ott vár benneteket! – mutatott a székekre. – Menjete, és nyerjete meg, mert ennek a versenynek ti négyen

kell, hogy a nyertesei legyetek! – szólt komolyan. – Nem másért – tette hozzá a mutatóujját feltéve. – Csakis magatokért – közölte. – Megérdemlitek. Mind a négyen, egytől egyig – pillantott ránk, és látszott a szemében, hogy teljesen komolyan gondolja. – Na, tűnés megszerezni a kupát – közölte, mi pedig a beszólásán ösztönösen felneveltünk.

– A piros csapat kísérője sem kivétel, rá is vonatkoznának a szabályok... – szólt oda hozzánk Róbert, látva, hogy a tanárunk még mindig ott áll velünk.

– Elnézést – dünnyögte Tahi, de egy percig sem gondolta komolyan. Nincs mese, közénk való.

A tanár egyenként megszorította a vállunkat, mintegy sok sikert kívánva, aztán idegesen lesétált a pályáról, és közvetlenül a szélén megállva figyelt minket, miközben Róbert feltartva a kezét csendre intette a jelenlévőket.

– Figyelem! Pillanatokon belül kezdetét veszi az IOV döntője – jelentette be, amit a közönség hangos üdvölgéssel fogadott, és összeütötték a levegőben a tapsolórudakat. – A feladat a következő – kezdte Róbert, amitől újra elhalkult mindenki. – A tizenkét döntős versenyző a székek körül megállás nélkül haladva megy körbe-körbe, egészen addig, amíg szól a zene – mondta, mire bólintottunk. – Amikor a zene megáll, mindenki leül egy székre, amiből kevesebb áll rendelkezésre, mint ahányan vagytok. Akinek nem jut szék, és állva marad, kiesik. Azok közül, akik többen ülnek le egy székre, az marad versenyben, aki a szék nagyobb területét foglalja el. Amennyiben a versenyzők ezt nem tudják maguk között eldönteni, a szervezők határoznak a kiesőről. A kiesett csapattagoknak el kell hagyniuk a pályát, és a körön kívülről

nézhetik tovább a versenyt a kísérő tanáruk mellől – ismertette Róbert. – A feladat alatt folyamatosan kell haladni, tilos megállni, időzni, széket foglalni, a szék támláján vagy ülésén tartani a kezét. Tilos továbbá szándékosan feltartani az utánaatok érkező versenyzőt, meglökni, ellökni, megrángatni, visszahúzni, vagy bármilyen fizikai hatást gyakorolni az ellenfélre. Bármilyen szabályszegés azonnali kizárással jár. Tiszta döntőt kérnék a résztvevőktől – kiáltotta Róbert, aztán összezsápta a tenyerét. – Készüljete!

A közönségből ekkor a szürke égbolt felé emelkedtek az összezsápodó tapsolórudak, miközben többen kezdték kiabálni, hogy kinek szurkolnak. Általában a világoskékeknek és nekünk. A bészeknek senki.

– Hé – szóltam a világoskék lányoknak, amikor elsétálva mellettünk a székek felé mentek.

– Igen? – álltak meg gyanúsan méregetve minket.

– Szép volt. Az egész verseny – mondtam, majd a kezemet nyújtottam feléjük. – Sok sikert.

A lányok összenézve, egymás közt némán megbeszélve valamit bólintottak, aztán felém fordultak.

– Kösz. Ti nagyon jók voltatok végig. Sok sikert nektek is – mondták, és egymás után megrázták a kezemet, majd Vivihez, Dominikhoz és Rajmundhoz fordulva velük is kezét fogtak, miközben Andiék is odajöttek hozzánk.

A négy bész csapattag kissé tanácstalanul, a melegítőnadrágjuk zsebébe dugva a kezüket, kínosan néztek ránk.

– Sok szerencsét – nyújtottam a kezem elsőként.

– Azzal eddig sem volt gond – közölte Zétény röhögve,

miközben a két csapat kezét fogott egymással.

– De éppen azért most nagy valószínűség szerint elvérzünk – közölte Laci a székekre pillantva.

– Meglátjuk – felelte Vivi diplomatikusan, miközben kezét fogott vele, szándékosan nem írva le a bészeket, tekintve, hogy náluk sokkal, de sokkal esélyesebb csapatok is a körön kívül álltak a döntőn, ők pedig valamilyen csoda folytán mégis végigvitték az egészet.

– Ööö. Dominik, egy szóra... – köszörülte meg a torkát Keri, és szemmel láthatóan gondban volt.

– Igen?

– Most, hogy így összekerültünk... Ha esetleg előbb ülök le egy székre, és emiatt te kiesel – hebegte, mire Dominik mosolyogva megrázta a fejét.

– Nem fogok haragudni – ígérte meg.

– Igazából azt akartam kérdezni, hogy ugye nem ölsz meg, de ezzel a válasszal is kibékülök – tette fel a kezét Keri, amin mindenki felröhögött, miközben Andi odahajolva hozzájuk sietősen átölelte Vivit, majd engem is.

– Sok sikert nektek – mondta, aztán Rajmundhoz és Dominikhoz fordulva gyorsan kezét fogott velük, majd a csapattársaival együtt a székekhez siettek. Készen álltak a döntőre. Ahogyan a világoskékek is.

Ott maradtunk négyen, és a hortobágyi pusztában a hajunkat és a szirteses pulcsinkat fújó szélben összenéztünk, aztán Dominik kinyújtotta a karját köztünk, mire mind egymás után ráraktuk a kezünket az övére, és összenéztünk, miközben a nézők a piros tapsolórudakkal csapkodtak, Tahi a pálya vonalánál járkált idegesen, otthon a Szirtes előtt pedig a

drukkereink vártak a nyeresünkre, az utálók pedig a kudarcunkra. Ahogyan ott állva egymásra néztünk, szavak nélkül is egyetértettünk abban, hogy életünk legjobb két hetét tudjuk magunk mögött, és hogy a köztünk kialakult kötelék, bajtársiasság és barátság bőven túlmutat azon, hogy egy versenyen vettünk részt közösen. Mindannyiunk számára valami sokkal több lett annál.

– Szerintetek Kocsis tudta? – kérdeztem, mire a többiek érdeklődve néztek rám, én pedig folytattam. – Tudta, hogy mi történik akkor, ha összerak négy gyárilag hibás diákot, akik eddig mindent csak elcseszktek? – pillantottam körbe.

– Szerintem igen – biccentett Vivi.

– Szerintem is – értett egyet Dominik.

– Tudta – helyeselt Rajmund.

– Honnan? – kérdeztem hitetlenül mosolyogva.

– Passz – vont a vállát Rajmund.

– Talán ráérezett – gondolkodott Dominik.

– Vagy csak ismerte a viccet – szólt Vivi.

– Milyen viccet? – kérdeztük.

– Hogy is van? – tettetett gondolkodást. – Ja igen. A zűrös, a bunyós, a ribanc és a táncos elment a Hortobágyra – elevenítette fel a rólunk szóló egyik kommentet, amit hallva mindannyian felröhögtünk.

– Legjobb – ismerte el Dominik.

– Jaja – értett egyet Rajmund is szórakozottan.

– Csak egyszer valaki folytatná, hogy mi történt utána... – szóltam.

– Nyertek. Nem? – kérdezte Rajmund mosolyogva, mire mindannyian bólintottunk, és felemeltük a kezünket a körből.

– Csapatok a székekhez! – kiáltotta Róbert, mire gyorsan átöleltem Vivit és Dominikot, majd Rajmundhoz fordulva megcsókoltam, amit látva a volt játékosok hangosan „húú”-zva összeütötték a felfújt tapsolórudakat, mire elmosolyodtam csók közben, aztán még egy puszit adva Rajmund szájára elléptem tőle.

– Ügyesen, Major – nyúlt utánam megfogva a kezem.

– Te is, Fehér – feleltem szenvtelenül, amit hallva Rajmund felröhögött, és elengedett, amikor két szervező odalépve hozzánk elvezetett minket két irányba.

A székkörhöz lépve engem beraktak a világoskékektől Mesi és a bézsektől Laci közé, mire körbefordulva megnéztem, hogy a többiek kik közé kerültek. Egy világoskék, egy piros és egy bézs játékos volt a sorrend, aminek következtében így álltunk körben: Mesi, én, Laci, Réka, Vivi, Andi, Livia, Rajmund, Zétény, Anett, Dominik, Keri, majd körbeértünk, és Keri után már Mesi következett.

– Éééés! Felkészülni, vigyázz, indulhat a zene! – kiáltotta Róbert hirtelen, megadva a jelzést a laptopot kezelő narancssárga ruhás szervezőnek, aki rányomott az indításra, a hangfalból pedig megszólalt a zene, amitől mindenki elindult körbe.

Valami autentikus népi zene szólt, véletlenül sem olyan, amit bárki ismerhet, hogy ne lehessen asszociálni arra, hogy mikor áll le. Elég gyors volt az üteme, én pedig Mesi mögött igyekeztem úgy lépni, hogy mindig egy széknél tegyem le a lábam, miközben nagyon figyeltem a dalra, amit nehezen lehetett hallani az üvöltöző tömegtől, az összezsapódó tapsolórudaktól és a fel-felerősödő szélről.

– Gyerünk, gyerünk! – üvöltött Tahi torkaszakadtából a szája előtt tölcsért formálva a kezéből, miközben a három döntős csapat versenyzői egymás mögött jártak körbe a székek körül.

A következő pillanatban pedig váratlanul leállt a zene. A nézőkből egy „uh” reakció hangzott fel, és a nyakukat nyújtogatva figyelték a történéseket, miközben a versenyzők a beállt csendben a fejüket kapkodva néztek körbe, hogy hová ülhetnek le.

A szabad székre terpeszbe leülve a két lábam közé támaszkodtam tenyérrel, így foglalva el az egészet, miközben Laci megtorpant előttem, és látva, hogy gyorsabb voltam, visszalépve tőlem rögtön a másik irányban próbálkozott, ahol sikerült leülnie. Nyújtott karral a tenyeremre támaszkodva néztem körbe. Rajmund ült, Dominik ült, Vivi pedig még másokkal együtt a fejét kapkodta, szabad helyet keresve, amit elfoglaltak előtte.

– Ott, ott! – kiáltottam, meglátva, hogy hol áll üresen a szék, mire Vivi és a másik irányból szaladó Anett, aki szintén hallotta a kiabálásomat, megindult a hely felé.

Vivi gyorsabb volt, odalépve Anett előtt ült le a székre, aki így állva maradt, és tehetetlenül csapott a combjára. Kiesett.

– A világoskékek versenyzője hagyja el a pályát – szólt Róbert, mire a lány csalódottan lement a pályáról, a szervezők pedig a székekhez lépve elvettek egy újabbat a körből, és összerendezgették a maradék tízet, hogy ne legyen köztük hézag.

– Folytatódjon a döntő – kiáltotta Róbert. – Zene! – indíttatta el a népzénét, a gyors ütemű dal pedig ismét megszólalt a hangfalból.

És szinte azonnal le is állt. A közönség észre sem vette a hangos buzdítás közepette, ahogyan a versenyzők többsége sem. Én azonban rögtön leültem egy szabad székre, és a többiek irányába fordultam. Rajmund azonnal észrevett, és szó nélkül leült az első székre, ami elé került, ahogyan Vivi is. Ekkor már többen meghallották, hogy a tapson és kiabáláson túl leállt a zene, így elkezdtek helyet keresni.

Riadtan néztem Dominikot, aki két bézs közé kerülve kapkodta a fejét. Az egyik oldalán Zétény, a másikon pedig Keri is sikeresen leült. Dominik viszont még állt.

– Ó, a francba – kapkodtam a fejem, hogy segítsék neki.

– Itt, itt, nálam – mutattam a mellettem lévő szabad székre, amire még nem ült le Mesi, mert ő Kerivel lökdösődött egy széken.

Dominik azonnal megindult, ahogyan a másik irányból Mesi is. A karomat ösztönösen a levegőbe emelve már nyúltam volna, hogy rátegyem a kezem a székre, így foglalva le, a mozdulatomat pedig árgus szemmel figyelték a szervezők, és Tahi is ordított a vonal mögül, hogy ne csináljam. Azonnal beugrott, hogy Róbert szabálya szerint a székfoglalás kizárással jár, úgyhogy sietve visszavettem a kezem a levegőből, és a lábammal dobolva idegesen figyeltem, hogy ki ér oda előbb. Dominik vagy a világoskék lány. Nagyjából egyszerre értek a székhez rohanva, amikor is Mesi a fűvön lefékezve rávetette magát a székre, és erősen odacsapva magát a lendülettől leült, Dominik pedig állva maradt, a karjával egyensúlyozva, hogy rá ne essen.

Riadtan fordultam körbe, szabad szék után kutatva a tekintetemmel. De már mindenki ült.

– Baszki – sütöttem le a szemem, felfogva, hogy Dominik kiesett.

– A piros csapat tagja hagyja el a pályát! – szólt Róbert.

– Semmi baj – suttogtam az előttem álló Dominiknak, akiről elég hamar kiderült, hogy ez nem az ő játéka. Ő ehhez túlságosan udvarias.

Dominik a fogát szívva ment le a pályáról második kiesőként. Tahi vigasztalón megveregette a vállát, ő pedig aggódva nézett ránk. Mi meg egymásra. Vivi, Rajmund és én maradtunk a pályán. Meg kilenc szék.

– Indulhat a zene – tette fel a kezét Róbert. – De a játék guggolva folytatódik – tette hozzá.

– Mi? – kérdezgették a versenyzők, mintha nem jól hallották volna, mire a főszervező maga előtt kinyújtva a kezét lefelé mutató mozdulatot tett, amit látva a résztvevők leguggoltak, a tömeg pedig röhögve füttyögött és tapsolt a jelenetet látva.

Guggolásba leereszkedve kellett folyamatosan haladni körbe-körbe, ami örült nagy szívatás volt, főként, hogy így a székeken át nem láttuk egymást, ezzel együtt pedig azt, ha az abbamaradó zenét valaki előbb észreveszi, mint mi. Magunkra voltunk utalva, törpejárásban haladva a székek között, amikor is ismételten megállt a hangfalból a zene. A másodperc töredéke alatt felpattantam, és levágtam magam az első székre, amire Mesi is pályázott, így jóformán beleült az ölembe.

– Bocs – szóltam, és megkocogtattam a hátát, jelezve, hogy menjen onnan, mert foglalt, amire bocsánatkérően intett egyet, és már rohant is tovább, én pedig a fejemet kapkodva kerestem Rajmundot és Vivit. Mindketten ültek. Kifújva magam a pálya vonalánál álló Tahira és Dominikra néztem, akik az öklüket

szorítva bólogattak felém.

– A világoskék csapattag hagyja el a pályát! – szólt Róbert.

Mesi végül nem talált szabad helyet.

A vonalon átlépve idegesen kezdett magyarázni a kísérő tanárának és a már kiesett csapattársának arról, hogy miért nem az ő hibája, hanem mindenki másé az, hogy nem talált szabad széket, miközben a szervezők odalépve a székekhez, ezúttal nem egyet, hanem kettőt vettek el.

– Vóó – kerekedett el Vivi szeme, és idegesen rágózva figyelte, ahogyan összebb húzzák az összesen hét széket. És voltunk rá kilencen.

A versenyzők kelletlenül kezdtek leguggolni, amit látva Róbert nemet intett.

– Most maradhattok állva. Nem vagyok kegyetlen... – közölte, a megjegyzésére pedig felhangzott némi motyogás, amit a főszervező elengedett a füle mellett, és feltartotta a kezét. – És zene! – indíttatta el.

A hét szék körül folyamatosan lépkedve próbáltam kizárni mindent, és csak a zenére koncentrálni, vagyis arra, hogy hallom-e, miközben egy-egy szellőkés teljesen elvitte a dallamot, és olyan volt, mintha nem szólna semmi. Aztán tényleg nem szólt. Megállt. Abban a pillanatban odaugrottam az első székhez, a visszaforduló Kerivel együtt, aki ugyanazt a helyet nézte ki. De én gyorsabb voltam, és leültem előtte, tenyérrel magam mellé támaszkodva, hogy meg se próbáljon leülni a székem szélére. Keri fékezve megállt előttem, és bólintva irányt váltott, hogy máshol próbáljon szerencsét. A fejemet elkapva Rajmundra pillantottam, aki már ült, úgyhogy megkönnyebbülten bólintva fordultam Vivihez. Neki is sikerült,

az elfoglalt székén oldalt ülve könyökölt a háttámlán, és a közelében kialakult tumultust nézte, ahol nagy harc ment a szabad székekért. Végül valahogy annyira szerencsétlenül jött ki a dolog, hogy egyetlen szabad székre három bézs versenyző jutott. Keri, Zétény és Andi a karjukat széttárva néztek össze. A jelenetet látva a közönség a fejét fogva röhögött fel, miközben mindenki a főszervezőre nézett, hogy ilyenkor mi van.

– Aki leül, játékban marad – felelte Róbert afféle „ilyen a játék” arckifejezéssel.

– Mi legyen? – kérdezte Keri Anditól, Zéténytől és Lacitól, aki egyedüli csapattagjuként ült egy széken.

– Andi maradjon – ajánlotta fel Zétény.

– Tuti? – kérdezte Andi sajnálkozó arckifejezéssel.

– Tuti – biccentettek a fiúk, felajánlva, hogy mindketten kiesnek Andi javára.

– Kösz – ölelte meg őket hálásan egyszerre, aztán elengedve Kerit és Zétényt összehúzta a szemöldökét. – Azért maradhatok én, hogy enyém legyen a felelősség, mi? – látott át rajtuk rögtön.

– Gyávák – közölte tettettet haraggal, aztán megpaskolva a vállukat leült a szabad székre.

– Megkérném a két bézs csapattagot, hogy hagyják el a pályát – szólt Róbert hangosan, amit hallva Keri és Zétény lekullogtak a pályáról.

A közönség hangos tapssal és füttykoncerttel búcsúztatta őket, mire Keriék megálltak, és kihasználva a helyzetet, magukat ünnepeztetve hajolgattak meg, miközben elővették a telefonjukat, hogy felvegyék az ovációt.

– Bézs csapat! – kiáltott rájuk Róbert mérgesen. – Lefelé a pályáról! Most!

Keri és Zétény nyakukat behúzva siettek a kísérő tanárukhöz, és a vonalon túl megállva fordultak vissza a pályához, ahol az egyik narancssárga ruhás szervező elvett egy újabb széket, a többi pedig összerendezgette a maradék hat darabot.

– Most pedig – szólalt fel Róbert, magára vonva a figyelmet. – Mindenki megfogja egyik kezével az előtte álló vállát, és lehunyja a szemét, úgy folytatja a feladatot – jelentette be.

– Ne már – méltatlankodtak többen, miközben a főszervező vigyorogva nézte, ahogyan a versenyzők kelletlenül engedelmeskednek.

Előrelépve jobb kézzel megfogtam az elém kerülő Rajmund vállát, aki mosolyogva hátrapillantott rám, én pedig lehunytam a szemem, miközben mögöttem Laci keze nehezedett a vállamra.

– És mehet! – hallottam Róbert hangját, mire érezve, hogy Rajmund elindul, csukott szemmel követtem, óvatosan lépkedve a fűcsomókon.

A gyors tempójú népzene folyamatosan szólt, miközben a versenyzők bukdácsolva járkáltak a körberakott székek körül, még véletlenül sem nyitva ki a szemüket. Senki nem kockáztatta, hogy kizárják. A hangfalból bömbölő dallam hirtelen megállt, mire azonnal kinyitottam a szemem, és körbenéztem, szabad széket keresve. Rajmund abban a pillanatban felém fordulva megragadta mindkét vállamat, és hátralökve leültetett egy szabad székre, amit Laci elől foglaltam el, aki bosszúsan csettintett, és a másik irányban próbálkozott, miközben Rajmund, Livia előtt becsúsztatva a szék elé, leült rá.

A tekintetemmel Vivit kerestem, aki Andival együtt ült le egy székre, és mindketten állították, hogy az az övék.

A többi versenyző már leült.

– Ki a kieső? – kérdezte tőlük Róbert, de sem Vivi, sem pedig Andi nem vállalta, mindketten a széken fészkelődve próbálták letúrni a másikat. – Rendben – bólintott Róbert, mintha már várt volna egy ilyen szituációt, és kezével intve két másik szervezőnek, odamentek Viviékhez.

A széktámlámon támaszkodva idegesen fordultam feléjük, mialatt a szervezők közelebbről szemügyre vették a széket, megpróbálva megállapítani, hogy Vivi és Andi hány százalékbán foglalja el az ülőfelületet. Úgy tűnt, nem is olyan egyszerű a feladat, nagyjából fele-fele arányban osztottak a széken.

Dominik és Tahi a pálya szélén járkáltak, a közönség pedig fütyült és skandált, így szórakoztatták magukat, amíg a szervezők kivizsgálták az ügyet.

– Rendben – szólt Róbert a másik szervezőnek, és feltápáskodva a guggolásból az egy széken ülő Andira és Vivire nézett, miközben mindenki lélegzet-visszafojtva várta az eredményt. – Megkérem a piros csapattagot, hogy hagyja el a pályát – jelentette be Vivi kiesését.

– Bassza meg – szaladt ki a száján, mire többen felröhögtek, a főszervező pedig felvonta a szemöldökét.

– Naaa – szólt rá Róbert, mire Vivi ügyet sem vetve rá felállt a székről, otthagya az egészet Andinak, és felém nézve kellenetlenül elhúzta a száját, azt tátogva, hogy sajnálja, mire egy kézmozdulattal jeleztem neki, hogy semmi baj. Ennek ellenére Vivi vigasztalhatatlannak tűnt. Tahihoz és Dominikhoz lépve csalódottan megrázta a fejét, majd kimelegedve levette a pulcsiját, ami alatt feszülős piros topot viselt, amit látva a

közönség fiútagjai hangos éljenzésben törtek ki.

– Menjetek már a f... – dünnyögte Vivi idegesen, és a pulcsit összegyűrve félredobta, majd átölelte Dominikot, és a mellkasába fúrta az arcát, miközben az folyamatosan simogatta a haját, megpróbálva megnyugtatni a kikészült Vivit.

Ketten maradtunk Rajmunddal. Ahogyan ketten voltak a bézsek és a világoskékek is. A döntő felénél a verseny totálisan kiegyenlített volt. Még bármi megtörténhetett.

24.

A zene újra elindult, mi pedig az öt egymásnak háttal elhelyezett szék körül indultunk tovább, folyamatosan haladva, feszülten figyelve arra, hogy mikor halkul el a hangfalból szóló népdal. Elöttem Rajmund ment, mögöttem Laci, őt követte a világoskékektől Réka, majd Andi következett, utána Livia a világoskékektől, a kört pedig Rajmund zárta. Így jártunk körbe-körbe a székek körül, minden idegszálunkkal a hallott ütemre koncentrálva, miközben a pálya vonalán a kísérő tanárok és a székfoglalásból már kiesett játékosok próbálták túlkiabálni a zenét és a szurkolókat, hogy tippet adjanak a versenyben lévőeknek.

– Nagyobbakat lépjetek! – kiáltották a világoskékeknek.

– Ugrálj, mindig a másik székhez! – formált tölcsért a kezéből Keri, Lacinak intézve a szavait.

A fejemet félrefordítva kinéztem Viviékre, akik a pálya szélén egymás mellett állva figyeltek minket aggódva, a következő pillanatban pedig megállt a zene.

– Most! – üvöltötte Tahí, Dominik és Vivi is torkaszakadtából, én pedig a tekintetemet visszakapva fordultam a székek irányába, és levágtam magam arra, amelyik pont mellettem volt.

– Francba – csattant fel Laci, amikor meglátta, hogy megint elhappoltam előle a helyet, és miközben ő a fejét forgatva kereste a szabad széket, én a másik irányba fordultam, hogy megnézzem, mi van Rajmunddal.

A mellettem lévő széken ült. Mosolyogva biccentettem, aztán

a többi versenyzőt figyeltem. Andi ült, a világoskékektől Livia ült, az egyetlen szabad székre pedig Laci és a másik világoskék lány, Réka pályázott. Nagyjából egyszerre vették észre, és ugrottak oda, aminek következtében egyszerre érkeztek a székre. Mindketten ráültek, és egymást vállal lökdösve próbáltak nagyobb területet elfoglalni a széken, mindketten azt remélve, hogy játékban maradhatnak. Egyikük sem állt fel a székről, hogy a másikat hagyja nyerni, ezért ugyanúgy, ahogy Vivi esetében, megint a szervezők döntése alapján jutott tovább valaki.

Róbert és a narancssárga ruhások alaposan szemügyre vették a világoskék lány és Laci helyzetét, majd megvitatva a dolgokat egymás között Róbert ismertette az eredményt.

– Megkérném a bézs csapat tagját, hogy hagyja el a pályát – szólt.

A bejelentésére a világoskék lányoknak drukkolók a tapsolórudakat a levegőbe emelve kiabáltak, miközben Laci a karját széttárva sétált le a pályáról Keri és Zétény mellé, akik megtapsolva fogadták. Andi egyedül maradt a pályán. A világoskékek ketten voltak. Ahogyan Rajmund és én is. A szervezők pedig újabb széket vettek ki a körből. Négy maradt.

– Folytatódjon a verseny – szólt Róbert a kezét feltartva. – Azonban – tette hozzá, mielőtt még elindult volna a zene. – Most forduljatok a közönséggel szembe, és oldalazva haladjatok körbe-körbe – tette hozzá.

Az utasítására az öt versenyben lévő csapattag teljesen hátat fordítva a székeknek a közönség felé fordult, a zenét meghallva pedig oldalra kezdtünk lépkedni, tartva a szemkontaktust a pálya szélén állókkal. Vivi, Dominik és Tahi is biztatóan

bólogatva nézték, ahogyan ellépkedek előttük, majd a kis kört megtéve rövidesen újra eléjük kerültem, majd újra, és megint. A zene nem akart leállni. A közönség röhögve kiabált és füttyögött a szándékos szívatásra, miközben mi legalább a tizedik kört mentük a négy összetolt szék körül. Aztán egyszer csak elhalkult. A székek pedig mindenkinek háttal voltak. A vállam felett hátrapillantva láttam, hogy szerencsémre pont sikerült megállnom egynél, így igazából csak hátra kellett huppannom, és már el is foglaltam. Ezt látva Tahí, Vivi és Dominik is felüvöltöttek, aztán aggódva Rajmund irányába pillantottak. Ahogyan én is. A mellettem lévő egyik szék már foglalt volt, Livia ült rajta, így csak kettő maradt szabadon. Amire hárman is pályáztak. Rajmund, Andi és a világoskékektől Réka. Ahol is Andi és Réka mindketten ugyanazt a szabad széket választották, és egyszerre indultak felé. Ők egymást lökve értek oda, miközben a másik üres székre nem volt jelentkező.

– Rajmund! – szóltam, odamutatva a másik oldalamon lévő székre, mire Rajmund biccentve észrevette, és elindult. Csakhogy akkor már Andi és Réka csatája eldőlt, az előbbi megnyerte, és elfoglalta a széket, így Réka is szabad helyet keresett. Az egyetlen szabad helyet. Ugyanazt, mint Rajmund. És egyszerre indultak oda két irányból.

– Gyerünk, gyerünk, Fehér! – ordította Tahí a pálya széléről, ahol Vivi a szája elé kapta a kezét, úgy figyelte a történéseket, Dominik pedig kivette a zsebéből a kabalaöngyújtóját, és azt forgatta az ujjai között idegesen.

A világoskék lány egyetlen szökkenéssel a székhez lépett, miközben Rajmund egy pillanat alatt felmérve, hogy miként szerezhetné meg előtte, fellépett a székemre, rajtam keresztül

átlépett a szabad székre, majd leugrott róla, és leült. A jelenetet látva mindenki elismerően megtapsolta Rajmundot, miközben néhányan Róberthez fordultak, többek közt a hoppon maradt Réka is, hogy ezt lehet-e.

– Szabályos volt – bólintott Róbert a kérdésre, majd a Rajmund előtt álló ideges lányra pillantott. – A világoskék csapattag hagyja el a pályát – szólt.

Réka csalódottan vonult le a pályáról, és a társaihoz csatlakozva fordult vissza a pálya felé, ahová a szervezők odalépve két széket vettek el.

– Uhh – hördült fel a közönség egy emberként, mire a szememet meresztgetve néztem ki Viviékre.

– Basszus – olvastam le a szájáról, és mind a hárman idegesen tördelve az ujjukat, a pályán maradt két, háttal egymásnak támasztott székre néztek. Amire négyen voltunk.

– Ó, a francba – rágtam a szám szélét, és Rajmundra pillantottam, aki a feje tetején pihentetve összekulcsolt kezét, bólogatva nézte a két darab széket.

– Versenyzők, készüljetek – szólt Róbert, mire mind a négyen odaléptünk a két székek köré, és egymás mögött megállva valami körfélét alkottunk. Rajmund, én, Andi és Livia. A zene pedig elindult.

Folyamatosan jártuk körbe a két egymásnak háttal állított széket, várva, hogy megálljon a zene, miközben mind a négyen úgy néztük a két szabad helyet, mint vadállat a prédát. A tömeg őrvongott, mindenki kiabált és tapsolt, amitől alig lehetett hallani a hangfalból szóló zenét, amit eleve elnyomott a felfelerősödő szél.

– Sssss! Fogjátok be! – szólt hátra mogorván Tahi a mögötte

lévő közönségnek, mire a tanárunk határozott fellépésének köszönhetően mindenki egyszerre csendesedett el, és leengedték a tapsolórudakat.

Tahi az eredményt látva elégedetten biccentett, én pedig kipillantva rá hálásan elmosolyodtam, mert így sokkal jobban lehetett hallani a zenét. Ami folyamatosan szólt, mi pedig arra várva, hogy abbamaradjon, folyamatosan körbejártuk a két széket, miközben körülöttünk a szél tengerként hullámoztatta a hortobágyi füves pusztát.

A fejemet lehajtva figyeltem a zenét, ami egy újabb erős szellőkés következtében halkabbá vált, mintha csak elnyomta volna a zúgás, aztán... Aztán a szélcsendben sem hallottuk meg újra. Állt a zene.

A következő pillanatban pedig mind a négyen a fejünket kapkodva hezitáltunk, hogy melyikre csapjunk le a két szék közül, aztán egyszerre mozdultunk meg. Andi és Livia ráugrottak az egyikre, Rajmund pedig leült a másikra. Nekem nem jutott, állva maradtam, és egy pillanatra megilletődve néztem körbe, mire Rajmund óvatosan feltápászkodva, épphogy csak egy pillanatra megemelkedve a székről odanyúlt hozzám, és a derekamat átkarolva hátrahúzott magához, és beleültetett az ölébe. Azért csinálta, hogy ne váljak automatikus kiesővé azzal, hogy állva maradtam.

– Köszí – suttogtam hátra a vállam felett mosolyogva, mire szorosabban átkulcsolta a kezét a hasam előtt, és a nyakunkat nyújtogatva néztünk hátra a másik székre, ahol hozzánk hasonlóan ketten ültek.

Andi és Livia ártatlanul vigyorogva a főszervezőre, feltűnésmentesen taszigálták egymást, megpróbálva letolni a

másikat az ülésről, ügyelve arra, hogy Róbert ebből ne vegyen észre semmit. Végül a feltűnésmentes dulakodást Andi nyerte, amikor is Livia, akinek eredetileg is kisebb hely jutott az ülésen, egyszer csak leesett oldalra a székről, ahogy Andinak sikerült kitúrnia. A világoskék melegítő lány a fűbe esve szinte azonnal felpattant, és a tenyerét összedörzsölve leporolta róla a koszt, úgy nézett az immáron az egész széket elfoglaló Andira, aki a karját széttárva egy „bocs” mozdulattal állta a tekintetét, mire a világoskék lány csalódottan megrázva a fejét a csapattársai felé fordult, olyan arckifejezéssel, mint aki elveszítette az IOV-ot.

– A világoskék csapat tagja hagyja el a pályát! – szólt Róbert, aztán ránk nézett Rajmunddal, akik egy széken ültünk. Vagyis én az ölében. – Piros csapat, nálatok ki marad versenyben? – tette fel a kérdést, mire Rajmund és én is kinéztem a pálya vonalánál álló többiekre, akik a fejüket fogva meredtek ránk elborzadva.

– Nem tudom, basszus – tátozta Vivi rémülten, és mellette Dominik is idegesen mutatta, hogy fogalma sincs.

A tekintetemet a harmadikként álló Tahira szegeztem, aki az arca előtt összetéve a tenyerét, a fejét ingatva nézett rám, jelezve, hogy nem tudja, mi legyen a döntésünk.

– Piros csapat – sürgetett minket Róbert, miközben Andi már felállt a másik székről, amit az egyik szervező azonnal elvett, hogy csak egy maradjon a pályán. Az, amin még mindig ketten ültünk.

– Mi legyen, Major? – súgta a fülembe hátulról Rajmund, meghagyva nekem a döntés jogát, mire Andira pillantottam, aki félreállva várakozott, az utolsó körre készülve.

A tömeg őrjöngött, a tapsolórudakat összeütögetve szurkoltak,

Viviék kikészülve figyeltek minket, miközben egy kövér esőcsepp hullt az arcomra. Többen az ég felé néztek, a laptopot irányító szervező pedig kinyitott egy esernyőt maga felett.

– Piros csapat! – kiáltott ránk Róbert mérgesen, amolyan „utoljára szólok” stílusban.

Rajmund a vállamhoz előrehajolva kérdően vizslatott a döntésemre várva, miközben én elgondolkodva újra Andit figyeltem, aki abban a pillanatban pont felénk lesett, mire összetalálkozott a tekintetünk. Pont úgy, ahogy már egyszer a verseny alatt. Számháborúzás közben. Amikor is le akartuk olvasni egymást, de a szürkék közbeszóltak. Emiatt akkor nem derült ki, hogy melyikünk nyert volna.

– Maradok én – mondtam ki hirtelen Rajmundnak.

– Biztos? – kérdezte mögöttem.

– Igen – biccentettem. – Gyorsabb vagyok nála – súgtam. – Meg tudom csinálni – mondtam ki határozottan.

– Tudom, hogy megcsinálod – szólt Rajmund. – Oké, Major, mutasd meg, mit tudsz – buzdított ellenvetés nélkül elfogadva a döntésemet, és a hátam mögül oldalra kihajolva adott egy puszit az arcomra, majd felállt a székről, és intett a főszervezőnek, hogy ő hagyja el a pályát.

Tahi, Vivi és Dominik izgatottan figyelték, ahogyan Rajmund odalép hozzájuk, majd a szájáról leolvastam, ahogy elmesélte nekik, amit mondtam a gyorsaságról, mire mindhárman bólintva néztek felém, egyetértve a döntésemmel.

– Megkérném a két döntős versenyzőt, hogy készüljenek fel az utolsó körre – szólt Róbert, mire a tömeg elhalkult, és a szemerkélő esőben figyelték, ahogyan Andival odalépünk a pályán maradt egyetlen székhez, és megállunk a két oldalán.

Összenézve mindketten egymásra mosolyogtunk, majd a széken átnyúlva gyorsan kezét is fogtunk, aztán mindketten a főszervező irányába fordultunk, aki intett egyet. És elindult a zene.

Mi pedig Andival abban a pillanatban teljesen átszellemültünk, és a barátságunkat félrerakva azonnal versenytársakká váltunk, akik le akarják győzni a másikat. Egyikünknek sem volt új ez a szituáció, ő sportolóként milliószor került szembe barátokkal vagy csapattársakkal egy-egy meccs alatt, én pedig számtalanszor táncoltam már versenyen az ellen, akivel egész nap váraкоztam az öltözőben, és töltöttük el az időt közösen a fellépésig. Ez ilyen, egy versenynek általában csak egy nyertese van, ahhoz pedig, hogy nyerjünk, mindenki mást le kell győzni. Kivétel nélkül. A szék körül járva Andi folyamatosan engem nézett, én pedig elszakítva róla a tekintetem körbepillantottam. A közönség a csöpögő esőben feltartva ütötte össze a jóformán csak piros színű tapsolórudakat, az egyik szervező odalépve Róberthez átadta neki az IOV-kupát, arra készülve, hogy pillanatokon belül kelhet. A kijelölt pálya szélén a világoskék lányok kíváncsian figyelték, hogy ki fog nyerni, Keri, Zétény és Laci a kísérő tanáruk mellett állva falfehéren bámulták Andit, tudva, hogy mindjárt meglehet az egész verseny, és győztesen térhetnek haza. Tőlük kissé távolabb pedig talpig pirosban, Szirtes felirattal a melegítőjükön Tahi, Vivi, Dominik és Rajmund álltak, mindannyian engem nézve. Minden reményük bennem volt. Bennem, aki önként vállaltam az utolsó fordulót. Ők pedig szó nélkül hittek abban, hogy meg tudom csinálni, egy percig sem kételkedtek bennem. Látszott rajtuk abból, ahogyan ott állva a

pálya szélén engem néztek.

A levegőt hosszan kifújva elkaptam róluk a tekintetem, megpróbálva kizárni mindent, és csak a feladatra koncentrálni, így lehajtva a fejem a cipőm orrát bámulva figyeltem a zenére, és arra, hogy hallom-e. Már nem néztem ki oldalra Rajmundékra, sem a szék túloldalán lévő Andira. Nem figyeltem a tomboló közönségre, a minket fürkésző szervezőkre, sem a kupával álló Róbertre. Nem érdekelt, hogy az esőcseppek a piros pulcsim ujján egyre sűrűbb vízfoltokban terjednek. Nem számított. Nem foglalkoztam semmivel. Csak a zene volt, az ütem, a szék és én. Semmi más.

Aztán egyszer csak csend lett. Én pedig abban a szekundumban érzékeltem, és már mozdultam is a szék felé. A közönség később kapcsolt, ahogyan Andi is, aki rögtön megpróbált leülni, miközben a tömeg egy emberként ordított fel izgalomában, én pedig egy pillanat alatt csúszó mozdulattal foglaltam el a széket, tenyeremmel megragadva a szélét, hogy ne zuhanjak le a másik oldalon, miközben Andi megtorpanva megállt előttem, és a szemembe nézve csalódott nevetéssel engedte le a mozgás közben feltartott kezét. Veszített.

A széken ülve a combom közt tenyerelve néztem fel rá az esőcseppeken át, a következő pillanatban pedig, felfogva, hogy mi történt, a közönség egyszerre tört ki ünneplésben, miközben Rajmund, Vivi, Dominik és Tahi berohantak a pályára, és a karomat megragadva rántottak fel a székről, majd összevissza öleltek, azt üvöltve, hogy nyertünk.

– Uramisten, Major! – szorongatott meg Tahi boldogan, én pedig rámosolyogtam, aztán nevetve felsikoltottam, ahogyan Dominik és Rajmund a vállukra vettek, és ünnepelve emeltek a

magasba, miközben Vivi nevetve fotózott minket.

Elképesztő pillanat volt, ahogy a hortobágyi viharos égbolt alatt állva ünnepeltük a győzelmünket önfeledten, miközben körülöttünk mindenki tapsolt, és a telefonjukat felénk tartva mutattak minket élőben az Instán, Andi pedig tapsolva hátrált ki a pályáról, és a csapatához érve összepacsiztak egymással. A bészek IOV-másodikak lettek.

– Egy kis figyelmet szeretnék kérni! – szólt Róbert, mire mindenki odafordult az esőben, ahol a szervezők már elkezdték összerámolni a hangfalat és a laptopot, és a székeket is egymásra pakolták.

Róbert szavaira elázott hajjal és az arcunkat borító esőcseppeket törölgetve néztünk oda, mire a főszervező felénk intett, én pedig leszálltam a fiúk válláról, majd a földre leugorva mosolyogva megfogtam Rajmund kezét, és követve a többieket, odaléptünk hozzá. Eredményhirdetés következett. Róbert megvárva, hogy mind odaálljunk mellé egy sorban, előrehajolva végignézett rajtunk, majd megköszörülve a torkát az esőfüggönyön át nézett a versenyzőkre.

– Megszületett az eredmény – jelentette be, mire hatalmas gombóccal a torkomban, az esőben a könnyeimet nyelve lehunytam a szemem, egyik oldalamon Rajmund kezét fogva, a másikon Viviét, és úgy vártam a bűvös mondatot, amiért Kocsis összerakva négyünket, ideküldött minket. – Az Iskolák Országos Versenye nyertese a piros csapat, a Szirtes gimnázium megvédte a bajnoki címet! – kiáltotta a főszervező, és a kupát megfogva elénk lépett. – Gratulálok! – mondta, majd végignézte rajtunk megakadt a tekintete a CsK feliratú kitűzőmön, és felém nyújtotta a serleget, hogy vegyem át.

Boldogan megfogva a kupát, meghatottan vettem el Róberttől, majd a többiekre nézve előrenyújtottam, hogy ők is fogják meg, és emeljük fel egyszerre, mire Vivi, Dominik és Rajmund is rárakta a kezét. De nem emeltük a magasba. Valami hiányzott.

– Tanár úr... – szóltunk Tahinak, aki a telefonjával vett minket, és a készülékből meglepetten pillantott fel.

– Ja, hogy engem vártok? – kérdezte zavartan.

– Naná. Ki az ötödik Szirtes-tag? – kérdeztük szórakozottan, mire Tahi megilletődve elrakta a telefonját, és hozzánk lépve ő is rátette a kezét a kupára.

– Köszönöm, hogy így gondoljátok – szólt a tanár kissé érzékenyen.

– Na és milyen érzés? – nézett Rajmund Tahira az esőben.

– Micsoda, Fehér?

– Közénk valónak lenni – vigyorgott, a tanár pedig fújtatva megrázta a fejét, aztán minden mindegy alapon így szólt:

– Ki lehet bírni... – ismerte be, a válaszát hallva pedig egy „vóóóó” kiáltással nevtünk fel, még mindig a kupát fogva.

– Na, emeljük? – kérdeztem.

– Várjatok – szólt Vivi. – Valaki csinálna erről... – fordult körbe a telefonjával.

– Add csak – vette el Keri, és a többi bézs csapattaggal megállva előttünk mosolyogva felajánlották, hogy felveszik a nagy pillanatunkat, mire átadtuk nekik a készülékeinket, és az egyre jobban szakadó esőben kezdtünk számolni.

– Egy...

– Kettő...

– Há...

– Rom! – kiáltottuk, és a szürke felhők irányába emeltük az

esőtől kopogó serleget, mire a verseny nézői megtapsoltak minket, aztán a főszervező kiáltására visszafutottak a táborhely felé, mi pedig ott maradva csináltunk még néhány felvételt a hortobágyi pusztában, ahogyan csuromvizesen, totálisan elázva ünnepelünk a szakadó esőben, kezünkben a megnyert IOV-kupával.

A viharos időben a versenyzők sietősen hagyták el az élményhelyszínt, és a kísérő tanáraikkal együtt a parkolóban lévő kisbuszoknál állva elbúcsúztak egymástól, majd beszállva a járművekbe elhajtottak.

A hirtelen lezúduló csapadékmennyiség elmosta a tábort, mi pedig a főkapun kilépve az elázott ruhánkban, tincsekben lógó hajjal húztuk a bőröndünket a sárban, a parkoló felé igyekezve, ahová megérkezve még láttuk a pink csapatot beszállni a buszukba.

– Nem fogod elhinni, a pirosak nyerték a versenyt – mondta Panna valakinek a telefonba. – Igen, én is nekik drukkoltam, meg amúgy is az a kedvenc színem. Meg a méregzöld, de olyan csapat nem volt a versenyen. Most azt képzelj el, ha méregzöld lett volna valakiknek a neve... – csapongott a témában, aztán észrevéve minket, visszafordult a kisbusztól, és vidáman intett felénk. – Sziasztok és gratulálok! Később még beszélünk, bejelöltem mindenkit mindenhol! – dobott puszikat a szabad kezével, aztán beszállva a buszba folytatta a telefonálást. – Hol is tartottam? Ja igen. Annyira nem bírom a békákat, valahogy undorodom tőlük, főleg a varangyostól – hadarta, aztán az ajtócsapódást követően a kisbuszuk elindult, hogy hazavigye őket. Nem irigyeltem a sofőrjüket.

A parkolóba érkezve leraktuk a csomagjainkat, a sofőr pedig bepakolta hátra, miközben mi Andiékhoz fordultunk, akik a saját buszuk mellett ácsorogtak az esőben, és vidáman néztek ránk.

– Egy élmény volt... – mondták.

– Nekünk is – értettünk egyet.

– És gratulálunk a győztes címhez – tették hozzá őszintén.

– Mi pedig a második helyhez – szólt Vivi. – Ezüstérem... – jegyezte meg.

– Az is szépen csillog – ismerte el Andi, és látszott rajta, hogy büszke a teljesítményükre.

– Ja, kár, hogy szar sem járt érte... – dünnyögte Keri, utalva arra, hogy örültek volna valamiféle serlegnek a dobogós helyezésért. – Értitek, csak hogy elhiggyék – tette hozzá, miközben nevetve bólogattunk.

– Na, búcsúzzatok el szépen – pillantott Tahi a sofőrünk felé, aki éppen berakta az utolsó csomagot is a kisbuszba, és készen állt az indulásra. – Különben meg... – kapkodta a fejét a tanár. – Hol van Fehér? – kérdezte mérgesen. – Még két óráig felelek értetek, nehogy már most tűnjön el – meresztgette a szemét, mire Vivi, Dominik és én is kérdőn néztünk körbe.

A következő pillanatban Rajmund kísétált a kisbusz mellől, és a kérdő tekinteteket látva széttárta a karját.

– Mi az?

– Hol voltál? – fürkészte Tahi.

– Csak... Beraktam a cuccomat – mutatott maga mögé a buszra.

– Aha – biccentett a tanár rosszallóan. – Na, beszállás. Indulás haza – türelmetlenkedett Tahi, mire a bészekhez hajolva

elköszöntünk tőlük, megbeszélve, hogy tartjuk a kapcsolatot.

– Hé, tényleg – néztem Andira, miután átöleltem. – Mi volt Gabesszal? Tegnap este? – kérdeztem, mire Vivi is érdeklődve nézett rá, miközben a copfját félrehúзва kinyomkodta belőle a vizet.

– Hát... – köhintette. – Csocsóztunk, visszakísért a házhoz, megcsókolt... – sorolta, mi pedig Vivivel mindketten nevetve eltátottuk a szánkat. – Vagyis én őt. Inkább én őt – gondolta át a történeteket, aztán a dudáló buszhoz kapta a fejét. – Majd elmesélem Messengeren – hadarta sietve, és újra átölelve minket sietősen beszállt a buszba, ami a párásodó ablakhoz nyomuló, nekünk integető bézs csapat tagjaival együtt kikanyarodott a parkolóból.

– Felcser, Major – nyitotta ki a járművünk első ajtaját Tahi, és kidugta vizes fejét. – Ti maradtok a Hortobágyon? – kérdezte a szemét forgatva.

– Nem, nem – válaszoltuk sietősen, és a mély pocsolyák között ugrálva a buszunkhoz léptünk, és beültünk a fiúk mellé.

A sofőr hátrafordulva ellenőrzött minket, aztán vizes ruhánkat és hajunkat látva grimaszolva dünnyögött valami olyasmit, hogy tönkretesszük a kocsiját, aztán megakadt a tekintete a középső ülésen biztonsági övvel rögzített kupán.

– Megnyertétek? – kérdezte.

– Meg – biccentettünk, aztán összenézve egymás között hitetlenül mosolyogva megismételtük. – Megnyertük.

– Hah – horkantotta oda nekünk a sofőr, és bármit is akart ez jelenteni, nem reagáltunk rá.

A buszunk utolsóként kanyarodott ki a kiürült, esőáztatta hortobágyi parkolóból, és a 33-as útra érve elindultunk haza,

miközben a GPS bementta, hogy merre forduljunk. A hátsó ablakon át még egy másodpercre visszanéztem a hortobágyi élménytábor felé, ahol mintha láttam volna a narancssárga ruhás szervezőket mozgolódni.

Visszafordulva az ablaktól a vizes hajamból kiszedve a gumit ujjaimmal megborzoltam a tincseimet, aztán a csendes járműben Rajmundra pillantottam, aki engem nézett.

– Mi az? – kérdeztem mosolyogva.

– És tényleg gyorsabb voltál, Major – mondta elismerően, a döntőn történetekre reagálva, miközben a buszunk áthajtott a Hortobágyot keresztülszelő úton.

– Igen – bólintottam a levegőt kifújva, miközben az elálló esőt követően felszálltak a pusztáról a madarak, és a szürkés égbolt alatt repkedtek. – De sose derült volna ki, ha nem passzolod át a lehetőséget, hogy megpróbálhassam – szóltam, őszinte hálával nézve Rajmundra, aki csak legyintett egyet, mintha nem lenne nagy dolog.

Az ablakhoz fordulva az elsuhanó tájat néztem, aztán elgondolkodva összehúztam a szemöldököm, és visszanéztem Rajmundra, aki a térdével támasztva az előtte lévő ülést, felpillantott a telefonjából.

– Hé – mondtam, aztán látva, hogy figyel rám, hosszan jeleltem neki.

– Ez... – ráncolta a homlokát. – Mi volt? – kérdezte megilletődve, miközben elfojtotta a mosolyát, mintha csak sejtené, hogy tetszeni fog neki.

– Ez azt jelentette – ismételtam meg a mozdulatokat –, hogy én hülye eddig észre sem vettem, hogy mennyire értékes ember vagy – magyaráztam, Rajmund pedig elröhögve magát széttárta

a karját.

– Ezt gondolod rólam, Major?

– Ezt – feleltem határozottan. – És minden igaz, amit rólad gondolok – közöltem, mire Rajmund mosolyogva odahajolt hozzám, én pedig felé nyújtóztam az ülésemről, és a biztonsági övvel leszorított kupánk előtt megcsókoltuk egymást.

– Nem fogjátok elhinni, mi van a sulinál! – szólt ránk Vivi hirtelen, aki Dominikkal együtt kivette a füléből az airpodsot, és a készüléken felhangosítva az adást felénk mutatta a telefonját.

– Basszus. Ez élő? Most van? – meresztgettem a szemem az igazgató Instáját nézve, ahol élőzött a Szirtes előtt.

A live-ban az látszott, ahogyan a nyerést ünnepezve mindenki pirosban ugrál, élükön a piros melegítőt viselő, szurkolói arcfestésben pompázó Kocsissal, miközben mindenki a *White Stripes Seven Nation Army*-t huhogja. De konkrétan az egész környék. A szelfibotra rögzített telefon elé időnként random diákok álltak be, és üvöltöttek el magukat az igazgató Instáján, olyanokat kiabálva, mint „nagyobbat nyertünk, mint apám a tippmixen”, vagy éppen „ettől a hírtől a pszichológusom megengedte, hogy megöljem magam!”, esetleg „mi van, csicskák, azt hittétek, nem nyer a Szirtes???”.

A hozzászólások követhetetlenül pörögtek az adás alatt, miközben a Szirtes elé egyre csak érkeztek a pirosba öltözött diákok, akik a nyerésünk hírére indultak nyári szünet alatt a sulihoz.

– Ő utál... – mondta Vivi a kijelzőt nézve. – Ő mindenfélét terjesztett rólam... Ő screenshotokat küldött a tavalyi nyaramról bárkinek – sorolta az ismerős arcokat látva, mire elhúztam a számat, és bólintottam.

Valamennyien láttunk a sulis előtti előképen olyanokat, akik kellően megkeserítették az életünket. Most pedig ott vártak minket...

– Jó lesz a szemükbe nézni, és megmondani, hogy „ezt nektek”
– mutatott be Vivi fél kézzel, miközben a telefonján nézte az újabb és újabb kellemetlen ismerősöket, akik megjelentek a felvételen.

– Ó, de szép, ott vannak Dóriék... – biccentettem a volt táncostársaimat látva a tömegben, akik szintén pirosban ácsorogtak a sulis előtt. Csak ketten voltak, Sziszt szerencsére nem láttam, de így is eléggé felhúztam magam azon, hogy mindazok után, amit velem tettek, van képük a sulis előtt parádézni pirosban. – Elvileg tarthatunk beszédet... Alig várom – húztam össze a szemem bosszúsan, miközben Tahis nagyokat hallgatva az első ülésen hátrafordult hozzánk.

– Minden rendben? – kérdezte egyenként nézve ránk. Rajmund és Dominik annyira nem húzta fel magát a látottakon, úgyhogy ők csak megvonták a vállukat, mire a tanár Vivire és rám szegezte a tekintetét. – Felcser? Major? – vizslatott minket, miközben a buszunk már felhajtott az autópályára.

– Minden rendben – dünnyögtük kelletlenül. – Csak éppen az összes képmutató seggfej a sulis előtt vár minket pirosban parádézva, mintha egy pillanatig is kiálltak volna mellettünk. Nem csak az elmúlt két hétben, hanem bármikor!

Tahis figyelmesen hallgatva minket felvonta a szemöldökét.

– Jobb volt idefelé, amikor senki nem búcsúztatott benneteket?

– Igen! – vágtuk rá egyszerre.

– Tényleg? – csodálkozott a tanár. – Azt hittem, az fáj nektek.

– Hát nem esett jól, de az legalább őszinte volt. Nem úgy, mint ez – mutatta Vivi a telefonját. – Olyan beszédet fogok tartani, amit nem tesznek zsebre...

– Úgy érzed, hogy az helyes, Felcser? Megmondani nekik, amit gondolsz? – kérdezte Tahi.

– Miért ne? Igazam van – közölte.

– Így van. Igazad van. Mindannyiótoknak. Jogos, amit mondtok, még csak vitatkozni sem lehet vele. Bántottak benneteket, ők mind – felelte a kijelzőre mutatva. – De ha ezt a nagy utat, ami mögöttetek van az elmúlt két hétben, és ezt a kupát, amit csapatként megnyertetek, amiért annyit küzdöttetek, nem tudjátok örömmel felmutatni, hanem végül arra használjátok, hogy mások fejéhez vágjátok pökhendi, ki, ha én nem stílusban, akkor hatalmasat csalódok bennetek. Mert akkor nem lesztek különbek, mint ők.

– De... – nyitottam a számat, mire Tahi megrázta a fejét.

– Nem, semmi gond, Major. Ez a ti döntésetek. Én nem szólok bele, csak elmondtam a meglátásomat. Ez egy fizikatanár véleménye, amit senki nem kért. Ne foglalkozzatok vele – legyintett, és visszafordult előre, mi pedig Vivivel összenézve sóhajtva megráztuk a fejünket, majd a telefonra néztünk, ahol még mindig a White Stripes-szám dallamát óbégatta az időközben egyre nagyobb tömeg.

Az övvel becsatolt kupát megsimítva visszadőltem a széken, Rajmund pedig oldalra fekve az ölembe hajtotta a fejét. Fél kézzel az arcát simogattam, a másikkal pedig elővéve a telefonomat kiütöttem az értesítéseket, amik közül válaszoltam anyu üzenetére, aki gratulált, meg Milánnak, aki azt kérdezte, mikor érünk a sulihoz, mert eljönne, természetesen kizárólag

miattam, de azért Vivitől kérdezzem meg, melyik a kedvenc virága... Elfojtva a nevetésem, válaszoltam az öcsémnek, majd az Instát megnyitva kiválasztottam tíz képet a telefonomból, és lapozgatós posztba felraktam.

Első kép: Két héttel ezelőtt a sulis előtt állva indulásra készen állunk.

Második kép: Rajmund és én az IOV-tábor játéktermében hülyülünk a fotelben ülve.

Harmadik kép: Vivi és én a horror tanyaház után a ráncs száradó trutyival nevetünk.

Negyedik kép: Dominik és Vivi egymás mellett ülnek a kilátóban, Rajmund pedig a kezét nyújtja felém, miközben én felmászva a korlátra egyensúlyozok rajta.

Ötödik kép: IOV-tehetségkutatóra készülök, Vivi mögöttem térdelve az ágyon a hajamat fonja a házban.

Hatodik kép: Rajmund, ahogy felém nyúlva megpróbálja elvenni a telefonomat.

Hetedik kép: A fiúk szobája, ahogy Dominik egy cigivel a kezében ül az ablakban, és a füsttől hunyorogva néz rám mosolyogva, Rajmund az ágyán hanyatt fekvé telefonozik, egy doboz Pringlest egyensúlyozva a mellkasán, és rám néz, ahogyan a képet készítem.

Nyolcadik kép: Szelfi Rajmunddal, miközben felé fordulva pusztit adok a szájára.

Kilencedik kép: Tahi megsuhintja a levegőt Rajmund irányába, aki ellép tőle. A háttérben Dominik röhögve figyel, Vivi pedig mellettük állva mosolyogva fúj egy rágólufit.

Tizedik kép: Tahi, Rajmund, Vivi, Dominik és én feltartjuk az IOV-kupát a szakadó esőben.

A leírásba nem írtam semmit. Úgyszincsenek szavak, amik kifejeznék, amit jelentenek ezek a képek és a közös emlékek, amiknek csak egy picit osztottam meg. A többi megmaradt az emlékezetemben, na meg nem publikus fotókként a telefonomban.

25.

– Ötszáz méter múlva forduljon jobbra – szólt a GPS hirtelen, mire mindannyian álmosan tápáskodtunk fel az ülésen, és kinéztünk a szélvédőn. Már Budapesten voltunk, de még nem a Szirtesnél.

– Mi a...? – kérdezte Tahi a fejét kapkodva. – Ez nem az iskola felé van – dörzsölte meg a szakállát, miután észrevette, hogy a sofőr követve a navigáció utasítását, letér az útról.

– Én az iskolájukat írtam be még az indulás előtt – magyarázta a sofőr.

– Hát pedig semmi értelme lejönni, egyenesen kellett volna menni, ennek semmi ért... – szólt a tanár összezavarodva.

– Az úti cél a jobb oldalon található – szakította félbe a GPS hangja, mire Tahi jobbra pillantva kinézett az ablakon, és meglátta a McDonald'sot, amitől mindannyian visszatartottuk a nevetésünket.

– Mi ez? – kérdezte a sofőr. – Én nem ezt írtam be...

– Semmi gond – dünnyögte Tahi, és hátrafordulva végignézett rajtunk. – Fehér, mit műveltél? – állapotodott meg a tekintete Rajmundon.

– Nem én voltam – ásított Rajmund, felülve az ölemből, és kinézett az ablakon a Meki felé.

– Nem, mi? – bólintott Tahi átlátva rajta. – Tehát teljesen véletlen, hogy te nem tudtál reggelizni, te raktál be állítólag valamit a buszba indulás előtt, amikor lett volna lehetőség átütni a GPS-t – sorolta fel.

– Durva, mi? – kérdezte Rajmund szenvtelenül, amit látva

Tahi mérgesen lesütötte a szemét, előre tudva, hogy mi következik. – De ha már tényleg ennyi véletlen összejött... Nem kajálhatunk?

– Az agyamra mész, Fehér, komolyan mondom, az agyamra! – rázta meg a mutatóujját fenyegetően, aztán a sofőrhöz fordult. – Kanyarodjon oda, legyen szíves, az ablakhoz – adta meg magát Tahi, amit hallva ünnepélyesen megtapsoltuk a döntését, miközben a sofőrünk a drive-in ablakhoz gurult, és lehúzza az ablakot hátranézett.

– Mit kértek? – kérdezte.

– Gluténmentes dupla sajtburgert és diétás kólát – jelentkezett Vivi.

– Kilences nuggets menü jeges teával – adtam le a rendelésemet.

– Három hamburger, krumplicola – kérte Dominik.

– Duplasajtos McRonal, nagy krumplicola, egy vaníliás shake és... – gondolkodott Rajmund, mintha csak megakadt volna.

– Ketchup! – üvöltöttük mindannyian, aztán felröhögtünk, mire Tahi is leadta a rendelését, ami McChicken menü volt, és ha már így alakult, a sofőrünk is kért egy sajtburgert.

– Más nem lesz? – fordult hátra hozzánk a sofőr.

– Nem... – feleltük.

– De, egy McCsikos menü – tette hozzá Rajmund, mire behúzza a nyakunkat figyeltük, ahogyan a sofőr bemondja.

– Elnézést, mi? – kérdezte a meki.

– McCsikos menü – ismételte.

– Sajnálom uram, nincs ilyen termékünk – szólt a hang a gépből, mire a sofőr mérgesen nézett hátra ránk, miközben kitört belőlünk a röhögés.

– Lecsaplak, Fehér – szólt Tahi, de igazából csak a rend kedvéért, egyébként láttuk a tükörből, hogy a fejét félrefordítva próbálja elrejtetni nevetését.

– Ki fizet? – kérdezte a sofőr a következő ablakig gurulva.

– Én – válaszolta Tahi. – Meghívom a bajnokokat – pillantott hátra ránk megenyhülten, mire vigyorogva megköszöntük, Tahi pedig egy biccentést követően visszafordult a sofőrhöz. – Meg ezek szerint magát is – tette hozzá, utalva arra, hogy a sofőr is rendelt.

Nevetve átvettük a hátraadott zacskókat, és zörögve szétosztottuk, miközben a sofőr legalább ötször szólt ránk, hogy ne együk le az ülést, amit mi minden alkalommal egy „aha, jó” dűnnyögéssel reagáltunk le. Igazából nem is figyeltünk rá, hanem hátul csereberéltük a kajánkat, aztán egyszer csak bekanyarodott a busz a Szirtes elé, mire Rajmund shake-jét fogva megilletődve néztem a délelőtti órában az iskolát, ami úgy nézett ki, mintha *A nagy pénzrablást* forgatnák. Mindenki pirosban ünnepelt.

– Uramisten – meredtünk a tömegre az ablakon át, miközben a diákok észrevették a buszt, és felénk fordulva bámulták az érkezésünket.

A bejárat előtt álló Kocsis izgatottan integetett felénk, miközben a kisbusz leparkolt.

– Készen álltok? – kérdezte Tahi hátrafordulva hozzánk.

– Nem – feleltük egyszerre.

– Helyes. Akkor menjünk – nyitotta ki az ajtót, és kiszállt.

A fizikatanár látványára kisebb taps hangzott fel, miközben a pirosba öltözött diákok a nyakukat nyújtogatva figyelték a kisbusz hátulját, amiből elsőként Dominik jelent meg. A buszból

kimászva felegyenesedett, és intett egyet, amire mindenki tapsolni kezdett. Másodikként Vivi szállt ki, és riadtan nézett szembe a tömeggel, majd kihúzva magát integetett, aztán megfogta Dominik kezét, aki rákulcsolta az ujjait az övére, és összemosolyogtak. A jelenetet némi összeség és halk zúgolódás követte, aztán valakik elkezdtek tapsolni, amit átvettek mások, végül egészen nagy üdvözlő kerekedett.

A kilincshez nyúlva kinyitottam az ajtót, és a Rajmundtól lenyúlt shake-kel a kezemben szálltam ki, majd Vivi mellé állva szembenéztem a tömeggel, aztán az arcomra erőltetve egy mosolyt, lazán integettem, amire hangos tapsot kaptam viszonzásul. Hátrapillantva a vállam felett belestem a buszba, ahol Rajmund kikapcsolta a kupa biztonsági övét, a kezébe vette, majd a másik oldalon kiszállt, és megkerülve a buszt odasétált mellém. Lazán felmutatta a kupát, és így szólt:

– Nyugi, nem nyúltam le. Megnyertük – közölte, a következő pillanatban pedig az egész tömegből kitört a röhögés, a bejáratnál álló Kocsis pedig nevetve megdörzsölte az orrnyergét, és bólintva átszólt nekünk a tömegben:

– Gyertek, Nyertes Szirtes csapat! Már nagyon vártunk benneteket – mondta meghatottan. – Engedjétek át őket – szólt Kocsis, mellúszó mozdulattal jelezve a tömegnek, hogy váljanak szét, folyosót nyitva a buszunk és a Szirtes bejárata között.

– Indulás – szólt Tahi Rajmundnak, akinek ráugrottam a hátára, és a shake-kel a kezemben átöleltem a nyakát, miközben ő fél karral a kupát tartotta maga előtt, a másik kezével pedig átfogta a vádlimat.

Így indultunk el a szurkolói folyosón. Minket követett Vivi, aki maga mögé nyúlva fogta Dominik kezét. A libasort Tahi zárta,

aki komoran nézett körbe a diákokra, úgy, mint aki tudja, miket kommenteltek róla.

– Hé, Sára – ragadta meg a combomat hirtelen valaki, mire Rajmund megállt, és rántva egyet rajtam, megigazított a hátán, miközben én nevetve fogtam át a nyakát, és a szívószálon át beleittam a shake-be.

Kinézve oldalra Dórit pillantottam meg, aki a másik volt táncostársammal, Nikivel állt a tömegben, és mindketten mosolyogva néztek rám. Utoljára, amikor beszéltünk egymással, éppen rám kenték az egész piás balhét.

– Sziasztok – néztem rájuk.

– Csak... Gratulálni akartunk – hebegték.

– Köszí – biccentettem mosolyogva, újra beleszívva a szívószálamba.

– Írtunk üzenetet, de lehet, nem láttad... – mondta Dóri.

– De láttam – biccentettem, majd meghallva magam, hogy a válaszem mennyire bunkó, megráztam a fejem. – Sűrű volt az elmúlt két hét... – tettem hozzá magyarázatképpen.

– Igen, tudjuk, gondoljuk. De követtük. Meg a táncaidat is. Brutál jók – lelkesedtek.

– Igyekszem – feleltem, miközben Rajmund újabbat rántott rajtam, mert folyamatosan csúsztam le a hátáról. A vállán feltornázva magam ismét átkulcsoltam a karom a nyaka körül, amit Dóriék érdeklődve figyeltek, aztán mosolyogva nézve ránk bólintottak.

– Nem akarunk feltartani – szabadkoztak a kezüket feltartva.

– Oké. Sziasztok – köszöntem el tőlük sokkal normálisabban, mint valaha gondoltam volna.

– Sára – szóltak utánunk, Rajmund pedig megfordulva feléjük

nézett, odairányítva engem is. – Nem folytatod? A táncot? – kérdezték.

– De – biccentettem gondolkodás nélkül. – Viszont nem Zitánál – tettem hozzá.

– Óóó – lepődtek meg. – És tudod már, hol?

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Esetleg segíthetünk. Vagy mehetnénk mi is veled...

– Köszí, de... Nem – mondtam ki őszintén. – Tiszta lapot akarok – zártam le a beszélgetést, mire Dóriék visszaálltak a sorba, mi pedig folytattuk az utunkat a sulig, ahol Kocsis elérzékenyülve állt előttünk, és szipogva egyesével átölelt minket.

– Figyelem, Szirtes Army – nézett a tömegre. – A nyertes csapat! – jelentette be, mire az iskola előtti piros ruhás diákok hangos éljenzésben és tapsviharban törtek ki. Kocsis felemelve a kezét csendre intette a tömeget, és a fejét csóválva pillantott ránk. – Szívből gratulálok, Felcser Vivien, Major Sára, Fehér Rajmund és Pap Dominik. Szirtes-történelmet írtatok! – kiáltotta, a tömeg pedig skandálni kezdte az Insta-élőben már hallott Vi-vi, Sá-ra, Raj-mi, Do-mi rigmust, amitől kissé kellemetlenül érezve magunkat, zavartan néztünk össze. – Egy pillanat – kért újra szót Kocsis. – Van itt nektek valami – vett elő egy lapot. – Az első nyertes csapat üzenete nektek. Sajnos nem tudnak személyesen itt lenni, az egyikük edzőtáborban van, a másik, ahogy ő fogalmazott, „csapatja a Balcsin a csajával és a spanjaival”, a harmadik külföldön nyaral a szüleivel, a negyedik pedig a barátjánál van, ha pontosak az információim, Szegeden... – mondta Kocsis. – De egyébként sem hiszem, hogy eljöttek volna, amióta csak kiderült, hogy a Szirtes számára lesz

második IOV, ők úgy döntöttek, semmilyen módon nem vesznek részt benne, mondván, ez a ti versenyetek, ahogyan az első az övék volt. Ezt majd olvassátok el, ha magatok vagytok – adta át a levelet.

– Köszönjük – feleltük, és átvéve a levelet elraktam a zsebembe.

– Szeretnétek esetleg mondani valamit az összegyűlt tömegnek? – kérdezte Kocsis, amit hallva Tahira megfeszült, és a szakállát dörzsölve nézett ránk baljósan, miközben az előttünk álló diákok elcsendesedtek, és fürkésző tekintettel néztek ránk.

– Igen – lépett elő elsőként Vivi, aztán mélyen beszívva a levegőt bólintott, majd Tahira pillantott, aki maga előtt összefonta a karját. – Annyit szeretnék mondani – kezdte, megköszörülve a torkát. – Hogy... Kösz a drukkolást – mondta ki, és Dominik kezét fogva visszalépett, miközben megtapsolták, ő pedig a mosolygó Tahira nézett, aki elismerően biccentett.

– Igen. Köszönjük – intett Dominik is.

– Köszönjük – szóltam én is.

– Ja. Kösz – csatlakozott Rajmund. – Illetve még annyi – szólt, amit hallva Tahira megfeszült.

– Ne, ne, Fehér, ne rontsd el – olvastam le a szájáról.

– Köszönjük Kocsis igazgatónak, aki az első pillanattól mellénk állt, akkor is, amikor senki más nem tette. Sose felejtjük el. Ez pedig az öné, igazgató úr – nyújtotta át a serleget, amit Kocsis, nem szégyellve a könnyeit, zokogva vett át.

Rajmund szavait hallva az egész tömeg hangos tapsolásban tört ki, amit látva Rajmund, mintha csak eszébe jutott volna valami, feltette a kezét, és csendre intve a jelenlévőket, oldalra hajtva a fejét Tahira nézett.

– És szeretném megköszönni Tahi tanár úrnak, hogy figyelt ránk, vigyázott ránk, és mentorált minket – mondta a szemébe, amit hallva Tahi komor arccal bólintott. – Maga a legjobb barátom – tette hozzá Rajmund, a beszólását pedig óriási röhögés követte.

– Fehér, te akkora hülye vagy – szólt Tahi a fejét rázva, én pedig nevetve figyeltem őket, amikor is megakadt a tekintetem a tömeg mögött Milánon és... apun. Aki az öcsém mellett állva figyelt.

– Egy pillanat – szóltam a többieknek, és ellépve Rajmund mellől a kezébe nyomtam a shake-jét, majd otthagya a kupát magasba tartó, ünneplő Kocsist, átfurakodtam a tömegben, és megállva apu és Milán előtt, zavartan hintáztam a talpamon előre-hátra, miközben jelelve köszöntem az öcsémnek, aki egy szál rózsát tartott.

– Szia, apu... – néztem a szemébe. – Hát te?

– Az igazgatód üzent, hogy ha van lehetőségünk, jöjjünk el az ünnepségre. Anyád nem tudott elszakadni a munkából, úgyhogy jöttem én. Látom, megnyertétek a tábort, gratulálok.

– Versenyt. És tizenhét csapatból lettünk elsők – javítottam ki, amolyan „helyben vagyunk” arckifejezéssel.

Milán feszengve állt köztünk, mire rápillantva jeleltem neki, hogy menjen nyugodtan.

– Köszí – reagált hálásan, és már le is lépett, hogy átadja Vivinek a rózsát, aki átvéve mosolyogva megborzolta az öcsém haját, és adott neki egy puszit is. Csoda, hogy Milán talpon maradt.

– Hát, akkor én megyek is – szólt apu, mire egyetértően néztem rá.

– Rendben. Köszí, hogy eljöttél gratulálni. Vagy mi – forgattam a szemem, apu pedig hátat fordítva elővette a kocsija kulcsát, amikor utánaszóltam: – Visszamegyek táncolni.

Erre azonnal megállt, és meglepetten sétált vissza.

– De nem Zitához – mondtam. – Új helyet szeretnék keresni, és lezárni az életemnek azt a szakaszát – közöltem a cipőm orrát bámulva.

– Lezárni? – kérdezett vissza.

– Lezárni – bólintottam. – Elfelejtteni, kitörölni, semmissé tenni nem lehet. Úgyhogy max. lezárhatom – sóhajtottam a szemébe nézve, mire apu fél év után mintha valamennyire megenyhült volna.

– Támogatom – értett egyet. – Aztán meglátjuk, mi lesz – tette hozzá gyorsan, mielőtt még elbíznám magam.

Kínosan röhögve biccentettem, amikor is Tahi állt meg mellettem, és a kezét nyújtotta apu felé.

– Üdvözlöm, talán emlékszik, Tahi Dénes, Sára fizikatanára és a csapat kísérő tanára az IOV-on – mutatkozott be.

– Jó napot – rázta meg a kezét apu.

– Csak szeretném elmondani, hogy igazán kivételes a lánya – pillantott rám Tahi, én pedig köszönetteljesen mosolyogtam rá.

– Az egész csapat nagyon kivételes, Sára remek társaságot és nagyon értékes új barátokat választott magának – mondta, miközben Rajmund a shake-kel a kezében odasétált hozzánk, és beleszívott a szívószálba.

– Major, indulunk a cowboy kedvenc kocsmájába ünnepelni – szólt, mire Tahi lesütötte a szemét.

– Fehér, te istencsapása vagy – közölte egyszerűen.

– Most éppen miért? – kérdezte Rajmund nem értve, hogy mi

a gond, majd észrevette aput, és elhúzza a száját kiköpte a szívószálat. – Üdv, Fehér Rajmund – mutatkozott be.

– Igazán örülök, már láttalak a lányom Instáján... – dünnyögte apu kelletlenül, Rajmundot méregetve. – Gondolom, a te cipőd van nálunk – tette hozzá a Milán által vásárolt darabra utalva.

– Igen. Majd hozom a többi cuccomat is – felelte Rajmund, mire elröhögtem magam, apu pedig gorombán nézett ránk. – Csak vicceltem – tette fel a kezét Rajmund.

– Gyere, Fehér, ne rontsd tovább a helyzetedet – ragadta meg a karját Tahi. – Örültem – szólt apunak, aki csak dünnyögve biccentett egyet, majd hosszasan kifújva a levegőt, úgy, mint aki pár percig azt hitte, hogy nem csalódik bennem, megrázta a fejét.

– Erről beszéltél? Ez lenne az életed új szakasza, Sára? – kérdezte apu a szemét forgatva, én pedig a többiek után nézve intettem nekik, hogy mindjárt jövök.

Rajmund és Tahi szokás szerint egymás idegeit tépték, Vivi és Dominik ölelkezve figyelték őket, Kocsis a telefonját feltartva előzőtt az IOV-kupával, én pedig a kezemet széttárva visszanéztem apura.

– Igen. Ez lenne – mondtam ki. – És imádom.

Vége az *Iskolák versenye* második trilógia harmadik részének.

A Szirtes gimnázium megosztott egy bejegyzést.

„És itt a vége. A Szirtes történelmet írt, két egymást követő évben másodszor is megnyerte az Iskolák Országos Versenyét, megszerezve iskolánk számára az elismerést, és a polcon mögöttem látható IOV-kupát. Igen, kettő van belőle. A büszkeségeim. További képek a kupáról, rólam és a kupáról, rólam és a két kupáról, rólam, ahogyan fogom mindkét kupát, ahogyan tisztítom a kupákat:

LINK.

Az IOV szabályai értelmében legnagyobb bánatomra a Szirtes ezek után már nem indulhat a versenyen, de nem is baj, hagyni kell más iskolákat is nyerni, és hát, úgy tűnik, ez lehetetlen, ha mi ott vagyunk. LOL. (Ezt a kommentjeitekből loptam, úgy érzem, idevaló, ha már becsempészttem egy kis humort a búcsúposztomba.)

Ezúton is szeretném megköszönni mindenkinek, aki bármilyen formában részt vett a versenyen, legyen az Insta-néző, kommentelő, Facebook-szavazó, tanár, diák, szirteses, nem szirteses, vagy akár maguk a versenyzők. Ez együtt volt tökéletes, és őszintén szólva rettenetesen fog hiányozni.

De muszáj elengednünk.

Így hát nem tehetek mást, mint még egyszer, őszintén és szívből gratulálok a nyertes csapataink tagjainak, akik bebizonyították, hogy semmi sem lehetetlen, és kitartásukkal, akaratukkal és bajtársiasságukkal duplán megszerezték az elismerést iskolánk számára, bebizonyítva, hogy mi vagyunk a legjobbak.

Mi, a Szirtes gimnázium. Kocsis igazgató”

Első hozzászólás:

„Ettől a poszttól szomorúbb lettem, mint anyám, ha rám néz.”

Vége az Iskolák versenye-trilógiáknak.

Kolofon

*A kitalált történet szereplői is kitaláltak, mindennemű hasonlóság
a valósággal a véletlen műve.*

Leiner Laura / *Állj mellém*
Copyright © Leiner Laura, 2021
© Carta Teen Kiadó, 2021

Minden jog fenntartva.

Kiadja a Carta Teen Kiadó Kft., 2021
email: info@cartateen.hu
<https://cartateen.hu>

Felelős kiadó a *Carta TEEN Könyvkiadó* ügyvezetője

Szerkesztette *Csontos Judit*
Borítóterv *Tóth Gábor*